

JOHN GRISHAM

DAVET

Remzi Kitabevi

John

Grisham

DAVET

Çeviren:

Enver Günsel

Remzi Kitabevi

[>AVS;T / John Grisham
Orijinal adı: *The Summons*

© Kelfry Holdings, Inc., 2002
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2002
Yayın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da
özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı
sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak: *Ömer Erduran*

ISBN 975-14-0880-6

BİRİNCİ BASIM: Ekim, 2002

Remzi Kitabevi AŞ., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul.
Tel (212) 513 9424-25, 513 9474-75, Faks (212) 522 9055
WEB: <http://www.remzi.com.tr> E-POSTA: post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. tesislerinde basılmıştır.

Mektup eski usulde, normal postayla geldi, çünkü Yargıç sekse-nine yaklaşmıştı ve modern sistemlere güvenemiyordu. Ona göre e-posta ve hatta faks sistemi bile güvensizdi. Yargıç telesekreter kullanmazdı ve zaten telefona da pek düşkün değildi. Mektuplarını, Nathan Bedford Forrest'in duvardaki resmi altındaki yazı masasında, daktilo makinesi üstüne eğilip tuşlara iki işaretparmağıyla yavaş yavaş basarak yazardı. Yargıcın büyükbabası Amerikan İç Savaşı'nda, Shiloh'da Forrest'le birlikte savaşmıştı ve Yargıç için hayatında Forrest kadar saygıdeğer kimse yoktu. Yargıç görevde bulunduğu otuz iki yıl süresince Forrest'in doğum günü olan 13 Temmuz'da duruşmalara çıkmayı daima sessizce reddetmişti.

Mektup bir başka mektup, bir dergi ve iki faturayla birlikte gelmiş ve her zaman olduğu gibi Profesör Ray Atlee'nin hukuk fakültesindeki posta kutusuna atılmıştı. Ray Atlee bu zarfı hemen tanıdı, çünkü bu antetli zarflar çocukluğundan beri onun yaşamının bir parçası olmuştu. Mektup, Ray'in de Yargıç diye hitap ettiği babasından geliyordu.

Profesör Ray Atlee mektubu hemen orada açıp açmama konusunda bir an tereddüt etti. Yargıç'tan gelen haber iyi de olabilirdi, kötü de, ama yaşlı adam ölmek üzereydi ve iyi haberler de pek sık gelmiyordu. Zarf inceydi, içinde sadece bir tabaka mektup kâğıdı olduğu belliydi ama zaten doğal bir şeydi bu da. Yargıç bir zamanlar baktığı davalarda çok konuşmakla ün yapmıştı ama mektup yazarken sözcükler konusunda oldukça tutumlu davranırdı.

Yargıç yazılı ya da sözlü dedikodulardan, havadan sudan söz etmekten nefret ettiği için, bu mektubun da önemli bir konuyla ilgili olduğuna hiç kuşku yoktu. Yaşlı adam için verandada oturup buzlu çay içerek gevezelik etmenin, tekrar İç Savaş'ta karşı tarafa kurşun sıkmaktan hiç farkı yoktu ve böyle zamanlarda Konfederasyon yenilgisinin bütün suçunu General Pierre G. T. Beauregard'ın pırıl pırıl cilalı çizmelerine atardı. O adamdan öylesine nefret ederdi ki, ona cennette rastlasa bunu hiç çekinmeden söyleyebilirdi.

Yargıç yetmiş dokuz yaşındaydı, mide kanseriydi ve fazla yaşamayacağı belliydi. Kiloluydu, şeker hastasıydı, durmadan pipo içerdi, üç kez kalp krizi geçirmişti ve yirmi yıldan beri çektiği bu ve diğer bazı küçük hastalıklar artık onun hayatına son vermek üzereydi. Yaşlı adam sürekli olarak acılar içinde kıvranıp duruyordu. Şehirlerarası telefon konuşmaları pahalı olduğundan Ray'i de pek aramazdı ve Ray üç hafta kadar önce ona telefon ettiğinde yaşlı adam konuşurken bile zorlanmıştı. İyice halsiz olduğu belli oluyordu, iki dakika bile konuşamamışlardı.

Zarfın üzerindeki gönderici adresi altın yaldızlı kabartma olarak şöyleydi: Mahkeme Başkanı Yargıç Reuben V. Atlee, 25. Adli Bölge, Ford İlçesi Adliye Sarayı, Clanton, Mississippi. Ray zarfı derginin arama sıkıştırdı ve yürümeye başladı. Yargıç Atlee artık mahkeme başkanı değildi. Seçmenler onu dokuz yıl önce emekli etmişti ve yaşlı adam bunun acısını hâlâ unutamıyordu. Bölge halkına otuz iki yıl boyunca bütün gayretiyle hizmet vermiş olmasına karşın halk, yargıç seçimlerinde onu emekli etmiş ve radyo televizyon kampanyasına kanarak genç bir yargıçı seçmişti. Yaşlı yargıç seçim kampanyası yapmak istememiş, kampanyayla uğraşamayacak kadar çok işi olduğunu, halkın onu zaten tanıdığını ve isterlerse tekrar seçeceklerini söylemişti. Fakat pek çok kişi onun bu davranışını kibirlilik, hatta küstahlık olarak görmüştü. Yargıç seçimi Ford İlçesi'nde kazanmış ama diğer beş bölgede yenilgiye uğramıştı.

Bölge yönetimi onu mahkeme binasından çıkarabilmek için üç yıl uğraşmak zorunda kaldı. Yargıcın ikinci kattaki bürosunda iki kez yangın çıktı ama büyümeden söndürüldü ve yaşlı hukuk ada-

mı büronun yenilenmesi taleplerini iki kez reddetti. Bürosunda çekiç sesleri ve boya kokulan duymak istemiyordu. Sonunda ilçe müfettişleri gelip büroyu boşaltmak zorunda olduğunu, aksi takdirde zorla çıkarılacağını söylediklerinde, artık hiçbir işe yaramayan otuz yıllık dosyalarını, notlarını ve tozlu kitaplarını karton kutulara doldurup evine götürdü ve çalışma odasına yığıdı. Oda iyice dolduktan sonra geriye kalanlar da koridora, yemek odasına ve hatta girişe yığılmıştı.

Ray koridorda oturan bir öğrenciyle selamlaştı ve bürosuna girmeden önce bir meslektaşıyla konuştu. Sonra bürosuna girip kapıyı kapadı ve mektubu masasına bıraktı. Ceketini çıkarıp kapı arkasındaki askıya astı ve altı aydır üzerinden atlayarak geçtiği kalın hukuk kitaplarının üstünden tekrar atlarken, bürosunu düzene sokacağına dair her gün ettiği yemini tekrarladı.

Küçük odasında boyutları yine odaya uygun küçük bir masayla bir divan vardı ve ikisinin de üstü bir sürü kitap ve dosyayla doluydu. Bunları gören de Ray'ın çok meşgul bir adam olduğunu sanacaktı ama sanıldığı kadar çok çalışan bir adam değildi o. ilkbahar sömestresinde anti-tröst yani tekelleşme konusunu işliyordu. Ayrıca, tekeller konusunda aslında hiç kimsenin okumayacağı ama siciline iyi bir not düşülmesine yarayacak, kalın ve sıkıcı bir kitap yazması gerekiyordu, işini seviyordu ama tüm ciddi üniversite hocaları gibi o da akademik yaşamın 'yaymıla ya da yok ol' hükümlerine sıkı sıkıya bağlıydı.

Masasına oturdu ve önündeki bütün kâğıtları yan tarafa itti.

Zarfin üzerine alıcı adresi olarak Profesör N. Ray Atlee, Virginia Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Charlottesville, Virginia yazılmıştı. Sözcüklerdeki bazı harfler silikti ve güçlkle okunuyordu. Daktilo makinesine on yıldır yeni şerit takılmadığı belliydi. Yargıç adres yazarken bölge kodu da kullanmazdı,

Ray'ın adının önündeki N harfi generalin Nathan olan adını ifade ediyordu ama bunu pek az insan bilirdi. Ray adının önündeki bu N harfini kaldırmak için babasıyla birkaç kez tartışmış ama onu ikna etmeyi başaramamıştı.

Yargıç mektuplarını hiçbir zaman oğlunun Charlottesville'deki ev adresine göndermez, daima hukuk fakültesine postalardı. Yaşlı adam unvanlara ve gösterişli adreslere büyük önem verir, postacılar da dahil olmak üzere herkesin, oğlunun bir hukuk profesörü olduğunu bilmelerini isterdi. Ama aslında çok gereksiz bir şeydi bu. Ray on üç yıldan beri hocalık yapıyor, kitap yazıyor ve Ford ilçesindeki önemli kişiler de bunu çok iyi biliyordu.

Ray zarfı açtı ve içindeki tek sayfa mektubu çıkardı. Mektup kâğıdının sol üst köşesinde de yaldızlı ve kabartma olarak Yargıç'ın adı ve eski unvanı yazılıydı ama adreste posta kodu yine yoktu. Yaşlı adamda bu antetli mektup kâğıt ve zarflarından daha pek çok vardı muhakkak.

Mektup hem Ray'e ve hem de kardeşi Forrest'e hitaben yazılmıştı. Yaşlı yargıcın hiç de iyi gitmemiş olan iki çocuklu evliliği karısının 1969'da ölmesiyle son bulmuştu. Mektup her zaman olduğu gibi çok kısaydı:

Miras konusunda konuşmamız için lütfen 7 Mayıs Pazar günü akşam saat 5'te benim çalışma odamda bulunmak üzere hazırlığınızı yapın.

En içten dileklerle,
Reuben V. Atlee

Yargıç'ın imzası da bozuktu ve zor okunuyordu. Bu imza uzun yıllar boyunca pek çok insanın yaşamını etkileyip değiştiren mahkeme kararlarının altına atılmıştı. Boşanmalar, çocuk velayetleri, ebeveyn haklarının sona erdirilmesi, evlat edinme ve benzeri pek çok mahkeme kararının altında hep bu imza vardı. Vasiyetnameler, seçim anlaşmazlıkları, arazi davaları ve benzeri davalar hep bu imzayla karara bağlanırdı. Yargıç'ın bir zamanlar herkes tarafından tanınan otoriter imzası şimdi çok hasta ve yaşlı bir adamın titrek elinden çıkmış, güçlkle okunabilen bir harfler yığına dönüşmüştü.

Fakat Ray, babası hasta olsun ya da olmasın, istenen zamanda

onun çalışma odasında bulunacağını biliyordu. Babası onu ve kardeşini çağırıyordu ve ne kadar sıkıcı olursa olsun, gitmek ve Sayın Yargıç'tan bir nutuk daha dinlemek zorundaydılar. Yargıç yine yapacağını yapmış, onların fikrini bile sormaya gerek görmeden kendine uygun bir zamanda gelmelerini istemişti.

Zaten karşısındaki insanların durumunu pek düşünmeden, sadece kendince uygun gördüğü zamanlara göre duruşma tarihi ve randevu vermek Yargıç'ın ve büyük olasılıkla tüm yargıçların âdetiydi. Aslında bir sürü dava dosyası, çok meşgul ya da tembel avukatları bekleyip dururken bu şekilde sert ve otoriter davranmak zorundaydılar. Yargıç ailesini de duruşmaları yönetir gibi yönetiyordu ve Ray Atlee'nin Mississippi'de hukuk çalışması yapmayıp Virginia'da hocalığı yeğlemesinin en büyük nedeni de buydu.

Ray babasından gelen kısa davet notunu bir kez daha okudu ve sonra kâğıdı yapılacak işler dosyasına koydu. Dönüp pencereye gitti ve avludaki çiçek açmış ağaçlara baktı. Öfkelenmiş sayılmazdı ama yine de babasının hâlâ onlara bu şekilde hükmetmesine sinirleniyordu. Ama babasının yakında ölebileceğini düşününce kendine kızdı. Onun istediğini yapmak zorundaydılar, bir süre sonra isteseler de gidip göremeyeceklerdi onu.

Yargıç'ın parası, malı mülkü âdeta bir sır perdesiyle örtülüydü. Mirasın en büyük ve değerli parçası, General Forrest'le birlikte tç Savaş'ta çarpışmış olan dededen kalan eski konaktı. Böyle bir konak Atlanta'nın ağaçlı bir caddesinde olsa bir milyon dolardan bile fazla edebilirdi, fakat Clanton'da büyük bir para getirmeyeceği belliydi. Konak kasaba meydanına üç blok mesafede, büyük bir bahçenin ortasında inşa edilmişti. Döşeme tahtaları bel vermişti, çatı yağmurlarda akıyordu ve duvarlar Ray'in çocukluğundan beri badana boya yüzü görmemişti. Ray ve kardeşi konağı belki yüz bin dolara satabilirdi ama onu alacak olan kişi orasını oturulabilir hale getirmek için bunun iki katı para harcamak zorunda kalacaktı. İkisi de o evde yaşayamazdı ve Forrest zaten oraya yıllardır adım atmamıştı.

Eve Maple Run adı verilmişti. Böyle bir isim ona sanki içinde uşaklar, hizmetçiler çalışıyormuş ve orası sanki sosyal geçmişi olan bir malikâneymiş gibi bir hava veriyordu. Evde çalışan son yardımcı, hizmetçi irene olmuştu. Kadın dört yıl önce ölmüş ve o zamandan beri evi kimse temizlememiş, mobilyaları cilalamamıştı. Yargıç bahçedeki yabancı otları temizlemesi için eski bir hükümlüye haftada yirmi dolar veriyor ve adam da bu işi istemeyerek yapıyordu.. Yargıca sorarsanız aslında bahçe temizliği için ayda seksen dolar soygun sayılırdı.

Ray'in çocukluğunda annesi eve hep Maple Run derdi. Örneğin, akşam yemeğini evde değil de, Maple Run'da yiyeceğiz, diye konuşurdu. Yaşadıkları yeri, Dördüncü Sokak'ta Atlee'lerin evi olarak değil de, Dördüncü Sokak'ta Maple Run olarak belirtirlerdi, Clanton'da evlerine onlar gibi isim takmış insan sayısı pek azdı.

Ray'in annesi anevrizmadan öldüğü zaman cenazeyi ön odada bir masanın üstüne yatırmışlardı. Kasaba halkı iki gün süreyle başsağlığı için gelip cenazenin önünden geçmiş ve sonra da yemek odasına uğrayıp punç içerek kurabiye yemişti. Ray ve Forrest o iki gün süresince bodruma inerek herkesten saklanmış ve böyle bir şey izin verdiği için babalarına küfredip durmuşlardı. Odada masanın üstünde, bir tabutun içinde hareketsiz yatan o soluk yüzlü güzel kadın onların annesiydi.

Forrest bu eski konağa Maple *Run* yerine Maple *Ruin* diyerek oranın bir malikâne değil bir harabe olduğunu ima ederdi. Bir zamanlar sokağın iki yanını süsleyen akça ağaçların sarı ve kırmızı yaprakları bilinmeyen bir hastalık yüzünden kuruyup dökülmüştü. Ağaçların çürümüş gövdeleri olduğu gibi bırakılmış, kesilmemişti. Konağın ön bahçesinde dört tane çok büyük meşe ağacı vardı ve bunlardan dökülen yapraklar asla toplanıp atılmazdı. Bu ağaçların bir ya da birkaç dalı her yıl kırılıp evin çatısı üstüne düşer ama çoğu zaman kimse çatıya çıkıp da onları oradan atmazdı. Koca konak yıllar boyunca üstüne düşüp çürüyen ağaç dallarının ağırlığı altında ezilip büzülmüş ama asla yıkılıp harabeye dönüşmemişti.

Bir zamanlar inşa edenler için Georgia üslubu sütunlarıyla bir abide gibi görülen konak hâlâ güzeldi ama artık giderek eksilen bir ailenin üzücü bir anısını oluşturunuyordu sadece. Ev Ray için bir sürü hoş olmayan anıyla doluydu ve oraya her gidişinde canı sıkılıyor, kendisini baskı altında hissediyordu. Yıkılması gereken bir evin bakımını üstlenerek onu yaşatmaya çalışmanın parasal yükünü asla omuzlayamazdı. Forrest ise o eve sahip olmaksızın orasını yakmayı yeğlerdi muhakkak.

Yargıç, Ray'in evi alıp aile için korumasını istiyordu. Ray babasıyla bu konuda tartışırken hiçbir zaman cesaretini toplayıp da, "Hangi aileden söz ediyorsun sen baba?" diye soramamıştı. Ray karısından ayrılmıştı, çocuğu yoktu ve en azından şimdilik tekrar evlenmeyi düşünmüyordu. Forrest'in ise bir sürü eski sevgilisi vardı ve şimdi de kendisinden on iki yaş büyük, yüz otuz kiloluk bir ressam ve seramik sanatçısı olan Ellie ile birlikte yaşıyordu.

Aslında bu kadar çok sayıda ve değişik kadınla yaşamış olan Forrest'in bir çocuğunun olmaması bir mucize sayılırdı ama gerek buydu işte.

Atlee soyu gittikçe zayıflıyor, azalıyordu ama Ray'in umurunun da bile değildi bu. Babasının soyunu ya da ailenin parlak geçmişini devam ettirmek için değil, sadece kendisi için yaşıyordu o. Clanton'a da şimdiye kadar genellikle cenaze törenleri için gitmişti hep.

Bu güne kadar Yargıç'ın serveti hakkında hiç konuşmamışlardı. Atlee ailesi bir zamanlar çok zengindi ama Ray'den çok önceydi bu. Ailenin büyük arazileri, pamuk tarlaları, köleleri olmuş, aile bireylerinden siyasete atılanlar da çıkmıştı ama ellerinde kalmış olan Konfederasyon portföyü yirminci yüzyıl sonlarında hemen tamamen değersiz kâğıtlara dönüşmüştü. Fakat bu portföy yine de Atlee ailesine zengin bir aile görüntüsü verebiliyordu.

Ray on yaşındayken ailesinin zengin olduğunu biliyordu. Babası bir yargıçtı, yaşadıkları konağın bir adı vardı ve Mississippi kırsalında bunlar onun bir zengin çocuğu olduğu anlamına geliyordu. Annesi ölmeden önce Ray ve Forrest'i pek çok komşularından daha

zengin oldukları konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Koca bir malikânede yaşıyorlardı. Presbiteryan bir aileydiler ve üç yılda bir tatillerini Florida'da geçiriyorlardı. Arada bir Memphis'teki Peabody Oteli'ne gider ve akşam yemeklerini orada yerlerdi. Çocukların elbiseleri pek çok çocuğunkinden daha güzeldi.

Zamanı geldiğinde Ray, Stanford Üniversitesine kabul edildi. Fakat Yargıç, "Ben bu okulun masrafını karşılayamam," deyince şişirilen balon patladı, ailenin durumu ortaya çıktı.

Babasına, "Ne demek istiyorsun baba?" diye sordu.

"Ne demek istediğim çok açık oğlum. Stanford'un masraflarını karşılayamam işte."

"Ama anlayamıyorum..."

"O halde sana daha açık olarak anlatayım oğlum. Sen hangi üniversiteye istersen oraya gidebilirsin. Ama Sevvanee'ye gidersen oranın masraflarını karşılayabilirim."

Ray ailesinden hiç para almadan, sadece babasının masrafları karşılayacağı konusundaki sözüne güvenerek Sevvanee'ye gitti ama evden gelen paralar okul, kitap, yurt ve öğrenci birlikleri harcamalarını karşılamaktan çok uzaktı. Hukuk fakültesi Tulane'deydi ve Ray üniversiteye devam ederken bir yandan da French Quarter'daki bir deniz ürünleri restoranında garson olarak çalışmaya başladı.

Yargıç otuz iki yıl boyunca mahkeme başkanı maaşı almıştı ama ülkenin en düşük yargıç maaşlarından biriydi bu para. Ray Tulane'de yargıç maaşlarıyla ilgili bir rapor okumuş ve ülkedeki ortalama yargıç maaşları yılda doksan beş bin dolarken, Mississippi eyaletinde bunun yılda elli iki bin dolar olduğunu öğrenip üzül-müştü.

Yargıç yalnız yaşıyor, ev için çok az para harcıyordu. Kötü alışkanlık olarak piposundan başka bir şeyi yoktu ve onda da ucuz tütün içerdi. Eski bir Lincoln arabası vardı, fazla para harcamamak için ne bulursa yer ve ellili yılların sonlarından beri hep aynı siyah takım elbiselerini giyerdi. Onun en zayıf yanı biraz fazla hayırsever olmasıydı. Parasını bir süre biriktirir, sonra da başkalarına dağıtırdı.

Yargıç'ın kimlere ve ne kadar bağış ya da para yardımı yaptığını kimse bilmezdi. Parasının yüzde onu otomatik olarak Presbiteryan Kilisesi'ne gidiyordu. Sevvanee'ye yılda iki bin dolar, Konfederasyon Gazileri Derneği'ne de yine aynı miktarda bağış yapardı. Bu üç bağış biliniyordu ama başka nerelere ve kimlere para verdiği hiç belli değildi.

Yargıç Atlee kendisinden yardım isteyen herkese yardım ederdi. Ayağı kırılıp da koltuk değneğine ihtiyacı olan bir yaralı, eyalet turnesine çıkmak için sponsor ya da bağış arayan bir genç spor takımı ya da Kongo'ya bebekleri aşılama gidecek olan Rotary Kulübü mensupları ondan az da olsa bir bağış desteği alırdı. Yargıç Ford ilçesi'ndeki sokak kedi ya da köpekleri için yapılacak olan bir barınak ya da Clanton'ın tek müzesinin çatı onarımı gibi durumlarda hiç düşünmeden bağış yapardı.

Yargıç'tan parasal yardım alanların listesi çok uzundu ve ondan bir bağış çeki almak için yapılması gereken tek şey, sadece ihtiyaç belirten kısa bir mektup yazarak onun adresine postalamaktı. Yargıç Atlee, Ray ve Forrest evden ayrıldığından beri paralarını hep başkalarına veriyordu.

Ray babasını, tozlu Amerikan kütüphanesinin üstündeki eski Underwood daktilo makinesi üstüne eğilmiş iki parmakla kısa notlar yazarken ve sonra da bu notları Clanton Bankası çekleriyle beraber zarflara yerleştirirken görür gibiydi. Babası, elli dolar birine, yüz dolar diğerine derken herkese para gönderiyor ve bunu parası bitinceye kadar sürdürüyordu.

Yargıç'ın servetini hesaplamak hiç de zor olmayacaktı, çünkü hesaplanacak, envanteri çıkarılacak pek fazla bir şey yoktu ortada. Eski hukuk kitapları, çürümüş mobilyalar, insana acı veren eski aile resimleri, uzun zamandan beri unutulmuş dosyalar ve kâğıtlar ancak güzel bir kamp ateşi yakmaya yarardı. Forrest'le beraber evi ilk çıkacak alıcıya satar ve Atlee ailesinden gelecek son parayı da paylaşp mutlu olurlardı.

Forrest'e telefon edip haber vermesi gerekiyordu ama onu kolay bulamayacağından emindi. Aslında Forrest de başka bir sorun-

du. Paralarını başkalarına dağıtmak için can atan yaşlı, ölmek üzere olan ve herkesten uzakta yaşayan bir babadan daha da karmaşık bir sorundu kardeşi. Yaşayan, yürüyen bir felaketti Forrest, kafası Amerikan kültürünün içerdği tüm yasa! ve yasadışı varlıklarla uyuşturulmuş otuz altı yaşında bir çocuktü.

Ray kendi kendine, ne aile ama, diye söylendi.

Saat on birde vereceği dersi iptal etti ve psikiyatrina gitti.

2

Piedmont'ta bahar sakın geçiyordu, gökyüzü tamamen açık, bulutsuzdu, tepelerin yamaçları her geçen gün biraz daha yeşilleniyor, Shenandoah Vadisi çiftçilerin sürekli çalışmaları, tarlaları sürüp işlemeleriyle değişiyordu. Meteoroloji ertesi gün için yağmur tahmini vermişti ama Orta Virginia'da hava tahmin raporlarına pek fazla güvenilmezdi.

Ray her günkü beş millik yürüyüşünü yaparken sık sık başını kaldırıp gökyüzüne bakıyordu. Üç yüz saate yakın solo uçuşu vardı. Yürüyüşünü yağmurlu ve kapalı havalarda da yapabiliirdi ama bu kadar az uçuş saati ve eğitimle kapalı havalarda henüz alet uçuşu yapamaz, uçamazdı. Hem kendisine ve tabii hem de sigorta şirketine bulutlu, kapalı havalarda ve geceleyin uçmayacağına dair söz vermişti. Küçük uçak kazalarının yüzde doksan beşi ya kötü hava koşullarında ya da gece uçuşlarında meydana geliyordu ve Ray, yaklaşık üç yıldan beri uçmasına karşın bu konuda hâlâ bir 'korkak' olmakta kararlıydı. Havacılar arasında, "Yaşlı pilotlar ve cesur pilotlar vardır, ama hem cesur ve hem de yaşlı pilot yoktur," diye bir söz vardı ve Ray buna tamamen inanıyordu.

Zaten Orta Virginia o kadar güzeldi ki, bu arazi üzerinde bulut içinde, yeri görmeden uçmak hiç de zevkli olmazdı. Ray de uçmak için güzel, açık bir hava bekliyor, uçuş rotasını, kalkış ve inişini güçleştirecek sert yan rüzgârlar, ufku karartıp görüş mesafesini kısıtlayacak sis ya da fırtına gibi doğa olayları istemiyordu. Sabah yürüyüşü sırasında açık olan hava genellikle akşama kadar aynı şe-

kilde devam ederci. Bugün de hava açık olacak gibi görünüyordu, öğle yemeğini öne alabilir ya da biraz geciktirebilir, bir dersini iptal eder ve araştırmasını da yağışlı bir günde ya da haftada yapabildi. Hava tahmin raporu doğru çıkmıştı ve Ray havaalanına gidecekti.

Havaalanı kasabanın kuzeyinde, hukuk fakültesine arabayla on beş dakikalık mesafedeydi. Docker Uçuş Okulu'nda onu Dick Docker, Charlie Yates ve Fog Newton karşıladılar. Okulun sahipleri bu üç donanma pilotuydu ve bölgedeki uçuş derslerinin büyük çoğunluğu onlar tarafından verilirdi. Bu üç tecrübeli pilot, okulun Kokpit denen ön salonunda, sıralarda oturan pilot adaylarına teorik uçuş dersleri verir ve sonra da onlarla beraber kahve içerken eski ve bazıları da abartılı olan havacılık hikâyeleri anlatırlardı. Her pilot adayı ya da uçak kiralamak için gelen her müşteri onların şakayla karışık küfürlerine ve açık saçık esprilerine tahammül etmek durumundaydı. Müşteri ya da öğrenciler kaçabilir diye bir korkuları yoktu adamların, çünkü üçü de oldukça yüksek emeldi maaşı alıyordu.

Uçuş hocaları Ray'i görür görmez yine avukatlarla ilgili açık saçık fıkralarına, pis esprilerine ve kahkahalarına başladılar.

Ray uçak kiralamak için gerekli belgeleri doldurup imzalarken, "Şu anda hiç öğrenciniz olmamasına şaşmamak lazım," diyerek güldü.

Docker onun söylediğini hiç umursamadı ve, "Nereye uçuyorsun bugün," diye sordu.

"Şöyle etrafta dolaşacağım biraz."

"Hava trafik kontrolünü uyaralım bari."

"Boş ver canım, sizler bunu yapamayacak kadar meşgulsünüz."

Ray on dakika kadar kâğıt doldurup imzalarken bu tecrübeli pilotların rezilane espi ve şakayla karışık küfürlerini dinledikten sonra uçuşa hazırdu. Küçük bir Cessna uçağını istediği zaman saati seksen dolara kiralayıp gökyüzüne tırmanabiliyor, sıkıcı insanlardan, telefonlardan, öğrenci ve araştırma çalışmalarından kısa bir

süre için de olsa uzaklaşabiliyordu. Bugün özellikle de, ölmek üzere olan babasını, çılgın kardeşini ve evde kendisini bekleyen kaçınılmaz düzensizliği düşünmekten kurtulmuş olacaktı.

Özel havacılık apronunda yaklaşık otuz küçük uçak park etmişti. Bunların çoğu üstten kanatlı ve sabit iniş takımlı hafif Cessna'lardı ama Ray'e göre bunlar hâlâ en güvenli uçaklardı. Cessna'ların aralarında biraz daha büyük ve geliştirilmiş uçaklar da bulunuyordu elbette. Kiraladığı Cessna'nın yanında duran iki yüz beygirgüçlü, tek motorlu muhteşem bir Beech Bonanza vardı ki Ray bir ay süreyle birkaç saat daha alet uçuşu dersi aldıktan sonra onunla da uçabilecekti. Beech'in sürati Cessna'ninkinden yaklaşık yetmiş mil daha fazlaydı ve uçağın kokpitinde her pilotun zevkle kullanabileceği uçuş aletleri ve sistemleri bulunuyordu. Ray, Kokpit denen uçuş okulu dershanesinde bu Beech Bonanza'nın satılık olduğunu duymuştu. Söylediklerine göre uçağın alışveriş merkezleri inşa eden sahibi yeni bir King Air almak istiyordu ve uçağını 45.000 dolara satışa çıkarmıştı.

Ray, Bonanza'nın önünden ayrıldı ve uçağı Cessna'nın yanına geldi. Küçük uçağı birkaç saniye süzdükten sonra her pilotun uçuş öncesinde yaptığı gibi kontrol listesini çıkardı ve Cessna'nın çevresinde ağır adımlarla bir tur atarak dış kontrolü tamamladı. Uçuş hocası Fog Newton her dersten önce, kontrol listesini gerektiği gibi kullanmayıp uçağını aceleyle şöyle bir gözden geçiren pilotların neden olduğu bazı yangın ve ölümcül kazalara dair bir hikâye anlatırdı.

Ray dış kontrolde her şeyin normal olduğunu görünce kokpit kapısını açarak uçağı bindi ve koltuğa oturup emniyet kemerini bağladı. Motor ilk denemede çalıştı ve telsiz hemen açıldı. Ray uçuş öncesi kokpit kontrolünü tamamladı ve telsiz frekansını ayarlayıp kontrol kulesiyle konuştu. Kontrol kulesi, önünde kalkışa giden küçük bir yolcu uçağı olduğunu bildirerek onu pist kenarında yaklaşık on dakika bekletti ve sonra kalkış iznini verdi. Ray yumuşak bir kalkış yaptı batıya dönerek Shenandoah Vadisi'ne doğru tırmanışa geçti.

Dört bin fit irtifada Afton Dağı zirvesini geçerken hafif bir türbülansa girdi ama çok doğal bir olaydı bu. Yamaçları arkasında bırakıp çiftlik arazileri üzerinden uçarken hava tamamen açık ve sakin. Uçuş öncesi alınan meteoroloji raporuna göre görüş mesafesi yirmi mildi ama Ray bu irtifada çok daha ilerisini görebiliyordu, hava tamamen açıktı, gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu. Beş bin fit irtifaya çıktığında ufukta Batı Virginia'nın tepeleri görünmeye başladı. Ray uçuş aletlerini bir kez daha çapraz kontrolden geçirdi, yakıt/hava karışımını düz uçuşa göre fakirleştirip ayarladı ve kalkış rulesinden beri ilk kez olarak arkasına yaslanıp rahatladı.

Telsizdeki parazit ve hışırtılar tamamen kaybolmuştu ve kırk mil güneydeki Roanoke kulesinin frekansına ayarlayıncaya kadar hiçbir ses duymayacağını biliyordu. Bir süre düşündükten sonra Roanoke ile temasa geçmekten vazgeçti ve hava trafik kontrol bölgesi dışında uçmaya karar verdi.

Ray, Charlottesville bölgesindeki psikiyatrların bir saatlik bir seans için iki yüz dolar aldığını kendi tecrübelerine dayanarak biliyordu. Ona yeni bir hobi bulmasını ve bunu da hemen yapmasını tavsiye eden psikiyatr çok iyi bir uzmandı ama uçmak tüm hobilerden daha rahatlatıcı ve etkili bir uğraştı. Psikiyatra gidiyordu çünkü biriyle görüşüp konuşmak, dertlerini dökmek zorundaydı. Eski karısı boşanma davası açmış, işinden de ayrılmış ve altı saat içinde tüm giysilerini, mücevherlerini ve kişisel eşyalarını toplayıp evi terk etmişti. Ray de o gittikten tam bir ay sonra psikiyatra gitmekten vazgeçmiş ve hocaların pis espri ve şakalarına, küfürlerine rağmen uçuş okuluna başlamıştı, ilk küfrü de bu emekli pilotların hangisinden duyduğunu şimdi hatırlamıyordu.

Kendisine uçuş eğitimi veren hocanın küfrederek kahkahalar atması Ray'e de iyi gelmişti, demek ki bu adam ona önem veriyordu. Daha sonra uçuş hocasından pek çok küfür işitti Ray ama yine de kendine yeni bir ortam, bir mekân bulduğu için seviniyordu. Yaklaşık üç yıldan beri, canı istediği zaman gelip kiraladığı küçük bir uçakla gökyüzüne tırmanıp Blue Ridge Dağları ve Shenandoah Vadisi üzerinde masmavi, sakin, tertemiz havada yalnız başına

uçuyor, bazen yanındaki boş koltuğa bakıp gözyaşı döküyor ve sorunlu yaşamının dertlerini unutmaya çalışıyordu. Böyle duygulu anlarında yanındaki boş koltuk ona sanki karısının artık sonsuza kadar gittiğini söylüyordu.

Bazı kadınlar gider ama bir süre sonra geri dönerdi. Bazıları da gider ve yaptıklarını düşünüp acı çekerti. Fakat bazı kadınlar evini büyük bir öfke içinde terk eder ve bir daha dönüp de arkasına bile bakmazdı. Vicki onun hayatından öylesine planlı ve soğukkanlı bir şekilde çıkıp gitmişti ki, avukatı bile Ray'e ilk söz olarak, "Vazgeç bu işten dostum," demişti.

Karısı âdeta takım değıştiren bir sporcu gibi onu bırakıp başka bir erkeğin kollarına atılmıştı. Birisi ona yeni bir forma sunup eski takımını unut ve kameralara gülümse demişti sanki. Bir sabah Ray işine gittikten sonra karısı da bir limuzine atlamış ve evini terk etmişti. Karısının eşyalarını limuzini izleyen bir minibüsün götürdüğünü söylemişlerdi Ray'e. Kadın yirmi dakika sonra, şehrin doğusundaki bir at yetiştirme çiftliğinde, bir malikânede kendisini bir nikâh öncesi anlaşımla bekleyen Lew adında zengin bir işadamının kollarına atmıştı kendini. Ray'in daha sonra yaptığı bir araştırmaya göre, Lew yaklaşık yarım milyar dolara sahip bir işadamıydı ve altmış dört yaşında kendisini emekliye ayırıp Wall Street'i terk ederek, her nedense hayatının bundan sonraki yıllarını geçirmek istediği Charlottesville'e gelip yerleşmişti.

Lew bir yerde Vicki'yi görüp ona âşık olmuş, bir evlilik anlaşması teklif etmiş ve Ray'in yapamadığını yaparak onu hamile bırakıp baba olarak yeni bir yaşama başlamıştı.

Ray bunları hatırlayınca kendi kendine yüksek sesle, "Yeter bel!" diye söylendi. Beş bin fit irtifada, uçsuz bucaksız gökyüzünde tamamen yalnızdı, istediği gibi konuşabiliyor ve kimse de çıkıp ona cevap veremiyordu.

Forrest'i düşündü; kardeşinin temiz, ayık olmasını diliyor, umut ediyordu ama bu umutlarının çoğu kez boş çıktığını da biliyordu. Yirmi yıldır gördüğü tedaviye rağmen kardeşinin uyuşturucu bağımlılığından kurtulabileceğini pek sanmıyordu. Ray karde-

şinin beş parasız olduğundan emindi, çünkü uyuşturucu bağımlılığı insanda para bırakmazdı. Parasız olduğu için de baba mirasına muhtaç olduğuna hiç kuşku yoktu tabii.

Yargıç yaptığı bağışlardan artan parasını da Forrest'in uyuşturucu tedavisi için gereken o dipsiz kuyuya atmıştı. Tedavi için yıllar boyunca o kadar çok para harcanmıştı ki sonunda Yargıç da bundan bıkmış ve oğluyla ilişkisini kesmişti. Babası otuz iki yıl süresince boşanmak isteyen çiftleri boşamış, çocuklarına bakmayan babaların çocuklarını alıp kimsesiz çocuklar yurtlarına göndermiş, akıl hastalarını hastanelere yollamış, kötü insanları hapse koymuş ve tüm bunları, verdiği kararların altına imzasını atarak gerçekleştirmişti. Ona yargıçlık yetkisi Mississippi Eyaleti tarafından verilmişti ama yaşlı adam son zamanlarda emirlerini sadece Tanrı'dan alır olmuştu.

Kendi oğlunu bu kadar kolayca başından atabilecek, onu rahatça kovabilecek bir adam varsa, o da ancak Mahkeme Başkanı Yargıç Reuben V. Atlee olabilirdi.

Forrest o zaman babasının kendisini kovmasına fazla üzölmüş görünmemişti. O kendisini özgür bir insan olarak görüyor ve zaten Maple Run'a dokuz yıldan beri adım atmadığını söylüyordu. Babasını bir kez hastanede, yaşlı adam kalp krizi geçirdiği zaman, doktorların haber göndermesinden sonra ziyaret etmişti. Ray o zaman onun ayık olduğunu görmüş ve şaşırmıştı. Forrest hastane koridorunda ağabeyiyle kucaklaşırken kulağına eğilmiş ve, "Elli iki gündür temizim ağabey," diye fısıldamıştı. Uyuşturucu tedavisine devam ederken günleri saymasını çok iyi biliyordu.

Yargıç eğer Forrest'i mirasına dahil etmeyi düşünmüşse, buna en çok şaşıracak kişi de yine Forrest'in kendisi olacaktı. Fakat miras denecek para ve değerlerin sürekli olarak el değiştirmesi sonucunda Forrest'e de pek fazla bir şey düşmeyeceği belliydi.

Ray Batı Virginia, Beckley yakınlarında New River Gorge'un üstüne geldiği zaman 180 derecelik bir dönüşle geriye, kalkış noktasına doğru uçmaya başladı. Uçuş saati ücreti psikiyatrik terapiden ucuzdu ama yine de bedava sayılmazdı elbette ve saat çalı-

şıyordu. Piyangodan para çıkarsa, işte o zaman Bonanza'yı satın alabilir ve istediği yere rahatça uçabilirdi. Birkaç yıl sonra üniversiteden uzun süreli ücretli tatil hakkını kazanacak ve akademik yaşamdan bir süre uzaklaşıp dinlenebilecekti. Tekeller konusundaki sekiz yüz sayfalık kitabını da bitirmesi gerekiyor ve bunu başarmasına inanıyordu. Fakat onun hayalini kurduğu şey, bir Bonanza kiralamak ve istediği yerlere uçabilmektir.

Havaalanına on iki mil mesafede hava trafik kontrol kulesiyle telsiz temasına geçti ve bölgeye giriş izni aldı. Değişken ama hafif bir rüzgâr vardı ve inişi hiç de zor olmayacaktı. Meydana bir mil kala, son yaklaşma sırasında Ray küçük Cessna uçağıyla bin beş yüz fit aşağıdaki pist başına doğru mükemmel bir açıyla süzülürken telsizde başka bir pilotun sesi duyuldu. Pilot kontrol kulesine uçağını 'Challenger iki-dört-dört-delta-mike' olarak tanıttı ve meydanın on beş mil kuzeyinde olduğunu bildirdi. Kule de ona Cessna'nın arkasından inebileceğini söyledi.

Ray kafasındaki tüm diğer düşünceleri bir yana bıraktı, bütün dikkatini inişe verdi ve mükemmel bir inişten sonra pistten ayrılıp aprona doğru taksiye başladı.

Challenger koltuk düzenine göre sekizle on beş arasında yolcu taşıyabilen Kanada yapımı küçük, özel bir jet uçağıydı. Bu küçük jet tüm kabin servis ve konforuyla New York'tan Paris'e kadar yakıt ikmali yapmadan uçabilecek kadar uzun bir uçuş menziline sahipti. Böyle bir uçağın yenisinin fiyatı, alınacak ekstralara bağlı olarak yaklaşık yirmi beş bin dolar kadardı.

244DM işaretli bu küçük jet uçağı Tasfiyeci Lew denen o büyük işadamına aitti ve adam bu uçağı, borçlarını üstlenerek soyduğu o talihsiz şirketlerin birinden yok pahasına almıştı. Ray arkasından piste inen küçük jete baktı ve bir an için elinde olmadan onun piste çakılıp yanmasını diledi. Ama uçak normal bir iniş yaptı ve taksiruta çıkıp kendi özel terminaline doğru taksi yapmaya başladı. Ray birden içinde bir sıkıntı hissetti ve başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Boşandıklarından beri Vicki'yi sadece iki kez görmüştü ve özellikle de şu anda, muhteşem jetin merdiveninden inerken onun,

kendisini yirmi yıllık bir Cessna içinde görmesini hiç istemiyordu. Ama belki Vicki' uçaakta değildi. Belki de Lew Rodowski yeni bir şirketi soymaktan dönüyordu.

Ray gaz kolunu iyice geriye çekip uçağının motorunu sustururken Challenger'tn kendisine yaklaştığını gördü ve kokpit koltuğunda iyice büzüldü, görünmek istemiyordu.

Ray uçağını park yerinde durdurup el frenini çekerken otuz metre kadar ilerden pırıl pırıl siyah bir araba aprona fırladı ve farları yanık olarak hızla jete yaklaştı; gören de Charlottesville'e bir kral filan geldiğini sanacaktı. Arabadan dışarıya fırlayan yeşil gömlekli ve haki şortlu iki genç adam Tasfiyeciyi ya da uçaakta kim varsa karşılamak üzere beklemeye başladılar. Challenger'ın kapısı açıldı, merdiven aşağıya sarktı ve Ray alet bordasının üstünden bakarken, pilotlardan biri elinde iki tane kocaman alışveriş torbası olduğu halde uçaktan çıkıp apronun beton zeminine indi.

Pilotun arkasından Vicki, küçük ikizleriyle kapıda görüldü. Anneleri bir aptal olduğundan ve babaları da onlardan önce dokuz çocuk sahibi olup ikizlerin adlarıyla hiç ilgilenmediğinden, zavallı yavrulara isim olarak aslında renksiz soyadlar olan Simmons ve Ripley gibi adlar konmuştu. Ray yerel gazetelerdeki doğum, ölüm, hırsızlık gibi haberleri her zaman merakla izlediği için ikizlerin erkek olduğunu biliyordu, ikizler Martha Jefferson Hastanesi'nde, Ray ve karısının boşanma kararından yedi hafta üç gün, ve daha önce hamile kalmış olan Vicki'nin Leo Rodowski'yle evlenmesinden yedi hafta iki gün sonra doğmuşlardı. Adamın dördüncü evliliği idi bu.

Vicki oğlanların ellerini sıkıca tuttu ve merdivenden dikkatle indi. Yarım milyarlık varlık ona çok yakışmıştı ve sıkı blucin pantolonlu uzun bacakları, jet sosyeteye katıldıktan sonra daha da incelmışti. Aslında, incecik kolları, dümdüz küçük poposu ve içeriye çökmüş yanaklarıyla sanki açlıktan ölecekmiş gibi bir hali vardı. Ray son Hollywood ya da Paris modasına uygun şapkası yüzünden Vicki'nin gözlerini göremiyordu.

Tasfiyeci ise hiç de karısına benzemiyor, açlıktan ölecekmiş gibi görünmüyordu. Karısı merdivenden dikkatle inerken o da kapı-

da, onun ve çocuklarının arkasında sabırla bekledi. Yazılı basında çıkan haberlere göre adam çok çalıştığını söylerdi hep ama söylediklerinin çoğunun yalan olduğu sonradan ortaya çıkmıştı. İriyarı, göbekli bir adamdı, saçlarının yarısı dökülmüş, geriye kalan yarısı da kırışmıştı. Vicki kırk bir yaşında olmasına karşın otuzunda gösteriyordu. Kocasını ise altmış dört yaşındaydı ama yetmiş yaşındaymış gibi görünüyordu, yani en azından Ray öyle görüyordu ve bu da çok hoşuna gitti.

Vicki ve kocası çocuklarla beraber arabaya binerken iki pilotla iki şoför de Saks ve Bergdorf mağazalarından alınmış bir sürü paket ve şık, büyük alışveriş torbalarını bagaja yükleyip duruyorlardı. Challenger'la kırk beş dakika mesafede olan New York'a uçup Manhattan'ın ünlü mağaza ve butiklerinden alışveriş yaparak geri dönmüşlerdi.

Araba biraz sonra hareket edip aprondan çıktı ve şovun bittiğini gören Ray de Cessna'nın koltuğunda doğruldu.

Eski karısından bu kadar nefret etmeseydi belki de orada, küçük uçağın içinde uzun süre oturur ve sona eren evliliklerini düşünebilirdi.

Evliliklerinin sona ermesiyle ilgili olarak hiçbir uyarı almamış, ne tartışmış, ne de kavga etmişlerdi. Vicki sadece daha iyi bir yaşam seçmiş ve öylece çekip gidivermişti.

Ray temiz hava almak, rahatlamak için uçağın kapısını açtı ve gömlek yakasının terden sıırsıklam olduğunu fark etti. Terli alnını sildi, uçaktan indi.

O anda, keşke bugün havaalanına hiç gelmeseydim diye düşünmeden edemedi.

3

Hukuk fakültesi, işletme fakültesinin yanındaydı ve her iki fakülte de Thomas Jefferson tarafından planlanıp inşa edilmiş eski ve geniş akademik köye yayılmış olan kampusun kuzey ucundaydı.

Kurucusunun mimari yapısıyla gururlanan bir üniversite için hukuk fakültesi de yetmişlerde inşa edilmiş pek çok kampus binası gibi dikdörtgen şeklinde, basık, cam ve tuğladan oluşmuş kişiksiz bir kampus binasıydı. Fakat son yıllarda gelen paralar binaları ve manzarayı yenilemiş, güzelleştirmişti. Burada çalışan ve eğitim gören herkesin bildiği gibi üniversite en gözde ilk on arasında gösteriliyordu. Bu üniversitenin üstünde sadece birkaç ünlü okul vardı ve buraya her zaman en iyi öğrenciler ve öğretim üyeleri gelirdi.

Ray Boston'daki Northeastern Üniversitesinde finans hukuku hocalığı yaparken mutluydu. Fakat yazılarından bazıları araştırma komisyonunun dikkatini çekmiş, çalışmaları sürmüştü ve güneyde daha iyi bir okula geçme şansı ona çekici gelmişti. Vicki Floridalıydı ve Boston'daki şehir yaşamından hoşlanmış olmasına karşın kuzeyin kışlarına bir türlü alışamamıştı. Böylece Charlottesville'in daha sakin olan yaşamına kolayca ayak uydurdular. Ray üniversitede hocalık almış ve karısı da Latin dillerinde doktora sınavını kazanmıştı. Tasfiyeciyi ortaya çıkmadan kısa bir süre önce çocuk sahibi olma konusunu tartışıyorlardı.

Karısı hamile bırakılan ve elinden alınan bir kocanın da hiç kuşkusuz o adama bazı soruları olabilirdi. Karısına da bazı şeyleri

sormaya hakkı vardı elbette. Karısı kaçtıktan sonra Ray günlerce uyuyamadı ve kafasının içindeki sorulara yanıt bulmaya çalıştı, fakat bir süre sonra onunla asla yüz yüze gelmek istemediğini anladı. Kafasının içindeki sorular yavaş yavaş silinmiş, ama Vicki'yi havalandırma alanında görünce yeniden canlanmıştı. Arabasını hukuk fakültesi otoparkına bırakıp bürosuna giderken eski karısını tekrar sorgulamaya başlamıştı.

Akşam saatlerine kadar bürosunda kaldı ve kapısını da açık bıraktı, randevuya gerek yoktu, isteyen her öğrenci gelip onunla konuşabilirdi. Mayıs ayının başlarıydı ve havalar sıcak gidiyordu. Öğrenci ziyaretleri pek sık olmuyordu. Ray babasından gelen notu tekrar okudu ve onun her zamanki sıkıcı, emir verir gibi ifadesine yine sinirlendi.

Saat beşte bürosunu kapadı ve öğrencilerle hocaların futbol oynadığı üniversite spor alanına doğru yürüdü. Üçüncü sınıf öğrencileri hocalarla yapılan üç maçlık bir kupa serisinin ikinci maçını oynuyorlardı ve hocalar ilk maçı açık farkla kaybetmişlerdi. Aslında hangi takımın daha iyi olduğunu belirlemek için ikinci ve üçüncü maçlara hiç gerek yoktu.

Hocalar takımının ikinci maçı da kaybedeceğini kolayca tahmin edebilen birinci ve ikinci sınıf öğrencileri futbol sahasının kenarındaki anfi tipi sıralara oturmuş ikinci maçı beklerken, hocalar takımı da saha kenarında bir araya toplanmış, boş yere taktik belirlemeye çalışıyordu. Sahanın sol tarafında, bazı haşarı birinci sınıf öğrencileri iki büyük soğutucunun çevresine toplanmış bira içiyorlardı.

Ray sahaya yaklaşıp maçı izlemek için kendisine iyi bir yer ararken, ilkbahar günlerinde bir üniversite kampusundan daha güzel bir yer yok diye düşünüyordu. Şort giymiş genç kızlar, hemen erişilebilen, içeceklerle dolu soğutucular, festival havası, peş peşe verilen partiler ve yaklaşan yaz mevsimi; her şey güzeldi. Ray kırk üç yaşındaydı, bekardı ve yeniden öğrenci olmak istiyordu. Herkes hocalığın insanı genç tuttuğunu, belki de enerji verdiğini ve kafanın içini rahatlatıp zekâyı geliştirdiğini söylerdi ama Ray'in istedi-

ği, orada, soğutucuların üstüne oturup o genç haşarı öğrencilerle beraber bira içmek ve kızlarla sohbet etmektir.

Hocalar takımı sahaya moral bozukluğu içinde çıkarken Ray'in birkaç meslektaşı da gülümseyerek sıralara yaklaştı. Hocalar takımının pek çok oyuncusu hafifçe topallıyordu. Hemen hemen yarısı dizlik takmıştı. Ray etrafına bakınca meslektaşı ve yakın arkadaşı Cari Mirk'ün, biraz ilerde kravatını gevşetmiş, ceketini çıkarıp omzuna atmış ve saha kenarındaki çite yaslanmış olduğunu gördü.

Arkadaşına, "Bizimkiler hiç de mutlu görünmüyor," diye seslendi ve güldü.

Mirk, "Bekle de oyunlarını bir gör bakalım," diye cevap verdi. Cari, Ohio'nun küçük bir kasabasındandı ve orada yargıç olan babası herkes tarafından sevilen, herkesin dedesi olan bir adamdı. Cari da oradan kaçmış ve bir daha dönmek için yemin etmişti.

Ray, "Ben ilk maçı seyredemedim," dedi,

"Berbat bir oyundu. Açık farkla yenildi bizimkiler."

Maç başladı, hocalar takımı yine hiç iyi görünmüyordu. Öğrenciler bağırıp kendi takımlarına tezahürat yapmaya başladılar.

Mirk, "Fazla dayanamayacaklar, böyle giderse bizimkiler rezil olacaklar," dedi.

Gerçekten de hocalar takımı giderek dağıldı ve Ray'in canı sıkıldı. Başka bir golden sonra, "Gelecek hafta başında burada olmayacağım," dedi. "Evden çağırdılar."

"Canının sıkın olduğunu anlamıştım zaten. Yine bir cenaze mi var yoksa?"

"Henüz yok. Babam miras konusunda konuşmak için çağırdı bizi."

"Senin adına üzuldüm."

"Hiç üzülme. Aslında tartışılacak, kavga edilecek pek bir şey yok, sadece can sıkıcı bir görüşme."

"Kardeşin yüzünden mi sinirleniyorsun?"

"Babama mı yoksa kardeşime mi daha çok sinirleniyorum bilemiyorum doğrusu."

"Ben senin için üzülüyorum dostum."

"Teşekkür ederim, öğrencilerime haber verirken onlara ödev de vereceğim. Onları boş bırakmamak lazım."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Cumartesi günü. Salı ya da Çarşamba'ya dönerim sanıyorum ama belli de olmaz tabii."

Mirk, "Hiç endişelenme," dedi. "Biz nasıl olsa burada olacağız ve umarım bu maçlar da artık biter."

O sırada hocalar takımı bir sayı daha kaybetti.

Ray, "Sanırım maç bitti," dedi.

Ray'in eve gitmeyi düşünmek kadar canını sıkkan hiçbir şey yoktu. Oraya en son gidişinin üzerinden bir yıldan daha uzun bir süre geçmişti ama hiç gitmemeyi her zaman yeğlerdi.

Bir Meksika büfesinden acılı dürüm aldı ve buz pateni sahasının kenarındaki bir masaya oturup yemeye başladı. Kaldırım kenarına toplanmış birkaç siyah saçlı genç serseri geleni geçeni rahatsız ederek sözde eğleniyordu. Eski anacadde araç trafiğine kapatılarak güzel bir yaya yolu haline getirilmiş, caddenin iki yanında kafeler, antikacılar, kitapçı ve başka tür dükkânlar sıralanmıştı ve genellikle güzel geçen havalarda restoranlar, uzun süreli akşam yemekleri için kaldırımlara masalar çıkarıyorlardı.

Ray kendisini aniden bekâr bir erkek olarak bulunca eski kasalı evinden çıkmış ve şehrin merkezinde, elden geçirilip yenilenmiş eski apartman dairelerinden birine taşınmıştı. Altı odalı dairesi İran halıları satan bir hah mağazasının üstündeydi. Küçük balkonu trafiğe kapalı olan geniş ve hareketli yaya caddesine bakıyordu ve Ray ayda en az bir kez öğrencilerini evine çağırıp onlara şarap ve lızanya ikram ederdi.

Kaldırım üstündeki dış kapıyı açıp gıcirtılı basamaklardan daireesine çıkarken hava kararmaya başlamıştı. Tamamen yalnızdı - ne hır ev arkadaşı, ne kedisi, ne köpeği ve ne de akvaryumu vardı. Son birkaç yılda hoşlandığı iki kadınla tanışmış ama ikisiyle de çıkma-

mıştı. Yeni bir aşk macerasına atılmaktan çok korkuyordu. Kaley adında sırnaşık bir üçüncü sınıf öğrencisi kız ona biraz fazla yakınlık gösteriyordu ama Ray'in savunması güçlüydü. Seks konusundaki isteksizliği bir ara onu korkutmuş, bir doktora görünmeyi ve hatta ilaç kullanmayı bile düşünmüştü. Dairesine girince ışığı yaktı ve telesekreteri kontrol etti.

Forrest onu aramıştı, gerçekten de nadir görülen bir olaydı bu ama şu sıralarda beklenen bir şeydi. Kardeşi yine her zamanki gibi davranmış, telesekretere aranabileceği numarayı bile bırakmamıştı, Ray kendine çay yaptı ve kardeşini aramadan önce biraz rahatlamak için bir caz kaseti dinlemeye başladı. Tek kardeşiyle konuşmak için kendisini bu kadar sıkıp strese sokması garipti elbette ama Forrest'le konuşmak her zaman için sıkıntı verici bir olaydı. İkisi de bekâr ve çocuksuzdu, tek ortak yanları babaları ile soyadlarıydı.

Ray bir süre bekledikten sonra Memphis'e, Ellie'nin evine telefon açtı. Kadın telefonu açmadan önce onu uzunca bir süre bekletti. Ray yumuşak, nazik bir sesle, "Merhaba Ellie, ben Ray Atlee," dedi.

Kadın, Ray sanki daha önce sekiz kez telefon etmiş gibi, "Oh," diye homurdandı. "Kardeşin burada değil."

Nezakat kurallarından tamamen habersiz görünen kadının kendisine küfredmediğine şükrediyordu Ray. Onunla nazik bir insan olarak konuşmak çok güç olmalıydı.

"Forrest beni aramış da onun için rahatsız ettim seni."

"Söyledim ya burada değil o."

"Seni duydum. Başka bir telefon numarası var mı peki?"

"Ne için?"

"Forrest'i arayabilmem için elbette. Hâlâ bu numaradan mı araniyor o?"

"Sanırım öyle. Çoğu zaman burada kalıyor."

"Lütfen aradığımı söyle ona."

Kadının alkol ve Forrest'in de uyuşturucu tedavisi için gittiği hastanede tanışmışlardı. Kadın o zamanlar sadece kırk beş kiloydu

ve kendini bildi bileli votka içtiğini söylerdi. Bir süre tedavi gördükten sonra hastaneden temiz olarak çıktı, kilosunu üç katına çıkardı ve nasıl olduysa Forrest'e de el koydu. Forrest'e bir sevgiliden ziyade bir anne gibi davranıyordu ve Memphis'te insanın içini ürperten Viktorya tarzı eski evinin bodrumunda ona bir oda vermiş-

Telefon çaldığında Ray ahizeyi hâlâ elinde tutuyordu. Forrest h>ttın diğer ucundan, "Hey ağabey," diye konuştu. "Beni mi aradın?"

"Sen beni aradığın için aradım, işler nasıl gidiyor?"

"Şey, babamdan mektup alıncaya kadar her şey yolunda gidiyordu. Sana da mektup yazmış mı?"

"Evet, bugün aldım."

"O kendisini hâlâ yargıç ve bizleri de suçlu birer baba gibi görüyor, değil mi?"

"O her zaman Yargıç olacaktır Forrest. Onunla konuştun mu?"

Kardeşi bir şeyler homurdandı, biraz bekledi ve sonra, "Onunla iki yıldan beri telefon konuşması yapmadım ve yıllardır da evine .tyak basmadım," diye cevap verdi. "Ve Pazar günü de orada olacağımı hiç sanmıyorum."

"Ama gelmen gerekiyor."

"Sen konuştun mu onunla peki?"

"Üç hafta önce konuştum. O beni değil, ben onu aradım. Sesinden çok hasta olduğu belliydi Forrest ve çok fazla yaşayacağını sanmıyorum. Bana sorarsan bu konuyu ciddi olarak düşünmen..."

"Yine başlama Ray. Nutuk dinleyecek halim yok."

Aralarında uzunca bir sessizlik oldu, ikisi de düşünüyordu. Seçkin bir ailenin çocuğu olup uyuşturucuya alışan Forrest uzun yıllardan beri hiç istemediği halde öğütler, nutuklar dinleyip duruyordu, bunlardan iyice bıkmış, bunalmıştı.

Bir süre sonra Ray, "Pekâlâ," dedi. "Ben orada olacağım. Sen ne yapacaksın?"

"Sanırım geleceğim."

"Temiz misin peki?" Çok kişisel bir soruydu bu ama kardeşi için hava nasıl? diye sormak gibi bir şeydi. Forrest'in bu soruya yanıtı her zaman hazır ve kesindi.

"Yüz otuz dokuz günden beri temizim ağabey."

"Harika."

Bu durum harika olabilirdi de olmayabilirdi de. Kardeşinin ayık olarak geçirdiği her gün bir kurtuluş demektir ama yirmi yıllık tedaviden sonra hâlâ temiz kaldığı günleri sayması içler açıcıydı.

Forrest gururlanıyormuş gibi, "Hem artık çalışıyorum," dedi.

"Öyle mi? Çok güzel. Nasıl bir iş bu?"

"Yerel ambulans şirketlerinin işlerini takip ediyorum, kablolu televizyonlarda reklam yapan ve hastanelerden iş kapmaya çalışan adi herifler bunlar! onlara iş buluyor ve komisyon alıyorum."

Böyle küçük, saçma bir işi kutlamak pek kolay değildi elbette ama Forrest için iş ne olursa olsun çalışmak iyi bir haberdir. Bir zamanlar kefalet memuru olarak çalışmış, duruşma kâtipliği, tahsilat işleri yapmış, güvenlik elemanı, araştırmacı olarak görev almış, yani hukuk mesleğinin alt kademelerindeki hemen tüm işleri denemişti.

Ray onun kendisinden yanıt beklediğini anlayınca, "Hiç fena sayılmaz," dedi.

Forrest ona bir hastanenin acil bölümünde geçen bir kavga olayını anlatmaya başlayınca Ray'in canı iyice sıkıldı. Kardeşi bir ara bir barda koruma olarak da çalışmıştı ama bir gecede iki kez dayak yiyince bu işi çabuk sona ermişti. Daha sonra yeni bir Harley-Davidson'la Meksika'da bir yıl süren bir motosiklet turuna çıktı ama bu uzun gezi için parayı nereden bulduğunu kimse bilmiyordu. Yine kısa bir süre bir Memphis tefecisi için tahsilat işi yapmaya kalkmış ama iş bilek gücüne dayanınca yine başarılı olamamıştı.

Yaptığı iş görüşmeleri sabıka kaydı nedeniyle genellikle olumsuz sonuçlanıyordu ve Forrest zaten düzgün, dürüstlük isteyen işlerden de pek hoşlanmıyordu. Daha yirmi yaşına basmadan uyuşturucudan iki sabıkası olmuştu ve bu lekeyi ömür boyu taşımak zorundaydı.

Forrest, "İhtiyarla tekrar konuşacak mısın?" diye sordu.

"Hayır, Pazar günü göreceğim onu."

"Clanton'a ne zaman varacaksın?"

"Bilmiyorum. Sanırım saat beşe doğru orda olurum. Ya sen?"

"Emir saat beşte burada olun diye geldi, değil mi?"

"Evet öyle diyordu."

"O halde ben de saat beşten sonra orada olurum. Görüşürüz ağabey."

Ray telefonun çevresinde yaklaşık bir saat dolaşp birkaç kez babasına telefon ederek bir merhaba deyip dememeyi düşündü. İma her seferinde de vazgeçti, onu Pazar günü nasıl olsa görecek ve yüz yüze konuşacaktı. Yargıç zaten gece gelen ve rahatını bozan telefonlardan nefret eder ve genellikle de telefona yanıt vermezdi. Telefonu açtığı zaman da öyle kaba ve sert konuşurdu ki, kendisini arayan kişi de telefon ettiğine pişman olurdu.

Yargıç evinde otururken genellikle siyah pantolon ve üzerinde pipo külüyle yanmış minik delikler bulunan beyaz gömlek giyerdi ve gömleği her zaman kolalıydı. Yaşlı adam beyaz gömleklerini, üzerinde lekeler ve yanıklar ne kadar çok olursa olsun yaklaşık on yıl kullanır ve onları her hafta meydandaki Mabe's adlı kuru temizleyicide yıkatıp kolalatırdı. Kravatları da sıkıcı desenli, soluk renkli ve gömlekleri kadar eski olur, her zaman lacivert askı kullanırdı.

Çocuklarının eve gelmesini beklerken hiç kuşkusuz divanda değil de çalışma odasındaki masasında, General Forrest'in portresi altında oturacak, meşgulumuş gibi görünecekti. Oğullarının, onun Pazar günleri bile çok meşgul olduğunu ve onların gelişini pek de umursamadığını sanmalarını isteyecekti.

4

Arabayla Clanton, eğer dört şeritli kalabalık otoyolda kamyonların arasında gider ve bir de şehirlerin çevresindeki yoğun trafik içine dalarsanız yaklaşık on beş saat sürüyor ve aceleniz varsa bu yolu bir günde alabiliyordunuz. Ama Ray'in hiç acelesi yoktu.

Ray küçük valizini, bir hafta önce aldığı, üstü açılabilen, iki koltuklu spor Audi arabasının bagajına koydu ve Charlottesville'den ayrılırken de kimseye veda etmedi, çünkü onun gidiş gelişleri kimsenin umurunda değildi. Otoyolda hız limitini asla aşmayacak ve mümkün olduğunca kimseyi de sollamayacaktı. Sorunsuz bir araba yolculuğu yapmaktı niyeti. Sağındaki deri koltuk üzerinde haritalar, bir termos kahve, üç Küba purosı ve bir şişe de su duruyordu.

Kasabanın batısında birkaç dakika yol aldıktan sonra sola, Blue Ridge Parkway'e döndü ve yamaç yolunu izleyerek güneye doğru gitmeye başladı. Audi TT spor arabası 2000 modeliydi ve fabrikadan çıkalı fazla olmamıştı. Ray, Audi'nin yeni spor modeliyle ilgili duyurusunu bir buçuk yıl okumuş ve şehirde ilk siparişi veren olmuştu. Çevrede bu arabadan alan başka kimse de görememişti ama araba acentesinin sahibi bu modelin çok tutulacağından emin olduğunu söylemişti ona.

Bir otoyol parkına girip arabanın üstünü açtı, bir puro yakıp birkaç yudum kahve içti ve sonra tekrar yola çıkarak azami hız olan kırk beş mille gitmeye başladı. Bu hızla bile Clanton'a gittikçe yaklaşıyordu.

Dört saat sonra Kuzey Carolina'nın küçük bir kasabasında bir benzin istasyonu ararken bir trafik ışığında durdu ve etrafına baktı. Arabanın önünden konuşarak geçen üç adam avukat olmaydı, her üçü de aynı anda konuşuyordu ve ellerindeki evrak çantaları da ayakkabıları kadar eskiydi. Ray sol tarafa bakınca mahkeme binasını gördü. Raşmı sağa çevirip adamların bir kafeye girdiğini görünce birden acıktığını hissetti, ayrıca insan sesini de özlemişti.

Adamlar ön cama yakın bir masaya oturmuş, bir yandan kahvelerini karıştırırken bir yandan da hâlâ konuşuyorlardı. Ray onlara yakın bir masaya oturdu ve herhalde yıllardır orada çalışıyor olan yaşlıca kadın garsondan bir sandviç istedi. Kadın Ray'in bir buzlu çay ve bir sandviçten oluşan siparişini büyük bir dikkatle not defterine kaydetti ve gitti. Ray, kafenin aşçısı belki daha bile yaşlıdır, diye düşündü.

Avukatlar bütün sabah mahkemede dağlardaki bir arazinin davasıyla uğraşmışlardı. Arazi birine satılmış, arkasından bir dava itilmişti ve onlar da bu davayla uğraşıyorlardı. Tanıklar çağırılmış, davayla ilgili bilgiler yargıca açıklanmış, her şey tartışılmıştı ve şimdi davaya biraz ara verilmişti.

Ray adamların konuşmalarını dinlerken, babam da böyle olmamı istiyordu herhalde, diye düşünmekten alamadı kendini.

Ününe bir gazete açmış, okur gibi yapıyor ama adamları dikkatle dinliyordu.

Yargıç Reuben Atlee oğullarının hukuk fakültesini bitirip 1 laiton'a dönmesini istemişti. Kendisi de emekli olup onlarla beraber meydana bakan bir yerde bir avukatlık bürosu açacaktı, yaşlı babalarının hayali buydu. Yaşlı ve tecrübeli yargıç o büroda oğullarının» centilmen kasaba avukatlarının nasıl olması gerektiğini öğretmekte.

Fakat Ray bunu yaparlarsa meteliksiz birer avukat olacaklarını biliyordu. Güneyin hemen tüm kent ve kasabalarında olduğu gibi < kinton'da da gereğinden fazla avukat vardı. Bunların çoğu da mahkeme binasının karşısına düşen binalarda büro açardı. Bu kasaba avukatları bulundukları yerlerde her işe karışır, politika yapar,

bankalar, şehir kulüpleri, okul yönetimleri, hatta kiliseler ve spor kulüpleriyle bile uğraşırlardı. Ray bu tür bir ortamda ne yapabiliyordu ki?

Ray üniversitede hukuk eğitimini sürdürürken yaz aylarında babasının sekreterliğini üstleniyor ve hiç kuşkusuz bunu bedava yapıyordu. Clanton'daki bütün avukatları tanırdı. Aslında hepsi de iyi insanlardı ama sayıları gereğinden fazlaydı.

Forest genç yaşta yoldan çıkınca, babasının, Ray'in üzerindeki, seviyeli ama yoksul yaşamını sürdürme baskısı arttı. Bu baskı uzun zaman devam etti ve Ray hukuk fakültesinin ilk yılını bitirdiğinde Clanton'da kalmayacağına karar verdi. Bu kararından babasına söz etme cesaretini buluncaya kadar bir yıl daha geçti ve bunu söylediğinde de babası onunla sekiz ay konuşmadı. Ray hukuk fakültesinden mezun olduğunda Forrest cezaevindeydi. Yargıç Atlee Ray'in diploma törenine biraz geç geldi, arka sıralarda oturdu ve erken ayrılıp oğluna hiçbir şey söylemedi. Onları tekrar bir araya getiren olay, Yargıç'ın geçirdiği ilk kalp krizi oldu.

Ray'in Clanton'dan kaçmasının temel nedeni para değildi. Atlee avukatlık bürosunun hiçbir zaman açılamamasının nedeni, küçük ortağın büyüğün gölgesinden kaçmak istemesiydi.

Yargıç Atlee küçük bir kasabada büyük bir adamdı.

Ray kasabanın çıkışında bir benzin istasyonu buldu, deposunu doldurdu ve tekrar saatte kırk beş mil hızla yola koyuldu. Hızını bazen kırk mile kadar düşürüyordu. Bir tepedeki park yerine girdi ve arabadan inip bir süre manzarayı seyretti. Haritalarına sık sık bakıyor ve şehirlere girmeden yola devam ediyordu. Zaten bütün yollar nasıl olsa Mississippi'ye çıkıyordu.

Kuzey Carolina eyalet sınırında, temiz odalı, kliması ve TV'si olan eski bir motel buldu, geceliği 30 dolardı; motelin levhası eğrilmiş ve kenarları da paslanmıştı. Fakat içeriye girdiğinde oda fiyatının 40 dolara çıktığını öğrendi, resepsiyon memuru fiyat artışını yeni öğrendiklerini söylüyordu. Ray motelin yanındaki kafeye girip bir şeyler yedi ve sonra motel önündeki bir sıraya oturup purosunu içerek gelip geçen arabaları seyretmeye başladı.

Yolun karşı tarafında ve yüz metre kadar aşağıda, artık çalışmacın, terk edilmiş bir açık hava sineması vardı. Girişin önündeki afiş talıtası yere düşmüş ve yabancı otlarla kaplanmıştı. Büyük beyazperde ve sinema sahasının çevresindeki çitler yıkılmış, paramparçanmıştı.

İlir zamanlar Clanton'da da kasaba girişinde buna benzer, otomobillerle girilen bir açık hava sineması vardı. Kuzeyli bir sinemalar zinciri şirketi tarafından işletilen sinemada daha çok gençlere hitap eden ve kasaba rahiplerini sinirlendiren aşk, korku, kung-fu ve benzeri filmler gösterilirdi. 1970 yılında Kuzeyli güçler Güney'e açık saçık, pis filmler göndererek halkın ahlakını bozmaya başlamıştı.

İyi ya da kötü her şey gibi, pornografi de Mississippi'ye geç geldi. Sinema afişlerinde normal bir film adı görüldüğünde kimse alırmıyor, ama filmin adının yanına XXX konduğu zaman trafik duruyor ve kafeilerde oturan insanların sinirleri bozuluyordu, tik porno film bir Pazartesi gecesi başladı ve pek kalabalık olmasa da, meraklı ve hevesli bir izleyici kitlesi topladı. Filmi izleyebilen öğrencilerin anlattıklarından bir gün sonra, bir sürü genç, gece karanlığında sinema yakınındaki ormana koşup dürbünlerle seks filmini izlemeye çalıştı. Çarşamba akşam ayininden sonra vaizler durumunu değerlendirip bir plan yaptılar ve karşı saldırıya geçtiler.

Hiçbir zaman onaylamadıkları insan hakları protestocuları gibi protesto posterleri açarak açık hava sineması önüne gittiler ve orada kısa turlar atarak dualar etmeye, ilahiler söylemeye başladılar. Bir yandan da arabalarıyla sinemaya girmeye çalışan arabaların plaka numaralarını kaydediyorlardı.

Sinemanın işleri hemen bozuldu ve işletici şirket işlerini engelleyenler hakkında dava açtı. Vaizler de kendilerine bir avukat tuttular ve sonuçta doğal olarak bu dava, kiliseyi inşa etmiş olan Atlee ailesinin bir bireyi, Birinci Presbiteryan Kilisesi üyesi ve otuz yıldan beri de Pazar Okulu'nda cemaati kilisenin bodrumundaki mutfağa toplayarak eğitim veren Sayın Yargıç Reuben V. Atlee'nin önüne geldi.

Mahkeme üç gün sürdü. Seks filmini hiçbir Clanton avukatı savunmak istemediği için adamlar Jackson'daki büyük bir avukatlık şirketini tutmuşlardı. Kasaba halkından bir düzine insan sinema aleyhine ve vaizler lehine tanıklık yaptı.

Ray on yıl sonra Tulane'de hukuk fakültesine devam ederken babasının bu davadaki düşüncesini ve verdiği kararı inceledi. Yargıç Atlee bilinen birçok federal davanın kararlarını dikkate alarak protestocuların haklı olduğunu söylemiş ama bazı çekinceler koymuştu. Sonuçta işi müstehcenlik davasıyla ilgili bir Yüksek Mahkeme kararına dayandırarak, filmlerin oynatılabileceği konusunda karar vermişti.

Karar hukuk açısından doğrudu ama politik olarak aynı şeyi söylemek zordu, çirkin bir karardı bu. Yargıç'ın bu kararı kasaba halkından hiç kimsenin hoşuna gitmemişti. O gece eve birçok isimsiz tehdit telefonu geldi. Vaizler Reuben Atlee'yi bir hain olmakla suçladılar ve kiliselerinde, kürsüde ayın yönetirken bir sonraki yargıç seçiminde onun aleyhine çalışacaklarını belirttiler.

Clanton Chronicle ve *The Ford County Times* gazetelerine, tertemiz toplumlarına bu tür pisliklerin girmesine izin verdiği için Yargıç Atlee'yi suçlayan ve kınayan mektuplar gönderildi. Yargıç sonunda bu eleştirilerden bıktı ve konuşmaya karar verdi. Birinci Fresbiteryan Kilise'nde Pazar günü bir açıklama yapacağını bildirdi ve bu haber de her zaman olduğu gibi Clanton'da hemen yayıldı. O Pazar günü Yargıç Atlee tıklım tıklım dolu kilisede kendinden emin adımlarla halı kaplı basamakları çıktı ve kürsünün arkasına geçip durdu. Boyu bir seksenin üstündeydi, iriydi ve üzerindeki siyah takım elbisesi onu daha da iriyarı ve güçlü gösteriyordu. Sert bir sesle, "Bir davanın seçimde alacağı oyları nasıl etkileyeceğini düşünen bir yargıç cüppesini yakmalı ve ilçesinin dışına kaçmalıdır," diye başladı konuşmasına.

Ray ve Forrest mümkün olduğu kadar geride, balkonun bir köşesinde oturuyorlardı ve gözleri yaşlıydı. Kiliseye gitmemek için babalarından izin istemiş, yalvarmış ama alamamışlardı. Hiçbir koşulda kiliseden kaçmalarına izin yoktu.

Yargıç kendisini dinleyen cemaate yasaların uygulanması gerektiğini, kendi kişisel fikri ne olursa olsun görevini yapmak zorunda olduğunu ve iyi yargıçların yasalardan ayrılmayacağını açıkladı. Zayıf yargıçlar toplum kararlarına uyardı. Bu tür yargıçlar toplumun oylarına göre karar verir ama korkarak verdikleri kararları temyize gönderilince de hatalarını anlardı.

Yargıç kendisini sessizce dinleyen cemaate bunları söyledikten sonra, "Bana istediğinizi söyleyebilir ama korkak diyemezsiniz," dedi.

Ray şu anda bile babasının sözlerini duyar, onun bir dev gibi kürsünün arkasında duruşunu görür gibiydi.

Bir hafta kadar sonra protestocuların sesleri kesildi ve sinemada açık saçık filmlerin gösterimine devam edildi. Bir süre sonra Kung-fu filmi intikam almak istercesine tekrar oynamaya başladı ve herkes de buna sevindi, mutlu oldu. Bu olaydan iki yıl sonra Yargıç Atlee seçimde yine her zamanki gibi Ford ilçesi oylarının yüzde seksenini almıştı.

Ray purosundan bir nefes daha çekip söndürerek yere attı ve odasına doğru yürüdü. Hava serindi, pencereyi açtı ve kasabadan ayrılıp tepelere doğru tırmanan arabaların seslerini dinlemeye başladı.

5

Her sokağın bir hikâyesi, her binanın bir anısı vardır. Çok güzel bir çocukluk geçirmiş insanlar doğup büyüdükları kasaba ve kentlerin sokaklarında dolaşıp mutlu anılarını tekrar yaşayabilirler. Diğerleri ise doğum yerlerine bir görevi yerine getirmek üzere gelir ve mümkün olduğunca çabuk kaçıp giderler. Clanton'a henüz on beş dakika önce gelmiş olmasına rağmen Ray hemen geri dönmeyi düşünmeye başlamıştı.

Kasabada bazı şeyler değişmiş, bazı şeyler de eskisi gibi kalmıştı. Kasabaya giden yolların kenarında bir sürü ve âdeta iç içe geçmiş gibi duran teneke barakalar, karavan evler diziliydi. Ford İlçesi'nde bir imar planı yok gibiydi. Arsası olan biri, hiçbir inşaat izni almadan ve komşu arazi sahiplerine haber bile vermeden istediği gibi inşaat yapılabiliyordu. Sadece domuz çiftlikleri ve nükleer reaktörler inşaat izni ve onayı almak zorundaydı. Bunun sonucu olarak da çevre her geçen yıl biraz daha bozuluyor, çirkinleşiyordu.

Fakat kasaba meydanına yakın olan eski mahallelerinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Uzun ve ağaçlı sokaklar Ray'in çocukluğunda bisikletle dolaştığı günlerde olduğu kadar temiz ve bakımlıydı. Evlerin büyük çoğunluğunda hâlâ tanıdığı kişiler yaşıyordu ve ölenlerin yerine gelen yeniler de çimlerini eskiler gibi biçiyor ve panjurlarını boyuyorlardı. ihmal edilmiş sadece birkaç ev vardı. Boşalan ev sayısı da az sayılmazdı.

Ülkenin bu dindar bölgelerinde Pazar günleri hâlâ hiçbir iş yapılmaz, çalışılmaz, sadece kiliseye gidilir, kapı önlerinde oturulur,

komşular ziyaret edilir ve Tanrı'nın istediği şekilde dinlenilirdi. Yazılı olmayan bir kuraldı bu.

Hava Mayıs ayı için oldukça serin ve bulutluydu ve Ray babasıyla görüşeceği saate kadar vakit geçirmeki için Clanton'da yaşadığı günleri anımsamaya çalıştı. Biraz ilerde arkadaşlarıyla oyunlar oynadığı Dizzy Dean Parkı ve her yaz yüzdüğü halka açık yüzme havuzu vardı ama belediye oraya zenci çocuklarının girmesini engellemek için havuzu 1969'da kapatmıştı. İkinci Cadde ile Elm Sokağı'nın kesiştiği yerde, çan kuleleri birbirleriyle yarışmış gibi duran ve yorgun nöbetçiler gibi birbirlerine bakan Baptist, Metodist ve Presbiteryan kiliseleri vardı. Kiliseler şu anda boştu ama bir-iki saat sonra din-darlar akşam ayinleri için oralara doluşacaktı.

Kasaba meydanı da kendisine açılan sokaklar gibi cansız ve boştu. Clanton sekiz bin nüfusuyla birkaç marketi çekecek kadar büyük sayılırdı. Ama burada halk eski esnafına sadık kalmıştı ve meydanın çevresindeki dükkânlar asla boş kalmazdı. Fakat o gün Pazar olduğundan bankalar, bürolar ve kafeler gibi dükkânlar da kapalıydı.

Ray mezarlığın kenarına kadar yürüdü ve biraz ilerde, mezarlığın eski bölümünde Atlee aile mezarlığını gördü, orada mezar taşları diğerlerinden biraz daha büyüktü. Atalarından bazıları ailenin ölen bireyleri için anıt mezarlar yaptırmıştı. Ray eskiden beri, hiç görmediği aile servetinin büyük bölümünün bu anıt mezarlar için harcanmış olduğunu düşünürdü. Arabasını park edip indi ve annesinin mezarına doğru yürüdü, bunu uzun yıllardan beri yapmamıştı. Annesi aileye sonradan katıldığı için aile mezarlığının uzak bir köşesine gömülmüştü.

Bir saatten az bir süre sonra Yargıç'ın çalışma odasında oturup berbat bir fincan çayı içerken babasından, öldükten sonra nasıl bir cenaze töreni yapılması ve nasıl gömülmesi gerektiği konusunda talimatlar dinleyecekti. Babası ona bir sürü emir ve talimat verecekti, çünkü büyük bir adamdı Yargıç ve ne şekilde hatırlanması gerektiği konusuna büyük önem veriyordu.

Ray mezarlıktan çıkıp çocukluğunda iki kez tırmandığı su kulesinin yanından geçti. İkinci tırmanışında polis gelmiş ve kulenin

dibinde durup onun inmesini beklemişti. Okuduğu lisenin önünden geçerken yüzünü buruşturdu, mezun olduktan sonra hiç gitmemişti oraya. Lisenin arkasında futbol sahası vardı ve Forrest Atlee orada oynayıp iyi bir oyuncu olma yolunda ilerlerken bir maçta rakiplerine saldırmış ve takımdan kovulmuştu.

7 Mayıs günüydü ve saat beşe yirmi vardı. Aile toplantısı zamanı gelmişti.

Maple Run'da hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ön bahçedeki çimler birkaç gün önce biçilmiş gibiydi ve Yargıç'ın eski siyah Lincoln arabası evin arkasında duruyordu ama bu iki kanıttan başka, evde bir insanın yaşadığını gösteren hiçbir belirti görülüyordu.

Evin önündeki büyük sundurmanın altında dört tane geniş, yuvarlak sütun vardı ve Ray'in çocukluğunda bunlar beyaza boyalıydı. Şimdi ise sütunlar yeşil boyalı ve sarmaşıklarla kaplıydı, tepelerini sarmış olan salkımlar çatıya kadar ilerlemişti. Çiçek tarhları, çalılar ve yaya yolları, hep yabancı otlarla kaplanmıştı.

Ray araba yolunda ağır ağır giderken, bir zamanlar çok güzel olan konağın şimdiki halini görünce başını üzgün bir tavırla iki yana salladı, anıların darbesini yemiş gibiydi. Yine her zamanki suçluluk duygusunu hissediyordu. Aslında burada kalıp babasıyla ortak bir avukatlık bürosu açmalı, kendi kasabasından bir kızla evlenip Maple Run'da yaşayacak birkaç çocuk sahibi olmalı ve yaşlı günlerinde babasına, ona hayranlık duyacak torunlar vererek mutlu etmeliydi.

Arabadan inip içerde olması muhtemel kişilere geldiğini haber vermek için kapıyı hızla çarparak kapadı ama çıkardığı gürültü Maple Run'da hiçbir etki yapmadı. Doğru tarafındaki komşu konak da çok eski bir binaydı ve orda oturan, evde kalmış yaşlı kız kardeşler de çoktan ölmüş olmalıydı. Bu konak da iç savaştan kalmaydı ama sarmaşıklar ve yabancı otlarla kaplanmamış, eskisi gibi, Clanton'm en eski ve büyük meşe ağaçlarının gölgesinde kalmıştı.

Merdiven ve ön veranda kısa bir süre önce süpürülmüş, temizlenmiş gibi duruyordu. Hafifçe aralık duran kapının yanında bir Mipürge vardı. Yargıç kapıları kilitlemekten hoşlanmaz ve klima listemi de kullanmak istemediğinden kapı ve pencereleri her zaman açık bırakırdı.

Ray derin bir nefes aldı ve kapıyı ardına kadar itip açarak hafif İm gürültü yaptı. İçeriye girdi ve evdeki hoş olmayan kokuları bekledi. Yargıç evde yıllarca yaşlı bir kedi beslemiş, hayvan ortalığı kirletip durmuş ve bunun sonucu da doğal olarak pis kokular olmuştu. Fakat artık kedi yoktu ve ortalıkta da kötü kokular duyulmuyordu. Evin içinde hava sıcaktı, etraf tozluysa ve pipo tütününü kokusu her yanı sarmıştı.

Ray sesini biraz yükselterek, "Evde kimse var mı?" diye seslendi. (!evap yoktu.

Evin diğer bölümleri gibi fuaye de, sanki çok önemliymişler gibi, eski dosyalar ve kâğıtlarla dolu karton kutular tarafından âdeta istila edilmişti. Bu kutular babası mahkeme binasından çıkartıldığı günden beri burada duruyordu. Ray sağ tarafına baktı ve yemek odasının kırk yıldan beri hiç değişmemiş olduğunu gördü. Köşeyi dönerek koridora baktı, burası da karton kutularla doluydu. Ses çıkarmadan ilerledi ve başını uzatarak babasının çalışma odasına bir göz attı.

Yargıç divanda uyukluyordu.

Sessizce geriye çekildi, mutfığa gitti ve lavaboda hiç bulaşık olmadığını görünce şaşırdı; mutfak tezgâhı da tertemizdi. Mutfak genellikle karmakarışık, pis olurdu ama bugün her yer temizdi. Buzdolabında bir diyet soda buldu, alıp masaya oturdu ve babasını uyandırıp uyandırmamayı düşündü. Yaşlı adam hastaydı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı, onun için sodayı yudumlayarak ocağın üstündeki saatin ağır ağır beşe yaklaşmasını beklemeye başladı.

Forrest'in geleceğinden emindi. Bu toplantı kaçırılmayacak kadar önemliydi. Ama kardeşi hayatında hiçbir yere tam zamanında gitmemişti. Saat taşımaz, günün ne olduğunu bilmediğini söyler ve çoğu insan da ona inanırdı.

Saat tam beş olunca Ray beklemekten bıktı. Bu görüşme için uzun bir yoldan gelmişti ve işin bir an önce bitmesini istiyordu. Çalışma odasına girdiğinde babasının hâlâ uyukluyor olduğunu gördü ve birkaç saniye ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Onu uyandırmak istemiyor ama bir yandan da kendisini eve gizlice girmiş bir yabancı gibi hissediyordu.

Yargıç yine uzun yıllardan beri olduğu gibi siyah bir pantolon ve kolalı beyaz gömleklerinden birini giymişti. Kravat takmamıştı, üzerinde yine lacivert askıları ve ayaklarında da siyah çorapları vardı. Daha da zayıflamış ve elbisesi içinde âdeta kaybolmuştu. Sapsarı yüzünün kemikleri çıkmış, seyrek saçları arkaya doğru taranmıştı. Neredeyse gömleği kadar beyaz ellerini karnında kenetlemişti.

Ellerinin hemen altında, kemerinin sağında küçük, beyaz bir plastik çanta vardı. Ray daha iyi görebilmek için ayaklarının ucuna basarak ona yaklaştı. Bu bir morfin çantasıydı.

Ray gözlerini kapadı ve tekrar açıp etrafına bakındı. General Forrest'in portresi altındaki Amerikan kütüphanesi olduğu gibi duruyordu, hiçbir değişiklik yoktu orada. Eski Underwood daktilo makinesi yerinde duruyordu ve yanında da bir kâğıt destesi vardı. Birkaç metre geride de General Forrest'le birlikte savaşmış olan Atlee Dede'den kalma büyük maun masa duruyordu.

General Nathan Forrest'in portresi altında ve zaman kavramının bulunmadığı bu odanın ortasında duran Ray bir süre sonra babasının nefes almadığını fark etti. Hafifçe öksürdü ama yaşlı adamın bir tepkisini göremedi. Sonra eğildi ve Yargıç'ın sol bileğini tutup nabzına baktı. Babasının nabızı atmıyordu.

Yargıç Reuben V. Atlee ölmüştü.

6

Odada minderi yırtılmış ve arkasına eski bir battaniye atılmış antika bir hasır koltuk vardı. Bu eski koltuğu kediden başka kullanan olmamıştı. Oturulacak en yakın yer o koltuk olduğu için Ray birkaç adım gerileyip ona oturdu ve uzun zaman orada, divanın karşısında kalıp babasının tekrar nefes almaya başlamasını, uyanıp doğrulmasını, kontrolü eline almasını ve, "Forrest nerede?" diye sormasını bekledi.

Fakat Yargıç artık hareket etmiyordu. Maple Run'da o anda duyulan tek nefes sesi, kendisini kontrol etmeye çalışan Ray'e aitti. Koca konak tamamen sessizdi ve hava ağırlaşmıştı. Babasının hareketsiz soluk ellerine baktı ve onların biraz olsun kımıldamasını bekledi. O eller çok yavaş da olsa biraz kımıldasa babasının damarlarındaki kan da harekete geçecek ve ciğerler çalışmaya başlayacaktı. Ama hiçbir şey olmuyordu. Babasının elleri ve ayakları tamamen hareketsizdi ve çenesi, sanki son uykusuna yattığını biliyor-muş gibi göğsüne düşmüştü. Dudaklarında çok hafif bir gülümse-me vardı. Güçlü ilaç ağrılarını dindirmişti.

Ray şoktan kurtulmaya çalışırken kafasının içinde bir sürü soru belirmeye başladı. Babası öleli çok olmuş muydu acaba? Kanserden mi, yoksa aşırı doz morfinden mi ölmüştü? Ne fark ederdi ki? Itunu oğullarına bir ders vermek için mi yapmıştı babası acaba? Şu lanet olasıca Forrest de nerede kalmıştı? Ama zaten gelse de onun ne yardımı olacaktı ki?

Babasıyla son kez bir arada olan Ray şimdi ağlamamak için

kendisini zorluyor ve kendi kendine, neden daha önce, daha sık gelmedim, neden ona daha çok mektup yazıp telefon etmedim gibi bir sürü üzücü soruyu sıralayıp duruyordu. Ama artık iş işten geçmişti ve bu sorulan sormasının hiçbir yararı yoktu.

Sonunda oturduğu yerden kalkıp divanın yanına diz çöktü, başını Yargıç'ın göğsüne yasladı ve, "Seni seviyorum baba," diye fısıldadıktan sonra kısa bir dua etti. Ayağa kalktığı anda artık gözyaşlarını tutamıyordu ama ağlamak da istemiyordu. Kardeşi neredeyse gelirdi ve Ray işleri duygusallaşmadan götürmeye kararlıydı.

Maun masanın üstünde iki pipo ve bir kül tablası gördü. Pipolardan birisi boş, diğeri doluydu ve kısa bir süre önce içilmiş gibi duruyordu. Tütünle dolu olan pipo ona sanki hâlâ sıcakmış gibi geldi ama bundan da emin değildi. Çocukları ortalığı dağınık görmesin diye masasını temizlerken Yargıç'ın pipo içtiğini pek sanmıyordu. Babası hiç kuşkusuz ortalığı düzeltirken birden sancılanmış ve rahatlamak için biraz morfin almış ama fazla kaçırıp ölmüş olacaktı.

Yargıç Undervvood daktilo makinesinin yanına bir zarf bırakmıştı; bunun üzerinde, "Reuben V. Atlee'nin vasiyetnamesi" ve altında da bir gün öncenin 6 Mayıs 2000 tarihi yazılıydı. Ray zarfı aldı ve odadan çıktı. Buzdolabından bir şişe soda daha aldı, ön verandaya çıktı ve salıncaklı koltuğa oturup Forrest'i beklemeye başladı.

Forrest'i beklemeden cenaze evine telefon ederek babasının cenazesini oraya göndermesi daha mı iyi olurdu acaba? Bir süre sinirlenerek bu konuyu düşündü ve sonra zarfı açıp vasiyetnameyi okudu. Vasiyetname sadece bir tek sayfaydı ve insanı şaşırtacak bir yanı da yoktu.

Sonunda saat altıya kadar beklemeye karar verdi. Forrest o zamana kadar gelmezse cenaze evini arar ve babasının cenazesini gönderirdi.

Ray babasının çalışma odasına döndüğünde Yargıç hâlâ ölüydü ve bunda da şaşacak bir şey yoktu elbette. Zarfı yine aldığı yere, daktilo makinesinin yanına koydu, bazı kâğıtları karıştırdı ama bu-

mı yaparken de kendini bir garip hissetti. Fakat büyük evlat olarak lubasımn vasiyetnamesinde yazılı olanları yerine getirmek zorundaydı, onun göreviydi bu. Babasının para ve mülkünün envanterini çıkaracak, faturalarını ödeycek ve gerekli tüm işlemleri tamamlayacaktı. Vasiyetname her şeyi iki oğul arasında eşit olarak ikiye bölmüştü ve bu nedenle yapılacak işler oldukça kolay olacaktı.

Sık sık saate bakarak çalışma odasında dolaşırken babasını rahatsız etmek istemiyormuş gibi ayaklarının ucuna basarak yürüyor ve duvardaki General Forrest'in gözlerini de sanki üzerindeymiş Cibi hissediyordu. Yazı masasının çekmeceleri mektup zarf ve kâğıtlarıyla doluydu. Maun masanın üzerinde de bazı mektuplar vardı.

Divanın arkasında, rafları yıllardır dokunulmamış olan hukuk kitaplarıyla dolu bir kütüphane vardı. Kütüphanenin ceviz raflarının, Yargıç'ın dedesinin geçen yüzyıl sonlarında şartlı tahliye ettiği bir mahkûm tarafından hediye olarak yapılmış olduğu söylenirdi ve bu konu Forrest ortaya çıkıncaya kadar kimse tarafından da sorgulanmamıştı. Kütüphanenin alt bölümü bir metre kadar yükseklikte, üzerinde altı kapağı olan bir dolaptı ve Ray bu dolabına içine şimdiye kadar hiç bakmamıştı. Divan bu alçak dolabın tam önünde durur ve onu gözlerden saklardı.

Dolabın kapaklarından biri açıktı. Ray koyu yeşil renkli Blake & Son antetli zarf ve kâğıt kutularını görebiliyordu ki bunları çoarkluğundan beri görürdü. Blake & Son, Memphis'in eski matbaalarından biriydi. Eyaletteki hemen tüm avukat ve yargıçlar antetli kâğıt ve zarflarını bu şirketten alırdı. Divanın arkasına geçti ve diz çökerek raflara göz gezdirdi. Dolabın içi tamamen dolu ve karanlıktı.

Açık kapağın hemen arkasında, yere yakın bir rafın ucunda üstü açık bir zarfkutusu duruyordu. Fakat kutunun içine zarfların yerine yüz dolarlık banknotlar doldurulmuştu. Eni otuz, boyu kırk beş ve yüksekliği de yaklaşık on iki santim olan büyük kutunun içinde yüzlerce banknot muntazaman dizilmişti. Ray ağır kutuyu yavaşça dolaptan çıkardı. Uzun camlı dolabın içinde buna benzer daha bir

sürü kutu vardı, belki de bir düzineden fazla kutu duruyordu orada.

Ray bir kutu daha çıkardı, o da ağzına kadar para doluydu. Üçüncüyü ve arkasından dördüncü kutuyu çıkardı. Dördüncü kutunun içindeki para destelerinin üzerine, "2.000 dolar" yazılı sarı kâğıt bantlar sarılmıştı. Desteleri aceleyle saydı, elli üç deste vardı.

Demek yüz altı bin dolar vardı bu kutuda.

Ray divanın tam arkasına geçti, dizleri üzerine çöktü ve sanki kimseyi rahatsız etmek istemiyormuş gibi sessizce dolabın diğer beş kapağını da açtı. Dolapta en azından yirmi tane Blake 8c Son kutusu duruyordu.

Bir süre sonra doğrulup ayağa kalktı, çalışma odasından çıktı biraz temiz hava almak için ön verandaya yürüdü. Başı dönüyordu ve verandaya çıkıp üst basamağa oturduğu zaman burnunun ucundan damlayan bir ter damlası pantolonuna düştü.

Ray hâlâ kafasını tam olarak toplayabilmiş değildi ama yine de birkaç hesaplama yapabildi. Dolapta en azından yirmi kutu ve her kutuda da en azından yüz bin dolar olduğuna göre, oradaki para Yargıç'ın otuz iki yıl süren görevi sırasında biriktirebildiği paranın çok üzerinde olmalıydı. Babası mahkeme başkanı olarak tam gün çalışmıştı hep, başka bir yan geliri yoktu ve dokuz yıl önceki zorunlu emekliliğinden sonra da para kazanmamıştı.

Yargıç hayatında kumar oynamamıştı ve Ray'in bildiği kadarıyla borsa, devlet tahvili ya da hazine bonosu gibi yatırımları da olmamıştı.

Sokağın aşağı tarafından yaklaşan bir araba görünce birden Forrest'in geldiğini sandı ve korku içinde donup kaldı. Fakat arabanın geçip gittiğini görünce birden ayağa fırladı ve koşarak çalışma odasına döndü. Divanın bir ucunu kaldırıp onu dolabın önünden on beş santim kadar açtı ve sonra diğer uca gidip aynı şeyi yaptı. Dizlerinin üstüne çöktü ve kutuları dolaptan çıkarmaya başladı. Beş kutuyu çıkardıktan sonra onları aldı ve mutfaktan geçip

ı ırlmı arkasına, bir zamanlar hizmetçi Irene'in süpürge ve temizlik malzemesini koyduğu küçük odaya götürdü. Aynı süpürgeler »• temizlik malzemesi Irene'in ölümünden beri orada duruyordu. U.IV içerdeki örümcek ağlarım temizledi ve kutuları yere bıraktı.

Hu odanın penceresi yoktu ve mutfaktan da görünmüyordu.

Yemek odasından geçerken evin önündeki araba yoluna baktı, hiçbir şey göremedi ve çalışma odasına dönerek yedi kutu daha çıkarak tekrar malzeme odasına götürdü. Yemek odasının penceresi dışarıya tekrar baktı ve yine kimseyi göremeyince çalışma odasına döndü, Yargıç'ın cesedi gittikçe soğuyordu. Malzeme odasına iki kez daha gidip geldi ve işi bitirdi. Toplam olarak para dolu 11 mi yedi kutu vardı ve hepsi de malzeme odasına taşınmıştı, orada onları kimse bulamazdı.

Ray arabasına gidip bavulunu çıkarırken saat 6'ya geliyordu. Kıvrık bir gömleğe ve temiz bir pantolona ihtiyacı vardı. Evin içi toz toprak içindeydi, her taraf pisti ve üstü başı kirlenmişti. Alt kattaki banyoya girip yıkandı ve kurulandı. Sonra çalışma odasını gözden geçirip düzene soktu, divanı tekrar eski yerine çekti ve diğer odalarda da dolaşarak başka dolap olup olmadığını araştırdı.

Sokakta bir araba sesi duyduğunda Yargıç'ın ikinci kattaki, pencereleri açık olan yatak odasında dolapları gözden geçiriyordu. İçinen aşağıya koştu ve Forrest arabasını onun Audi'sinin arkasına park ederken verandadaki salıncaklı divana oturmaya başardı. İçerin bir nefes aldı ve sakinleşip kendini toparlamaya çalıştı.

Babasını ölmüş olarak bulmak onu yeterince şoke etmiş, paraların şoku ise her yanının titremesine neden olmuştu.

Forrest elleri beyaz ressam pantolonunun ceplerinde, basamakları ağır çıkmaya başladı. Ayaklarında parlak yeşil bağcıklı pırıl pırıl asker postalları vardı. Her zaman farklıydı Forrest.

Ray, "Merhaba Forrest," diye seslenince kardeşi başını çevirip ona baktı.

"Merhaba ağabey."

"Babamız ölmüş."

Forrest birden durakladı ve önce Ray'ın yüzüne, sonra da dö-

nüp sokağa baktı. Forrest kırmızı bir tişört üstüne eski, kahverengi bir spor ceket giymişti. Böyle bir kıyafetle de ancak Forrest dolaşabilirdi zaten. Clanton'm kendisini özgür ilan eden ilk genci olarak her zaman böyle serserice şeyler yapar, herkesten değişik görünmeye çalışırdı.

Kardeşi biraz kilo almıştı ve iyi görünüyordu. Uzun sarı saçları Ray'inkinden daha çabuk kırılaşmaya başlamıştı. Başına da eski bir Cubs beyzbol şapkası geçirmişti.

Ağabeyinin yüzüne baktı ve, "Nerde yatıyor?" diye sordu. "İçerde."

Forrest telli kapıyı açtı ve Ray de onun arkasından içeriye girdi. Çalışma odasının kapısında durdu ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakındı. Forrest babasına bakarken başını hafifçe yana eğdi ve Ray bir an için onun bayılıp yere düşeceğini sandı. Forrest güçlü görünmeye ve duygularını belli etmemeye çalışırken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı ve hasır koltuğa çöküp olanlara inanmıyormuş gibi Yargıç'a baktı.

Dişlerini gıcırdattı ve, "Gerçekten de ölmüş mü?" diye sordu. "Evet Forrest."

Forrest yutkundu, gözyaşlarına engel olmak için kendini sıktı ve sonra, "Sen ne zaman geldin buraya?" diye sordu.

Ray döner bir tabureye oturdu ve kardeşine doğru döndü. "Saat beşe geliyordu galiba, içeriye girdiğimde önce onu uyuyor sandım ama bir süre sonra öldüğünü anladım."

Forrest gözlerinin kenarlarını silerken, "Onu ölmüş olarak bulduğuna üzuldüm," dedi.

"Nasıl olsa birisi bulacaktı."

"Şimdi ne yapacağız peki?"

"Cenaze evini arayacağız tabii."

Forrest sanki bunun yapılması gerektiğini daha önce düşünmüş gibi başını salladı. Yavaşça yerinden kalktı ve hafifçe sallanarak divana doğru yürüdü. Babasının ellerine dokundu ve, "Ne zaman ölmüş acaba?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum. Herhalde birkaç saat önce."

"Bu nedir böyle?"

"Bir morfin paketi."

"Acaba dozu biraz fazla mı kaçırdı, ne dersin?"

Kay, "Sanırım öyle olmuştur," diye cevap verdi.

"Keşke daha önce gelip görseydik onu."

"Şimdi yine başlamayalım bu konuya."

Forrest daha önce hiç burada bulunmamış gibi odada etrafına I »akındı. Çalışma masasının yanma gitti ve daktilo makinesine bak-
11. iir an düşündü ve sonra, "Sanırım bundan sonra yeni daktilo
şeridine ihtiyacı olmayacak," dedi.

Kay divanın arkasındaki dolaba baktı ve, "Sanırım haklısın,"
dedi. "Okumak istiyorsan vasiyetnamesi şurada duruyor. Dün im-
zalamış."

"Ne diyor peki?"

"Her şeyi paylaşacağız, işleri ben yürüteceğim."

"Elbette sen yürüteceksin." Forrest maun masaya gitti ve üs-
tündeki kâğıtlara baktı. "Bu eve en son dokuz yıl önce gelmişim.
İnanması güç, değil mi?"

"Evet öyle."

"Yargıç seçimlerinden sonra birkaç gün kaldım burada, seçimi
kaybettiği için çok üzüldüğümü söyledim ve biraz para istedim on-
dan. Ama ne yazık ki tartıştık..."

"Bırak şimdi bunları Forrest."

Forrest'le Yargıç arasındaki kavgaların, tartışmaların hikâyeleri
hiç bitmezdi.

Forrest bir çekmeceyi açarken, "O parayı ondan hiçbir zaman
alamadım," diye mırıldandı. "Sanırım evde her tarafı aramamız
gerekecek, değil mi?"

"Evet ama bunu şimdi yapamayız."

"Bunu sen yap Ray. Vasiyetnamenin yerine getirilmesinden so-
1 ı nımlu olan sensin. Pis işleri sen yap."

"Cenaze evine haber vermemiz gerekiyor."

"Bir içkiye ihtiyacım var."

"Hayır Forrest, lütfen."

"Beni rahat bırak Ray. istediğim zaman içerim ben."

"Bunu daha önce bin kez kanıtladın. Hadi gel, cenaze evine telefon edeyim de verandaya oturup adamları bekleyelim."

Eve önce bir polis memuru geldi, saçları kısacık kesilmiş genç bir adamdı ve sanki Pazar uykusundan uyandırılıp aceleyle göreve gönderilmiş gibi görünüyordu. Ön verandada onlara birkaç soru sordu ve sonra gidip cesedi inceledi. Rapor yazılması ve bazı kâğıtların doldurulması gerekiyordu ve gerekli işleri yaparken Ray bir yandan da herkes için çay hazırladı.

Polis memuru, "ölüm nedeni nedir?" diye sordu.

Ray, "Kanser, kalp krizi, şeker hastalığı, yaşlılık, her şey olabilir," diye yanıt verdi. Kardeşiyle beraber verandadaki salıncaklı divana oturmuş hafif hafif sallanıyorlardı.

Forrest polis memuruyla dalga geçiyormuş gibi, "Bu kadarı yeter mi?" diye sordu. Polislere karşı olan saygısını uzun zaman önce kaybetmişti o.

"Otopsi isteyecek misiniz?"

İkisi birden, "Hayır," dediler.

Polis memuru doldurduğu formları tamamladığı zaman Ray ve Forrest'e imzalattı. Adam giderken Ray, "Şimdi herkes öğrenecek onun öldüğünü," dedi.

"Benim küçük güzel kasabamda kimse bilmeyecek ama."

"İnanılacak gibi değil, değil mi? Bu kasabanın insanları ne kadar da dedikoducu oluyor böyle."

"Benim hakkımda yirmi yıl dedikodu yaptılar bunlar."

"Bunda haklısın işte."

İkisi de boş bardakları ellerinde, omuz omuza oturuyorlardı. Bir süre konuşmadılar ve sonra Forrest, "Ee, vasiyetnamede neler var bakalım?" diye sordu.

"Onu görmek istiyor musun?"

"Hayır, sen söyle yeter."

"Parasını ve malını mülkünü bir liste halinde yazmış - ev, için-

deki eşyalar, arabası, kitapları, bankada altı bin dolarlık bir he-

>>

sap.

"Hepsi bu mu yani?"

Ray yalan söylediğini hiç düşünmeden, "Yazdıklarının hepsi bu işte," diye cevap verdi.

Forrest evi aramaya hazırmış gibi, "Burada bundan çok daha la/la para olmalı," dedi.

Ray sakın bir tavırla, "Sanırım o bütün parasını bağışlarla dağıttı," diye cevap verdi.

"Peki ama eyalet emekliliği ikramiyesinden ne haber?"

"Seçimi kaybettiği zaman büyük bir hata yaptı ve o paranın (tepsini çekti. O zaman aldığı için de on binlerce dolar zararı oldu. Sanırım parasının çoğunu da başkalarına verdi."

"Bana kazık atmaya çalışmıyorsun, değil mi Ray?"

"Yapma Forrest, kavga edilecek bir şey yok ortada."

"Peki ya borçlan?"

"Hiç borcu olmadığını söylemişti bana."

"Başka bir şey yok mu yani?"

"İstiyorsan vasiyetnameyi al oku."

"Şimdi istemem."

"Onu dün imzalamış."

"Sence her şeyi planlayarak mı yaptı?"

"öyle görünüyor."

Bir süre sonra Magargel Cenaze Evi'nin siyah arabalarından biri! Maple Run'ın önünde durdu ve sonra yavaşça dönüp araba yoluna girdi.

Forrest öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

7

Cenaze arabasını, Ray'in çocukluğundan beri tanıdığı kırmızı Dodge pikabıyla ilçe adli tıp doktoru Thurber Foreman izliyor, onun arkasından da Atlee ailesinin iki oğlunu da vaftiz etmiş, yaşını hiç belli etmeyen ufak tefek bir İskoç olan İlk Presbiteryan Kilisesi rahibi Peder Silas Palmer geliyordu. Ray ön verandada gelenleri karşılarken Forrest kaçıp arka bahçeye sığınmıştı. Herkes Ray'e başsağlığı dilerken cenaze evinin sahibi B.J. Magargel ve Peder Palmer neredeyse ağlayacaklardı. Thurber hayatında pek çok ceset görmüştü. Bu cenazede de maddi bir çıkarı yoktu ve en azından şimdilik sakın görünüyordu.

Ray onları çalışma odasına götürdü ve Thurber Yargıç Atlee'yi saygılı tavırlarla inceleyip ölmüş olduğuna karar verdi. İşini yaparken hiç konuşmadı ve sonunda üzgün bir bürokrat gibi başını hafifçe sallayıp Bay Magargel'e bakarak, "Ölmüş," dedi. "Şimdi onu alabilirsiniz," Bay Magargel de daha önce birçok kez yaptıkları gibi ona başını salladı ve böylece sessiz görev tamamlanmış oldu.

Thurber cebinden bir kâğıt çıkardı ve formalite gereği ölenin adını soyadını, doğum ve ölüm tarihlerini ve ailesinde kimler olduğunu sordu. Ray otopsi istemediğini ona da söyledi.

Ray ve Peder Palmer yemek odasına geçerek masaya oturdular. Rahip ölenin oğlundan daha üzgün ve heyecanlı görünüyordu. Yargıç'ı çok sevdiğini ve onun yakın bir dostu olduğunu söyledi.

Reuben Atlee'nin durumundaki bir adamın cenaze törenine pek çok dostu ve seveni gelecekti ve her şeyin çok iyi planlanıp

ayarlanması gerekiyordu. Peder Palmer ağlamaklı, hafif ve çatlak bir sesle, "Reuben'le bu konuyu bir süre önce konuşmuştuk zaten," dedi.

Ray, "İyi etmişsiniz," diye cevap verdi.

"Okunmasını istediği ilahilerle duaları kendisi seçti ve cenaze töreninde tabut taşıyacakların bir listesini bile yaptı."

Ray için bu ayrıntılarını düşünme zamanı bulamamıştı. O birkaç milyon doları bulmamış olsaydı belki tüm bunları o da düşünmüş olacaktı. Kafasının içi karmakarışık, bir yandan rahibi dinleyip söylediklerini hafızasına kaydetmeye çalışırken bir yandan da temizlik malzemesi dolabını düşünüyor, ne yapacağını şaşıırıyordu. Bir ara Thurber ve Magargel'in çalışma odasında Yargıç'la yalısı/ olduklarını düşünüp sinirlendi ama kendisini çabuk toparlandı.

Cenaze töreni için tüm ayrıntıların düşünülmüş olduğunu göllince rahatladı ve rahibe, "Teşekkür ederim," dedi. Bay Magargel'in i, aılımcılarından biri tekerlekli bir sedyeyi ön kapıdan soktu ve gıı iş holünden geçirip Yargıç'ın çalışma odasına sokarken biraz zorlanır gibi oldu.

Rahip, "Baban ayrıca bir gece başında beklenmesini de istedi," dedi. Cenazenin başında sabaha kadar nöbet tutmak geleneksel bir olaydı, uygun bir cenaze töreni için gerekli sayılıyor ve özellikle taşlılar buna önem veriyorlardı.

Ray başını salladı.

"Burada, evde yapacağız bunu."

Ray hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Burada olmaz."

Yalnız kalır kalmaz evin her yanını iyice aramak, başka para olup olmadığına bakmak istiyordu. Temizlik malzemesi odasına l ovduğu paraların ne kadar olduğunu da çok merak ediyordu. Ne k ular para vardı orada acaba? Gerçek mi, yoksa sahte miydi o parıtlılr? Bu kadar çok para nereden gelmişti? O paraları nereye göuıretek, ne yapacaktı onlarla? Bundan kime söz edebilirdi? Tüm l'ııuları düşünmek ve bir plan yapmak için yalnız kalması gereki-
v o| dil.

Palmer, "Baban bu konuda kesin konuştu," dedi.

"Özür dilerim Peder, cenaze başında bekleriz elbette, ama bunu burada yapamayız."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Annem."

Rahip başını sallayıp gülümsedi ve, "Annemi hatırlıyorum," dedi.

"Annem öldüğünde tabutu salonda bir masanın üstüne koydular ve iki gün boyunca bütün insanlar onun önünden geçip başsağlığı diledi. Ben de kardeşimle üst kata çıkıp saklanmış ve bunu yaptığı için babama kızıp durmuştuk." Ray kararlı bir tavırla konuşuyordu ve gözleri öfke doluydu. "Onun için bu kez bu işi bu evde yapmayacağız Peder."

Ray bunu söylerken çok samimiydi ve aynı zamanda da evi ve eşyaları korumak istiyordu. Cenazenin başsağlığı ziyaretleri için evde kalabilmesi için evin her yanının bir temizlik firması tarafından baştan aşağıya temizlenmesi gerekecek, bir yemek firmasına yiyecek içecek siparişi verilecek ve çiçekçilerden bir sürü çiçek gelecekti. Bütün bu faaliyetlerin de sabah saatlerinde başlaması gerekiyordu.

Rahip, "Seni anlıyorum evladım," dedi.

Cenaze evi elemanı tekerlekli sedyeyi geriye doğru çekerek odadan çıkarken Bay Magargel de sedyeyi arkasından itiyordu. Yargıç'ın üstüne kolalı bembeyaz bir örtü örtülmüş ve örtünün kenarları sıkıca cenazenin altına sokulmuştu. Thurber onları geriden izlerken üzerinde Yargıç'ın naaşı olan tekerlekli sedye odadan çıkarıldı ve merdivenden aşağıya indirildi, böylece Maple Run'da yaşamış olan son Atlee de orasını terk ediyordu.

Forrest yarım saat sonra evin arka taraflarından bir yerden çıkıp geldi. Elinde, içi kahverengi, kuşkulu görünen bir sıvıyla dolu koca bir bardak vardı ve bu sıvının da buzlu çay olmadığı belliydi. Forrest araba yoluna baktı ve, "Gittiler mi?" diye sordu.

Ray ön basamakta oturmuş puro içiyordu. "Evet, gittiler." Forrest yanına oturunca içkinin ekşimsi kokusu da Ray'in burnuna

Kardeşinin yüzüne bakıp, "Nerden buldun bunu?" diye sordu. "Banyosunda bir dolapta gizlerdi babam. Sen de ister misin bi-

"Hayır. Ne zamandır biliyordun bunu?"

"Otuz yıldır."

Ray kardeşine yine bir nutuk çekmek istedi ama sonra vazgeç-
11 Ona daha önce çok öğüt verilmişti ama bunların hiçbir işe yara-
madığı belliydi, çünkü Forrest 141 gün ağzına içki koymayıp temiz
1 aldıktan sonra işte yine burbon viski içiyordu.

Ray purosundan uzun bir nefes çektikten sonra, "Ellie nasıl?"
ılı ve sordu.

"Her zamanki gibi çılgın bir kadın işte."

"(Cenaze törenine gelecek mi?"

"İ İlayır, yüz kırk kiloya yaklaştı. Limiti yetmiş kilo. Yetmiş kilo-
mu» altına düşebilirse evden çıkacak, düşemezse kendisini eve hap-
diyor işte,"

"Yetmişin altına ne zaman düştü ki?"

"İlç dört yıl önce bir kere o kiloya kadar inebilmişti. Sersem bir
• lı 'klorun verdiği bazı haplarla elli kiloya kadar indi. Sonra bu dok-
↳ lıapse girdi ve Ellie de doksan kilo aldı. Ama şimdi azami kilosu
- uz oluz gibi. Her gün tartılıyor ve bu kilonun üstüne çıkarsa çtl-
tı ıvor."

Rahibe tabutun başında bekleyip ziyaretçi kabul edeceğimizi
• ma lutnu evde yapmayacağımızı söyledim."

' İşleri yöneten sensin."

Hellimle aynı fikirde misin?"

Tlbette."

Hı isı viskiden uzun bir yudum alırken diğeri de purosundan
lı ı m bir nefes çekti.

Seni aldatıp kaçan şu kaltaktan ne haber? Neydi onun adı?"

• Vaki."

"Evet, öyle ya Vicki'ydi elbette, zaten senin düğününde bile hoşlanmamıştım o kaltaktan."

"Keşke ben de senin gibi hissetseydim."

"Daha sonra gördün mü onu hiç?"

"Evet, son kez geçen hafta havaalanında gördüm, kendi özel jet uçağından iniyordu,"

"Wall Street'in şu yaşlı üçkâğıtçısıyla evlenmişti, değil mi?"

"Evet. Ama şimdi bırak bunları, başka şeylerden söz edelim, olur mu?"

"Kadın konusunu sen açtın."

"Hep hata yaparım zaten."

Forrest içkisinden bir yudum daha aldı ve, "Pekâlâ, şimdi paradan konuşalım," dedi. "Paralar nerede?"

Ray birden telaşlanır gibi oldu, kalp atışları hızlandı ama Forrest o anda ön bahçeye bakıyordu ve ondaki ani değişikliğin farkına varamadı. Ray içinden, hangi paradan söz ediyorsun sen kardeşim? diye söylendi ve, "Paralar hep başkalarına vermiş," dedi.

"Peki ama neden?"

"Onun parasıydı o paralar, bizim değildi ki."

"Neden bize de biraz ayırmadı?"

Yargıç birkaç yıl önce Ray'e, Forrest'in mahkeme masrafları, cezaları ve tedavileri için on beş yıllık bir süreçte doksan bin dolardan fazla para harcadığını söylemişti. Babası isteseydi parasını, içip uyuşturucu kullanması için Forrest'e bırakabilir, ya da ihtiyacı olan ailelere yardım için dağıtabilirdi. Ray'in bir kariyeri vardı ve kendisine bakabilirdi.

Ray, "Babam bize evi bıraktı işte," dedi.

"Ne olacak bu ev?"

"İstersen onu satar ve parasını da diğer paraya katarız. Paranın yarısı vergilere gidecektir. Vasiyetnamenin onaylanması da bir yılı bulur."

"Bana bu işin sonucunu söyle sen."

"Bir yıl kadar sonra elli bin doları bölüşebiliriz işte."

Hiç kuşkusuz malzeme odasında duran diğer paralar da vardı

ama onlar konusunda karar vermek için Ray zamana ihtiyaç duyuyordu. Bu paralar kirli olabilir miydi? Mirasa dahil edilmeli miydi o servet? Bu serveti mirasa dahil ederlerse başlarına bir sürü iş açılacaktı. Her şeyden önce o paraların nereden geldiğini açıklamak zorunda kalacaklardı. Sonra paraların yarısı vergiye gidecekti. Ayrıca Forrest ceplerini bu parayla dolduracak ve büyük olasılıkla vine alkol ve uyuşturucuya dalıp kendini öldürecekti.

Forrest, "Demek bir yıl sonra yirmi beş bin dolar alacağım ha?" dedi.

İlay onun memnun mu yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamadı. Onun gibi bir şey işte."

"Sen evi istiyor musun?"

"Hayır, ya sen?"

"Yok canım, ben bu eve bir daha asla girmem."

"Yapma Forrest."

"Babam beni bu evden attı biliyorsun, bu aile için yeterince yüz karası olduğumu söyledi bana. Buraya bir daha asla ayak basmamı söyledi."

Ray, "Ama sonra özür diledi," dedi.

Forrest içkisinden bir yudum aldı. "Evet, özür diledi. Ama ben İHL evden hiç hoşlanmıyorum. İşleri idare eden sensin, bu konuyu .la sen hallet işte. Her şey bitince bana bir çek gönder yeter."

"En azından etrafa birlikte bir kez bakmalıyız."

Forrest, "Ben hiçbir şeye dokunmayacağım," dedi ve ayağa kalktı. "Bir bira istiyor canım, beş aydır içmiyorum ve canım bira ışıyor." Bunu söylerken arabasına doğru yürüdü. "Sen de ister misin?"

"Hayır."

"Benimle gelecek misin?"

Ray onunla gidip kardeşini korumayı düşündü ama evde kalıp Alice ailesinin mirasını koruması daha yerinde olacaktı. Yargıç evini hiçbir zaman kilitlemezdi. Evin anahtarları neredeydi acaba? Bir .m düşündü ve, "Ben burada kalacağım," dedi.

"Nasıl istersen."

Bir sonraki ziyaretçi Ray'i hiç şaşırtmadı. Mutfağa girmiş çek mecelerde evin anahtarlarını arıyordu ki, ön kapıdan birinin g  bir sesle seslendiğini duydu. Bu sesi yıllardır duymamıştı ama yin de Harry Rex Vonner'ın sesi olduğuna emindi.

Harry Rex ona büyük bir samimiyetle sarılırken Ray biraz dah; çekingendi. Harry Rex birkaç kez, "Çok üzüldüm," diye mırıldan dı. Uzun boylu, iriyarı, göbekli bir adamdı, Yargıç Atlee'ye âdeta ta pardı ve onun çocukları için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır dı. Küçük bir kasabada sıkışıp kalmış iyi bir avukattı ve Yargıç Atlee oğlu Forrest'in başı derde girdiğinde hep Harry Rex'e haber verirdi

İriyarı avukat, "Ne zaman geldin buraya?" diye sordu.

"Saat be e geliyordu. Geldim ve onu çalışma odasında bul dum."

"İki haftadır bir davayla me guld m ve onunla konu amadım Forrest nerede?"

"Bira almaya gitti."

İkisi de bu sözlerin ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Salıncaklı divanın yanındaki sallanan koltuklara oturdular. "Seni gördüğüm! sevindim Ray."

"Ben de seni g rd   me sevindim Harry Rex."

"Onun  ld   ne inanamıyorum."

"Ben de  yle. Onun bu evde sonsuza kadar ya ayacağını sanırdım hep."

Harry Rex ya aran gözlerini kol yeniyle sildi ve, "O kadar üzüldüm ki," diye mırıldandı. "Buna hâlâ inanamıyorum. Sanırım onu en son iki hafta önce gördüm. Etrafta dolaşıp duruyordu, sancılar: vardı ama hiç  ik yet etmiyordu,"

"Bir yıl önce zaten bir yıllık ömrü kaldığını s ylemi lerdi. Ama ben yine de daha fazla ya ayacağını sanıyordum."

"Ben de öyle. Çok güçlü bir eski topraktı."

"Biraz  ay ister misin?"

"Evet iyi olur."

Ray mutfa a gitti ve iki barda a buzlu çay koyarak döndü.

Verandaya çıkıp bardağı misafirine uzatırken, "Bu hazır buzlu çay pek iyi değil, kusura bakma," dedi.

Harry Rex çaydan bir yudum alıp ona hak verir gibi başını salladı ve, "En azından soğuk," dedi.

"Cenazeyi başsağlığı ziyaretleri için bekletmek zorundayız Harry Kex ve bunu evde yapmayacağız. Bu konuda bir fikrin var mı acaba?"

Harry Rex bunu bir an düşündü ve sonra gülümsedi. "Onu mahkeme binasına, birinci kattaki kubbeli girişe koyalım, orada ölmüş bir kral gibi ziyaret edilsin."

"Ciddi misin sen?"

"Neden olmasın? Bundan o da hoşlanırdı. Bütün kasaba halkı ıcnazenin önünden geçer ve saygısını sunar ona."

"Bak bu hoşuma gitti işte."

"Çok güzel olur bu, inan bana. Bu konuda şerifle konuşur ve onayını alırız. Herkesin hoşuna gidecektir bu. Cenaze töreni ne zaman?"

"Salı günü."

"O halde bu ziyaret işine yarın öğleden sonra başlayabiliriz, 1 Cenaze başında bir konuşma yapmamı ister misin?"

"Elbette. Neden bütün işleri sen ayarlamıyorsun?"

"Tamam, yaparım elbette. Tabut seçimini yaptınız mı?"

"Yarın sabah yapacağız bunu."

"Meşe ağacından bir tabut seçin, şu bronz ve bakırlı işlere boş ver. Biz de annemi geçen yıl bir meşe tabutla gömdük ve çok güzel bir şeydi. Magargel sizin için Tupelo'dan iki saat içinde güzel bir tabut getirtir. Beton bir mezar yaptırmayı da düşünme sakın, en iyisi cenazeyi tabutuyla beraber doğruca toprağa bırakmaktır. I'iskoposluk idaresi bu işi doğru yapar hep."

Ray misafirinin verdiği öğütlerle biraz şaşkına dönmüşse benziyordu ama yine de ona teşekkür etti. Yargıç vasiyetnamesinde tabuttan söz etmemişti ama beton mezar istemişti. Ayrıca güzel bir mezar taşı istediğini de belirtmişti. Ne de olsa Atlee ailesine mensuptu ve aile mezarlığına, diğerlerinin yanına gömülecekti.

Yargıç'ın işlerini en iyi bilen kişiydi Harry Rex. Maple Run'ı büyük ön bahçesine gölgeler düşerken Ray mümkün olduğu kadar sakın bir tavırla, "Galiba bütün parasını başkalarına dağıtmış," dedi.

"Buna hiç şaşırmadım. Ya sen?"

"Ben de öyle."

"Onun cömertliğinden yararlanmış pek çok insan gelecektir ce nazeye. Sakat çocuklar, sigortasız hastalar, üniversiteye gönderdi^ siyahi çocuklar, gönüllü itfaiyeciler, belediye kulübü, futbol takır ve Avrupa'ya gidecek olan okul grubu, hepsi cenazeye gelecekler dir. Bizim kilise Haiti'ye bazı doktorlar gönderdi ve Yargıç bu i için de bin dolar bağış yapmıştı."

"Kiliseye gitmeye ne zaman başladın sen?"

"İki yıl önce."

"Neden."

"Yeniden evlendim."

"Kaçınıcı evlilik bu?"

"Dördüncü. Ama bu karımı çok seviyorum."

"Şanslı bir kadınmış,"

"Evet, çok şanslı sayılır."

"Cenaze ziyaretinin mahkeme binasında yapılması işi hoşum; gitti Harry Rex. Sözüdü ettiğin şu insanların hepsi de ona orad; saygılarını istedikleri gibi sunarlar. Otoparkta bir sürü yer var vı insanlar kolayca yer de bulabilirler."

"Gerçekten iyi bir fikir."

O sırada Forrest arabasıyla bahçeye girdi ve araba yolundan gelip Harry Rex'in Cadillac arabası arkasında durdu. Akşam karan lığında arabasından çıkıp sallanarak onlara doğru gelirken, elind* koca bir bira kasası vardı.

8

Ray yalnız kalınca boş divanın karşısındaki eski koltuğa oturdu ve babasız yaşamının, ondan uzak yaşamaktan pek de farklı olmayacağı konusunda kendisini ikna etmeye çalıştı. Böyle bir günün geleceği uzun zaman önce belliydi, hiç telaşa kapılmadan ve ıı/üntüsünü içine atmaya çalışarak normal yaşamına devam etmeye çalışmalıydı. Yapılması gereken tüm işleri tamamlamalı ve Mississippi'deki işler bitince de hemen Virginia'ya dönmeliydi.

Çalışma odası, yazı masası üzerindeki küçük, tozlu bir ampulle .ıvdınlanıyordu, odanın içinde uzun gölgeler vardı ve köşeler karanlıktı. Yarın çalışma masasına oturur, gerekli belgeleri hazırlardı, .ııııı bu gece hiçbir şey yapmayacaktı.

Bu gece düşünmeye ihtiyacı vardı.

forrest ve Harry Rex sarhoş olmuş ve birlikte gitmişlerdi. I MI rest her zamanki gibi asık suratlıydı ve hemen arabasına atlayıp Memphis'e dönmek istiyordu. Fakat Ray ona burada kalmasını « .ıvılemiş ve ısrar etmişti. "Evin içinde uyumak istemiyorsan veran- • lı.la yat," dedi ama fazla da ısrar etmedi. İsrar ederse tartışacakla- ı imlan emindi. Harry Rex normal koşullarda Forrest'ı alıp evine inebileceğini söyledi ama yeni karısı biraz fazla sertti ve iki sar- in >>ı hoş karşılamayacağı belliydi.

Harry Rex de, "Burada ağabeyinle beraber kalsan daha iyi olur," • lı.lı .ııııı Forrest inatçıydı. Ayıkken bile oldukça inatçı olan kar- • l. >ı sarhoş olunca iyice çekilmez oluyordu. Onun için Harry Rex i it.leşini ikna etmeye çalışırken Ray hiç konuşmadı ve onları din-

ledi, kardeşinin bu inatçı halini daha önceleri pek çok kez görmüş tü.

Sonunda Forrest kasabanın kuzeyindeki Deep Rock Moteli'nde kalabileceğini söyledi de mesele halloldu. Forrest sarhoş ağızyla hiç düşünmeden, "On beş yıl önce belediye başkanının karısıyla görüşürken de kalırdım orada zaten," dedi.

Harry Rex, "Ama orada çok pire vardır," dedi.

"Bunu özledim zaten."

Ray, "Neyi özledin, belediye başkanının karısını mı?" diye sordu.

Harry Rex, "Bunu bilmek istemezsin," dedi ve güldü.

İkisi saat on bire doğru gittiler ve evin içi her geçen dakika daha çok sessizleşti.

Evin ön kapısında bir kapı mandalı ve veranda kapısında da bir kol demiri vardı. Evin arkasındaki tek kapı olan mutfak kapısında bir kilit vardı ama o da bozuktu. Yargıç hayatında tornavida bile kullanmamıştı ve Ray de mekanik işler konusunda babasına çekmişti. Bütün pencereleri kapayarak mandallarını kilitledi ve Atleee konağının onlarca yıldan beri ilk kez olarak bu kadar büyük bir dikkatle güvenceye alındığını düşündü. Gerekirse malzeme odasını korumak için mutfakta bile yatabilirdi.

Paralan düşünmemeye çalışıyordu. Babasının çalışma odasını da otururken kafasının içinde resmi olmayan bir cenaze töreni ko nuşması hazırlamaya gayret etti.

Yargıç Atlee 25. Adli Bölge Mahkemesi'ne ilk kez 1959'da seçilmiş ve ondan sonra dört yılda bir yapılan tüm seçimleri 1991 yılına kadar oy çokluğuyla kazanmıştı. Otuz iki yıllık mükemmel bir görev süresi ve Yargıç olarak çok güzel bir sicili vardı. Temyiz Mahkemesi'ndeyi dönen çok az kararı olmuştu. Meslektaşları çok güç davaları çoğu kez ona gönderirlerdi. Yargıç, Ole Miss Hukuk Fakültesi'nde misafir hocaydı. Hukukla, prosedür ve eğilimlerle ilgili yüzlerce makale yazmıştı. Mississippi Yüksek Mahkemesi'ne iki kez atanmış ama ikisinde de bu görevi istememiş, kendi kürsüsünde çalışmaktan vazgeçmemişti.

Yargıç mahkemedeki işleri dışında bölgesindeki politikayla, belediye hizmetleriyle, okul ve kilise konularıyla da meşgul olmuştu. Ford İlçesi'nde onun onayı olmadan yapılan işler oldukça azdı ve uygun görmediği işler genellikle gerçekleşmezdi. Çeşitli zamanlarda bölgedeki hemen tüm konsey, komite toplantılarına ve konferanslara katılırdı. Yerel bürolar için gerekli elemanları sessizce seçer ve işe yaramayacağını bildiği kişilerin de yine sessizce gönderilmelerini sağlardı.

Yaşlı Yargıç pek sık bulamadığı boş zamanlarında tarih ve İncil okumuş, hukukla ilgili makaleler yazmıştı. Fakat oğullarıyla birlikte hiçbir zaman top oynamamış, onları alıp balığa çıkmamıştı.

Karısı Margaret 1969'da hiç beklenmedik bir zamanda anevrizmadan ölmüş ve Yargıç iki oğluyla baş başa kalmıştı. Çalışma hayatında nasıl olmuşsa büyük paralar da kazanmıştı.

1 .vdeki paraların sırrı belki de masadaki kâğıtlar arasında ya da \< kınıcelerde bir yerde gizliydi. Babası çok net bir açıklama değilse >de bir ipucu bırakmış olmalıydı. Ray'e yol gösterecek bir şeyler < udi mutlaka. Ray Ford İlçesi'nde iki milyon dolara sahip kimse "İmadığına emindi ve bu kadar çok nakit parayı böylece evde tutmak inanılacak gibi bir şey değildi.

1) paraları sayması gerekiyordu. O akşam merakını yenememiş ve iki kez gidip kutulara bakmıştı. Yirmi yedi tane kutu onu • neşelendiriyordu. Sabahleyin ortalık iyice aydınlanınca ve kasa- •(hareketlenmeden önce kalkıp paraları sayacaktı. Mutfak pen- • • içlerini kapar ve kutuları birer birer alarak içindeki parayı sa- <llll

Kay gece yarısına doğru alt kat yatak odalarından birinde kü- , >ıt İm yatak buldu ve sürükleyerek yemek odasına getirip temizlik ➤ ıl/emesi dolabına beş altı metre mesafeye koydu, buradan hem o Mi.iltaki araba yolunu ve hem de komşu evi görebiliyordu. Üst *n i çıktı ve Yargıç'ın yatak odasında bir çekmecedeki onun .38 ka- • itH-hk Smith & Wesson tabancasını buldu. Kuf kokan bir yastık • • im de yün battaniye olarak yattı ve uyumaya çalıştı.

Tıkırtı evin diğer yanından geliyordu. Gürültüyü çıkaran bir pencereydi ve Ray'ın uyanıp kendini toparlaması, nerede olduğunu hatırlaması ve kulağına gelen sesin ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Tıkırtıdan sonra daha şiddetli bir sarsıntı sesi duydu ve sonra da derin bir sessizlik oldu. Yatağın üzerinde doğrulup ,38'liği eline aldı ve bekledi. Evin içi kapkaranlıktı çünkü hemen hemen tüm ampuller yanmış ve Yargıç da onları yenilememişti.

Evde yirmi yedi koca kutu dolusu para varken bile babası cimriliğini sürdürmüştü.

Sabahleyin ilk iş olarak ihtiyaç listesine ampulleri de eklemeliydi.

Sesi tekrar duydu, kesin ve hızlıydı bu kez ve rüzgârda sallanan yaprak hışırtısına ya da ağaç dallarının birbirine sürtmesine de hiç benzemiyordu. Tap, tap diye bir ses duydu ve arkasından güçlü bir itme sesi geldi, sanki birisi pencereyi itip açmaya çalışıyordu.

Bahçede, araba yolunda birisi Ray'e ve diğeri de Forrest'e ait olmak üzere iki araba duruyordu. Eve girmeye çalışan kişi evde insan bulunduğunu biliyor olmalıydı ama umursamıyordu demek ki. Hırsızda mutlaka tabanca da vardı ve hiç kuşkusuz onu kullanmasını Ray'den iyi biliyordu.

Ray yüzüstü sürünerek giriş holünü geçerken koşucular gibi soluyordu. Karanlık holde durdu ve etrafı dinledi. Her tarafta derin bir sessizlik vardı. Hırsızın çekip gitmesi için dua ediyordu ama bunun yararı olmayacağı açıktı.

Tıkırtıyı tekrar duydu ve yine sürünerek arka yatak odasına doğru ilerlemeye başladı, tabancasını da ileriye doğrultmuştu. Acaba elindeki tabanca dolu muydu? Ama boş bile olsa artık çok geçti. Fakat Yargıç yatağının yanında tuttuğu silahı herhalde boş bırakmazdı. Ses şimdi daha yüksek olarak, bir zamanlar misafir yatak odast olarak kullanılan ama şimdi eski eşyaların bulunduğu küçük yatak odasından geliyordu. Odanın kapısını başıyla iterek hafifçe araladı ve içeriye baktı ama karton kutulardan başka bir şey göremedi. Kapı birden ardına kadar açılıp bir ayaklı abajura çarptı.

abajur sallandı ve üç karanlık pencereden en yakın olanın dibine düşüp kırıldı.

Ray o anda silahını ateşlemeyi düşündü ama kendisini tuttu. Kel vermiş ahşap döşemede hiç kımıldamadan, ter içinde ve etrafı ılınleyerek bir süre bekledi, ama hiçbir şey duyamadı. Dışarıdaki hafif rüzgâr ağaçların ince dal ve yapraklarını sallıyor ve yukarıdaki dallardan biri de hafif hafif çatıya vuruyordu.

Demek ki sesi çıkaran yine de rüzgârdı. Onu korkutan şey rüzgâr ve annesinin deyiimiyle Maple Run'ın ruhları olmuştu, çünkü İni eski konakta pek çok insan ölmüştü. Annesi ona bir gün evin l'ulrumunda gömülü köleler olduğunu ve onların hayaletlerinin ii afa dolaşabileceğini anlatmıştı.

Fakat Yargıç hayalet hikâyelerinden nefret eder ve hepsini yadımlardı.

Ray sonunda kendisini toparlayıp doğrulduğu zaman dizleriyle İnklerin uyuşmuş olduğunu gördü. Kapı eşiğine yaslandı ve siliğini öne doğru tutarak üç pencereyi gözden geçirdi. Gerçekten de . ^ 1-izlice girmek isteyen birisi olduysa, Ray'in yaptığı gürültü üzerine kaçınış olacaktı. Ama orada hiç kımıldamadan bir süre durduktan »•ura, duyduğu sesin gerçekten de rüzgârın eseri olduğuna inandı.

Aslında Forrest ondan daha akıllıca davranmıştı. Deep Rock Muili ne kadar berbat olursa olsun yine de bu evden çok daha rahat olmalıydı.

İ ak tak sesini tekrar duyunca kendisini bir kez daha korkuyla '•n- altı ama bu seferki gürültü öncekinden daha da korkutucuydu. t,»ıkkü mutfaktan gelmişti. Bu kez sürünmeyip dizleri üzerine ittiimeye karar verdi ama fuayeye vardığında dizleri acımaya • ijiyanıştı. Yemek odasına açılan camlı kapıların önünde durdu ve t ledi. Döşeme zifiri karanlıktı ama verandadan gelen ve panjur- İMİİ .arasından süzülen hafif ışık duvarın üst kısmını ve tavanı haydınlatıyordu.

kendi kendine bir kez daha çocukluğunu yaşadığı bu evde ne ii-ii)liuı sordu. Ünlü bir üniversitede bir hukuk hocası olarak • 1 • ile tabanca, korkudan titrer bir halde, karanlıklar içinde sak-

lambaç oynar gibi, ölen babasının evinde bulduğu ve nereden geldiği bilinmeyen bir serveti korumak için çılgınca şeyler yapıyordu. "Ne yapmak istiyorsun sen?" diye mırıldandı.

Evin arkasına bakan ve kilidi bozuk olan mutfak kapısı küçük bir verandaya açılıyordu ve kapının diğer tarafındaki ayak seslerini duyabiliyordu Ray. Kilidi bozuk olan kapının tokmağı tıkırdadı. Eve girmeyi düşünen her kimse, pencereden değil de mutfak kapısından girmeye karar vermiş olmalıydı.

Ray, Atlee ailesine mensuptu ve burası onun arazisiydi. Sonra burası Mississippi eyaleti içinde bir yerdi ve bu eyalette insanlar kendilerini korumak için rahatça silah kullanabilirdi. Bu eyaletin hiçbir mahkemesi böyle bir durumda şiddet kullanımını cezalandırmazdı. Mutfak masasının yanına diz çöktü, silahın namlusunu yukarıya kaldırıp lavabonun ve pencerenin üstünde bir noktaya nişan aldı ve tetiğe bastı. Zifiri karanlıkta evin içinden ateşlenen bir tabancanın ve paramparça olan bir pencerenin sesi hiç kuşkusuz her hırsız dehşete düşürebilirdi.

Kapı tokmağı tekrar kurcalanırken tetiği tekrar ve bu kez daha kuvvetlice çekti, horoz düştü ama yine bir şey olmadı. Tabancada kurşun yoktu. Şarjör döndü, tetiği tekrar çekti ve silah yine ateşlenmedi. Paniğe kapılan Ray mutfak tezgâhı üzerinde duran çaydanlığı kaptı ve kapıya doğru fırlattı. Çaydanlığın da tabanca sesi kadar gürültü çıkardığını görünce rahatladı. Korkudan ne yapacağını bilmez bir halde olmasına karşın elektrik düğmesine basıp ışığı yaktı ve tabancasını havada sallayıp, "Defol git buradan pis herifi" diye bağırarak kapıya doğru koştu. Kapıyı hızla açtığı zaman ortada kimseyi göremedi ve derin derin solumaya başladı.

Tekrar içeriye girmedi ve yaklaşık yarım saat kırılan cam parçalarını süpürerek mümkün olduğu kadar gürültü yapmaya çalıştı.

Polisin adı Andy idi ve Andy Ray'in lisedeki arkadaşlarından birinin yeğeniydi. Polisin gelişinden sonraki otuz saniye içinde ortaya çıkan bu yakınlıktan sonra Maple Run'm etrafı kontrol edi-

lirken futboldan söz etmeye başladılar. Eve alt kat pencerelerden birinden girildiğine dair hiçbir belirti yoktu. Mutfak kapısında da sadece kırık cam parçaları vardı. Üst kata çıktıklarında Andy odalarda araştırma yaparken Ray de tabanca için mermi aramaya başladı. Ama sonuçta ikisi de bir şey bulamadı. Ray kahve yaptı ve sabahın erken saatinde verandaya çıkıp kahvelerini içerken konuşmaya başladılar. Andy Clanton'm tek polisiydi ve aslında kasabanın polise ihtiyacı bile olmadığını söylüyordu. "Pazartesi sabahı bu kadar erken bir saatte burada hiçbir şey olmaz," dedi. "İnsanlar uyur ya da işine gitmeye hazırlanır." Ford Uçesi'ndeki suçları sayarken birkaç araba hırsızlığından, sokak serserilerinin kavgalarından, zenci mahallesi olan Lowtown'daki uyuşturucu trafiğinden söz etti. Burada dört yıldır cinayet işlenmediğini gururla söyledi, iki yıl önce küçük bir banka şubesi soyulmuştu. Andy gevezeliğe devam etti ve kahve kupasını tekrar doldurdu. Ray ona güneş doğuncaya kadar kahve yapmaya razıydı. Evin önünde bir polis arabası durduğunu görmek onu rahatlatıyordu.

Andy sabahın iç buçuğunda gitti ve Ray de elinde boş bir tabancayla yatağın üzerine oturup bir saat süreyle tavandaki yarıkları seyretti. Parayı korumak için kafasının içinde stratejiler geliştiriyor, uyumamaya çalışıyordu. Yatırım planlarını daha sonra da yapabilirdi. Yapılması gereken en acil şey, o kadar parayı temizlik malzemesi odasından, sonra da evden çıkarmak ve güvenli bir yere götürebilmesini sağlayacak bir plan geliştirmekti. O kadar çok parayı Virginia'ya götürmek zorunda mı kalacaktı acaba? O kutuları hiç kuşkusuz Clanton'da bırakamazdı, değil mi?

Bir süre sonra, yaşadığı tüm o heyecanlar ve yorgunluk galip geldi ve uykuya daldı. Tıkırtı sesi tekrar geldi ama Ray bu kez duymadı onu. Dayalı bir sandalye ve bağlanan bir iple sıkıca kapanmış olan mutfak kapısı yine tıkırdadı ve itildi ama Ray bu sesleri hiç duymadı ve uyumaya devam etti.

9

Saat yedi buçukta güneş ışığı uyandırdı Ray'i, Paralar hâlâ koyduğu yerde duruyordu, kimse dokunmamıştı onlara. Görebildiği kadarıyla kapılar ve pencereler de açılmamıştı. Kendine kahve yaptı ve mutfak masasında içerken önemli bir karar verdi. Eğer paranın peşinde olan birisi varsa, onlardan bir an bile ayrılmamalıydı.

Fakat yirmi yedi tane kocaman Blake & Son kutusu Audi marka spor arabasının küçük bagajına sığmayacaktı.

Saat sekizde telefon çaldı. Arayan Harry Rex'di ve Ray'e, Forrest'i kazasız belasız Deep Rock Moteli'ne götürüp bıraktığını, belediyenin o gün saat dört buçukta cenaze için mahkeme binasında saygı ziyareti izni verdiğini ve zenci bir muhafızla bir soprano bile bulduğunu söyledi. Ayrıca çok sevdiği dostu için bir övgü konuşması hazırlıyordu.

Harry Rex bunları söyledikten sonra, "Peki tabut konusu ne oldu?" diye sordu.

Ray, "O konu için saat onda Magargel'le buluşacağız," diye cevap verdi.

"Güzel. Meşe tabutu unutma sakın. Yargıç böyle isterdi."

Daha önce de pek çok kez yaptıkları gibi, birkaç dakika kadar Forrest'ten söz ettiler. Telefonu kapatınca Ray hemen harekete geçti. Gelen olursa görebilsin diye bütün pencereleri ve panjurları açtı. O anda kasaba meydanı çevresindeki kafelerde Yargıç Atlee'nin ölüm haberi ağızdan ağıza dolaşıyor olmalıydı ve ziyarete gelenler olabilirdi.

Evin bir sürü penceresi, kapısı vardı ve Ray bütün gün nöbet tutamazdı. Paranın peşinde olan birisi eve kolayca girebilirdi. Birkaç milyon dolar için Ray'in kafasına bir kurşun sıkacak bir sürü adam çıkabilirdi.

Parayı buradan alıp güvenli bir yere saklamalıydı.

Temizlik malzemesi dolabına gitti, bir kutu aldı ve içindeki paraları siyah bir plastik çöp torbasının içine attı. Torbaya sekiz kutu daha boşalttı ve buna devam ederek yaklaşık bir milyon doları doldurunca onu alıp mutfak kapısının yanına götürdü ve dışarıya bir göz attı. Boş kutuları götürüp tekrar kütüphane altındaki camlı dolaba koydu. Daha sonra iki torba daha doldurdu. Arabasını çarşı vitese takıp mutfaka mümkün olduğunca yaklaştırdı ve küçük verandanın önünde durdu. Etrafına bakındı ve kimseyi görmedi. Yan evde yaşayan yaşlı, bekâr kadınlar civardaki tek komşulardı ve unlar da onu asla göremezdi. Mutfak kapısından koşar adım çıkıp torbaları zorla da olsa arabasının bagajına sıkıştırdı ve kapağı zorlayarak kapadıktan sonra rahatladı.

Bu torbaları Virginia'da arabasından çıkarıp araba trafiğine kapalı ve her zaman kalabalık olan çarşıdan evine kadar nasıl götüreceğini bilemiyordu ama bir yolunu bulacaktı elbette. Bunu daha sonra düşünebilirdi.

Deep Rock Moteli'nin küçük bir restoranı vardı ve Ray bu yağkokan sıcak yere daha önce hiç gelip oturmamıştı ama şu anda, n/ellikle de Yargıç Atlee'nin ölümünden sonra sabah kahvaltısı için ideal bir yer gibi göründü ona. Kasaba meydanı civarındaki kafeler Yargıç'ın ölüm haberiyle çalkalanırken Ray oralardan uzak kalmayı yeğlemişti.

Forrest iyi görünüyordu. Ray hiç kuşkusuz onu daha çok kötü zamanlarında görmüştü. Kardeşi aynı kıyafeti giymiş ve sakal tıraşı olmamıştı ama Forrest için bunların hepsi doğaldı. Forrest'in gözleri kırmızıydı ama şişmemişti. İyi uyuduğunu ve aç olduğunu söyledi. İkiisi de domuz pastırmalı yumurta istediler.

Forrest kahvesinden bir yudum alırken Ray'e baktı ve, "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Ray gerçekten de yorgundu ama, "Ben iyiyim, birkaç saat dinlendikten sonra iyice kendime gelirim," diye cevap verdi. Başını çevirdi ve kafeye mümkün olduğunca yakma park ettiği arabasına baktı. Gerekirse o küçük arabanın içinde bile uyuyabilirdi.

Forrest, "Çok garip, değil mi?" dedi. "Temizken bir bebek gibi uyuyorum. Hiç uyanmadan sekiz, dokuz saat uyuyabiliyorum. Ama temiz değilsem beş saat bile zor uyuyorum. Hem de rahatsız bir uyku oluyor bu ve sık sık uyanıyorum."

"Merak ettim, temizken de tekrar ne zaman içeceğini düşünüyor musun?"

"Her zaman. Seks gibi bunda da birikim oluyor. Yani bir süre onsuz yapabiliyorsun ama zaman geçtikçe baskı artıyor ve er ya da geç biraz rahatlamak istiyor insan. Alkol, seks, uyuşturucu, bunun da gelip beni buluyorlar işte."

"Yüz kırk gün temiz kaldığını söyledin."

"Yüz kırk bir gün."

"Rekorun ne kadar peki?"

"On dört ay. Birkaç yıl önce, rehabilitasyon merkezinde parasını babamın ödediği tedaviden sonra uzun süre temiz kaldım. Ama sonunda yine dayanamadım ve başladım."

"Neden? Başlamana neden olan neydi?"

"Her zaman aynı şey olur. Eğer bir bağımlıysan temizlik sürecini herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde ve herhangi nedenle kolayca kaybedebilirsin. Beni tamamen vazgeçirecek bir çareyi henüz bulamadılar ağabey. Ben bir bağımlıyım işte, bütün mesele bu."

"Hâlâ uyuşturucu alıyor musun peki?"

"Elbette. Dün gece viski ve birayla idare ettim, bu gece ve yarın da aynı şeyi yapacağım. Ama hafta sonunda daha kötüsünü alacağım işte."

"Bunu yapmak istiyor musun peki?"

"Hayır ama olacakları biliyorum."

(iarson kadın siparişlerini getirince Forrest bir dilim ekmeğe terirvağı sürdü ve ısırdı. Lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra, "Bizim ihtiyarın öldüğüne inanabiliyor musun Ray?" dedi.

Ray de konuyu değiştirmek istiyordu. Eğer Forrest'in alkol ve uyuşturucu bağımlılığından konuşmaya devam ederlerse bir süre M»ura kavga etmeye başlayacaklarını biliyordu. "Hayır, beri de inanamıyorum bir türlü. Buna hazır olduğumu sanıyordum ama denilmişim demek."

"Onu en son ne zaman görmüşün?"

"Kasım ayında, prostat ameliyatı olduğu zaman. Sen?"

Forrest yumurtalarının üstüne acı sos döktü ve düşündü. "Kalp kızı izini ne zaman geçirmişti?"

Babasının o kadar çok hastalığı ve ameliyatı olmuştu ki hatırlamakta güçlük çekiyorlardı. "Üç defa kalp krizi geçirdi."

"Memphis'te geçirdiği kalp krizinden söz ediyorum ben."

Ray, "O ikinci krizdi," diye cevap verdi. "Dört yıl önceydi bu."

"Evet, işte o zaman olmalı. Hastanede onun yanında kalmıştım hu az. Hastane bana altı blok mesafedeydi ve en azından bunu yapabilirim diye düşünmüştüm o zaman."

"Neler konuşmuştun onunla?"

"tç Savaş'tan söz etmiştik. Babam hâlâ bizim kazandığımızı sanıyordu."

Buna ikisi de güldü ve bir süre konuşmadan kahvaltılarını yediler. Aralarındaki sessizliği yanlarına gelen Harry Rex bozdu, iriyarı .ulam yanlarına oturdu, masadaki küçük ekmeklerden birini alıp venmeye başladı ve Yargıç Atlee için hazırladığı muhteşem cenaze töreninden söz etmeye başladı.

Ağızındaki lokmayı çiğnerken, "Herkes eve gelip size başsağlığı ililemek istiyor," dedi.

Ray, "Orası yasak bölge," diye cevap verdi.

"Ben de onlara öyle söyledim zaten. Peki bu gece ziyaretçi kabul edecek misiniz?"

Bu kez Forrest, "Hayır," dedi.

Ray, "Bunu yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

"Bunu evde ya da cenaze evinde yapabilirsiniz. Ama istemezseniz de mesele değil. İnsanların size küsüp de kaçacak hali yok ya."

Ray, "Mahkeme binasında ziyaret ve cenaze töreni yapıyoruz ya işte, bu kadarı yetmez mi?" dedi.

"Sanırım yeter."

Forrest, "Cenaze evinde bütün gece oturup da yirmi yıl benim hakkımda dedikodu yapan yaşlı kadınların bana sarılmalarını bekleyecek değilim," diye konuştu. "Sen istersen kalabilirsin Ray, ama ben orada olmayacağım."

Ray, "Her neyse, bırakalım şimdi bunu," dedi.

Forrest alaycı bir gülümsemeyle ağabeyine baktı ve, "Şimdi gerçek tasfiye memuru gibi konuştun işte," dedi.

Harry Rex, "Tasfiye memuru mu?" diye sordu.

"Evet, babamın masası üstünde dün imzaladığı bir vasiyetname vardı. Tek sayfalık bir şey, her şeyini bize bıraktığını yazmış ve vasiyetnamenin gereğini yapma işini de bana bırakmış. Vasiyetnamenin resmen onaylanması işini de senin yapmanı istemiş Harry Rex."

Harry Rex ağzındaki lokmayt yuttu, kalın parmağının ucuyla burnunu kaşıdı ve etrafına bakındı. Sonra bir şeye şaşırmış gibi, "İşte bu garip," diye söylendi.

"Nedir garip olan?"

"Bir ay önce onun için uzun bir vasiyetname hazırlamıştım."

Diğerleri de yemeklerini bırakıp birbirlerine baktılar ama ikisi de bir diğerrinin ne düşündüğünü bilmediği için hiçbir şey anlayamadı.

Harry Rex, "Herhalde sonradan fikrini değiştirdi," dedi.

Ray, "Vasiyetnamede neler yazıyordu peki?" diye sordu.

"Bunu size söyleyemem. O benim müvekkilimdi, bunun için bu gizli bir bilgidir."

Forrest, "Benim kafam iyice karıştı baylar," dedi. "Bir avukat olmadığım için özür dilerim."

Harry Rex, "Bu durumda geçerli olan vasiyetname sonuncusudur," diye konuştu. "Yeni vasiyetname bir öncekini hükümsüz kı-

liri, bu nedenle Yargıç'ın benim hazırladığım vasiyetnameye koyduğu konuların önemi kalmamıştır artık."

Forrest, "Eski vasiyetnamede neler olduğunu neden söylemiyorsun bize?" diye sordu.

"Çünkü bir avukat olarak bir müvekkilin vasiyetini tartışmaya iç a mam."

"Ama senin hazırladığın vasiyetname geçersiz, öyle değil mi?"

"Eve öyle. Ama ben yine de ondan söz edemem."

Forrest, "Saçmalık bu," dedi ve öfkeli gözlerle Harry Rex'e baktı. Sonra üçü birden derin birer nefes alıp ekmeklerini ısırdılar.

Ray o anda eski vasiyetnameyi görmesi ve bunu da hemen yapması gerektiğini biliyordu. O vasiyetnamede dolapta saklı paradan %10, edilmişse Harry Rex bunu biliyor olmalıydı. Ve eğer biliyorsa n paraların hemen arabanın bagajından çıkarılıp eski kutularına ve sonra da dolaptaki eski yerlerine konması gerekecekti. O zaman bu para da mirasa dahil edilecek ve bu da burası için rekor bir miras olacaktı.

Forrest avukata bakarak, "Senin hazırladığın vasiyetin bir kopyası herhalde büronda vardır, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

Harry Rex, "Elbette eminim," diye cevap verdi. "Yeni bir vasiyetname hazırlarsan, eskisini ortadan kaldırır yok edersin. Birinin gelip eski vasiyeti bulması ve resmiyete koyması hiç de iyi olmaz elbette. Bazı insanlar vasiyetlerini her yıl değiştirir ve biz avukatlar da eskilerini hemen yakıp yok ederiz. Babanız otuz yıl boyunca başkalarının vasiyetleriyle uğraştığı ve bu konuda kararlar verdiği için u eskilerin yakılması gerektiğine kesinlikle inanırdı."

Yakın dostları olan Harry Rex'in, ölen babalarıyla ilgili pek çok şey bildiği ve bunları kendisine saklamak istediği belliydi ve bu da ortamı biraz gerdi. Ray avukatı sorguya çekmek için onunla yalnız kalmayı beklemesinin daha iyi olacağını düşündü.

Forrest'e baktı ve, "Ben Magargel'le buluşacağım," dedi.

"Zevkli bir işe benziyor bu."

Üzerinde mor kadifeye sarılı cilalı meşe ağacı tabutun bulunduğu arabayı iterek mahkeme binasının doğu kanadına götürdüler. Bir yardımcısı arabayı iterken Bay Magargel de tabutun önünde yürüyordu. Ray ve Forrest tabutun arkasından yürüyor ve ütüli haki üniforma giymiş zenci bir İzci Şefi muhafız da bayrak ve flam; taşıyarak onları izliyordu.

Reuben V. Atlee ülkesi adına savaştığı için tabutun üzerindeki Amerikan bayrağı da sarılıydı. Yargıç eski bir asker olduğu için Emekli Yüzbaşı Atlee'nin tabutu kubbeli salona getirildiğinde orada bekleyen yedeksubay ve astsubaylar hemen hazır ol durumun; geçip selam verdiler. Harry Rex de yeni, siyah bir takım elbise giymiş, sırayla dizili çelenklerin önünde duruyordu.

İlçenin tüm avukatları da gelmiş, Harry Rex'in gösterdiği bir köşede topluca bekliyorlardı. Belediye ve kaymakamlık yetkilileri mahkeme yetkilileri ve çalışanları, polisler ve tüm diğer yetkililer: toplanmıştı ve Harry Rex töreni başlatmak üzere birkaç adım atınca herkes de ona doğru yaklaştı. Mahkeme binasının ortasındaki daire şeklindeki boşluğun çevresinde, ikinci ve üçüncü kattaki balkonlar da insan doluydu ve herkes aşağıya, kubbeli yuvarlak salonun ortasındaki tabuta bakıyordu.

Ray birkaç saat önce kasabanın tek erkek giysi mağazası olan Pope'dan aldığı yeni, lacivert takımı giymişti. Mağazanın en pahalı giysisi olan takımın fiyatı 310 dolardı ama Bay Pope ona yüzde otuz indirim yapmakta ısrar etmişti. Forrest'in yeni gri takımının indirimden önceki fiyatı 280 dolardı ve onun parasını da Ray ödemişti. Forrest önce direnmiş, yirmi yıldır takım elbise giymediğini, yeni bir elbise istemediğini söylemiş ama sonunda Harry Rex'in sert ısrarı karşısında Pope'a gitmeye razı olmuştu.

Yargıç'ın oğulları tabutun bir ucunda, Harry Rex diğer ucunda durdular ve mahkeme binasının eski, yaşlı kapıcı ve odacısı Bili) Boone, Yargıç Atlee'nin bir portresini getirip büyük bir dikkatli tabutun orta kısmına dayadı. Bu yağlıboya portre, yerel bir ressam tarafından on yıl önce, hediye olarak ücretsiz yapılmıştı ve herke:

de Yargıç'ın bu resimden pek hoşlanmadığını bilirdi. Resmi mahkeme binasının arka tarafındaki odada kapının arkasına asmıştı, unu kimsenin görmesini istemezdi. Zorla emekli olduktan sonra yetkililer resmi alıp büyük duruşma salonunda, duvara, kürsünün üstüne asmışlardı,

"Yargıç Reuben Atlee Cenaze Töreni Programı" basılmış ve herkese dağıtılmıştı. Ray etrafına bakmak istemediği için programı incelemeye başladı. Bütün gözler onun ve Forrest'in üstündeydi. Peder Palmer üzgün sesiyle duasını etti. Ray törenin fazla uzun olmasını istemişti. Bir gün sonra cenaze töreni de yapılacaktı.

izciler gelip tabutun önünde bir süre selam vererek saygı durumunda bulundular ve sonra Holy Ghost Klisesi'nden Rahibe Oleda slumpert öne çıkıp güzel sesiyle bir ilahi söyledi, ilahi söylenirken, haşini öne eğmiş, âdeta ağabeyine yaslanır gibi duran Forrest de dahil olmak üzere herkesin gözleri yaşarmıştı.

Tabutun hemen yakınında duran Ray rahibenin güzel sesiyle söylediği ilahiyi dinlerken ilk kez bu kadar duyulandı ve babasını kaybetmenin acısını tüm benliğinde hissetti. Birlikte çok güzel şeyler yapabiliydik diye düşündü ve Forrest'le kendisi çocukken yaptıkları yaramazlıkları ve babalarını üzdükleri zamanları hatırladı. İlkat bir araya gelememişler, o kendi hayatını, Yargıç da kendi hayatını yaşamış ve bu tarz yaşam ikisine de uygun gelmişti.

Yaşlı babası öldüğü için geçmişi anmanın hiçbir yararı yoktu şimdi. Kendisine durmadan bunu söylüyordu Ray. Ölümünden sonra, yaşarken daha fazla şeyler yapmış olmayı dilemek doğaldı ama .ışında Ray, Clanton'dan ayrıldıktan sonra Yargıç yıllarca ona küsmüş, konuşmak bile istememişti. Emekli olduktan sonra da kimseyle görüşmez olmuş, yalnız başına evine kapanıp bir münzevi gibi yaşamıştı.

Ray bunları düşünürken birden kendisini toparladı ve doğruldu. Babasının istediği yoldan yürümediği için böyle üzülmesi, kendisini böyle harap etmesi saçmalıktı.

Harry Rex kısa sürecek dediği, ölene övgü konuşmasına başladı. "Hugün eski bir dosta veda etmek için toplandık burada. Bugünün

er ya da geç geleceğini biliyor ve mümkün olduğunca gecikme için dualar ediyorduk," dedi ve sonra Yargıç'ın kariyerinden bahsetti; otuz yıl önce hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş tecrübeşiz, genç bir avukat olarak bu büyük adamın kürsüsü önüne ilk kez çıkışını anlattı. Kolay bir boşanma davasında avukatlık yaptığını ama nedense o davayı kaybettiğini söyledi.

Kasabadaki avukatların hepsi de bu hikâyeyi belki yüz kez dinlemişti ama yine de hafifçe gülümsediler. Ray onlara baktı ve grı bu incelemeye başladı. Bu kadar küçük bir kasabada bu kadar ço avukatın ne işi vardı? Bir arada, toplu olarak duran avukatların hemen hemen yarısını tanıyordu. Çocukluğunda ve öğrenciliği sırasında tanıdığı yaşlı avukatların çoğu ya ölmüş ya da emekli olmuştu. Gençlerin çoğunu ise hiç tanımıyordu.

Ama onların hepsi hiç kuşkusuz Ray'i tanıyordu. Yargıç Atletin oğluydu o.

Ray cenaze töreninden sonra Clanton'dan hemen kaçacagır ama kısa bir süre sonra buraya dönmek zorunda kalacağını biliyordu. Buraya dönerek Harry Rex'le birlikte kısa bir duruşmaya çıkmak, vasiyetnamenin uygulanması işlemini başlatmak, babasındakalan mirasın bir envanterini çıkarmak ve gerekli işlemleri tamamlamak zorundaydı. Bunlar basit işlemlerdi ve birkaç gün içinde tamamlayabilecekti. Fakat o paraların sırrım çözmesi haftalarca v belki aylarca sürebilirdi.

Şurada, karşıda duran avukatlardan biri bu konuda bir şeyle biliyor olabilir miydi acaba? Bu paraların hukuki bir işlemde geçerek gelmiş olması gerekirdi, değil mi? Yargıç'ın hukuk ortamı dışında bir yaşamı yoktu ki. Ray orada duran insanlara bakarken, onların içinde, arabasının bagajında duran o büyük paranın kaynağı olabilecek kadar zengin bir insan göremiyordu. Bı adamların hepsi de ancak faturalarını ödeyecek kadar para kazanabilen ve birbirlerinden müvekkil kapmaya çalışan küçük kasa ba avukatlarıydı. Onların arasında zengin insan yoktu. Sullivan hukuk firmasında sekiz ya da dokuz avukat vardı ve onlar d; bankaların ve sigorta şirketlerinin işlerine bakarak şehir kulübün

de doktorlarla arkadaşlık edebilecek kadar parayı ancak kazanırlardı.

Bu kasabada zengin avukat yoktu. Avukatların arasında, şu kalın camlı gözlük kullanan Irv Chamberlain'in ailesinden kalmış olan birkaç yüz dönüm toprağı vardı ama hiç alıcı çıkmadığından onları satamıyordu. Ayrıca, adamın Tunica'daki kumarhanelere ^idip kumar oynadığı söyleniyordu.

Harry Rex konuşmasını sürdürürken Ray de avukatları gözden geçirip düşünmeye devam etti. Onların arasında bu sırrı bilen birisi olmalıydı. Paralarla ilgili bu sırrı bilen kişi Ford İlçesi Barosu'nun seçkin üyelerinden birisi olabilir miydi acaba?

Bir süre sonra Harry Rex konuşmasını bitirdi, kendisini dinledikleri için herkese teşekkür etti ve Yargıç'ın tabutunun gece saat 10'a kadar burada kalacağını belirtti. Sonra öne geçip Ray ve htrrest'in durduğu noktada saygı ziyaretini başlattı. Kalabalık hemen sessizce sıraya girdi ve ucu mahkeme binasının dışına kadar ..ıkan bir kuyruk oluşturdu.

Ray bir saat boyunca tabutun yanında durup, kendisine başıgı dileyen insanların ellerini sıkarak zoraki ve hafif bir gülümsemeyle teşekkür etti. O arada babasıyla ve yaptıklarıyla ilgili bir Mirü de kısa hikâye dinledi. Bir yandan da kendisini tanıyan insanların isimlerini hatırlamaya çalışıyordu. Hayatında hiç görmediği yaşlı kadınlarla kucaklaştı. Ziyaretçiler ağır adımlarla önce Ray ve Forrest'in, sonra da tabutun önünden geçiyor ve üzgün gözlerle Yargıç'ın portresine bakıyorlardı. Harry Rex bir politikacı gibi kalabalığın arasında dolaşüyor, herkese yardımcı olmaya çalışıyordu.

Forrest bir süre sonra bu işkenceye daha fazla dayanamadı ve mladan kayboldu. Harry Rex'e, bu üzücü ortamdan sıkıldığını, Memphis'e döneceğini fısıldadı ve çekip gitti.

Harry Rex uzun bir süre sonra Ray'in yanına geldi ve kulağına edilip, "Mahkeme binasının dışında uzun bir kuyruk var," diye mıldandı. "Bütün gece burada kalabilirsin."

Ray de ona, "Beni kurtar buradan," diye fısıldadı.

Harry Rex, kuyruğun önünde olanların duyabileceği kadar yüksek sesle, "Tuvalete mi gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Ray hemen, "Evet," diye cevap verdi ve gitmeye hazırlandı, ikisi birlikte önemli bir şeyler konuşuyormuş gibi fısıldaşarak geriye çekildiler ve dar bir koridora girdiler. Birkaç saniye sonra mahkeme binasının arkasına çıkmışlardı.

Ray'in arabasına binerek ziyaretçileri görmek için meydanda kısa bir tur attılar ve sonra oradan ayrıldılar. Mahkeme binası önündeki gönderde bayrak yarıya inmişti. Dışarıda Yargıç'ın cenazesini görüp saygısını sunmak isteyen büyük bir kalabalık toplanmıştı.

10

Ray, Clanton'a geleli sadece yirmi dört saat olmuştu ama buradan bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu. Cenazeye saygı ziyaretinden sonra meydanın güneyindeki zenci Claude'un restoranına gidip kızarmış tavuk ve baharatlı fırın fasulye yediler, ama fasulyenin baharatı biraz fazla kaçtığı için de bol bol buzlu çay içtiler. Harry Rex, Yargıç'a olan sevgi ve saygısını göstermek için her şeyi yapıyordu ve yemekten sonra tekrar mahkeme binasına, cenazenin kışına dönmek istedi.

forrest kasabadan ayrılmış olmalıydı. Ray onun Memphis'e, l lie'nin yanına dönüp uslu durmasını umuyordu ama bundan pek emin değildi. Kardeşi ölünceye kadar daha kaç kez temizlenip sınıra tekrar alkol ve uyuşturucuya başlayacaktı acaba? Harry Rex muin yarınki cenaze törenine dönme şansının yüzde elli olduğunu söyledi.

Ray yalnız kalınca arabasına atladı ve Clanton'ın dışına çıkıp (»atıya doğru gitmeye başladı, gitmek istediği belirli bir yer yoktu, öylesine gidiyordu işte. Yetmiş mil ilerde, nehir boyunca yeni kumarhaneler açılmıştı ve Mississippi'ye her gelişinde eyaletin yeni kumar endüstrisi konusunda bir sürü hikâye duyuyordu. Ülkenin jfi'leri en düşük olan bu eyaletine de yasal kumar sonunda gelmişti.

Clanton'dan bir buçuk saatlik bir mesafeye geldiğinde, bir benzin istasyonuna girip arabasının deposunu doldururken yolun karşı tarafında yeni bir motel gördü. Eski pamuk tarlalarının bulunduğu yerlerde hep yeni binalar inşa edilmişti. Kumarhanelerin çev-

resinde yeni moteller, restoranlar, benzin istasyonları açılmış, her yana reklam panoları konmuştu.

Motel iki katlıydı ve odaların kapıları otoparka bakıyordu. İçerde fazla müşteri yok gibi görünüyordu. Ray kırk dolara motelin arka taraftında ve alt katta bir oda tuttu ve arabasını da arkaya götürdü, burada başka araba ya da kamyon yoktu. Audi'yi tuttuğu odanın kapısına iyice yanaştırdı ve bagajdaki para torbalarını birkaç saniye içinde odasına taşıdı.

Paralar bütün yatağı kaplamıştı. Ray onlara hayran hayran bakarken kirli olduklarına da inanıyordu. Paraların bilinmeyen bir şekilde işaretlenmiş olması da olasıydı. Belki sahte paraydı bunlar. Ne olursa olsun, böyle büyük ve nereden geldiği belli olmayan parayı tutması tehlikeliydi.

Bütün banknotlar yüzlüktü, bazıları tamamen yeni, bazıları da az kullanılmıştı. Paraların hiçbiri fazla yıpranmamıştı ve içlerinde 1986'dan önce ya da 1994'ten sonra basılan da yoktu. Paraların yaklaşık yarısı iki bin dolarlık desteler halinde bantlanmıştı ve Ray önce bunları saydı - yüz dolarlık banknotlardan oluşan yüz bin doların yüksekliği kırk santime yakındı. Paraları yavaşça sayarak bir yana ayırmaya başladı. Telaşsız ve tedbirliydi, bol zamanı vardı. Paraları eline alıp parmaklarıyla yokluyor ve hatta koklayarak sahte olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordu. Ama paralar gerçeğe benziyordu.

Paraları sayarak üç yığm halinde sıraladı ama geriye birkaç banknot daha kalmıştı - hepsini topladığında tam olarak 3.118.000 dolar ediyordu. Çalışma hayatı boyunca bunun yarısından daha az para kazanmış bir adamın harap evinden çıkmış gömülü bir hazine gibiydi bu para.

Önünde serili duran bu servete hayran olmamak elinde değildi. Üç milyon dolara bakma fırsatını hayatında kaç kez bulabilirdi ki? Kaç kişinin eline böyle bir şans geçmişti? Bir koltuğa oturdu ve başını ellerinin arasına alıp paralara bakarken bir yandan da onların nereden geldiğini ve onlarla ne yapacağını düşünmeye başladı.

Bir süre sonra dışarıda kapanan bir araba kapısı onu âdeta ye-

ı itulen sıçrattı. Böyle bir yerde insan rahatça soyulabilirdi. Yanında milyonlarca dolarla dolaşan bir insan için gördüğü herkes potansiyel bir hırsızdı.

Paraları tekrar torbalara doldurdu, arabasının bagajına yerleşindi ve en yakındaki kumarhaneye gitti.

Hayatında sadece bir kez, bir hafta sonu, barbut konusunda kitap okuyup zarda kazanacaklarına inanan iki hukuk hocası arkadaşıyla Atlantic City'ye giderek kumar oynamıştı. Ama kazanamamışlardı. Oyun kâğıtlarıyla sadece birkaç kez oynamış olan Ray, Beş dolara oynanan bir yirmibir masasına oturmuştu. O kalabalık ve gürültülü koca salonda iki gün geçirip altmış dolar kazanmıştı. Bir daha oraya gitmeyeceğine yemin etmişti. Arkadaşları ne kartlar kaybettiklerinden söz etmemişlerdi ama Ray daha sonra, sık sık kumar oynayan kişilerin kazanç ya da kayıpları konusunda yalan söylediklerini öğrenmişti.

Pazartesi gecesini olmasına karşın, aceleyle inşa edilmiş ve bir futbol sahası büyüklüğünde olan Santa Fe Kulüp adlı kumarhane oldukça kalabalıktı. Kumar oynamaya gelenler binanın yanında, on kaili kule şeklinde bir otelde kalıyordu. Bunların çoğu, daha önce Mississippi'ye gelmeyi hiç düşünmediği halde çeşitli kumar makineleri ve kumar oynarken verilen bedava içkilerin çekiciliğine kapılıp kuzeyden gelmiş olan emeklilerdi.

Ray motel odasında saydığı para destelerinin beşinden birer tane yüzlük banknot alıp cebine koymuştu. Kadın krupiyenin uyukladığı boş bir yirmibir masasına gitti ve ilk banknotunu masaya koyup, "Oynayalım," dedi.

Arkasında onu duyacak hiç kimse olmadığı halde kadın omzunun üzerinden, "Yüz dolar," dedi. Banknotu alıp parmakları arasında birkaç kez ovalayıp baktı ve sonra masaya bıraktı.

Ray, para gerçek olmalı, diye düşündü ve biraz daha rahatladı, kadın kartları karıştırdı ve dağıttı. Yirmi dördü bulunca yüz dolarlık banknotu alıp masaya iki siyah fiş koydu. Ray tanesi yüz do-

lar olan iki fişi birden masaya sürerken biraz sinirli gibiydi. Kadını krupiye kartları tekrar karıştırdı ve dağıttı. On beşi varken doku[^] çekti ve Ray tekrar kazandı, şimdi dört fişi olmuştu. Böylece daha bir dakika bile olmadan üç yüz dolar kazanmıştı.

Dört fişi cebine atıp kumarhanenin içinde dolaşmaya başladı. Kollu makinelerin önünde yüksek taburelere oturmuş oldukça yaşlı kadın ve erkekler bir yandan makinelere para atıp kollara asılıyor, bir yandan da heyecanla küçük cam ekrana bakıyorlardı. Barbut masasında heyecanlı bir oyun sürüyor, birkaç kalın enseli adam Ray'in anlamadığı bir şeyler bağırıp duruyordu. Bir süre ora da durdu ve şaşkın gözlerle zar atan elleri ve el değiştiren fişleri seyretti.

Yine boş olan ikinci yirmibir masasına cebindeki yüzlüklerden ikincisini çıkarırken kendinden biraz daha emin görünüyordu. Krupiye parayı bir operatör doktor gibi alıp bir önceki meslektaşını gibi parmaklarıyla ovaladı, sonra da ışığa tutup inceledi ve banknotun gerçek olup olmadığını anlamamış gibi birkaç metre ilerde ki denetçiye götürdü. İkinci adam cebinden bir büyüteç çıkardı ve parayı incelemeye başladı. Ray birden heyecanlandı, korktu ve tanı oradan kaçıp uzaklaşmayı düşünüyordu ki adamlardan birinin, "Para tamam," dediğini duyarak rahatladı. Korkulu gözlerle kumarhane içindeki silahlı korumaları aradığı için bunu hangi adamın söylediğini anlamamıştı. Krupiye masaya dönerek parayı bırakınca Ray, "Oyna," dedi. Birkaç saniye sonra önünde bir kupa kızı ve maça papazı vardı, art arda üçüncü elini de kazanmıştı.

Krupiye çok dikkatli olduğu ve parayı gösterdiği adam da banknotu iyice incelediği için, Ray işin sonuna kadar gitmeye karar verdi. Cebinden yüz dolarlık diğer üç banknotu çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Krupiye onları da dikkatle inceledi ve sonra, "Bozdurmak mı istiyorsunuz bunları?" diye sordu.

"Hayır, oynuyorum."

Krupiye yüksek sesle, "Üç yüz dolar nakit oynanıyor," diye seslenince biraz önce parayı büyüteçle incelemiş olan masa şefi hemen oraya geldi.

Ray onlu ve altılı alınca durdu. Krupiye onlu ve drtly bulduktan sonra karo vale çekti. Ray dördüncü eli de kazanmıştı, llanknotlar masadan kalktı ve onların yerine altı tane siyah fış geldi, Ray'de şimdi on fış, yani bin dolar vardı ve aynı zamanda arabasının bagajında duran banknotların da sahte olmadığını öğrenmiş uluyordu. Fışlerden birini bahşış olarak krupiyeye bıraktı ve bira almaya gitti.

Kumarhanenin barı biraz yüksek bir platformun üzerindeydi ve isteyen müşteri ikisini içerken salonda neler olup bittiğini de rahatça izleyebiliyordu. Bardaki belki bir düzine televizyon ekranından çeşitli spor olaylarını ya da bowling maçlarını izlemek de mümkündü. Fakat ekranda izlenen malarla ilgili bahse girmek yarıktı, buna henüz izin verilmemişti.

Ray kumarhanenin risklerini biliyordu. Paraların sahte olmadykını öğrenmişti ama işaretli olup olmadıklarını hâlâ bilemiyordu, knpiye ve denetçinin kuşkalandığını gören yukarıdaki adamlar ılı paraları incelemek isteyebilirdi. Salondaki herkes gibi kendisini ile video kamerada izlediklerinden emindi. Kumarhanelerin çok sıkı bir güvenlik gözetlemesi altında olduğunu, barbutta çok para kazanacaklarını söylemiş olan iki arkadaşından öğrenmişti.

Paradan kuşku duydularsa onu kolayca bulabilirlerdi. Evet ama paraları başka nerede inceletebilirdi. Clanton'daki First National lankasına girip veznedara birkaç tane banknot mu vermeliydi yarı? "şunlara bir göz atıp sağlam olup olmadıklarını bana syleyinler misiniz Bayan Dempsey?" diyebilir miydi? Clanton'da hiçbir veznedar daha önce sahte para görmemişti ve birkaç saat içinde ı lanton'da herkes Yargıç Atlee'ının oğlunun cebinde bir sürü sahte parayla dolaştığını konuşmaya başlardı.

Virginia'ya geri dönünceye kadar beklemeyi düşündü. Avukatına gider ve o da kimseye sezdirmeden birkaç banknotu inceleyecek bir uzman bulabilirdi. Fakat o zamana kadar bekleyemezdi, rfler paralar sahteyse onları yakması gerekecekti. Aksi takdirde ne yapacağını bilemiyordu.

Barda oturmuş birasını ağır ağır yudumlarken, her an birkaç

siyah elbiseli korumanın gelip kendisine, "Biraz gelir misiniz bayım?" demesini bekliyordu. Fakat adamlar bu kadar hızlı çalışmazlardı ve bunu Ray de biliyordu. Eğer paralar işaretlenmişse bunların nereden geldiğini bulmak günler sürebilirdi.

İşaretli paralarla yakalanırsa cezası ne olurdu acaba? Onun suçu mu olurdu bu? Paraları, ölmüş ve mirası onunla kardeşine bırakmış olan babasının evinden almıştı. Mirasın yönetici oydu ve kendi çıkarlarını korumak da ona düşüyordu. Vasiyetnamenin onaylanması için mahkemeye ve vergi dairesi gitmesine daha aylarca zaman vardı. Eğer Yargıç bu paraları yasal olmayan yollardan elde ettiyse de bu onun suçu değildi ve babası ölmüştü. Ray en azından şimdilik yasadışı hiçbir şey yapmış değildi.

Fişlerini alıp ilk yirmibir masasına gitti ve oyuna beş yüz dolar koydu. Krupiyeye oyuna beş yüz dolar sürüldüğünü belirtince denetçi hemen masaya yaklaştı, bir elinin parmak boğumlarını ağzına koymuştu ve bir parmağıyla da hafif hafif kulağına vuruyordu. Sanki Santa Fe Kulüp'te yirmibirde tek elde beş yüz dolar oynanması her zaman görülen bir olaymış gibi sakın görünmeye çalıştığı belliydi. Ray'e bir asla bir papaz çıktı ve krupiyeye onun önüne yedi yüz elli dolar sürdü.

Denetçi çürük dişlerini gösterip sırtarak, "İçecek bir şeyler ister misiniz beyefendi?" diye sordu.

Ray, "Bir Beck's birası içerim," der demez bir kadın garson anında ortaya çıkıverdi.

Ray bir sonraki oyuna yüz dolar koydu ve kaybetti. Sonra masaya üç fiş koydu ve bunda kazandı. Daha sonra oynadığı on elden sekizini kazandı, her seferinde ne yapacağını biliyormuş gibi masaya yüzle beş yüz dolar arasında değişen paralar koyuyordu. Denetçi krupiyenin arkasından ayrılmıyor, sürekli olarak orada dolaşıyordu. Onlara göre Ray profesyonel bir kumarbazdı, kartları çok iyi sayabiliyordu ve bu adamın gözetlenip filme alınması gerekiyordu. Diğer kumarhanelere de bunu haber vermek durumundaydılar.

Ama bu adamlar hiçbir şey bilmiyordu.

Ray arka arkaya iki kez iki yüz dolar kaybettikten sonra bunun

Acaba Yargıç buralara gelip kumar oynamış olabilir miydi? Servetinin kaynağı sadece kendisinin bildiği bu gizli tutkusu muydu acaba?

Bir süre babasının böyle bir şey yapmasının olanaksız olduğunu düşünüyor, ama sonra da paranın kaynağını bulduğuna inanır gibi oluyordu. Bildiği kadarıyla Yargıç hiçbir zaman borsaya para yatırmamış, kâğıt alıp satmamıştı, ama eğer borsada oynayıp da kazanmış olsaydı, o da bir Warren Buffet olsaydı paralarını böyle nakit olarak dolapta saklar mıydı? Böyle bir kazançla ilgili bir sürü de işlem çıkardı başına.

Zimmetine para geçirmiş olması da olanaksızdı, bunu yapmaya kalksa bile Mississippi kırsalındaki mahkemelerde bu tür parayı bulmak mümkün değildi. Rüşvet alma konusunda ise, işe birçok başka insanın karışması kaçınılmazdı.

Babası bu paraları mutlaka kumardan kazanmış olacaktı. Nakit para işiydi bu. Ray bile bir gecede altı bin dolar kazanmıştı. Kendisi bu gece müthiş bir şans yakalamıştı ama yaptığı şey kumar oynamaktı işte. Belki de yaşlı babası oyun kartlarında ya da zarda çok ustaydı. Kollu kumar makinelerinde de çok para kazanmış olabildi. Babası yalnız yaşıyordu ve hesap vereceği hiç kimse yoktu.

Yalnız yaşadığı için bu işi rahatça yapmış olabilirdi.

Fakat yedi yıl içinde üç milyon dolar kazanmak mümkün olabilir miydi?

Kumarhanelerde bu tür büyük kazançlar için vergi formları ya da benzeri belgeler doldurmak gerekmiyor muydu?

Sonra bu paraları neden saklamıştı ki? Kendi paralarını başkalarına yardım için dağıttığı gibi, bu parayı da bağış ya da yardım için ihtiyacı olanlara rahatça verebilirdi.

Saat üçe kadar düşünüp odada uyuyamayacağını anlayınca orada kalmaktan vazgeçti ve otelden çıkıp arabasına binerek güneş doğuncaya kadar arabada uyudu.

Hvin ön kapısı hafif aralıktı ve sabahın sekizinde boş bir evin k.ıpısının bu şekilde kurcalanmış olması iyi bir işaret değildi. Ray kapının önünde uzun süre durup aralığa baktı, içeriye girip girmenle konusunda tereddütlüydü ama bunu da yapmak zorundaydı. I apıyı biraz daha iterek açtı, sanki hırsız hâlâ içerde olabilirmiş gi-
)A yumruklarını sıktı ve derin bir nefes aldı. Kapı ardına kadar açıldı ve güneş ışığı fuayedeki kutuların üzerine düşünce Ray döşemede çamurlu ayak izleri gördü. Çamurlu ayak izlerine bakılırsa hırw arka bahçeden girmiş ve her nedense ön kapıdan çıkıp gitmeyi veğlemişti.

Ray cebindeki tabancayı yavaşça çıkardı.

Yirmi yedi tane Blake 8c Son kutusu Yargıç'ın çalışma odasında her yana dağılmış duruyordu. Divan ters çevrilmiş, kütüphanenin altındaki dolabın kapakları açık bırakılmıştı. Babasının çalışma masasına dokunulmamış, sadece üzerindeki kâğıtlar yere atılmıştı.

Kve giren kişi kutuları alıp açmış, boş bulunca büyük bir öfkeye kapılıp hepsini ezmiş ve odanın her tarafına fırlatmıştı. Ray burada neler olduğunu anlamış ve ne yapacağını şaşırılmıştı, kendisini zayıf hissediyordu.

Bu para yüzünden onu kolayca öldürebilirlerdi.

Hır süre sonra kendisini toparladı, divanı kaldırıp eski yerine koydu ve yerdeki kâğıtları topladı. Kutuları toplamaya başlamıştı ki on verandada bir ses duydu. Pencerenin kenarından bakınca ön kapıyı vuran yaşlı bir kadın gördü.

Claudia Gates Yargıç'ı herkesten çok daha iyi tanıyan bir kadirdi. Ray'ın çocukluğundan beri duyduğuna göre Yargıç'ın raporUrint yazmış, sekreterliğini, şoförlüğünü yapmış ve onun pek çoışinde yardımcısı olmuştu. O ve Yargıç hemen hemen otuz yıl si:reyle 25. Bölge'de altı ilçeyi birlikte dolaşmış, çoğu kez Clanton'da sabahın yedisinde ayrılıp akşam karanlığından sonra dönmüşleidi. Duruşma saatleri dışında da Yargıç'ın bürosunda çalışmışla Yargıç kâğıt işlerini düzene koyarken o da kararları ve notlan datiloya çekmişti.

Turley adında bir avukat bir gün onları büroda yemek saatindpek de uygun olmayan bir durumda görmüş ve bunu başkaların söyleyip büyük bir hata yapmıştı. Bu olaydan sonra avukat bir y süreyle hiçbir davasını kazanamadı ve yeni müvekkil de bulamad Yargıç Atlee onu barodan attırmak için dört yıl uğraşmış ve sonurda bunu başarmıştı.

Kadın kapıdaki sinekliğin arkasından, "Merhaba Ray," ded "içeriye girebilir miyim?"

Ray, "Elbette," dedi ve kapıyı iyice açtı.

Ray ve Claudia birbirlerinden hiç hoşlanmamışlardı. Ray he zaman babasının bu kadmı, kendisinden ve Forrest'ten daha ço sevdiğini düşünmüş, kadın da onu kendisi için bir tehdit olara görmüştü. Söz konusu olan kişi Yargıç Atlee olduğu zaman bu ka din herkesi bir tehdit olarak görürdü zaten.

Kadının çok az arkadaşı vardı ve sevmeyeni çoktu. Hayatı he duruşma salonlarında, davaları dinleyerek geçtiği için oldukça ka ba ve katı bir kadındı Claudia. Yargıç'la çok yakın olduğu için d küstahtı.

Kadın İçeriye girince, "Çok üzıldüm," dedi,

"Ben de öyle." Çalışma odasının yanından geçerlerken Ray ka pıyı kapadı ve, "Oraya girme," dedi. Claudia hırsızın ayak izlerir fark etmemişti.

"Bana biraz daha nazik davranabilirsin Ray."

"Neden?"

Mutfağa girdiler, Ray ikisine de kahve koydu ve masaya geçi

karşı karşıya oturdular. Kadın, "Sigara içebilir miyim?" diye sordu.

Ray, "Ne istersen yap," diye cevap verdi ve içinden de, boğuluncaya kadar içebilirsin yaşlı kaltak, diye söylendi. Babasının siyah elbiselerine hep bu kadının keskin sigara kokusu sinmiş olurdu. Babası onun arabada, büroda, çalışma odasında ve hatta belki yutakta bile sigara içmesine izin verirdi. Kadın sadece duruşma salonunda sigara içemezdi.

Sigara içmekten sesi kalınlaşıp çatallaşmıştı kadının, yüzünde bir sürü derin çizgi, kırışıklık vardı ve gözlerinin altı morarmıştı ama hâlâ sigara içiyordu.

Kadın ağlamış olmalıydı ve bu onun gibi biri için çok anlamlı ve önemli bir şeydi. Ray bir yaz tatilinde babasına sekreterlik yaparken bir gün korkunç bir çocuk tacizi davasını dinlemişti. Tanıkladığı o kadar acı ve hüznü vericiydi ki Yargıç ve avukatlar da dahil olmak üzere tüm dinleyenlerin gözleri yaşarmıştı. O gün duşma salonunda gözleri kuru olan tek kişi, taş yürekli yaşlı keçi taudia olmuştu.

Kadın sigarasından derin bir nefes çekip dumanı tavana doğru illedi ve, "Onun öldüğüne inanamıyorum," dedi.

"O zaten beş yıldır ölüyordu Claudia. Şimdi ölmesi hiç de şaşırtın bir şey değil."

"Ama yine de üzücü işte."

"Elbette üzücü ama son zamanlarda çok acı çekiyordu, öldü de kurtuldu o korkunç acılardan."

"Benim gelip kendisini görmemi istemedi, izin vermedi bana."

"Şimdi eski hikâyelere dönmeyeceğiz, değil mi?"

Eski hikâyeler, anlatanların kendi versiyonuna göre, Clanton'da vırlaşık yirmi yıl ağzıdan ağza dolaşıp durmuştu. Ray'in annesi öldükten birkaç yıl sonra Claudia hiçbir zaman anlayamamış nedenlerle kocasından ayrılmıştı. Kasabada bazıları Yargıç'ın boşanmadan sonra onunla evleneceğine dair söz verdiğine inanıyordu, ılogu kişi de Atlee ailesinin bir bireyi olan Yargıç'ın Claudia gibi lüslüt bir kadınla asla evlenmeyeceğine inanmıştı, onlara göre koca-

sı kadını başka bir erkekle yakaladığı için boşamıştı. Daha sonra d kadınla Yargıç, evlenmeden ve aynı çatı altına girmeden gerçek b karı koca gibi yıllarca yaşamışlardı. Kadın evlenmek için Yargıç' sürekli baskı yapmış ama o da devamlı olarak kadını oyalamışt Nasıl olsa kadından istediğini alıyordu.

Kadın sonunda dayanamamış ve Yargıç'a rest çekmişti am Reuben Atlee restlerden çekinecek adam değildi. Yargıç emekli o madan bir yıl önce Claudia kendinden dokuz yaş genç bir erkek] evlendi. Yargıç onu hemen işten attı ve kafelerde ve kulüplerde d insanlara yeni bir dedikodu konusu çıkmış oldu. Birkaç hızlı y sonra kadının genç kocası öldü. Kadın da yalnızdı Yargıç da. Am tekrar bir araya gelmediler. Kadın evlenip ona ihanet etmişti "v Yargıç bir daha onu asla affetmedi.

Claudia, "Forrest nerede?" diye sordu.

"Biraz sonra gelir."

"O nasıl?"

"Forrest'i bilirsin işte, her zamanki gibi."

"Gitmemi istiyor musun?"

"Nasıl istersen."

"Seninle konuşmak isterim Ray. Biriyle konuşmaya ihtiyacı
jj

var.

"Arkadaşların yok mu?"

"Hayır. Benim tek dostum Reuben'di."

Kadının, Yargıç'tan Reuben diye söz etmesi Ray'in canını sıkt Claudia yapışkan dudakları arasına bir sigara daha sıkıştırdı, he zamanki parlak kırmızı rujunu kullanmamış, yas tuttuğu için se luk kırmızı bir ruj sürmüştü. En azından yetmiş yaşındaydı am hâlâ bakımlıydı. Dimdik yürüyordu, incccikti ve Ford İlçesi'nd ondan başka hiçbir yetmiş yaşında kadının giymeye cesaret ede meyeceği daracık elbiseler giyyordu. Kulaklarında elmas küpelc parmağında da bir elmas yüzük vardı ama Ray bunların gerçe olup olmadığını anlayamadı. Kadın ayrıca güzel bir altın kolye v iki altın bilezik takmıştı.

Yaşlı kaltak hâlâ uslanmamıştı ve bu günlerde sık sık gördüğ

I larry Rex'e de evlenmek için baskı yapabiliirdi. Ray onun boşalan kahve kupasını tekrar doldurdu ve, "Benimle hangi konuda konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Reuben konusunda."

"Babam öldü ve ben de geçmişten söz etmek istemiyorum, hoşlanmıyorum bundan."

"Seninle dost olamaz mıyız?"

"Hayır. Biz birbirimizi hiç sevmedik. Şimdi babamın tabutu arkasından birbirimize sarılıp öpüşecek halimiz yok, değil mi? Bunu neden yapalım ki?"

"Ben yaşlı bir kadını Ray."

"Ben de Virginia'da yaşıyorum. Bugün cenaze törenini yapacak ve ondan sonra da birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz. Öyle değil mi?"

Kadın bir sigara daha yaktı ve biraz daha ağladı. Ray o anda çalışma odasındaki karmaşayı düşünüyordu, Forrest gelip de ayak izlerini ve her tarafa dağılmış kutuları görünce ona ne diyecekti? Forrest bu kadını burada görürse onun boğazına sarılmak bile isteyebilirdi.

Ray ve Forrest'in elinde kanıt yoktu ama babalarının bu kadına mahkeme sekreterlerinin maaşından daha yüksek bir ücret ödediğinden hep kuşkulıydılar. Kendisine verdiği ekstralar karşısında Yargıç da hiç kuşkusuz ona fazladan bir şeyler ödemişti. Bu kadından hoşlanmamaları için bir sürü nedenleri vardı.

Claudia, "Sadece hatırlayacak bir şeyler istiyorum," dedi.

"Beni mi hatırlamak istiyorsun yani?"

"Sen babana çok benziyorsun Ray. Anılardan uzak kalmak istemiyorum."

"Para mı arıyorsun?"

"Hayır."

"Paraya ihtiyacın var mı?"

"Uzun bir ömrüm kalmadı, hayır."

"Burada senin için hiçbir şey yok."

"Onun vasiyetnamesi sende mi?"

"Evet ama vasiyette senin adın geçmiyor."

Kadın tekrar ağlamaya başlayınca Ray iyice sinirlendi. Kendi yirmi yıl önce hukuk fakültesinde okurken, ucuz dairesinden atı mamak için fındık ezmesi yiyip garsonluk yapmıştı ve o zama bu kadın babasından iyi paralar alıyordu. Kendisi ve Forrest huda arabalar kullanırken bu kadın hep yeni Cadillac'lar kullanmış! Onlar fakir aile çocukları gibi dolaşırken bu kadın güzel giysiler imücevherler içinde geziyordu.

Claudia, "O bana her zaman bakacağını söylerdi," dedi.

"Siz yıllar önce ayrıldınız Claudia. Bırak bu saçmalığı artık."

"Bırakamam. Onu çok sevmiştim ben."

"Sizinki seks ve paraydı, aşk değildi. Bu konuda konuşmama yeğlerim."

"Vasiyetnamesinde ne var?"

"Hiçbir şey. Bütün parasını dağıtmış."

"Ne yapmış?"

"Söylediğimi duydun. Biliyorsun, çek yazmaya bayılırdı. Se gittikten sonra bu huyu daha da berbatlaştı."

"Peki ya emeklilik ikramiyesi?" Claudia artık ağlamıyordu, konuşmaya başlamıştı. Yeşil gözleri kuruydu ve parlıyordu.

"Emekli olduktan bir yıl sonra aldı ikramiyesini. Büyük bir finansal hataydı bu ama benim haberim olmadan yaptı bunu. < günlerde çok öfkeli ve çılgın gibiydi. Parayı alıp bir kısmını ker dine ayırdı ve gerisini de kız ve erkek izciler birliklerine, Lior Kulübü'ne, emekli derneklerine ve buna benzer yerlere verip dağıttı işte."

Ray böyle bir şeye asla inanmak istemiyordu ama, eğer baba yolsuzluklara bulaşmış bir yargıç olsaydı Claudia hiç kuşkust bu para olayını bilirdi diye düşünüyordu. Ama bilmediği belliydi Çünkü bilseydi Ray o paraları çalışma odasındaki dolapta asla be lamazdı. Bu kadına paradan söz etmeye kalksa kasabada herkt bunu hemen öğrenirdi. Kadının halinden fazla parası olmadıj belli oluyordu.

Biraz zalimce davrandığının farkındaydı ama yine de, "İkin kocanın parası olduğunu sanıyordum," dedi.

Claudia, "Ben de öyle sanıyordum," diyerek hafifçe gülümseyince Ray de güldü ve aralarındaki buzların bir kısmı biraz erimiş plii oldu. Bu kadının pervasız, açık konuşan bir insan olduğunu herkes bilirdi.

"Demek parası yokmuş ha?"

"Hayır, hiç parası yokmuş. Biliyorsun, benden dokuz yaş küyakişıklı bir adamdı ve..."

"Bu olayı hatırlıyorum. Tam bir skandal olmuştu."

"Kocam elli bir yaşındaydı, insanları ikna eden iyi bir konuşmacıydı ve petrol işinden anlar gibi görünüyordu. Dört yıl çılgınlar Kihi kuyu açıp petrol aradık ama hiçbir şey bulamadık."

Ray kendini tutamadı ve bir kakhkaha attı. Şimdiye kadar yetmiş v.ışında bir kadınla seks ve para konusunda konuştuğunu hatırlamıyordu. Bu kadında pek çok hikâye olduğu belliydi. Claudia materalı bir hayat yaşamıştı.

"İyi görünüyorsun Claudia, bir koca daha bulabilirsin."

"Yorgunum Ray. Yaşlı ve yorgunum. O adamı eğitmeye çalışımı ve çok uğraştım. Ama değmezmiş doğrusu."

"Ne oldu senin iki numaraya peki?"

"Kalp krizi geçirip aniden ölüp gitti ve bense bin dolar bile bulamadım."

"Yargıç altı bin dolar bırakmış?"

Kadın inanamtyormuş gibi, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Ne hazine bonusu, ne devlet tahvili ne de hisse senedi var, sadece bu eski evle bankada altı bin dolar bıraktı."

Claudia gözlerini indirdi, başını iki yana salladı ve Ray'in bütün söylediğine inandı. Evdeki parayla ilgili hiçbir şey bilmediği, sıkça görülüyordu.

"Evi ne yapacaksınız?"

"Forrest evi yakıp sigortadan parasını alalım diyor."

"Fena fikir değil aslında."

"Her neyse, evi satacağız elbette."

O sırada verandada bir ses duyuldu ve kapı vuruldu. Peder l'aliner iki saat sonra başlayacak olan cenaze töreni konusunda ko-

nuşmak için gelmişti. Ray, Claudia ile birlikte onun arabasına doğru giderken kadın ona sarıldı ve veda etti. Sonra arabasının kapısını açarken döndü ve, "Geçmişte sana karşı daha nazik davranmadığımı için özür dilerim," dedi.

"Güle güle Claudia. Kilisede görüşürüz."

"O beni hiç affetmedi Ray."

"Ben seni affettim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, affedildin. Artık arkadaşısız."

Kadın, "Teşekkür ederim," diyerek ona tekrar sarıldı ve ağlamaya başladı. Ray onun arabaya binmesine yardım etti, araba her zamanki gibi bir Cadillac'tı. Kadın kontak anahtarını çevirmeden önce döndü ve, "Baban seni affetti mi Ray?" diye sordu.

"Sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum."

"Ama artık önemi kalmadı bunun. Gidelim de toprağa verelin onu."

Kadın yaşlı gözlerini ona çevirdi ve hafifçe gülümseyerek "Bazen çok acımasız bir hergele olurdu değil mi?" dedi.

Ray dayanamadı ve güldü. Ölen babasının yetmiş yaşındaki eski sevgilisi o büyük adama "hergele" demişti.

"Evet," diyerek başını salladı. "Bazen gerçekten öyle olurdu."

12

Yargıç Atlee'nin güzel meşe tabutunu kilisenin ortasındaki koltuklardan geçirdiler ve siyah cüppesini giymiş olan Peder Palmer'ın kürsüsü önündeki yüksek masanın üzerine koydular. Halkın bir-çok çoğunluğunun isteğine rağmen tabutun üstünü açmamışlardı. Kasaba halkının çoğu hâlâ eski Güney âdetlerine göre tabutun üstünün açılmasını ve ölenin yüzünün son bir kez daha görülmesini istliyordu; yası daha da ağırlaştırmak için ne yapacağını bilemiyordu bu insanlar. Bay Magargei tabutu açmak isteyince Ray nazik bir tavırla, "Hayır açmayalım," diyerek bunu reddetti. Herkes yerini almca Peder Palmer kollarını ileriye uzatıp cemaate oturmalarını istetti ve herkes sıralara oturdu.

On sırada ve rahibin sağ tarafında aile bireyleri, yani ölenin iki ailesi oturuyordu. Ray yeni takım elbisesini giymişti ve yorgun görünüyordu. Porrest'in üzerinde blucin pantolon ve siyah bir süet ceket vardı ve oldukça ayık görünüyordu. Onların arkasında Harry Rex Scales, lahutu taşıyan dostlar, daha arkada da kendileri de artık ölüme yakınlaşmış, üzgün yüzlü eski yargıçlar oturuyordu. Politikacılar, eski vali, Mississippi Yüksek Mahkemesi'nden birkaç yargıç ve diğer önemli ikililer, ön sıranın sol tarafına oturmuştu. Clanton'da bu kadar önemli insanın bir araya geldiği daha önce hiç görülmemişti.

Kilisenin içi tamamen dolmuş, sıralara oturamayanlar duvar kenarlarına, renkli camların altına dizilmişti. Yukarıdaki balkon da doluydu. Alt kata hoparlörler takılmıştı ve orada da pek çok dost ve Yargıç'ı seven insanlar vardı.

Ray bu büyük kalabalığı görünce etkilenmiş, Forrest ise şimdiden sıkılmış, sık sık saatine bakmaya başlamıştı. Kardeşi on beş dakika önce gelmiş ve Ray değil ama Harry Rex tarafından azarlanmıştı. Yeni takım elbisesinin kirlendiğini söylemiş ve Ellie'nin bir kaç yıl önce ona aldığı siyah süet ceketin cenaze töreni için uygun olacağını düşünmüştü.

Ellie yüz otuz kiloluk cüssesiyle ne yazık ki cenaze töreni gelemeyecekti ama Ray ve Harry Rex bunu duyunca sevindiler. Şişman kadın her nasılsa Forrest'i bir süre için alkol ve uyuşturucudan uzak tutmayı başarmıştı ama Forrest'in buna ne kadar dayanacağı meçhuldü, yakında yine başlayabilirdi. Ray de bir an önce işlerini bitirip Virginia'ya dönmek istiyordu.

Rahip ölen büyük adamın yaşamıyla ilgili kısa bir konuşma yaparak dua etti. Sonra New York'ta bir kilise müziği yarışmasında ödül almış olan gençlik korosunu davet etti. Peder Palme Yargıç'ın bu koronun New York'a gidiş masrafları için üç bin dolar bağış yaptığını da söyledi. Koro Ray'in daha önce hiç duymadığı ilahi söyledi ama çok güzel söylüyorlardı.

Ray sadece iki kısa konuşma istemişti; ilk konuşmayı yapacak olan yaşlı adam kürsüye güçlkle geldi ama konuşmaya başladığında gür sesiyle herkesi şaşırttı. Uzun yıllar önce hukuk fakültesinde Yargıç'la beraber okumuştur. Ona ait iki hikâye anlattı ve bir süre sonra sesi hafiflemeye başladı.

Konuşmadan sonra rahip de bir şeyler söyledi, tekrar duala okudu ve ölenin aile bireylerine ve yakınlarına başsağlığı dileyerek teselli edici sözler etti.

Ölen için ikinci övgü konuşmasını Clanton'da çok sevilen ve âdeta bir efsane olmuş, Nakita Poole adındaki genç bir siyahi yapıt Poole kasabanın güneyindeki fakir bir zenci ailesinin çocuğuydu ve lisedeki bir kimya öğretmenininde desteği olmasaydı büyük olasılıkla okulu dokuzuncu sınıftan sonra terk edecek ve pek çoğu git bir sokak serserisi olup çıkacaktı. Yargıç çocuğu ailenin bir davarı; sırasında tanışmış ve onunla ilgilenmişti. Poole'un kafası fen dersleri ve matematik konusunda çok iyi çalışıyordu. Liseyi birincilik

İt' bitirmiş ve birçok üniversiteden davet almıştı. Yargıç çok güzel tavsiye mektupları yazmış ve elinden geleni yapmıştı genç zenci için. Nakita Yale Üniversitesi'ni seçti ve Yargıç Atlee dört yıl süreklince ona her hafta mektup yazdı, her mektup zarfının içine de yirmi beş dolarlık bir çek koydu.

Nakita kendisini hiç ses çıkarmadan dinleyen kalabalığı baktı ve, "Yargıç'tan mektup ve çek alan sadece ben değildim," diye devam etti konuşmasına. "Üniversitede ondan para yardımı alan birçok öğrenci vardı."

Nakita şimdi bir doktordu ve kısa bir süre sonra iki yıl gönüllü Korev yapmak üzere Afrika'ya gidecekti. "Ondan aldığım mektupları özleyeceğim," deyince kilisedeki tüm kadınlar ağlamaya başladı.

Ondan sonra kürsüye adli tabip Thurber Foreman geldi. Foreman uzun yıllardan beri Ford İlçesi'ndeki cenaze törenlerinin bir demirbaşı, vazgeçilmez simasıydı ve Yargıç ondan özellikle kendi ırınze töreninde mandolin çalıp, "Seninle Yan Yana Bir Yürüyüş" »arkısın! söylemesini istemişti. Foreman bu şarkıyı çok güzel, hem ile gözyaşları dökerek söyledi.

Sonunda Forrest de gözyaşlarını silmeye başladı. Ray ise dalgın gözlerle tabuta bakıyor, o kadar çok paranın nereden gelmiş olabileceğini düşünüyordu. Yaşlı adam ne yapmış, bu parayı nereden bulmuştu? Kendisi öldükten sonra bu parayla ne yapılmasını istemişti acaba?

Kilise töreni sona erdiğinde rahip birkaç kelime daha söyledi ve Yargıç Atlee'nin tabutu dışarıya çıkarıldı. Bay Magargel, Ray ve Forrest'i alıp cenaze arabasının arkasında bekleyen limuzine götürdü. Kalabalık dağıldı ve herkes mezarlığa gitmek üzere kendi arabasına doğru yürüdü.

İlek çok küçük kasaba halkı gibi Clanton halkı da cenaze törenlerine meraklıydı. Bütün trafik durdu. Caddedeki yayalar kaldırımlarda duruyor, önlerinden geçen cenaze arabasına ve onu izleyen diğer arabalara üzgün gözlerle bakıyorlardı. Yarım gün çalışan ve izinli olan tüm polisler üniforma giymiş, sokaklarda ve otoparklarda görev yapıyordu.

Cenaze arabası ve arkasındaki arabalar gönderdeki bayrağın y; riya indirilmiş olduğu mahkeme binasının önünden geçerken tü belediye ve mahkeme çalışanları kaldırıma dizilip başlarını önler ne eğerek Yargıç'a saygı duruşunda bulundular. Kasaba meydanı çevresindeki tüm esnaf da Yargıç Atlee'ye veda etmek için kaldırımlarda toplanmıştı.

Yargıç'ı çoktan unutulmuş karısının mezarı yanına, atalarını yattığı aile mezarlığına gömdüler. Hiç kimse bilmiyordu ama Forrest İlçesinde toprağa verilen son Atlee oluyordu o. Ama zaten kimse; ilgilendirmiyordu bu. Ray öldüğü zaman cesedinin yakılmasını v küllerinin Blue Ridge Dağları'nda havaya savrulmasını istiyordu Forrest ağabeyinden daha önce öleceğinden emindi ama bu kenudaki ayrıntıları henüz belirlememişti. Fakat kesinlikle Clanton gömülmek istemiyordu. Ray ona yakılma konusunda lobi yaparken Ellie de anıt mezar fikrini ileri sürüyordu. Forrest ise bu konuda henüz konuşmak istemiyordu.

Mezarlığa gelen üzgün dostlar ve yakın arkadaşlar, Magarge Cenaze Evi'nin oldukça büyük ve koyu kırmızı tentesi altında v etrafında toplanmıştı. Tente mezarı ve kenarda dört sıra halinde dizilmiş portatif sandalyelerin üstünü örtüyordu. Aslında bu kala balık için çok daha fazla sandalye getirilmesi gerekirdi.

Ray ve Forrest ön sıradaki sandalyelerden ikisine, dizleri neredeyse tabuta değecek kadar yakın oturdular ve Peder Palmer'ın söz dualarını dinlediler. Babasının mezarı yanında portatif bir sandalyede oturan Ray kendisini bir garip hissediyor, bir an önce ev dönmek istiyordu. Okulunu ve öğrencilerini özlemişti. Uçmayı vı beş bin fit irtifadan Shenandoah Vadisi'ne bakmayı özlediğini hissediyordu. Yorgundu, sinirliydi ve mezarın başında iki saat süreyle durup çocukluğunu bilen insanlarla gevezelik etmek istemiyordu.

Bir Pentecostal rahibinin eşi son ilahiyi söyledi. Yaklaşık beş dakika süren ilahi süresince zaman sanki durmuş gibiydi. Mezarlığın alçak tepelerinde yankılanan harika soprano ses ölümlere huzur, yaşıyanlara da umut veriyordu. Mezarlığın üstünde uçan kuşlar bik

durmuş, ağaçların dallarına tüneyip onu dinlemeye başlamıştı sanki.

Daha sonra yakındaki birlikten gelen bir asker, boruyla matem havası çalınca ağlamayan pek az insan kaldı. Tabutun üstünden alınıp katlanan Amerikan bayrağı, hıçkıran ve süet ceketiyle ter içinde kalmış olan Forrest'e verildi. Matem havası bitince arkalfnida duran Harry Rex hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ray öne doğru eğilip tabuta dokundu. Babasına sessizce veda etti ve sonra dirseklerini dizlerine dayayıp başını elleri arasına aldı.

Mezarlığa gelenler kısa sürede dağıldılar. Öğle yemeği vakti gelmişti. Ray orada oturup dalgın gözlerle ve üzgün ifadesiyle tabuta bakarsa, insanların onu rahatsız etmeyeceğini düşünmüştü. Forrest kolunu onun omzuna attı, görenler de onların akşam karanlığına tadar orada kalacağını sanırdı. Harry Rex kendisini çabuk toparladı ve aile sözcüsü rolünü tekrar oynamaya başladı. Tentenin dışında durup gelen yetkililere teşekkür etti, Peder Palmer'ı güzel ayini için kutladı, ilahi söyleyen rahip eşine övgüler yağdırdı, Claudia'ya artık gitmesi gerektiğini söyledi ve yapılması gereken her şeyi yaptı. Mezarcılar ellerinde kürekleriyle bir ağacın altında bekliyordu.

Bay Magargel ve yardımcıları da dahil olmak üzere herkes gince Harry Rex, Forrest'in yanına oturdu ve üçü bir arada orada u/un süre sessizce kaldılar. Etraftamamen sessizdi. Ray ve Forrest derin düşüncelere dalmış, kalkıp gitmeyi akıllarına bile getirmiyorlardı. Babalarını birkaç kez gömecek halleri yoktu ve onun yanında biraz kalabilirlerdi.

Mezarcılar için de vaktin önemi yoktu herhalde.

Hir süre sonra Harry Rex, "Muhteşem bir cenaze töreni oldu," dedi. Bu konularda uzman sayılırdı o.

Forrest, "Babam böyle bir cenaze töreniyle gurur duyardı," diye ekledi.

Ray de, "Güzel cenaze törenleri hoşuna giderdi," diye konuştu. "Ama düğünlerden de nefret ederdi."

Harry Rex, "Ben düğünleri severim," dedi.

Forrest, "Dört kez mi evlendin, yoksa beş kez mi?" diye sordu.

"Dört ama artabilir, belli olmaz."

Belediyenin üniformalı bir görevlisi onlara yaklaştı ve hafif b sesle, "Artık onu çukura indirelim mi efendim?" diye sordu.

Ray ve Forrest ne diyeceklerini bilemiyorlardı ama Harry Rex bu işleri bilirdi ve adama, "Evet, lütfen," diye cevap verdi. Adar tabutun altında duran bir kolu çevirmeye başlayınca tabut ağır ağır mezar çukuruna inmeye başladı. Tabutu mezarın zeminine inince ye kadar gözleriyle izlediler.

Adam tabutun üstünde duran kayışları ve indirme aletini tn parladı ve onların yanından sessizce ayrıldı.

Forrest, "Sanırım tören burada bitti," dedi.

Kimse gelip başsağlığı dileyerek kendilerini rahatsız etmesin diye öğle yemeği için kasaba kenarındaki küçük bir kafeye gittiler v Meksika dürümü yiyip soda içtiler. Orada, geniş bir şemsiye altındaki tahta bir piknik masasında oturdular ve gelip geçen arabalar seyrettiler.

Harry Rex, Ray'in yüzüne baktı ve, "Ne zaman dönüyorsun?" diye sordu.

"Yarın sabah erkenden yola çıkacağım."

"Yapılacak bazı işlerimiz var."

"Biliyorum. Yapılacak ne varsa akşama kadar yapalım."

Forrest, "Ne işi bunlar?" diye sordu.

Harry Rex, "Vasiyetnameyle ilgili bazı işler işte," diye cevap verdi. "Onaylanması için vasiyetnameyi birkaç hafta sonra, Rai buraya döndüğünde yetkililer önünde açarız. Şimdi Yargıç'ın bıraktığı belgeleri gözden geçirip neler yapılması gerektiği konusunda bir karar vermeliyiz."

"Tam bir tasfiye memuruna uygun işler gibi görünüyor bunlar."

"Sen de yardımcı olabilirsin."

Ray yemeğini yerken kalabalık bir sokakta, Presbiteryan kilisesi yakınına park ettiği arabasını düşünüyordu. Araba orada hiç kuş-

kuşuz güvendedeydi. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Dün gece bir kumarhaneye gittim," dedi.

Harry Rex, "Hangisine?" diye sordu.

"İlk önüme çıkana girdim işte, galiba Santa Fe gibi bir adı vardı. Hiç gittin mi oraya?"

Harry Rex, "Ben hepsine gittim," derken sanki bir daha asla gitmeyeceğini söylemek ister gibiydi. Uyuşturucu dışında tüm kötü alışkanlıkları denemişti o.

Hiçbir şeyden kaçmayan Forrest, "Ben de gittim," dedi ve Kay'in yüzüne bakarak, "Kazandın mı bari?" diye sordu.

"Birkaç bin dolar kazandım ve bana otelde bir oda verdiler."

Harry Rex, "Ben o odalara çok para ödedim," dedi. "Belki bunun bir katı kiralamış kadar para ödemişimdir."

Forrest, "Ben onların bedava içkilerini seviyorum," dedi ve gülüldü.

Ray bir an düşündükten sonra yutkundu ve onlara bir yem atmaya karar verdi. "Babamın masasında bu Santa Fe adlı kumarhanenin reklam kibritlerinden birini buldum," dedi. "Yoksa o da gizine gider miydi oralara?"

Harry Rex, "Elbette," diye cevap verdi. "İkimiz ayda bir giderdik oraya. Baban zar atmaya bayılırdı."

Forrest şaşkın gözlerle ona baktı ve, "Babam mı?" dedi. "Kumar oynar mıydı o?"

"Evvvet."

"O halde bizim miras da oralara gitti desene. Yardım için vermediği paralan da kumarda kaybetti."

"Hayır, aslında çok usta ve şanslı bir kumarbazdı."

Ray de kardeşi kadar şaşkın görünmeye çalışıyordu ama zayıf da olsa ilk ipucunu yakaladığı için rahatlamıştı. Babasının arada »t ada kumarhaneye gidip zar atarak bu kadar büyük bir servet kazanması olanaksızdı.

Bu konuyla ilgili olarak Harry Rex'ı daha sonra tekrar sıkıştırabilir, ağzını arayabilirdi.

Yargıç yakında öleceğini anladığında bütün işlerini düzene sokmuş, belgelerini dosyalamıştı. Önemli kâğıtların hepsi çalışma oda sındaydı ve onları kolayca bulabiliyorlardı.

Önce maun masanın çekmecelerini araştırdılar. Bir çekmece de on yıldan beri toplanmış ve tarih sırasına göre dizilmiş olai banka dekontları vardı. Vergi iadeleri başka bir çekmecedeydi. Bi çekmeceye kendisinden yardım isteyen herkese verdiği paralarını kayıtlarıyla dolu kalın bir muhasebe defterini koymuştu. En bü yük çekmecedeki birkaç düzine kadar mektup zarfı büyüklüğünd* sarı zarf duruyordu. Emlak vergisi dosyaları, sağlık raporları, esk senetler, ödenmesi gereken faturalar, hukuk konferanslarıyla ilgi li belgeler, doktorlardan gelen mektup ve emekli maaşıyla ilgil bilgiler hep muntazam olarak dosyalanmıştı. Ray diğer dosyalar la pek ilgilenmedi ve ödenmesi gereken faturalara baktı. Üzerindt bir hafta öncenin tarihi bulunan 13.80 dolarlık fatura Wayne"; Çim Biçme Makineleri firmasından gelmişti, bir tamir faturasıydı.

Harry Rex, "Ölen bir insanın kâğıtlarını karıştırmak her zaman garip bir iştir," dedi. "Sanki gizli bir şey yapıyor gibi hissediyorum kendimi."

Ray, "İpucu arayan bir detektif gibi desen daha doğru olur," dedi. Masanın birer ucuna geçip kollarını kıvrımış, kravatlarını çıkarmış, bir sürü kâğıdı karıştırıp duruyorlardı. Forrest'in yine onlara bir faydası yoktu, yemekten sonra bir koca tabak da tatlı ye-

inişti ve şimdi ön verandada, salıncaklı divanda uzanmış horlayıp duruyordu.

Ama hiç olmazsa onların yanındaydı ve ortadan kaybolup yine içki şişelerine sarılmamıştı. Forrest geçmiş yıllarda pek çok kez ortadan kaybolmuştu ve babasının cenazesinde de ortadan kaybolmuş olsa Clanton'da kimse şaşırılmazdı buna. Sadece insanlara dedikodu yapabilmeleri için yeni bir hikâye çıkmış olurdu.

Son çekmecede kalemler, pipolar, baro toplantılarında Yargıç'ın meslektaşlarıyla çekilmiş resimleri, Ray ve Forrest'in uzun yıllar itice çekilmiş gençlik fotoğrafları, evlenme cüzdanı ve annelerinin ohim belgesi gibi kişisel eşyalar buldular. Eski, açılmamış bir zarfın içinde annelerinin 12 Ekim 1969 tarihli *Clanton Chronicle* gazetesinde çıkmış resimli ölüm ilanı vardı. Ray gazete kupürünü okudu ve Harry Rex'e uzattı.

"Annemi hatırlıyor musun Harry Rex?"

Avukat resme bakarak, "Evet, cenaze törenine gitmiştim," diye u-vap verdi. "Pek fazla arkadaşı olmayan güzel bir kadını an-nen."

"Neden çok arkadaşı yoktu?"

"Annen Delta'dan gelmişti ve orali insanların çoğunda aristokrat kanı vardır. Yargıç da karısında aristokrat kanı olmasını istemişti ama burada pek işe yaramadı bu. Annen zengin bir adamla evlendiğini sanmıştı ama Yargıç o zamanlar pek fazla para kazanmıyordu. Onun için annen etraftaki insanlardan daha iyi durumda olduğunu göstermek için çok gayret etti."

"Sen ondan pek hoşlanmazdın herhalde."

"Onunla pek samimi değildik o kadar. Annen galiba beni biraz k.ıta bulurdu."

"Demek öyle."

"Babanı çok severdim Ray, fakat annenin cenazesinde ağlayan insan sayısı o kadar çok değildi."

"Artık cenazelerden söz etmeyi bıraksak diyorum."

"özür dilerim."

"Babam için hazırladığın son vasiyetnamede neler vardı?"

Harry Rex elindeki gazete kupürünü masaya bıraktı ve arkasır yaslandı. Ray'in arkasındaki pencereye bir göz attı ve sonra alça sesle, "Baban bir vakıfkurmak ve bu ev satıldığında da paranın b vakfa gitmesini istiyordu," dedi. "Vakfın mütevellisi ben olacak \ gerektiği kadar parayı sizlere ben verecektim." Bunu söylerken b< şıyla verandayı işaret etti. "Fakat kardeşinin alacağı ilk yüz bin de lar vakıfta kalacaktı. Çünkü Yargıç onun kendisine bu kadar bon; lu olduğunu söylemişti."

"Korkunç bir şey."

"Onu bundan caydırmaya çalıştım."

"Şükürler olsun ki onu yakmış."

"Evet öyle. Bunun iyi bir fikir olmadığını baban kendisi de bili yordu ama Forrest'i kendisinden korumak istiyordu."

"Bunu yirmi yıldır yapmaya çalışıyoruz."

"Baban her şeyi düşünmüştü. Kardeşini mirastan çıkarıp he şeyini sana bırakmayı düşünüyor ama bunun ikiniz arasında kav gaya neden olacağını biliyordu. Sonra, ikiniz de burada yaşamal istemediğiniz için fikrini değiştirdi ve benden yeni bir vasiyetna me hazırlamamı istedi, evi kiliseye bağışlayacaktı. Ama bu vasi yetnameyi imzalamadı ve ondan sonra Palmer idam cezası konu sunda onunla tartışınca bu fikrinden vazgeçti ve ölümünden son ra evin satılmasını ve paranın da hayır işlerine verilmesini istedi.' Avukat sustu ve kollarını kaldırıp gerindi. Harry Rex iki kez belke miği ameliyatı geçirmişti ve hâlâ rahat değildi. Bir an düşündükter sonra devam etti, "Seni ve Forrest'i de buraya bunları tartışmak için çağırılmış olduğunu sanıyorum."

"O halde neden bir son dakika vasiyeti yazdı?"

"Ne yazık ki bunu asla bilemeyeceğiz. Belki çektiği acılardan bıktı. Sanırım o da tüm benzerleri gibi morfinman oldu. Belki de öleceğini anlamıştı."

Ray başını kaldırdı ve belki yüz yıldır aynı noktadan Yargıç'ın çalışma masasına dik dik bakan General Nathan Bedford Forrest'in gözlerine baktı. Babasının, ölürken generalden yardım alma umu duyla divanda ölmeyi yeğlediğinden emindi. General de Yargıç'ın

nasıl ve ne zaman öleceğini biliyordu. O büyük paranın nereden geldiğini de biliyor olmalıydı. General dün gece eve gizlice girip ortalığı karıştıran kişiyi de biliyordu.

Ray, "Vasiyetnamesine Claudia'yı aldı mı hiç?" diye sordu.

"Asla. Biliyorsun kindar bir adamdı baban."

"O kadın bu sabah buraya geldi."

"Ne istiyormuş?"

"Sanırım para arıyordu. Yargıç'ın her zaman ona bakacağına dair söz verdiğini söyledi ve vasiyetnamede neler olduğunu öğrenmek istedi."

"Durumu ona söyledin mi?"

"Hem de büyük bir zevkle."

"O kadın için hiç üzülmeye, kendisini her zaman kurtarır o. Karraway'ın Walter Sturgis adındaki şu yaşlı inşaatçıyı hatırlıyor musun, eli sıkı bir adamdır, hatırladın mı onu?" Harry Rex bölgede yaşayan otuz bin kişinin, siyahi olsun, beyaz ya da Meksikalı olsun tümünü tanırdı.

"Tanıdığımı sanmıyorum."

"Adamın yarım milyon dolarlık biri olduğu söyleniyor ve kadın >imdi de onun peşine düştü. Adam golf gömlekleri giyip şehir kulübünde yemek yemeye başladı. Yaşlı keçi arkadaşlarına her gün Viagra aldığını söylüyormuş."

"Vay canına."

"O cadı onun da icabına bakacaktır, görürsün."

O sırada verandadaki salıncaklı divanda uyuyan Forrest kımıldadı ve divanın zincirleri şıkırdadı. Onun tekrar dalmasını beklediler. Harry Rex bir dosya açtı ve, "İşte değerlendirme burada," dedi. "Bunu geçen yıl Mississippi'nin kuzeyindeki en iyi değerlendirme uzmanı olduğu söylenen birine yaptırmıştık."

"Ne değer biçti?"

"Dört yüz bin."

"Hemen sattım gitti."

"Ama ben bu değerın biraz fazla olduğunu düşünüyordum. Aslında Yargıç'a göre burası bir milyon dolar ederdi."

"Elbette."

"Bana sorarsan üç yüz bin iyidir."

"Bunun yarısını bile bulacağımızı sanmam. Değerlendirme neye göre yapıldı?"

"İşte her şey burada. Arazinin büyüklüğü, toprağın verimli olmaması, yerinin güzelliği, kıyaslamalar ve benzeri şeyler hep dik kate alınmış."

"Bana bir kıyaslama söyler misin peki?"

Harry Rex elindeki değerlendirme dosyasını karıştırdı. "İşte şu rada bir tane var. Yaklaşık aynı yaşta bir ev, bahçe büyüklüğü sizin kine yakın, ev büyüklüğü de hemen hemen aynı, Holy Springs'i kenarında olan bu ev ve arazi iki yıl önce sekiz yüz bine satılmış."

"Evet ama burası Holy Springs değil."

"Hayır, değil elbette."

"Burası İç Savaş'tan kalmış, bir sürü harap evle dolu olan bir kasaba."

"Değerlendirme uzmanını dava etmemi ister misin?"

"Elbette, onu mahkemeye verelim hemen. Sen olsaydın ne ve rirdin bu eve?"

"Hiçbir şey. Bir bira ister misin?"

"Hayır."

Harry Rex kalkıp mutfağa gitti ve bir teneke kutu Pabst Blu Ribbon birası alıp geldi. Kutuyu açarken, "Neden bu biradan alı ki acaba?" dedi ama bir dikişte dörtte birini içti.

"Hep bu biradan içerdi o."

Harry Rex pencereye gidip panjurun arasından dışarıya, veran dayı baktı ama Forrest'in divandan aşağıya sarkan ayaklarında başka bir şey göremedi. "Kardeşin babanızın mirasıyla pek ilgilen miyor gibi görünüyor."

"O da Claudia'ya benziyor. Sadece bir çek istiyor."

"Para onu öldürür."

Harry Rex'in de kendisi gibi düşünmesi Ray'i rahatlatmıştı. Avukatın gözlerini rahatça görebilmek için onun masaya dönme

viii bekledi. O sırada elindeki vergi iadesine baktı ve, "Yargıç geçen yıl dokuz bin dolardan az kazanmış," dedi.

Harry Rex tekrar sırtım gerip omuzlarını hareket ettirdi ve yerine otururken, "Hastaydı tabii," dedi. "Ama bu yıla değin davalarla ilgilendi."

"Ne tür davalardı bunlar?"

"Her türden vardı. Birkaç yıl önce şu Nazi, aşırı sağ kanat vali meselesi vardı hani..."

"Evet, onu hatırlıyorum."

"Seçim kampanyalarında hep dua eder, aile değerlerine büyük önem verir, silahlar dışında her şeye karşı çıkardı adam. Fakat bir Kim kadınlara çok düşkün olduğu ortaya çıktı, karısı onu suçüstü yakaladı ve mahkemeye verdi. Ama Jackson'daki yargıç bilinen nedenlerle bu davaya bakmak istemedi ve Yargıç'tan oraya gidip hakemlik yapması istendi."

"Mesele mahkemeye intikal etti mi yani?"

"Elbette, berbat bir mahkeme oldu. Karısının elinde valinin ilahine bir sürü kanıt vardı ama vali de Yargıç'ı ürkütüp sindirebileceğini sanıyordu. Kadın sonuçta valinin evini ve parasının çoğunu aldı. Aldığım son haberlere göre vali erkek kardeşimin garajı üstünde bir dairede yaşıyormuş ama korumaları da varmış."

"Şimdiye kadar babamın kimseden çekindiğini, korktuğunu gördün mü hiç."

"Asla. Otuz yılda bir kez bile görmedim."

Harry Rex birasını yudumlarken Ray başka bir vergi iadesi belcesini inceliyordu. Her taraf çok sessizdi ve Forrest'in yine horladığını duyunca Ray başını kaldırdı ve, "Biraz para buldum Harry Kex," dedi.

Avukatın yüzü tamamen ifadesizdi, hiç de şaşırmış ya da rahatlamış gibi görünmüyordu. Bir an durup düşündü, omuzlarını sıktı ve sonra, "Ne kadar?" diye sordu.

"Bir kutu dolusu." Sorular gelecekti ve Ray bunları tahmin etmeye çalışıyordu.

Harry Rex yine durup düşündü ve omuzlarını silkip, "Nerdi buldun?" diye sordu.

"Şurada, divanın arkasındaki camlı dolapta. Bir kutuda naki paraydı, doksan bin dolardan fazla."

Şimdiye kadar pek yalan söylemiş sayılmazdı. Elbette tüm gerçeği söylememişti ama yalan da söylemiyordu, para bulmuştu işte

Harry Rex şaşırılmış gibi yüksek sesle, "Doksan bin mi?" deyince Ray başıyla verandayı işaret etti. Sonra hafif bir sesle, "Evet, yüze dolarlık banknotlar halinde. Bunun nereden gelmiş olabileceğini biliyor musun?" diye sordu.

Harry Rex bira kutusunu dudaklarına götürüp bir yudum aldı gözlerini kısıp duvara baktı ve sonra, "Ne yazık ki bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Kumardan gelmiş olabilir mi? Onun zar atmaktan hoşlandığını söylemiştin."

Avukat bir yudum daha bira içti. "Evet, olabilir tabii. Kumarhaneler altı yedi sene önce açıldı ve ilk zamanlar oraya hemen hemen haftada bir gidiyorduk."

"Sonra bıraktınız mı?"

"Keşke bırakabilseydik. Aramızda kalsın ama ben her zaman gidiyordum. Ben çok oynardım ve Yargıç'ın bunu bilmesini istemediğim için de onunla beraber gittiğimde hep küçük oynuyordum. Bir gece sonra tekrar yalnız başıma gider ve donuma kadar her şeyimi kaybederdim."

"Ne kadar kaybettin?"

"Bunu boş ver de Yargıç'tan söz edelim, olur mu?"

"Pekâlâ, o kazanır mıydı?"

"Genellikle kazanırdı. İyi bir gecesinde birkaç bin doları toplarlardı."

"Ya kötü gecesinde?"

"En çok beş yüz dolar kaybederdi, onun limiti buydu. Kaybetmediği zaman da nerede bırakacağını bilirdi. Kumarın sırrı budur, ne zaman bırakacağını bilmeli, oradan çıkacak cesareti bulmalısın. O bunu yapabiliyordu ama ben yapamıyordum."

"Sen olmadan da gider miydi oraya?"

"Evet, bir kez yalnız başına gördüm onu. Bir gece yine kaçıp yeni bir kumarhaneye gittim, şimdi on beş tane casino var orada. Hir masada yirmibir oynarken yakındaki barbut masalarından birinden gürültüler geldiğini duydum ve dikkatle bakınca kalabalığın arasında Yargıç Atlee'yi gördüm. Tanınmamak için başına bir beyzbol kepi geçirmişti. Ama çoğu kez bu da işe yaramıyordu. Kasabadan bu kumarhanelere giden çok insan olduğu için onu görneler de anlatıyordu elbette, bunları kaç kez duymuştum."

"Çok sık gidiyor muydu peki?"

"Bunu bilemem. Hesap verecek kimsesi yoktu ki. Kullanılmış araba satan şu Higginbotham'lardan biri müvekkilimdi ve o bana Yargıç Atlee'yi bir gece sabahın üçünde Treasure Island isimli kumarhanede zar atarken gördüğünü söyledi. Ben de o zaman Yargıç'ın kimseye görünmemek için böyle çok geç saatlerde orala-ra gittiğini düşündüm."

Ray kafasının içinde hızlı bir hesap yaptı. Eğer Yargıç beş yıl sü-reyle haftada üç kez kumar oynayarak her seferinde iki bin dolar kazanmışsa, şimdiye kadar yaklaşık bir buçuk milyon dolar kadar para yapmış olabilirdi.

"Bu doksan bin dolar kumar parası olabilir mi sence?" Aslında saklanacak kadar büyük bir para sayılmazdı bu tabii.

"Her şey mümkündür, ama neden saklamak istemiş olsun ki?"

"Ben nereden bileyim."

Bir süre konuşmadan durup düşündüler. Harry Rex birasını bi-lirdi ve bir puro yaktı. Masanın tam üzerinde, tavanda ağır ağır dö-nen bir vantilatör puro dumanını etrafa savuruyordu. Avukat puro-sunun dumanını havaya doğru üfledi ve, "Kumar kazancından ver-gi ödeme zorunluluğu vardır," dedi. "Yargıç da kumar oynadığının bilinmemesi için bu yolu düşünmüş, parasını saklamış olabilir."

"Evet ama belirli bir kumar kazancından sonra kumarhaneler-de bazı belgelerin doldurulması gerekmiyor mu?"

"Ben oralarda hiçbir zaman böyle bir belge doldurulduğunu görmedim."

"Ama kazansaydın belki görebilirdin."

"Evet olabilir. Bir müvekkilim beş dolarlık kollu makinelerden on bir bin dolar kazanmıştı ve ona vergi dairesine verilmek üzere bir form doldurtmuşlardı."

"Zar atma oyununda nasıl oluyor bu vergi konusu?"

"Bir seferde on bin dolardan fazla kazanırsan form doldurma zorundasın tabii. Ama kazancın on binin altında olursa kurtar yorsun. Bankalardaki nakit işlemlerinde olduğu gibi işte."

"Yargıç hiç kuşkusuz kumar kazançlarının kayıtlara geçmesir istememiştir."

"Evet, bundan eminim."

"Onun vasiyetnamelerini hazırlarken sana hiç nakit parada söz etmedi mi peki?"

"Hayır, hiçbir zaman bundan söz etmedi. Para konusu gizli idi Ray. Bunu açıklayamam elbette. Onun ne düşündüğünü bileme; dim ki. Sonunda o paranın bulanacağını hiç kuşkusuz o da biliyordu."

"Doğru. Şimdi mesele, bu parayı ne yapacağız?"

Harry Rex başını salladı ve purosunu tekrar dudakları arasına sıkıştırdı. Ray arkasına yaslandı ve başını kaldırıp vantilatöre baktı. Bir süre hiç konuşmadan bu parayı ne yapacaklarını düşündü. İkisi de paranın saklanmasını teklif etmek istemiyordu. Harry Rex gidip bir kutu bira daha almaya karar verince Ray de bir bira içeceğini söyledi. Bir süre sonra para konusunu o gün tekrar açmaya karar verdiler. Birkaç hafta sonra miras olarak elde bulunduran değerler görüşülürken bu konuyu tekrar açabilirlerdi. Ama belki de hiç açmazlardı.

Ray para konusunu -tabii gerçek miktarı küçülterek- Harry Rex'e açıp açmama konusunda iki gün düşünüp durmuştu. Am yaptıktan sonra da pek bir şey öğrenmiş sayılmazdı. Kafasının içinde de yanıtlardan daha çok soru vardı.

Paranın sırrı hâlâ çözülmüş değildi. Yargıç zar atmakta usta ve bundan hoşlanıyor olabilirdi elbette ama yedi yıl içinde üç milyonun üzerinde para kazanmış olması nasıl mümkün olabilirdi

Kumarda bu kadar büyük para kazanıp da vergiden kaçırmaması ve arkasında hiçbir iz bırakmaması da anlaşılır gibi değildi.

Harry Rex bağış defterini gözden geçirirken Ray de yeniden vergi iadesi dosyasını incelemeye başladı. Bir süre sonra, "Şu vergi iadesi işlemlerini nasıl yapacağız?" diye sordu.

"Bunu bu kasaba dışından biriyle yapmalıyız, buradakilere pek güvenmiyorum ben. Burası küçük bir kasaba."

Ray çekmeceyi kapatırken, "Kayıtlar bana düzgün gibi görünüyor," dedi.

"Bu işler kolay canım. Biraz zor olan şey şu ev meselesi."

"Evi mümkün olduğunca çabuk satışa çıkaralım. Hemen satılacağını pek sanmıyorum."

"İlk fiyat olarak ne isteyeceğiz?"

"Üç yüz binle başlayabiliriz."

"Biraz onarım için paramız var mı?"

"Paramız yok Harry Rex."

Hava tam olarak kararmadan önce Forrest, Clanton'dan, ölümlerden, hiç sevmediği bu evde kalmaktan ve hatta Harry Rex ve Ray'den bıktığını ve çılgın kadınlarla partilerin kendisini beklediği Memphis'e dönmek istediğini söyledi. Sonra Ray'e baktı ve, "Buraya ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"İki ya da üç hafta sonra."

"Vasiyetnamenin resmen onaylanması için ni?"

Harry Rex, "Evet," diye cevap verdi. "Kısa bir duruşma için yargıç önüne çıkacağız. İstersen sen de gelebilirsin ama bunu yapmak /orunda da değilsin."

"Mahkemeleri sevmem. Oralarda yeterince bulundum."

İki kardeş birlikte Forrest'in arabasına doğru yürüdüler. Ray onunla ilgilendiğini göstermek istiyormuş gibi, "İyi misin sen?" diye sordu.

Forrest, "İyiyim elbette," dedi ve koşar adım arabasına doğru yürüdü. Ray onu kızdıracak bir şeyler söylemeden önce buradan

ayrılmak istiyordu. "Buraya döndüğün zaman ara beni." Bunu söyledikten sonra arabasını çalıştırdı ve gazladı. Ray onun Clanton'l Memphis arasında yol üzerindeki bar ya da kafelerden birinde durup bir kasa bira alacağını ve bira içerek yola devam edeceğini biliyordu. Forrest babasının cenaze töreninde çok iyi dayanmıştı ama üzerindeki baskının arttığı da belliydi. Onun en azından tekrar alkol almaya başlayacağından emindi ve kardeşi yeniden her şeyi berbat edecekti.

Harry Rex her zamanki gibi yine acıkmıştı ve Ray'e balık yemeye isteyip istemediğini sordu. Ray, "Hayır pek aç değilim," dedi.

"Evet ama gol kenarında yeni bir yer açıldı."

"Adı ne?" "

"Jeter'in Yayın Balığı."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, çok ciddiym. Nefis balık yapıyorlar."

Oraya gidip gölün bataklık kenarı üzerine inşa edilmiş ahşap bir terasta yemek yediler. Harry Rex haftada iki kez yayın balık yerken Ray ancak beş yılda bir yerdi. Aşçı balıkları biraz fazla yağd kızartmıştı ve Ray o gece rahat uyuyabileceğinden emin değildi.

O gece üst kattaki eski odasına çıktı, para torbalarını ayak altına koydu, bütün kapı ve pencereleri kapayıp kilitledi ve doldurmuş olduğu tabancayı da yanına alıp yattı. Bu tür bir uygulamada sonra karanlıkta çevresine bakınarak çocukluk anılarını yaşayabilmesi hiç de kolay değildi elbette. Bu ev o zamanlar da, özellikle annesinin ölümünden sonra hep karanlık olmuştu zaten.

Çocukluk anılarını hatırlamak yerine, kafasının içinde babasının kumarhanelerde kazandığı ve her biri yüz dolar değerinde olan siyah fişleri saymaya çalıştı. Ama hayal gücünü ne kadar zorlarsa zorlasın torbalardaki büyük paranın nasıl toplandığını anlayamıyordu.

Clanton'ın meydanında, ikisi beyazlar ve biri de siyahlar için olmak üzere üç tane kafe vardı. Tea Shoppe adlı kafenin müşterileri daha ziyade bankacılar, hukukçular ve işadamları gibi kişilerdi ve bunlar doğal olarak genellikle borsa, siyaset, golf ve benzeri konularda sohbet ederlerdi. Claude's adlı kafe ise siyahların gittiği bir yerdi, kırk yıl önce açılmıştı ve yemekleri en iyi olan yer de orasıydı.

Adı Coffe Shop olan üçüncü kafe ise çiftçilerin, polis memurlarının ve fabrika işçilerinin yeri idi ve bunlar da genellikle spordan, kuş avlamaktan ve benzeri konulardan söz ederlerdi. Müvekkilleri olan insanlarla bir arada yemek isteyen diğer birkaç avukat gibi Larry Rex de bu üçüncü kafeye giderdi. Bu kafe Pazar günleri dışında her sabah saat beşte açılır ve genellikle de altıda hemen hemen dolardı. Ray arabasını bu kafeye yakın bir yere park etti ve kapılarını kilitledi. Güneş doğudaki tepelerin üzerinde yükselmeye başlamıştı. Yaklaşık on beş saat araba kullanacaktı ve gece yarısına doğru evinde olmayı umut ediyordu.

Harry Rex cam kenarında bir masaya oturmuş gazete okuyordu ve gazeteyi öylesine katlayıp hırpalamıştı ki belki bir başka müşteri onu okuyamayacaktı. Avukatın yanına oturup, "Ne haberler var?" diye sordu. Maple Run'da televizyon olmadığı için haberleri dinleyememişti.

Avukat gözlerini gazeteden ayırmadan, "Adam gibi bir haber yok," diye homurdandı. "Gazetelerde çıkan ölüm ilan ve haberlerini kesip gönderirim sana." Bunu söyledikten sonra gazetenin bir

parçasını ona doğru uzattı ve, "Şuna bir göz atmak istersin sanırım," dedi,

"Hayır, hemen yola çıkmalıyım."

"Ama önce bir şeyler yiyeceksin, değil mi?"

Harry Rex başını kaldırıp arkaya doğru, "Hey Dell!" diye selamladı. Tezgâh ve masalarda sadece erkekler vardı, herkes bir şeyh yiyor ve konuşuyordu.

Ray, "Dell hâlâ burada mı?" diye sordu.

Harry Rex elini kaldırıp sallarken, "O kadın yaşlanmaz," diye cevap verdi. "Büyükannesi yüz, annesi de seksen yaşında. Biz ö dükten çok sonra da buralarda olacaktır o."

Dell kendisine seslenilmesinden hiç hoşlanmazdı. Elinde bı kahve kabıyla, suratını asıp kaşlarını çatarak geldi ama Ray'in kir olduğunu görünce hemen yumuşadı. Ona sarıldı ve, "Seni yirmin yıldır görmedim," dedi. Sonra Ray'in yanına oturup kolunu tuttu ve Yargıç'ın ölümüne ne kadar üzüldüğünü söyledi.

Harry Rex, "Muhteşem bir cenaze töreni oldu ama, değil mi?" dedi.

Kadın da sanki Ray'i teselli etmek ve etkilemek istiyormuş gibiydi. "Bu kadar güzel bir cenaze töreni görmedim," diye ekledi.

Ray, "Teşekkür ederim," dedi ama kadının etrafa yayılan ucu parfüm kokusundan gözleri yaşarmıştı.

Dell ayağa kalktı ve, "Ne yiyeceksin?" diye sordu. "Her şey şir ketten. Ben ısmarlıyorum."

Harry Rex hemen atıldı ve her ikisi için de gözleme ve sos is tedi, kendisinin iki porsiyon olacaktı. Dell etrafına parfüm kokuları yayarak uzaklaştı.

"Yolun oldukça uzun. Gözlemeler seni tok tutacaktır."

Üç gündür Clanton'da olan Ray bir an önce buradan gitmek istiyordu. Charlottesville kırsalındaki uzun yürüyüşleri ve o bölgenin daha hafif olan yemeklerini özlemişti.

İçerideki diğer müşterilerin kendisini tanımadığına sevinmişti Ray. O saatte kafede başka avukat ya da Yargıç'ı cenazesine gidecek kadar yakından tanıyan hiç kimse yoktu. Masalarda oturan diğ-

müşteriler kendi aralarında konuşup gülüşüyor, etraflarına bakmıyorlardı. Dell'in de kimseye kendisinden söz etmediğine sevinmişti. Kay bir kupa kahve içtikten sonra rahatladı ve arkasına yaslanıp çevredeki konuşmaları dinlemeye başladı.

Bir süre sonra Dell tepsiye koyduğu bir sürü yiyeceklerle geldi; ne-ı etiyse sekiz kişilik gözleme, sosis, küçük taze ekmekler, koca bir tilhak tereyağı ve evde yapılmış reçel getirmişti. Gözlemeyle beraber rkinek yendiğini ilk kez görüyordu Ray. Kadın tepsidekileri masaya koyduktan sonra Ray'in omzunu tekrar okşadı ve, "Çok tatlı bir •ulandı," diyerek gitti.

Harry Rex gözlemelerinden birkaçına tereyağı ve reçel sürerken, "Baban için çok iyi şeyler söylenebilir," dedi. "Ama tatlı bir .ulam olduğunu söyleyemeyiz doğrusu."

Ray, "Haklısın," dedi. "Buraya gelir miydi babam?"

"Geldiğini hiç görmedim. Zaten kahvaltı etmez, kalabalıktan hoşlanmaz, havadan sudan konuşmaktan nefret eder ve mümkün ı »İduğunca geç yatar. Böyle yerlerden hoşlanmış olacağını hiç sanmıyorum. Son dokuz yıl içinde bu meydanın yakınlarına pek gelmemiştir."

"O zaman Dell onu nereden tanıyor peki?"

"Mahkemede görmüştü. Kızlarından birinin bebeği olmuştu ve s ocuğun babası başka bir kadınla evliydi. Berbat bir işti anlayacağın." Bunu söyledikten sonra ağzına koca bir lokma gözleme attı ve siğnemeye başladı. Arkasından da bir sosis alıp yarısını ısırdı.

"Sen de bu işin içindeydin elbette, değil mi?"

"Doğal olarak. Yargıç ona çok iyi davranmıştı." Harry Rex konuşurken bir yandan da yemeye devam ediyordu.

Onun böyle yediğini gören Ray'in de iştahı açılmıştı. O da büyük bir parça gözlemeyi kesip reçel sürdükten sonra ağzına attı.

"Yargıç burada âdeta bir efsaneydi Ray, bunu biliyorsun. Bu kasaba halkı onu çok severdi. Ayrılıncaya kadar Ford İlçesi yargıç «•çimlerinde her zaman oyların yüzde seksenini alırdı."

Ray ağzındaki lokmayı çiğnerken başını salladı. Gözlemeler sı-ı ak ve yağlıydı ama pek de lezzetli oldukları söylenemezdi.

Harry Rex bu kez ağzına bir şey atmadan, "Beş bin dolar harca yıp evi onarır ve yenilersek bu parayı birkaç katı olarak geri alabiliriz, iyi bir yatırım olur bu," dedi.

"Beş bini ne için harcayacağız?"

Avukat ağzını sildi ve, "Önce bir güzel temizletiriz," diye devan etti. "Temizlendikten sonra dezenfekte ettirir, döşemeleri, duvarları, mobilyaları boyatıp cilalatır, güzel kokmalarını sağlarız. Dı: duvarları ve alt katı tamamen boyatırız. Çatının akmaması için onarılması gerekir. Bahçedeki yabani otlar temizlenir, bahçe düze ne konur." Bunları söyledikten sonra ağzına yine koca bir lokrm attı ve Ray'ın konuşmasını bekledi.

Ray, "Bankada sadece altı bin dolar var," dedi,

O sırada Dell gelip boşalan kupalarına tekrar kahve koydu vı Ray'ın omzunu bir kez daha okşayıp gitti.

Harry Rex yemeye devam ederek, "Bulduğun şu kutuda çok para var ama," dedi.

"O paradan harcayalım mı yani?"

Avukat bir yudum kahve aldı ve, "Bunu düşünüp durdum," dedi. "Aslına bakarsan bütün gece bu konuyu düşündüm ve pek uyuyamadım."

"Ee? Ne diyorsun yani?"

"Önümüzde iki mesele var, birisi önemli, diğeri pek değil." Avukat ağzına bu kez biraz daha küçük bir lokma attı ve iki elinde ki çatal ve bıçağı hafifçe sallayarak, "Birincisi, bu para nereden geldi? Bunu bilmemiz gerekiyor ama pek de önemli değil bu. Baban banka soymuş olsa bile öldü. Bu parayı kumarda kazanıp da vergiden kaçırmışsa bile yine ölü. Bunu yıllar boyu biriktirmiş olsa da öldü işte. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ray sanki daha karmaşık bir şey bekliyormuş gibi omuzlarını silkti. Harry Rex onun sustuğunu görünce ağzına bir parça sosis attı ve yine çatalını sallayıp, "İkinci mesele, bu parayı ne yapacaksınız? Aslında önemli olan da bu. Bu paradan kimsenin haberdar olmadığını varsayıyoruz, değil mi?"

Ray başını salladı ve, "Öyle, saklanmıştı bu para," diye cevap

verdi. Bunu söylerken pencerelerin tıkırtısını duyar gibiydi. Yerlere saçılmış boş para kutuları gözlerinin önünde canlandı.

Birden endişelendi ve başını kaldırıp dışarıda duran ve yola çıkmaya hazır olan arabasına bakmaktan alamadı kendini.

"Bu parayı mirasa dahil edersen yarısı vergiye gidecektir."

"Bunu biliyorum Harry Rex. Sen olsan ne yapardın?"

"Bunu sorman gereken doğru kişi ben değilim. Ben on sekiz yıldır vergi idaresiyle savaş halindeyim. Ve kazanan da ben değilim. Lanet olsun o adamlara."

"Bir avukat olarak bana söyleyeceğin bu mu yani?"

"Hayır, bunu bir dost olarak söylüyorum sana. Eğer avukat olarak konuşmamı istersen vasiyetteki tüm değerlerin bir araya toplanması ve Mississippi yasalarına göre resmileştirilmesi gerektiğini söylerim."

"Teşekkür ederim."

"Senin yerinde olsam o paradan yirmi bin dolar kadar bir şey alıp mirasa dahil eder, ödenmesi gereken faturaların ödenmesinde kullanır ve uzun bir süre bekledikten sonra kalanın yarısını da l'-orrest'e verirdim."

"İşte hukuki danışmanlık diye ben buna derim."

"Hayır, bu sadece mantıklı bir danışmanlık."

Harry Rex fırından yeni çıkmış küçük sandviçlere saldırınca Kay onların neden getirildiğini anladı. Sandviçler Ray'e daha yakın olduğu halde avukat, "Şunlardan yemez misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Harry Rex iki sandviç atıp ortalarından kesti, tereyağı ve reçel sürdü ve sonra da aralarına birer parça sosis koydu. "Yemek istemediğinden emin misin?"

"Evet eminim. Bu paraların işaretlenmiş olması olasılığı var mıdır sence?"

"Sadece fidye ve uyuşturucu paraları işaretlenir. Reuben Atlee'nin bu tür işlere bulaştığını sanmıyorsun, değil mi?"

"Pekâlâ, o zaman beş bin dolar harcayalım."

"Buna pişman olmayacaksın."

O sırada haki pantolon ve gömlek giymiş ufak tefek bir adan masalarına geldi, gülümseyerek elini uzattı ve, "Özür dilerim Ray, dedi. "Benim adım Loyd Darling. Kasabanın doğusunda bir çiftli gim var."

Ray onun elini sıktı ve hafifçe doğruldu. Loyd Darling For< İlçesi'nde en fazla toprağı olan adamdı. Bir zamanlar Ray'in gittig Pazar Okulu'nda da ders vermişti. Ray, "Sizi gördüğüme sevin dim," dedi.

Adam onu hafifçe omzundan itip ayağı kalkmasını engelledi "Lütfen otur. Ben sadece baban için sana başsağılığı dilemek iste dim."

"Teşekkür ederim Bay Darling."

"Reuben Atlee çok iyi bir insandı. Başın sağ olsun."

Ray sadece kafasını salladı. Harry Rex yemeyi bırakmıştı ve ne redeyse ağlayacak gibiydi. Loyd bunları söyledikten sonra gitti v avukat tekrar yemeğine döndü. Bir süre sonra yine vergi idaresiyl olan mücadelesinden söz etmeye başladı. Ray birkaç lokma dah yedikten sonra tika basa doydu ve avukatı dinlemeye çalışırken bi yandan da babasını bu kadar çok seven, ona büyük saygı duyan bı kasaba insanlarını düşünmeye başladı.

Peki ama ya bu paralar kumardan gelmediyse? Ya korkunç bi suç işlendiyse ve Yargıç bu parayı gizli bir yoldan sagladtysa ne ya pacaktı? Ray Atlee orada, masada oturup etrafındaki insanları sey rederek avukatı dinler gibi görünmeye çalışırken bir karar verdi Arabasının bagajında duran o paralar eğer babası tarafından ahlal dışı yollardan sağlanmışsa bundan kimsenin haberi olmayacakli bunun için kendi kendine yemin etti. Yargıç Reuben Atlee'nin ter temiz şöhetini lekeleyemezdi.

Bu sırrı hiçbir zaman başka birisiyle paylaşmayacağına dai kendisiyle bir anlaşma yapmış, yemin etmişti Ray. Bu paralar kir liyse bundan kimsenin haberi olmayacaktı.

Bir süre sonra dışarıya çıkıp kaldırım üzerinde kucaklaşaral birbirlerine veda ettiler. Harry Rex ona öyle kuvvetle sarılmıştı k Ray vücudunun yan tarafına yapışan kollarını kımıldıtamadı.

Avukatın gözleri tekrar yaşardı ve, "Onun gittiğine hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum, biliyorum."

Harry Rex ağlamamak için kendini zorla tutup başını sallayarak yürürken Ray de arabasına atladı ve bir daha arkasına bakmadan oradan uzaklaştı. Birkaç dakika sonra kasaba dışına çıkmış, bir zamanlar porno film oynatılan eski açık hava sinemasını ve grev sırasında Yargıç'ın hakemlik yaptığı ayakkabı fabrikasını geride bırakmıştı. Artık her şeyi geride bırakmış, efsane babasını toprağa verip yola çıkmıştı işte. Bir ara arabanın sürat saatine bakınca neredeyse doksan mille gittiğini gördü.

Bu hızla giderken başka arabalara arkadan çarpmamalı ve polisler de dikkat etmeliydi. Yol uzundu ama eve varış zamanı da önemliydi. Oraya çok erken vardığı takdirde yollarda yaya trafiği olacaktı. Çok geç giderse de gece nöbetinde olan bir polis onu görüp kuşkulandırabilir ve sorguya çekebilirdi.

Tennessee eyalet sınırını geçtikten sonra bir benzinciye girip arabanın deposunu doldurdu ve tuvalete gitti. Kahvaltıda çok yemiş ve çok da kahve içmişti. Cep telefonundan Forrest'i aradı ama yanıt alamadı. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu kestirmiyordu - Forrest'le her şey olabilirdi.

Tekrar yola çıkıp bu kez süratini saatte elli beş mile indirdi. Ford ilçesi artık iyice geride kalmıştı. Herkesin bir memleketi vardı ve Clanton da bir insanın doğup büyümesi için kötü bir yer sayılmazdı. Oraya tekrar giderse yine mutsuz olacağını pek sanmıyordu.

Sınavlar bir hafta sonra bitecek, ondan bir hafta sonra mezuniyet töreni olacak ve daha sonra da yaz tatili başlayacaktı. Üç ay boyunca dersi olmayacak, araştırma ve yazılarına devam edecekti. Yani önündeki birkaç ay boyunca yapacak pek fazla işi olmayacak demekti bu.

Clanton'a rahatça dönebilir ve vasiyetnamenin uygulayıcısı ola-

rak yeminini edebilirdi. Harry Rex'in verilmesini istediği tüm ki
rarları verecekti. Bu arada paralarla ilgili sırrı da çözmek, her şe
açığa çıkarmaya çalışmak zorundaydı.

Yapacaklarını planlamak için çok vakti olmasına karşın hiçbir şeyin yolunda gitmediğini görünce de pek şaşırmadı. Ray uygun bir zamanda, vakit gece yarısına gelmeden önce, saat 1 1:20'de evinin önüne vardı. Yasak olmasına rağmen, yaşadığı apartman binasının kapısına yakın bir yere, kaldırım kenarına park edebileceğini ummuştı ama kaldırımın kenarında hiç boş yer yoktu. Burada hiçbir zaman bu kadar çok araba olmazdı ve bütün arabaların ön camlarına, silecek altlarına da ceza makbuzları konmuştu.

Arabasını, park etmiş başka bir arabanın yanına bırakıp boşaltabilirdi ama bu da dikkat çeker, başına iş açabilirdi. Binanın arkasında dört arabalık küçük bir park yeri vardı ve bunlardan birisi de ona aitti ama bu otoparkın kapısını saat on birde kapıyorlardı.

Zorunlu olarak üç blok ilerdeki karanlık ve terk edilmiş gibi görünen katlı otoparka gitti, gündüzleri burada yer bulmak hemen hemen olanaksızdı ama koca otopark gece yarısı bomboş görünüyordu. Yolda giderken birkaç kez, eve geldiğinde arabası için park yeri bulamadığı takdirde bu kapalı, katlı otoparka gelmeyi de düşünmüş ama bu fikir hiç de hoşuna gitmemişti. Paraları arabasından alıp eve götürebilmesi için çok zor bir yerdi burası. Otoparka girip birinci katta arabasını park etti, valizini alıp çıktı ve kapıları kilitledikten sonra endişe içinde oradan ayrıldı. Yolda yürürken sanki silahlı gangsterler tarafından izleniyormuş gibi durmadan etrafına bakmıyordu. Saatlerce araba kullanmaktan bacakları ve sırtı ağrıyordu ama yapılacak çok işi vardı.

Dairesini tam olarak bıraktığı gibi bulunca biraz rahatlar gibi oldu. Telesekreterinde otuz dört mesaj vardı, hiç kuşkusuz dostları ve meslektaşları başsağlığı için aramıştı. Bunları daha sonra dinleyebilirdi.

Koridordaki küçük bir dolabın dibinde, oraya tıktığı bir battaniye ve bir sürü eski eşyanın altında, iki yıldır eline almadığı eski, kırmızı bir VVimbleton tenis torbası buldu. Büyük bir valizin dikkat çekeceğini düşünmüştü ve bu da bulduğu en büyük torbaydı.

Silahı olsaydı hiç kuşkusuz cebine atardı ama Charlettosville'de silahlı olaylara pek rastlanmıyordu ve o da silahsız yaşamayı yeğlemişti. Özellikle de Pazar günü Clanton'da yaşadıklarından sonra silahlardan daha çok korkar olmuştu. Yargıç'ın silahlarını Maple Run'da bir dolaba koymuş ve orada bırakmıştı.

Tenis torbasını omzuna atıp dışarıya çıktı ve kapısını kilitleyip araç trafiğine kapalı olan yaya yolunda doğal adımlarla yürümeye başladı. Cadde ıslık ıslık aydınlıktı ve etrafta devriye gezen birkaç polis, saçları boyalı birkaç genç serseri ve evine geç kalmış az sayıda yayadan başka kimse yoktu. Gece yarısından sonra Charlottesvillie sakin bir kentti.

O gelmeden kısa bir süre önce bir sağanak yağmıştı, sokaklar hâlâ ıslaktı ve rüzgâr esiyordu. El ele tutuşmuş yürüyen genç bir çiftin yanından geçti ama otopark yolunda hiç kimse görünmüyordu.

Önce para dolu çöp torbalarını arabasını park ettiği yerden birer birer alıp, omzuna atarak hızlı adımlarla eve götürmeyi düşünmüştü. Üç sefer yaparak bütün parayı eve götürebilir ve işi bitirebilirdi. Ama iki nedenle bu fikrinden vazgeçti. Ya torbalarından biri delinir, yırtılır da paralar kaldırıma dökülürse ne yapardı? Çevredeki tüm serseriler kan kokusu almış köpek balıkları gibi karanlık sokaklardan çıkıp başına üşüşürdü. Ayrıca, evden çıkarılması gereken çöp torbalarının dışardan getirilip evin içine sokulması da hemen polisin dikkatini çekebilirdi.

Bir polis önüne çıkıp, "O torbada ne var beyefendi?" diye sorabilirdi.

Ona, "Çöp var," diyemezdi elbette ama, "Bir milyon dolar var," diyemeyeceği de açıktı.

I Bu durumda parayı torbayla ve azar azar taşıması en doğrusu
j olacaktı. Belki birkaç sefer fazla yapması gerekiyordu ama yorgun-
I luk en son düşündüğü şeydi. Daha sonra istediği kadar dinlenebi-
lirdi.

Önemli olan, garajda parayı bagajdaki torbalardan tenis torba-
sına aktarırken doğal davranıp kimsenin kuşkusunu çekmemesi ve
yakalanmamasıydı. Ama garaj hemen hemen boştu ve buna sevin-
mişti. Paraları tenis torbasına tika basa doldurup fermuarını çekti,
bagaj kapağını kapadı ve sanki birisini boğmuş gibi kuşkuyla çev-
resini kontrol ettikten sonra otoparktan çıktı.

тик seferinde çöp torbasının yaklaşık üçte birini boşaltmıştı, ya-
ni tenis torbasında üç yüz bin dolar gibi bir para vardı ve bunun
için onu kolayca tutuklayabilir ya da öldürebilirlerdi. Soğukkanlı
davranması gerektiğinin bilincindeydi ama yine de dizlerinin ha-
tifçe titrediğini hissedebiliyordu. Sürekli olarak çevreyi gözetle-
mek istiyor ama kimseyi kuşkulandırmamak için gözlerini önün-
den ayırmıyordu. Bir ara burnuna halka takmış bir delikanlı gördü
ama aldırmadı, zaten çocuk da geç kalmış gibi acele adımlarla yü-
rüyordu. Ray de adımlarını sıklaştırdı, garaja sekiz ya da dokuz kez
daha gidip gidemeyeceğini bilemiyordu.

Bir park sırasına uzanmış bir sarhoşun yanından geçerken adam
ona anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Ray koşmayı düşündü ama
sonra kendini tuttu ve sakinleşmeye çalıştı, yanında silah taşımadı-
ğına da seviniyordu. Öylesine heyecanlı ve korku içindeydi ki o an-
da hareket eden her şeye ateş açabilirdi. Torba gittikçe ağırlaşıyordu
ama onu kazasız belasız eve götürmeyi başardı. Paraları yatağının
üstüne boşalttı, her tarafı kilitledi ve çıkıp tekrar garaja gitti.

Beşinci seferini yapıyordu ki karanlıkların içinden çıkan ve ak-
lı dengesi yerinde değilmiş gibi duran yaşlı bir adam önünü kesti
ve, "Ne halt ediyorsun sen yahu?" diye homurdandı. Elinde koyu
renkli bir şey vardı ve Ray bunun bir silah olabileceğini düşündü,
bu adam ona saldırabilir, ateş edebilirdi.

Mümkün olduğu kadar sert bir sesle, "Defol git be adam," diye söylendi ama ağzının için kupkuru olmuştu.

Yaşlı adam, "Durmadan gidip geliyorsun," diye bağırdı. Leş gibi kokuyordu ve gözleri de şeytanın gözleri gibi pırıl pırıldı.

"Sen kendi işine bak." Ray hiç durmamıştı, yürümeye devan ediyordu ama yaşlı serseri de onun önünden çekilmiyordu. Köyür delisi gibi bir şeydi bu evsiz yaşlı adam.

Birden arkalarından, "Mesele nedir baylar?" diye soran bir ses duyuldu. Ray durdu ve hemen yanlarına gelen eli coplu polise baktı. Kendini zorlayıp gülümsedi ve, "İyi akşamlar Memur Bey," dedi. Güçlkle nefes alıyordu ve yüzü ter içindeydi.

Yaşlı adam, "Bu herif bir şeyler yapıyor!" diye bağırdı "Durmadan gidip geliyor. Bu tarafa boş torbayla gidiyor ve sonn dolu torbayla geriye dönüyor."

Polis memuru, "Sakin ol Gilly," deyince Ray biraz rahatlar gib: oldu. Birinin kendisini gözetlediğini anlayınca dehşete kapılmış ama bunun Gilly gibi bir yarı deli sokak serserisi olduğu görünce biraz rahatlamıştı. Ray bu adamı bu çevrede ilk kez görüyordu.

Polis, "O torbada ne var?" diye sordu.

İnsanı sersem eden, dehşete düşüren bir soruydu bu ve bir hukuk hocası olan Ray bir an için bu polis memuruna, insanları yollundan alıkoyma, arama, tutuklama ve polis sorgulaması konusunda kısa bir ders vermeyi düşündü. Ama bunu yapmadı ve daha önce hazırladığı yalanı söyledi. "Bu akşam Board's Head'de tenis oynadım. Diz arkası kırışlerden biri koptu galiba, hafif bir sakatlık geçirdim ve evime gidiyorum. Şu ilerdeki binalardan birinde yaşıyorum." Bunu söylerken iki blok ilerdeki evini gösterdi.

Polis memuru Gilly'ye döndü ve, "Yoluna giden insanlara böyle bağırıamazsın Gilly," dedi. "Bunu sana daha önce de söylemiştim, değil mi? Ted senin dışarıda olduğunu biliyor mu?"

Gilly bu kez daha yumuşak bir sesle, "Bu adamın torbasında bir şey var," diye ısrar etti. Ama polis onu kolundan tutmuş, götürmeye başlamıştı bile.

Gilly ısrar edince polis memuru, "Evet torbasında para var,"

dedi. "Eminim bu adam bir banka soymuştur ve sen de onu yakaladın. İyi iş başardın Gilly."

"Ama torba önce boş oluyor, sonra da doluyor."

Polis memuru omzunun üstünden Ray'e baktı ve, "İyi geceler efendim," dedi.

Ray de ona, "İyi geceler Memur Bey," diye cevap verdi ve sonra karanlıkta kendisini gözetleyen başkaları da olabilir diye hafifçe topallamaya başladı. Dairesine girip beşinci torba parayı da yatağının üstüne boşalttıktan sonra küçük barından bir şişe viski alıp koca bir bardağı yarısına kadar doldurdu.

Dışarıya çıkmak için iki saat kadar bekledi, bu arada Gilly de Ted'e dönmüş, ilacını alıp uykuya dalmış olacaktı. Bu arada devriye gezen polis memuru da büyük olasılıkla değişecek ve o bölgeye başka bir memur gelecekti. İki uzun saat büyük bir sabırsızlık içinde bekledi ve otoparktaki arabasının başına gelebilecekleri düşünerek korktu. Kapalı otoparka sokak serserileri girip arabasının bagajını açabilir, her şeyi götürebilirlerdi, otoparkta yangın çıkabilir, ya da aklına gelmeyen bir sürü şey olabilirdi.

Sabahın üçünde bir blucin pantolon ve üzerinde VIRGINIA yazan bir eşofman üstü giydi, ayaklarına yürüyüş ayakkabılarını geçirdi ve dışarıya çıktı. Bu kez kırmızı tenis torbasını bırakmış, eski bir evrak çantası almıştı, bu çanta çok para almazdı ama bir polis memurunun dikkatini de çekmezdi. Eşofman üstünün altına, kemerine bir mutfak bıçağı sokmuştu, Gilly benzerlerine karşı kendini koruyabilirdi bununla. Aslında bıçak taşımanın saçmalık olduğunu biliyordu ama o gece âdeta kendinde değil gibiydi, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Üç gecedir doğru dürüst uyumamıştı, çok yorgundu, üç viski içmiş sarhoş olmuştu ama paraları eve getirip saklamaktan başka bir şey düşünemiyordu. En büyük korkusu sokakta tekrar önünün kesilmesiydi.

Sabahın üçünde barlar bile kapanıyordu. Şehrin sokakları bomboştu. Fakat otoparka girerken birden dehşet içinde kaldı. Yaya yolunun diğer ucunda, bir sokak lambasının altında yürüyen beş altı siyahi genç vardı. Yüksek sesle konuşarak, âdeta bela arı-

yormuş gibi tavırlarla, sallanarak Ray'e doğru ağır adımlarla yürüyorlardı.

Onlarla karşılaşmadan beş altı sefer daha yapabilmesi olanak sızdı. Hemen orada, ayak üstü bir plan yaptı.

Ray arabasına atladı, çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Bir tur attık tan sonra evinin önünde park etmiş arabalardan birinin yanındı ikinci sırada durdu, apartmanın kapısına çok yakındı. Motoru susturdu, farları kapadı, bagaj kapağını açtı ve para torbasını kavradı Beş dakika sonra bütün servet yukarıya, dairesine taşınmıştı.

Sabah saat dokuzda telefon sesiyle uyandı Ray. Arayan Harr Rex'ti. "Haydi, kaldır kıcını bakalım ahbap," dedi. "Yolculuk nas geçti?"

Ray doğrulup oturdu ve ayaklarını yataktan aşağıya sarkıtarak "Çok iyi geçti," diye homurdandı.

"Dün kasabanın en iyi emlakçılarından biri olan Baxter Redd'l konuştum. Evi ve bahçeyi iyice dolaşıp bir değerlendirme yaptım, et raf berbattı ama her şey düzelebilir. Her neyse, adam daha öncek değerlendirmeye göre verilen dört yüz binle başlamak istiyor satı şa, sonuçta en azından iki yüz elli bin alabiliriz dedi. Her zamank gibi yüzde altı komisyonunu alacak elbette. Dinliyor musun beni orada mısın sen?"

"Evet, evet dinliyorum."

"O zaman bir şeyler söyle ha!"

"Sen devam et."

"Biraz para harcayıp evi onarmamızı, boyayıp cilalamamızı < da önerdi. Bize bir de temizlik şirketi tavsiye etti. Hâlâ orda mısın?"

"Evet." Harry Rex hiç kuşkusuz birkaç saatten beri ayaktaydı vı yine gözlemeli, yağlı reçelli ve sosisli mükemmel bir kahvaltı yapmış olmalıydı.

"Her neyse, ben bir boyacıyla bir çatı tamircisi buldum. Çol yakında biraz paraya ihtiyacımız olacak."

"Ben iki hafta sonra geleceğim oraya Harry Rex, bu iş biraz bekleyemez mi yani?"

"Elbette bekleyebilir. Sen akşamdan mı kaldın yoksa?"

"Hayır ama hâlâ yorgunum."

"Evet ama artık kaldır kıcını, saat dokuzu geçti."

"Teşekkür ederim."

Avukat alçak ve yumuşak bir sesle, "Akşamdan kalma deyince aklıma geldi," diye devam etti. "Dün gece Forrest aradı beni."

Ray doğrulup gerindi ve ayağa kalktı. "Bunun iyiye işaret olabileceğini sanmıyorum."

"Hayır, değil elbette. Yine berbat bir haldeydi, alkol mu, uyuşturucu mu, yoksa ikisi birden mi anlayamadım. Öyle yüklenmişti ki ne dediğini zor anladım, birden sızacak sandım. Ama sonra birden canlanıp bağırdı ve bana küfür etmeye başladı."

"Ne istiyormuş peki?"

"Para istiyor elbette. Şu anda istemediğini, şimdilik parası olduğunu söyledi, ama ev ve miras konusunda çok hassas, senin ona kazık atmayacağından emin olmak istiyormuş."

"Ona kazık mı atacakmışım?"

"Adamın kafası yerinde değildi Ray, bunun için ona kızmamalıydın. Ama oldukça kötü şeyler söyledi."

"Seni dinliyorum."

"Bunları bilmen gerektiğini düşündüğüm için söylüyorum sana, ama sakın öfkelenme. Forrest'in kendi söylediklerini bu sabah hatırladığını hiç sanmıyorum."

"Devam et Harry Rex."

"Yargıç'ın seni her zaman ondan daha çok sevdiğini, bunun için seni vasiyetnamenin uygulayıcısı olarak seçtiğini, babanın her zaman sana daha çok şey verdiğini, seni gözetlemem ve onun çıkarlarını korumam gerektiğini, çünkü senin ona kazık atabileceğini filan söyledi, saçmaladı durdu işte."

"Fazla uzun sürmedi, değil mi? Ayaklarını daha yeni yeni yere basmaya başlamıştı serseri."

"Haklısın."

"Buna şaşırmadım."

"Kendini böyle bir şeye hazırla. Sana da telefon açıp aynı sat malıkları söyleyebilir, iyi durumda değil o."

"Bu tür sözleri daha önce de dinledim ondan Harry Rex Sorunlarının suçlusu o değil. Hep başkaları suçlu. Tipik bir bağını o."

"Evin bir milyon dolar edeceğini sanıyor ve benden de onu b fiyata satmamı istiyor. Aksi takdirde kendine başka bir avukat tı tacakmış filan. Ben bunu hiç umursamadım bile, çünkü kendine değildi."

"Acınacak bir durumda o."

"Evet öyle, ama bir hafta gibi bir süre içinde kendini toparlay; çağını, ayılacağını sanıyorum. O zaman da ben ona küfredeceğin Ondan sonra da aramız yeniden düzelecek, işler tekrar yoluna g recektir."

"Onun adına senden özür dilerim Harry Rex."

"Boş ver, işimin bir parçası bu da. Hukukçu olmanın zevk yanlarından biri işte."

Telefon kapandıktan sonra Ray kendine, çok sevdiği \ Clanton'da özlediği koyu bir İtalyan kahvesi yaptı. Birinci kupa' bitirmek üzereydi ki beyni birden uyandı.

Forrest yine her zamanki onun başına dert olacaktı. Fakat bi yük sorunlarına karşın zararsız sayılırdı kardeşi. Harry Rex mir< işini kolayca halleder ve vasiyetnameye göre kendilerine kalan hf şeyi ikiye bölüp paylaşırlardı. Forrest bir yıl sonra bir çek alır \ şimdiye kadar görmediği bir paraya kavuşurdu.

Bir temizlik firmasının Maple Run'ın her tarafında dolaşma fikri Ray'i bir süre rahatsız eder gibi oldu. Bir düzine kadar kad nın evin içinde karıncalar gibi dolaşıp koca konağı temizlemeler ni görür gibiydi. Ya Yargıç tarafından şeytani bir düşünceyle evi başka bir yerine gizlenmiş paralar bulurlarsa? diye düşünmekte alamadı kendini. İçine banknotlar doldurulmuş yataklar olabilird Dolaplara da para gizlenebilirdi. Ama bütün bunlar olanaksızd Ray evin her tarafını aramıştı, insan bir yerde üç milyon dolar bı

kınca her tarafı iyice aramak durumunda kalıyordu. Hatta hiçbir temizlikçi kadının girmediği, örümcek ağları dolu bodruma bile inmiş, aramıştı.

Koyu kahveden bir kupa daha içtikten sonra yatak odasına dönüp bir sandalyeye oturdu ve para yığınınına bakmaya başladı. Peki .ima şimdi ne yapacaktı?

Son dört gün içinde bu paraları şimdi burada olduğu yere getirebilmekten başka bir şey düşünememişti. Artık aklına pek bir şey gelmiyordu. Bir sonraki aşamanın planını yapması gerekiyordu .ima aklında pek fazla fikir yoktu. Bu paraların gizlenmesi, bir yerlere saklanıp korunması gerekiyordu, şimdilik bildiği sadece buydu.

16

Masasının üstünde büyük ve güzel bir çiçek demeti ile, anti tröst dersi verdiği sınıftaki on dört öğrencisinin hepsinin ona ba[^] sağlığı dileyip imzaladığı kart duruyordu. Çocukların her biri ayrı üzüntülerini belirten bir not yazmıştı ve Ray hepsini okudu. Gelmiş olan başka çiçeklerin yanlarında da meslektaşlarının gön derdiği kartlar vardı.

Ray'in geri döndüğü hemen duyulmuştu ve bütün sabah ka göndermiş olan meslektaşları odasına gelip şahsen başsağlığı dile diler ve hoş geldin dediler. Fakültede çalışan ya da eğitim göreı insanlar genellikle birbirlerine yakın oluyordu. Bazen küçücük bi mesele yüzünden birbirleriyle tartışır, hatta kavga ederler, ama da ha sonra bir ihtiyaç anında hemen birbirlerine destek olurlard: Ray onları gördüğüne çok sevinmişti. Alex Duffman'm karısı Ray' koca bir kutu o ünlü ve insana kilo aldırان çıkolatalı kurabiyelerin den göndermişti. Naomi Kraig de kendi bahçesinden topladığı bi sürü gül getirdi.

öğleye doğru Cari Mirk geldi ve içeriye girip kapıyı kapadı Ray'in fakültedeki en yakın arkadaşı olan Mirk'ün hukukçu olmal için katettiğı yollar da Ray'inkine benziyordu, ikisi de aynı yaştay dı ve ikisinin de babası uzun yıllar kasaba yargıçlığı yapmıştı. Car Mirk'ün babası hâlâ çalışıyordu ve gelip aile şirketinde avukatlıl yapmadığı için o da oğluna kızgındı. Ama arkadaşı, babasının ar tık yumuşamaya başladığını söylüyordu, halbuki Yargıç Atlee'nin oğullarına karşı duyduğu öfke ölünceye kadar sürmüştü.

Cari, "Anlat bakalım neler oldu?" dedi. O da kısa bir süre sonra Kuzey Ohio'daki memleketine gidecekti. Ray ona yolculuğundan ve eve girdiği zaman babasını nasıl ölü bulduğundan söz etti.

Cari, "Demek onu ölmüş buldun ha?" diyerek üzgün bir ifadeyle baktı. Sonra biraz düşündü ve, "Sence işleri biraz çabuklaştırmış olabilir mi baban?" diye sordu.

"Umarım öyle yapmıştır. Çünkü sancıları artık dayanılmaz derecedeydi."

"Çok üzücü."

Ray arkadaşına olanları anlatırken geçen Pazar gününden beri unuttuğu ayrıntıları da birden hatırlamaya başladı. Ona anlattıkça, içini döktükçe rahatladığını hisseder gibi oluyordu. Cari çok iyi bir dinleyiciydi.

Ray arkadaşına Forrest ve Harry Rex'i ayrıntılı biçimde anlatınca Cari, "Bizim Ohio'da böyle renkli karakterler pek yoktur," dedi. Büyük şehirlerden gelmiş arkadaşlarına küçük kasaba hikâyelerini anlatırken genellikle biraz abartırlardı. Fakat Forrest ve Harry Rex konusunda böyle olmamıştı. Gerçeğin kendisi zaten yeterince renkliydi.

Ray mahkeme binasındaki cenaze ziyaretini, cenaze törenini ve babasının gömülüşünü de ayrıntılarıyla anlattı arkadaşına. Tabutun mezara indirilişini anlatırken ikisinin de gözleri yaşarmıştı. Hikâyenin sonunda Cari ayağa kalktı ve, "Muhteşem bir cenaze töreni olmuş dostum," dedi. "Ama üzülmemek elde değil elbette."

"Bu işin bittiğine seviniyorum."

"Tekrar hoş geldin arkadaşım. Yarın öğle yemeğini beraber yiyelim, olur mu?"

"Yarın günlerden ne?"

"Cuma."

"Tamam yeriz."

Ray öğle yemeği için kendisi ve öğrencilerine dışardan pizza getirtti ve bahçeye çıkıp onlarla beraber yedi. Anti-tröst dersi alan on dört öğrencisinden on üçü oradaydı. Bunlardan sekizi iki hafta

sonra üniversiteden mezun oluyordu. Öğrenciler kendi bitirme sınavlarından çok Ray'ın babasının ölümüyle ilgileniyorlardı. Am Ray kısa bir süre sonra bu ilginin kalmayacağını biliyordu.

Pizzalar yendikten sonra öğrenciler dağıldılar. Sadece Kale son zamanlarda yaptığı gibi, arkadaşlarıyla gitmemiş, onun yanında kalmıştı. Üniversitede hocalarla öğrenciler arasında kesin bir mesafe, bir sınır vardı ve Ray de bu sınırın ötesine geçmeme) kararlıydı. Çok sevdiği işini bir öğrenciyle ilişkiye girerek kaybetmek istemiyordu. Fakat Kaleyi iki hafta sonra mezun olacak ve b kuralların dışına çıkmış olacaktı. Flörtleri yavaş yavaş başlamış - genç kız bazı derslerden sonra ona gayet ciddi birkaç soru soruyor, bazen kaçırdığı bir ders konusunda bilgi almak için bürosun geliyor ve her zaman da onun yüzüne bakıp tatlı tatlı gülümsüyordu.

Orta düzeyde bir öğrenci olan Kaleyi'nin güzel bir yüzü vardı ve özellikle de herkesin dikkatini çeken vücut hatlarına sahipti. Brown'da hokey ve tenis oynamış, vücudunu geliştirip güzelleştirmişti. Kaleyi yirmi sekiz yaşında çocuksuz bir duldu. Kocasını Cap Cod sahillerinde planörle uçarken kırılan bir parça yüzünde düşüp ölmüş ve planör yapımcısı şirket de Kaleye büyük bir para ödemeye mahkûm olmuştu. Kocasını suyun yirmi metre altında, kokpitte bağlı olarak bulmuşlardı, iki kanat da ortadan ikiye bölünmüştü. Ray daha sonra kaza raporunu bulup okumu: Kaleyi'nin dava açtığı Rhode Island Mahkemesi dosyasını da görmüştü. Kaleyi davayı kazandığında planör şirketinden hemen dört milyon dolar almıştı ve şirket ayrıca yirmi yıl süresince ona yıld beş yüz bin dolar ödeyecekti. Ray bu bilgileri kendisine saklamıştı elbette.

Kaleyi ilk iki yıl hukuk fakültesi öğrencileriyle flört etmiş ama daha sonra olgun erkek peşine düşmüştü. Ray onun en azında iki hukuk hocasına daha yakınlık gösterdiğini biliyordu. Ve bunlardan biri evliydi. Hiç kuşkusuz onlar da Ray gibi bu konuda çok ihtiyatlı davranıyorlardı.

Ray onunla birlikte bitirme sınavları konusunda konuşarak hu

kuk fakültesinin ön kapısına doğru yürüdü. Kadın ona her gün biraz daha yakınlaşıyor, ne yapmak istediğini sadece kendisi bilerek, aralarındaki mesafeyi kapatmak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Kaley bir süre sonra, "Ben de uçmak istiyorum," dedi.

Ray birden şaşırdı. Kadının kocası uçarken düşüp ölmüştü ve o uçmaktan söz ediyordu. Fakat kendini çabuk toparladı ve gülümseyerek, "O zaman hemen bir uçak bileti al ve bir yerlere uç," diye cevap verdi.

"Hayır, hayır, küçük bir uçakla ve seninle uçmak istiyorum. Birlikte bir yerlere uçalım."

"Uçmak istediğin belirli bir yer var mı?"

"Yok, sadece havada dolaşmak istiyorum. Uçuş dersleri almayı düşünüyorum."

"Ben daha geleneksel bir şey düşünmüştüm. Örneğin senin mezuniyetinden sonra bir öğle ya da akşam yemeği gibi." Kadın ona biraz daha sokuldu, yanlarından geçenler hiç kuşkusuz bu öğretim görevlisiyle öğrenci arasında gizli bir şeyler konuşulduğunu rahatça anlayabilirdi.

Kaley, "Benim mezuniyetime daha on dört gün var," diye cevap verdi, onunla beraber olmak için bu kadar uzun süre beklemek istemiyor gibiydi.

"O halde ben de seni on beş gün sonra yemeğe davet ederim."

"Hayır, benim öğrenciliğim sürerken bu kuralın dışına çıkalım. Ben mezun olmadan önce yiyelim şu yemeği."

Ray az kalsın tamam diyecekti ama kendini tuttu. "Korkarım ki bunu yapamayız. Yasalar var. Bu yasalara saygılı olduğumuz için 1)uradayız."

"Ah evet. Ama ben bunları unutuveriyorum işte. Her neyse, yemek randevumuz hâlâ geçerli, değil mi?"

"Randevu henüz verilmedi ama bunu yapabiliriz."

Kadın ona tatlı bir gülümsemeyle baktı ve yanından uzaklaştı. Ray onun arkasından bakarken, bu kadına hayran olmamak elde değil diye düşündü.

Günlük kirası altmış dolar olan kapalı kasa kamyonet kenti kuzeyindeki bir nakliye firmasından geldi. Ray onu sadece birkaç saat kullanacağı için yarım günlük kira ödemek istedi aına firm, bunu kabul etmedi, kira tam gün olarak ödenecekti. Ray direk siyona oturdu ve kamyonetle birkaç yüz metre ilerdeki Chaney': Depoları'na gitti. Pırıl pırıl dikenli tel ve çitle çevrili, geniş bi alana yayılmış kiralık küçük depolardan oluşan bir yerdi burası Kamyoneti park edip büroya girerken uzun direkler üzerine mont< edilmiş video kameralar onun her hareketini izliyordu.

Boş yer çoktu. Eni ve boyu üçer metre kadar olan küçük bir deponun aylık kirası kırk sekiz dolardı ve içerde ışık vardı ama ısıtm; ve havalandırma sistemi bulunmuyordu, deponun yukardan aşağıya inen, garaj kapısını andıran bir kapısı vardı.

Ray, "Yangına karşı koruması var mı deponun?" diye sordu.

Dudakları arasına bir sigara sıkıştırıp formları doldurmaya başlayan depo sahibi Bayan Chaney, "Elbette var," diye cevap verdi "Bütün depolar betondan inşa edilmiştir." Chaney'de her şey giı vendeydi. Kadın eliyle sol taraftaki bir rafın üzerinde duran dön monitörü gösterdi ve bütün alanda elektronik gözetleme sistemi bulunduğunu söyledi. Sağdaki rafta duran televizyon ekranında isi kavga eder gibi konuşan ve bağırıp çağıran bir sürü insan vardı Ray kadının hangi ekranla daha çok ilgilendiğini anlamıştı.

Kadın kâğıtları doldurmaya devam ederken, "Burada yirni dört saat sürekli gözetleme sistemi var," diye tekrarladı. "Kapı her zaman kilitlidir. Şimdiye kadar hiçbir hırsızlık olayı olmadı ve eğer olursa bile her şey sigortalıdır. Şurayı imzalayın. 14B sizin."

Ray formu imzalarken içinden, üç milyon dolar için sigorta ha diye söylendi. Altı aylık kirayı nakit olarak peşin ödedi ve 14B numaralı deponun anahtarını aldı.

İki saat sonra depoya altı tane büyük kutuyla geri döndü Herhangi bir kuşku yaratmamak için de bunlarla birlikte bir sürü eski elbise ve bit pazarından aldığı birkaç parça eski mobilyayı da getirmişti. Kamyoneti 14B numaraları deponun önündeki dar ge

çitte park etti ve içindekileri hızla depoya taşıyıp yığdı. Paralar, ağızları hava ve su geçirmeyecek şekilde fermuarla kapanan 1200 gramlık buzdolabı torbalarına konmuştu, toplam olarak elli üç tane torba vardı. Bu buz torbaları altı büyük kutunun dibine dizilmiş ve üstlerine de bir sürü kâğıt, dosya ve Ray'ın son zamanlara kadar kullandığı araştırma notları konmuştu. Onun itinayla hazırladığı dosya ve notlar şimdi daha büyük bir amaca hizmet edecekti. Bunların üstüne inandırıcı olması için birkaç tane de eski roman atmıştı.

14B'ye bir hırsız girecek olsa bile kutuların üstüne şöyle bir baktıktan sonra çıkıp gidecekti. Böylece para çok iyi saklanmış ve koruma altına alınmış oluyordu. Paranın gizlenmesi için bir banka kasası dışında bundan iyi bir yer bulamazdı.

Bu kadar çok parayla ilerde ne yapacağını ise hâlâ bilmiyordu. Parayı gizleyip koruma altına almıştı ama içi hâlâ, düşündüğünün aksine, pek rahat değildi.

Kutulara ve etrafa yığıldığı eşyalara bir süre endişeli gözlerle baktı, onları burada bırakıp gitmek konusunda hiç de istekli değildi. 11er şeyin yerli yerinde olup olmadığını görmek için her gün buraya gelip kontrol etmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi ama bunu yapabileceğinden de emin değildi.

Bir süre sonra depodan çıktı ve kepenk şeklindeki kapısını aşıya çekip kapatarak yeni bir asma kilitle güvence altına aldı. Ray kamyonetle oradan uzaklaşırken muhafız uyanıktı, video kameralar etrafı tarıyordu ve depo alanının kapısı da sıkıca kapalıydı.

Fog Newton hava durumu konusunda endişeliydi. Havada soğukluğun, Lynchburg'a kadar uçup geri dönecek bir öğrencisi vardı ve radara göre fırtına bulutları bölgeye hızla yaklaşıyordu. Öğrenci pilotun uçuş öncesi brifingi sırasında hava güzeldi ve meteoroloji den de kötü hava tahmini gelmemişti.

Ray, "Kaç saatlik uçuşu var bu öğrencinin?" diye sordu.

Fog endişeli bir tavırla, "Otuz bir," diye cevap verdi. Fırtınalı

bir havada uçabilmek için yeterli değildi bu uçuş saati. Ayrıca Charlottesville ile Lynchburg arasında başka havaalanı da yoktu her taraf dağlıktı.

Fog, "Sen de uçmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Uçmak istiyordum."

"Şimdilik unut bunu. Bu fırtına hızlı yaklaşıyor. Gidip bir bakalım duruma."

Bir uçuş öğretmenini en çok korkutan şey, acemi bir öğrencinin fırtınalı bir havada uçuyor olmasıydı. Eğitim uçuşlarının çok iyi planlanması gerekirdi - uçulacak rota, yakıt, hava durumu, yedek havaalanları ve acil durum prosedürleri ayrı ayrı ele alınıp titizlikle planlanmalıydı. Bu tür uçuşların ayrıca uçuş hocası tarafından yazılı olarak onaylanması gerekirdi. Fog bir seferinde, havanın çok güzel olmasına karşın beş bin fit irtifada buzlanma olasılığı olduğu için Ray'e uçuş izni vermemişti.

Hangardan çıkıp bir Lear Jet'in motor susturarak park ettiği aprona doğru yürüdüler. Batıda, tepelerin üstünde bulutlar belirmeye başlamıştı. Rüzgâr da hızını artırmıştı. Fog, "Onla on beş knot arasında hamleli rüzgâr var," dedi. "Tam bir yan rüzgâr işte." Ray böyle bir yan rüzgârda iniş yapmak istemezdi doğrusu.

Lear Jet'in arkasında, aprona doğru taksi yapan bir Bonanza vardı ve biraz daha yaklaşıncaya Ray onun, iki aydır hayranlıkla seyrettiği uçak olduğunu gördü. Fog, "İşte senin uçağın geliyor," dedi.

Ray, "Keşke benim olsaydı," diyerek içini çekti.

Bonanza aprona gelip motor susturarak park edince Fog, "Adam fiyatını biraz daha indirmiş," dedi.

"Ne kadar istiyor?"

"Dört yüz elli bin fazla gelmiş ve dört yüz yirmi beşe kadar inmiş."

Yalnız başına uçan uçak sahibi aşağıya atladı ve uzanıp arka taraftaki valizini aldı. Fog gökyüzüne ve saatine bakıp duruyordu. Ray ise gözlerini Bonanza'ya ve uçağın kapısını kilitleyen sahibine dikmişti.

Ray, "Şununla bir tur atalım," dedi.

"Bonanza'yla mı?"

"Elbette. Saati kaç bunun?"

"Sahibini iyi tanırım, anlaşılabiriz."

"Onu günlük kiralayalım ve Atlantic City'ye uçup sonra dönelim,"

Fog yaklaşan bulutları ve havada solo uçan acemi öğrencisini birden unutmuş gibiydi. Döndü ve Ray'in yüzüne baktı. "Ciddi misin sen?"

"Neden olmayayım ki? Eğlenceli bir uçuş olur bu."

Aslında Fog'un uçuş ve pokerden başka merakları da vardı. "Peki ne zaman yapmak istiyorsun bunu?"

"Cumartesi günü olur, yani yarından sonra. Erkenden kalkar ve geç vakit döneriz."

Fog birden derin düşüncelere dalmış gibiydi. Saatine baktı, sonra gözlerini tekrar batıya ve güneye çevirdi. O sırada Dick Docker pencereden, "Yankee Tango (YT) on dakikalık mesafede," diye seslendi.

Fog, "Şükürler olsun," diye mırıldandı ve rahatladı. Sonra Ray'le beraber Bonanza'ya doğru yürüdü. "Demek Cumartesi kiralamak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet, bir günlüğüne."

"Sahibini yakalayayım. Onunla anlaşacağımızdan eminim."

Bir ara rüzgâr yumuşadı ve Yankee Tango işaretli küçük uçak büyük bir zorluk çekmeden güzel bir iniş yaptı. Fog iyice rahatlamış ve gülümsemeye başlamıştı. Apronda yan yana yürürlerken, "Senin kumardan hoşlandığını bilmiyordum dostum," dedi.

Ray, "Kumarbaz değilim canım," diye cevap verdi. "Sadece arada sırada ufak çapta yirmibir oynarım işte."

Cuma sabahı geç saatlere kadar uyuyup kalan Ray kapının ziliyle irkildi. Yaptığı uzun yolculuğun yorgunluğunu henüz tam olarak üzerinden atamamıştı. Dört fincan kahve içmiş ve üç gazeteye göz attıktan sonra ancak kafasını toplayabilmişti.

Gelen postacıydı ve Harry Rex'in gönderdiği kutunun içinde bir sürü başsağlığı mektubu ve gazete kupürleri vardı. Ray hepsin yemek masasının üzerine dizdi ve önce gazete kupürlerini okumaya başladı. *Clanton Chronicle* gazetesi Çarşamba sayısında Reuber Atlee'nin yargıç cüppesi ve elinde kürsü tokmağıyla bir resmini ön sayfaya koymuş ve onunla ilgili uzun bir yazı yazmıştı. Babasının resmi en azından yirmi yıllıktı, O zamanlar saçları gür ve simsiyah olan Yargıç, cüppesini de çok güzel taşıyordu. Yazının başlığı YARGIÇ REUBEN ATLEE 79 YAŞINDA ÖLDÜ şeklindeydi. Ön sayfada üç yazı vardı ve bunlardan biri güzel bir övgü yazısıydı. Biris arkadaşlarından gelen yorumlar, sonuncusu da Yargıç'ın yardımseverliği ve bağışlarıyla ilgili, yine övgüler ve teşekkürlerle dolu bir yazıydı.

Ford County Times da yine ön sayfaya ama bu kez birkaç yıl önce çekilmiş bir resim koymuştu. Yargıç Atlee bu resimde elinde piposuyla birlikte evinin ön verandasında oturuyor ve gülümsüyordu ama doğal olarak daha yaşlı görünüyordu. Üzerinde bir hırka vardı ve tam bir büyükbaba gibi duruyordu. Gazetenin muhabiri İç Savaş ve Nathan Bedford Forrest'le ilgili birkaç soru sorarak onu kandırış ve konuşmasını sağlamıştı. Yazıda ayrıca üstü ka

palı olarak general ve Ford İlçesi'nden gidip onunla birlikte savaşmış erkeklerden söz eden bir kitabın da adı geçiyordu.

Yazılarda Atlee ailesinin oğullarından pek söz edilmemişti. Çünkü birinden söz etmek diğerinden de söz etmeyi gerektirecekti ve Clantonlular Forrest konusuna değinmek istemiyorlardı. Oğulların, babalarından ayrı bir yaşantıları olduğu açıkça görülüyor ve bu durum pek çok insanı üzüyordu.

Ray kendi kendine, ama onun yanında yaşayabilirdik, diye söylendi. Aslında babalarından kaçmış olan onlar değildi, babaları onlarla çocukluklarında pek ilgilenmemişti işte. Başka insanlara pek çok şey vermiş, büyük yardımlarda bulunmuş olan o harika yaşlı adam her nedense hiçbir zaman kendi ailesiyle yakından ilgilenmemiş, onlardan oldukça uzak durmayı yeğlemişti.

Gelen yazılar ve resimler Ray'i üzmüş ve aynı zamanda da sinirlendirmişti, çünkü o Cuma günü hiç üzülmek istemiyordu Ray. İki gün önce babasını ölü bulduğu zamandan beri kendisini çok iyi idare etmişti. Çok üzgün olduğu anlarda bile dudağını ısırıp kendini toparlamasını bilmiş, güçlü olmaya çalışmıştı. Zamanın geçip gitmesi ve Clanton'dan uzakta bulunması da kendisini toparlamasına çok yardımcı olmuştu ama şimdi gelen bu yazı ve resimler ona yine o üzücü günleri anımsatmıştı işte.

Harry Rex Yargıç'ın Clantonpostanesindeki posta kutusuna, mahkeme adresine ve Maple Run posta kutusuna gelmiş olan bütün mektupları toplayıp göndermişti. Zarfların bazılarında Ray ve Forrest'in adları vardı ve bazıları da Yargıç Atlee ailesi adresine gönderilmişti. Bu büyük adamın kürsüsü önünde savunma yapmış ve onun hukuka olan sevgisinden ilham almış olan avukatlardan gelmiş uzun mektuplar da vardı. Yargıç Atlee'nin kürsüsü önüne bir boşanma, evlat edinme nedeniyle ya da küçük suçlarla çıkmış olup da onun iyiliği sayesinde hayatları olumlu yönde değişmiş pek çok insandan gelmiş başsağlığı mesajları vardı. Bütün eyaletten, emekli yargıçlardan, Yargıç'ın eski okul arkadaşlarından, onun yıllarca yardım ve desteğini görmüş politikacılardan, onunla anısı olup da sempati ve üzüntüsünü belirtmek isteyen tüm insanlardan bir sürü not gelmişti.

Yargıç'tan para yardımı almış insanlardan gelen mesajlar hepsinden fazlaydı elbette. Mektuplar uzun ve insana üzüntü veren yazılardı. Yargıç Atlee, parasız, yardıma muhtaç insanlara sessizce destek olmuş, paralar göndermiş ve onların yaşamlarında dramatik değişiklikler yaparak mutlu olmalarını sağlamıştı.

Bu kadar yardımsever, cömert bir adam nasıl olur da öldükten sonra geride bir dolap içinde üç milyon dolardan fazla nakit para bırakabilirdi? Hiç kuşkusuz, bağış yaptığı paralardan fazlasını da saklamıştı. Acaba Alzheimer hastalığına ya da dikkat çekmemiş başka bir hastalığa da mı yakalanmıştı? Akıl sağlığını yitirmiş olabilir miydi babası? Onun çıldırmış olduğuna inanmak kolaydı ama bu kadar büyük parayı kaç akıl hastası bir araya getirebilir ve saklayabilirdi?

Ray yirmi tane kadar mektup okuduktan sonra biraz dinlenmeye karar verdi. Küçük balkonuna çıktı ve bir süre, aşağıdan, yaya yolundan geçen insanlara baktı. Babası Charlottesville'i hiç görmemişti ve Ray onu buraya davet ettiğinden emin olduğu halde bunu ne zaman yaptığını hatırlamıyordu. Onlar hiçbir yere birlikte gitmemiş, seyahat etmemişlerdi. Aslında birlikte yapabilecekleri o kadar çok şey vardı ki.

Yargıç her zaman Gettysburg'u, Antietam'ı, Bul! Run'ı, Chancellorsville'i ve Appomatox'u görmek istediğini söylerdi ve Ray onunla beraber gideceğini söylemiş olsaydı büyük olasılıkla bunu yapacak, o yerleri ziyaret edecekti. Fakat Ray bu konuda ona hiç yakınlık göstermemiş, konuşmaktan kaçınmış ve her zaman konuyu değiştirmişti.

Suçluluk duygusunun ağırlığını hissediyor ama onu üzerinden atamıyordu. Aslında o zamanlar babasına karşı çok bencil davranmış olduğunu biliyor, bunu kabul ediyordu.

Claudia da çok güzel bir kart göndermişti. Kendisiyle konuşup affettiğini söylediği için Ray'e teşekkür ediyordu kadın. Babasını yıllarca çok sevmişti ve onun üzüntüsü, acısı ölünceye kadar devam edecekti. Harry Rex İse kadının yeni sevgilisine Viagra aldırıldığını söylemişti.

Gelen bir sürü mektup ve kartın arasında gördüğü basit, imzası/ bir kart birden kanını dondurdu ve bacakları titremeye başladı.

Gelenlerin arasındaki tek pembe zarftı bu ve içinden çıkan kartın dış yüzünde, "Başsağılığı Dileklerimle" yazıyordu. Kartın iç tarafına yapıştırılmış ve daktiloyle yazılmış mesajda şöyle denmişti: "Parayı harcamak büyük hata olur. Vergi Dairesi'ne bir telefon yeterlidir." Zarf Çarşamba günü, yani cenaze töreninden bir gün sonra Clanton'dan postaya verilmiş ve Maple Run'a, Yargıç Atlee Ailesi adresine gönderilmişti.

Ray onu bir kenara ayırdı ve diğer mektup ve kartları gözden geçirmeye başladı. Bunlar da daha önce gördüklerinin aynısıydı ve yeteri kadar okumuştı. Pembe zarf, onun tekrar incelemesini bekler gibi orada duruyor ve âdeta dolu bir silaha benziyordu.

Balkona çıktı, parmaklıkları kavradı, o tehdit notunu tekrar okudu ve başına gelenleri analiz etmeye çalıştı. Sonra içeriye, mutfığa girdi ve biraz daha kahve hazırlarken o sözcükleri kendi kendine tekrar mırıldandı. Notu masanın ortasına, dağınık çalışma odasının her yerinden görebileceği bir yere bıraktı.

Vakit öğleye yaklaşıyordu, tekrar balkona çıktı ve aşağıya, kalabalıklaşan yaya yoluna baktı, yukarıya bakan biri olursa onun parayı bilen birisi olabileceğini anlayacaktı. Böyle bir serveti bilen birinden gizlemek için gömecek hali yoktu, ama bu şekilde de akli dengesini kaybedebilirdi.

O para ona ait değildi ve birisi ya da birilerinin onu izlemesi, gözetlemesi, ihbar etmesi ve hatta öldürmesi için yeterliydi. Bir süre böyle düşündükten sonra kendi paranoyasına güldü. Bu şekilde devam edemem diye söylendi ve banyoya gidip duşun altına girdi.

Bu para konusunu bilen kişi, Yargıç'ın onu gizlediği yeri de öğrenmiş olmalıydı. Ray duştan çıkıp, çırılçıplak ve üzerinden sular damlayarak gidip yatağının kenarına oturdu ve bir liste yapması gerektiğini düşündü. Haftada bir gelip babasının bahçesindeki otları temizleyen ve çimleri biçen eski mahkûm geldi aklına. Adam rahat konuşan ve Yargıç'la dost olup sık sık eve giren birisi de olabilirdi. Eve girmek zaten çok kolaydı. Belki de Yargıç gizlice dışa-

riya çıkıp kumar oynamaya gittiğinde o adam da eve girip etrafı arıyordu.

Claudia bu listenin üst sıralarında olabilirdi. Ray Yargıç'ın her davetinde onun koşarak eve geldiğini görür gibiydi, insan bir kadınla yıllarca yattıktan sonra, yerine birini koymadan başından kolayca silkip atamazdı onu. Yaşamları öylesine birbirine girmişti ki, onunla babasının arada bir yine görüşmüş olduklarını sanıyordu. Hiç kimse Reuben Atlee'ye Claudia kadar yakın olmamıştı. Claudia o büyük paranın kaynağını mutlaka biliyor olmalıydı.

Kadın isteseydi babasının evinin anahtarını da ele geçirebilirdi ama oraya girmek için zaten anahtara ihtiyaç yoktu. Cenaze töreninden önce sabahleyin eve gelmesinin nedeni başsağlığı dilemek değil, neler olup bittiğini anlamaktı mutlaka, ama rolünü iyi oynamıştı doğrusu. Çok zeki, kurnaz, katı bir kadındı ve yaşlı olmasına karşın gözü hâlâ erkeklerdeydi. Ray on beş dakika kadar hep Claudia'yı düşündü ve sonunda parayı izleyen kişinin o olduğuna inandırdı kendini.

Aklına iki kişi daha geldi ama daha sonra, onları listeye eklemesinin saçmalık olacağını düşündü. Bu iki kişiden biri Harry Rex'di ama Ray onun adını mırıldandığı anda yaptığından utandı. Diğeri de Forrest idi ama bu da saçma bir fikirdi. Forrest dokuz yıldan beri o eve adımını atmamıştı. Zaten öyle bir parayı bir rastlantı sonucu görmüş olsa orada asla bırakmazdı. Forrest'in eline üç milyon dolar geçmiş olsa hem kendine ve hem de etrafındaki insanlara büyük kötülük yapardı.

Listeyi yapmak kolaydı ama bunun sonucunu alması o kadar kolay olmayacaktı. Dışarıya çıkıp biraz koşmayı düşündü ama hemen sonra vazgeçti, birkaç eski elbisesini alıp iki yastık kılıfının içine doldurdu ve arabasına atlayıp Chaney'ye giderek onları 14B'ye bıraktı. Kiraladığı küçük depoda her şey yerli yerinde, bir gün önce bıraktığı gibi duruyordu, eşyalarını kimse karıştırmamıştı. Paralar hâlâ gizlediği yerdeydi. Orada bir süre durup düşündü, hemen ayrılmak istemiyordu ama birden aklına bir şey geldi; buraya gelirken arkasında bir iz bırakıyor olabilirdi. Paraları Yargıç'ın çalışma

odasından aldığını birisi hiç kuşkusuz biliyordu. Bu kadar büyük bir para için Ray'i sürekli izleyecek özel araştırmacılar da tutulabilirdi.

Bir özel detektif onu Clanton'dan Charlottesville'e ve sonra da Chaney'nin kiralık depolarına kadar izlemiş olabilirdi. Bunu düşününce yaptığı aptallık için kendine küfretti. Her şeyi düşünmeliydi. Bu paranın ona ait olmadığını unutmamalıydı!

14B'yi dikkatle kapadı ve asma kilidi birkaç kez çekerek iyice kontrol etti. Arabasına atlayıp öğle yemeği için Cari ile buluşmaya giderken dikiz aynalarından sürekli olarak arkasını ve etrafını gözletliyor, çevresindeki diğer arabaların sürücülerini titizlikle inceliyordu. Bir süre sonra kendi kendine gülmeye başladı, bu şekilde, yaralanmış bir av hayvanı gibi yaşayamazdı.

Bırak alsınlar lanet olası parayı, diye homurdandı. Hiç olmazsa bu şekilde, sürekli endişe ve korku içinde yaşamaktan kurtulurdu. Evet, 14B'nin kilidini kırıp içeriye girseler ve o paraları çalsalar bile pek umursamayacaktı. Böyle bir şey için hazırlıklı olmalıydı.

18

Bonanza'nın Atlantic City'ye tahmini uçuş süresi seksen beş dakikaydı ve Ray'in kiraladığı Cessna ise bu mesafeyi ancak iki saattt uçabilirdi. Ray ve Fog Cumartesi sabahı erkenden Bonanza'nın çevresinde dolaşıp uçuş öncesi dış kontrolünü dikkatle yaparken Dick Docker ve Charlie Yates de ellerindeki plastik kahve kupalarıyla onları izliyor ve sanki kendileri uçacakmış gibi durmadan bir şeyler söyleyip onlara müdahale ediyorlardı. O sabah uçacak öğrencileri yoktu ve Ray'in Bonanza'yı satın almak istediğini duydukları için merakla onları izliyorlardı. Uçak hangarlarındaki dedikodular da kahvehane dedikodularından aşağı kalmazdı.

Fog Nevvton bir kanadın altına diz çökmüş, yakıt depolarında su ve pislik olup olmadığını kontrol etmek için minik bir musluk tan benzin sızdırırken Docker ona doğru baktı ve, "Şimdi ne istiyor buna?" diye sordu.

Fog bu uçuşun sorumlusu olduğunu belirtmek ister gibi hafif bir gülümsemeyle ona baktı ve, "Dört yüz on bine indi," diye cevap verdi.

Yates, "Hâlâ çok yüksek sayılır," dedi.

Docker bu kez Ray'e döndü ve, "Bir teklif yapacak mısın ona?" diye sordu.

Ray başını bile çevirmeden, "Sen kendi işine baksana," dedi. (1 sırada motor yağını kontrol ediyordu.

Yates, "Bizim işimiz bu zaten dostum," dedi ve hepsi birden güldüler.

Diğerlerinin istenmeyen yardımlarına karşın uçuş öncesi kontroller sorun çıkmadan tamamlandı. Uçağa önce Fog bindi ve kokpitteki sol koltuğa oturup emniyet kemerini bağladı. Ray onun arkasından bindi, sağ koltuğa oturdu, kapıyı hızla çekip kapadı, kilitledi ve emniyet kemerini bağladıktan sonra telsizi başına geçirdi, aradığı mükemmel uçağı bulduğuna inanıyordu. İki yüz beygircüündeki motor hemen çalıştı. Fog ağır ağır tüm aletleri, ibreleri ve telsizi gözden geçirip kontrol ettikten sonra trafik kontrol kulesini aradı. Kalkışı yapacak ve daha sonra kontrolü Ray'e bırakacaktı.

Rüzgâr hafifti, gökyüzünde yüksek irtifalarda parçalı bulutlar vardı ve uçuş için mükemmel bir gündü. Saatte yetmiş mil süratle pistten kesilip havalandılar, iniş takımlarını içeriye aldılar ve kendilerine verilmiş düz uçuş irtifalı olan altı bin fite kadar dakikada sekiz yüz fitlik tırmanış süratıyla tırmanışa geçtiler. Bir süre sonra Ray kontrolü aldı ve Fog da ona otopilot, hava radarı ve trafikte çarpışmadan kaçınma sistemini anlattı. Sonra birkaç kez, "Depoları dolmuş," dedi.

Fog donanmadayken uçak gemilerinde savaş uçaklarıyla uçuşmuştu ama son on yıldır sadece küçük Cessna'larla uçuyordu ve Ray gibi birçok kişiye uçuş eğitimi vermiş, pek çok pilot yetiştirmişti. Bonanza tek motorlu uçakların Porsche'uydu ve Fog bu tip bir uçakla uçuş şansını bulduğu için mutluydu. Hava trafik kontrolünün onlara verdiği uçuş başı Dulles ve Reagan havaalanlarının yoğun hava trafiğinden uzakta, Washington'un güneydoğusundan geçiyordu. Washington D.C.'ye yaklaşık otuz mil mesafede ve bir mil yüksekte Capitol'ün kubbesini gördüler ve kısa bir süre sonra Chesapeake'in üzerinde uçarken de uzaklarda Baltimore'un ufukla göründü. Altlarında körfezin suları pırıl pırıldı, çok güzel bir manzaraydı ama Ray için uçağın içi çok daha ilginçti. Ray kumandayı otopilottan çıkarmış kendisi uçuyordu. Uçuş başından sapmıyor, irtifasını tam olarak tutuyor, Washington kontrol kulesiyle konuşuyor, bir yandan da Bonanza'nın performansı konusunda konuşan Fog'u dinliyordu.

Her iki pilot da bu uçuşun saatlerce sürmesini isterdi ama bir

süre sonra ufukta Atlantic City göründü. Ray önce dört bine, sonra üç bin fite alçaldı ve kule yaklaşma frekansına geçti. Pist görüş düğü zaman son yaklaşımda Fog kontrolü aldı ve yumuşak bir inişle uçağı piste oturttu. Genel havacılık apronuna doğru taksi ya parlarken iki sıra halinde park etmiş Cessna'ları gören Ray, bunların artık kendisine küçük ve basit geldiğini düşünmeden edemedi. Pilotlar her zaman bir sonraki uçaklarını ararlardı ve Ray de kene istediğı uçağı bulmuştu.

Fog'un en sevdiği kumarhane sahildeki bir sürü casinonun arasında bulunan Rio idi. Öğle yemeğı için ikinci kattaki bir kafeteri yada buluşmak üzere sözleşip birbirlerinden ayrıldılar. İki de istediğı oyunu yalnız olarak oynamak düşüncesindeydi. Ray bir sürü kolları makineler ve kumar masaları arasında dolaştı. Cumartesi olduğu için Rio kalabalıktı. Bir süre sonra poker masalarına yaklaştı. Fog bir masa etrafına toplanmış olan kalabalığın arasındaydı, elinin altındaki fişleri muhafaza ederek kartlarına bakıyordu.

Ray'in ceplerinde beş bin dolar vardı - Clanton'dan getirdiğ paralar arasından elli tane yüzer dolarlık banknot alıp ceplerini koymuştu. Onun amacı o paraları sahildeki kumarhanelerde kullanmak ve sahte ya da işaretli olup olmadıklarından emin olmaktı. Geçen Pazartesi gecesi Tunica'ya gittikten sonra zaten paralarını gerçek olduğuna hemen hemen inanmıştı.

Neredeyse paraların işaretli olmalarını isteyecekti. Böylece FBI onun izini bulur ve bu paraların kaynağını ona söyleyebilirdi. Cıyanlı bir şey yapmış değildi ki. Ortada bir suç varsa bile bu onu ilgililendirmezdi, bunun sorumlusu zaten ölmüştü. Federallerden yardım isteyecek hale gelmişti artık.

Bir yirmibir masasında boş bir sandalye bulup oturdu ve masaya beş tane yüz dolarlık banknot koyup, eski bir kumarbaz gibi "Fiş ver bakalım," dedi.

Krupiye başını bile kaldırmadan, "Beş yüz dolar fiş veriyorum," diye seslendi.

Arkada duran denetçi, "Tamamdır," diye cevap verdi. Bütün masalar doluydu, arkadaki kollu makineler çalışıyor, zar atılan masalardan bağırışlar yükseliyordu.

Krupiye paralan alırken Ray birden korkar gibi oldu. Diğer oyuncular hayran bakışlarla onu süzüyorlardı. Masadaki tüm diğer oyuncular beş ve on dolarlık fişlerle oynuyordu. Ray onlara baktı ve içinden, amatörler, diye söylendi.

Krupiye Yargıç'tan gelen ve hepsi de gerçek olan banknotları alıp para kutusuna koydu ve Ray'e yirmi tane yirmi beş dolarlık fiş verdi. Ama Ray on beş dakika içinde fişlerin yarısını kaybetti ve masadan kalkıp dondurma almaya gitti, iki yüz elli dolar kaybetmişti ama umurunda bile değildi.

Barbut masaları etrafında dolaştı ve bir süre zar atıp bağırان insanları seyretti. Babasının nasıl olup da zar atma konusunda bu kadar usta olabildiğine bir tür aklı ermiyordu. Mississippi'nin Ford İlçesi gibi küçük bir kasabasında zar atmayı nerede ve nasıl öğrenmişti?

Ray bir kitapçıdan aldığı kumar oyunlarıyla ilgili ince bir kitaptan barbutla ilgili bazı bilgiler edinmişti. Bir süre dolaştıktan sonra cesaretini toplayıp barbut masalarından birine yanaştı ve iki oyuncunun arasına girerek elinde kalan on fişi masaya koydu. Zarlar düşüş geldi, krupiye paralan topladı ve Ray de Rio'dan çıkıp onun hemen yanındaki Princess adlı kumarhaneye girdi.

Tüm casinoların içinde aynı görüntü vardı. Yaşlı kadın ve erkekler yüzlerinde umutsuz ifadelerle kollu kumar makineleri başına oturmuş, durmadan para atıp kollan çekiyorlardı. Birkaç seferde bir çanağa düşen birkaç tane madeni para onları makine başına kolayca bağlayabiliyordu. Kartlarla oynanan yirmibir oyunu masalarında bedava bira ya da viski içerek oynayan daha sakin kumarbazlar vardı. Fakat ciddi kumarbazların büyük çoğunluğu barbut masaları çevresine toplanmıştı. Birkaç Uzakdoğulu turist rulet oynuyordu. Yarı çıplak dolaşan garson kadınlar isteyen kumarbazlara içki servisi yapıyordu.

Ray yine bir yirmibir masasına gitti ve şansını tekrar denemek

istedi. Çıkardığı beş banknot krupiye tarafından dikkatle incelendi. Ray oyuna yüz dolarla başladı ve onu kaybetmedi, artık kazaya başlamıştı.

Cebinde daha bir sürü kontrol edilmemiş, incelenmemiş bani not vardı. Onun için oynadığı parayı ikiye katladıktan sonra onla cebine koydu, on tane yeni banknot çıkardı ve yüzer dolarlık fişlerden istedi. Krupiye denetçiye haber verdi ve denetçi hafifbir gülümsemeyle ona bakıp, "Şansınız açık olsun beyefendi," dedi. Ray bir saat sonra masadan ayrılırken elinde yirmi iki tane fiş vardı.

Gittiği Forum adlı üçüncü casino diğerlerinden biraz daha esj görünüşlü bir yerdi ve içerdeki sigara kokusunu yok etmek için e rafa ucuz deodorant sıkılmıştı. Buradaki kumarbazlar daha yaşlıydı ve Ray biraz sonra Forum'un özelliğinin, çeyrek dolarla oynan kolları kumar makinelerinin çokluğu ve yaşı altmış beşin üzerinde olan oyunculara bedava kahvaltı, öğle ya da akşam yemeği verilmesi olduğunu anladı. Buradaki kadın garsonlar daha ziyade yaşı kırkın altında olan müşterilere içki servisi yapıyordu ve diğerlerinde olduğu gibi yarı çıplak da değillerdi. Üzerlerine spor gömlekler ve işçi tulumunu andıran pantolonlar giymişlerdi.

Yirmibir masasında limit bir elde on dolardı. Krupiye Ray'ı yüz dolarlık banknotunu görünce bir an tereddüt etti ve onu al sanki sahte para yakalamış gibi ışığa tuttu. Parayı denetçi incelerken Ray de bu banknotu Rio adlı casinodan aldığını söylemeye hazırlanıyordu. Fakat denetçinin, "Tamamdır, alabilirsin," dediğini duyunca birden rahatladı. Orada bir saat içinde üç yüz dolar kaybetti

Bir sandviç yemek için buluştuklarında Fog ona casinoyu iflat ettirmek üzere olduğunu söyledi. Ray yüz dolar zarardaydı ama < da tüm kumarbazlar gibi hemen yalana başvurup, az da olsa kazanmış olduğunu anlattı. Akşam üzeri saat 5'te çıkıp Charlottesville' uçmayı kararlaştırdılar.

Ray'in bu kez gittiği kumarhane, sahil boyundaki casinoların en yenisiydi. Ray cebindeki tüm parayı Canyon Casino adlı bu ku

marhanenin elli dolarla oynanan bir masasında fişe çevirdi. Bir süre oynadıktan sonra sıkıldı ve bara gidip soda içerek televizyondaki bir Vegas boks maçını izlemeye başladı. Atlantic City'ye getirdiği beş bin doların hepsi de kumarhanelerde iyice incelenmiş ve temiz oldukları kanıtlanmıştı. Buradan dört bin yedi yüz dolarla ayrılacak ve arkasında da belirgin bir iz bırakacaktı. Yedi casinoya girip çıkmış ve hepsinde de video kameralar tarafından izlenmiş, fotoğrafları çekilmişti. İki kumarhanede fişlerini veznede nakit paraya çevirirken bir form doldurup imzalamıştı. Diğer ikisinde de biraz daha para çekmek için kredi kartlarını kullanmıştı, arkasında çok açık izler bırakmak ister gibi davranıyordu.

Eğer Yargıç'ın parası aranan bir paraysa, o zaman arayanlar Ray'in kim olduğunu ve onu nerede bulabileceklerini kolayca bileceklerdi.

Havaalanına giderlerken Fog oldukça sessizdi. Öğleden sonra şansı tersine dönmüştü. Bir süre sonra, "Birkaç yüz dolar kaybettim," dedi ama kaybının bundan çok daha fazla olduğu davranışlarından açıkça belliydi.

"Sen ne yaptın peki?" diye sordu.

Ray, "Öğleden sonra şansım hiç de fena değildi," diye cevap verdi. "Uçağın kira parasını çıkardım sayılır."

"Bu da fena sayılmaz."

"Kırayı nakit olarak ödeyebilir miyim acaba?"

Fog güldü ve, "Nakit para bu ülkede hâlâ yasal sayılıyor," derken eski neşesini biraz bulmuş gibiydi.

"O halde öyle öderiz."

Kalkış öncesi kontrolünü yaparlarken Fog ona sol koltukta (kaptan pilot koltuğu) uçmak isteyip istemediğini sordu. "Bunu da bir ders olarak kabul ederiz," dedi. Uçuş dersi verip biraz para kazanma düşüncesi onu neşelendirmişti.

Ray iki küçük yolcu uçağını izleyip pist başında onların kalkışını beklemeye başladı. Kuleden kalkış izni geldiğinde Fog'un dikkatli gözetimi altında gaz verip kalkış rulesine başladı, sürati saatte yetmiş mile çıkardı ve lövyeyi hafifçe çekerek güzel bir kalkış yap-

tı. Uçağın türboşarjlı motoru Cessna'nınkinden iki kat daha güçlü gibi görünüyordu. Kısa bir sürede yedi bin beş yüz fite tırmandık ve düz uçuşa geçtiler.

Ray ve Fog uçuş defterini doldurmak ve kulaklıkları yerine koymak için uçuş okulundan içeriye girdiklerinde Dick Docker bir koltukta uyukluyordu. Onların sesini duyunca hemen uyanıp ayağa fırladı ve kontuara gitti. Çekmeceden doldurulacak formları çıkarırken yarı uykulu bir sesle, "Bu kadar çabuk döneceğinizi sanmıyordum," dedi.

Ray, "Casinoların bütün paralarını aldık," diyerek güldü.

Fog o anda onların yanından sessizce ayrılmış ve teorik uçuş dersleri verilen dershaneye gitmişti.

"Vay canına, demek öyle oldu ha?"

Ray uçuş defterinin boş sayfasını bulmaya çalışıyordu.

Dick önündeki kâğıda bir şeyler yazarken, "Kira ücretini şimdi ödeyecek misin?" diye sordu.

"Evet, ama peşin ve nakit ödeyeceğim için peşin indirim istiyorum."

"Böyle bir indirim olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi öğrendin işte. indirim yüzde ondur."

"Pekâlâ, sanırım bunu yapabiliriz." Uçuş kirasını tekrar hesapladı ve sonra, "Tamam, hepsi bin üç yüz yirmi dolar tutuyor," dedi.

Ray parayı saydı ve, "Yirmilik banknotum yok. işte sana on üç tane yüzlük," diyerek gülümsedi. Dick ondan aldığı paraları sayarken, "Bugün buraya birisi gelip uçuş dersi almak istediğini söyledin ve onunla konuşurken senin adın da geçti," dedi.

"Kimmiş bu adam?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç görmemiştim onu."

"Konuşmanızda benim adım neden geçti peki?"

"Aslında garipti söylediği. Ona uçuş dersleri ve ücretleri konusunda bilgi veriyordum ve birdenbire senin bir uçağın olup olmadığını sordu. Söylediğine göre seni bir yerlerden tanıyormuş."

Ray iki elini de kontuarm üstüne koydu ve, "Adamın adı neymiş, sordun mu?" diyerek onun yüzüne baktı.

"Sordum ama bana Dolph gibi bir şey söyledi, aslında pek anlayamadım adını. Kuşkuyla davranışları vardı ve bir süre sonra da çekip gitti. Onun arkasından baktım. Senin arabanın yanına gitti, sanki çalmak istiyormuş gibi etrafında dolandı ve sonra da uzaklaşıp kayboldu ortadan. Dolph adında birini tanıyor musun?"

"Hayır, tanımıyorum."

"Ben de Dolph adında birini hiç tanımadım. Dediğim gibi, adamın konuşmaları ve davranışları bir garipti zaten."

"Nasıl bir adamdı bu?"

"Yaklaşık elli yaşlarındaydı, ufak tefek, zayıf bir adamdı, kır saçları geriye doğru taranmıştı, siyah gözleri vardı ve ikinci el araba satıcısı bir Yunan'ya benziyordu, sivri burunlu çizmeler giymişti."

Ray onun bu tarifine başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Böyle birini hiç tanımamıştı.

Ray, "Neden onu hemen başından defetmedin peki?" diye sordu.

"Ne bileyim, adamı yeni bir müşteri sandım."

"Sen müşterilerine ne zamandan beri böyle nazik davranıyorsunuz?"

"Sen şimdi bunu boş ver de Bonanza'yı alacak mısın onu söyle bakalım?"

"Yok canım. Sadece bunun hayalini kuruyorum işte."

Fog biraz sonra geriye dönünce güzel uçuş için birbirlerini kutladılar ve bir süre sonra tekrar böyle bir uçuş yapmak üzere sözleştiler, bunlar pilotlar arasında her zaman söylenen sözlerdi. Ray oradan çıkıp arabasına atladı ve yolda giderken yine etraftaki tüm arabaları ve kaldırımları gözetlemeye başladı.

Onu izliyorlardı.

17

Bir hafta geçmiş ama Atlantic City'de kullanılan paraların izi süren FBI ya da Maliye Bakanlığı ajanlarından hiçbiri kapısına gelip ona sorular sormamıştı. Dolph adındaki kişi ya da ona benzeyen birisi de gelip onunla konuşmak istememişti, Ray yine her gün yaptığı gibi beş millik sabah koşularını koşuyor ve bir hukuk hocası olarak görevini sürdürüyordu.

Bonanza ile daha sonra üç uçuş daha yaptı ve her seferinde sığınarak oturup ona uçuş dersleri veren Fog'a ders ücretlerini nakit olarak ödedi. Ödemesini yaparken, "Kumar parası," diyerek gültüyordu ama yalan da değildi bu söylediği. Fog kumarda kaybettiği paraları geri alabilmek için tekrar Atlantic City'ye gitmek istiyordu. Ray'in kumar tutkusu yoktu ama oraya uçmak onun da hoşuna gidiyordu. Casinolarda yine hoşça vakit geçirip biraz para harcı cayararak eğlenebilir, uçuş derslerine ve nakit ödemeye devam edebilirdi.

Paralar şimdi yeni kiralanan 37F numaralı küçük depodadır - Ray Atlee 14B'yi boşaltmamış, eski elbise ve eşyaları orada bırakmıştı. 37F numaralı depo NDY Girişimi adlı, asline olmayan bir firma adına kiralananmıştı ve Ray bu adı, uçuş öğretmenlerinin soyadlarından esinlenerek bulmuştu. 37F'nin kiralama belgesinde Ray'in adı geçmiyordu. Depoyu üç ay için kiralamış ve kirasını da peşin olarak ödemişti.

Yeni depoyu kiralarken Bayan Chaney'ye, "Bunun gizli kaim; sını istiyorum," dedi.

Kadın ona, "Burada her şey gizlidir bayım. Buraya her tip insan gelir," diye cevap verdi. Bunu söylerken de, "Orada ne saklarsan sakla, beni hiç ilgilendirmes, sen sadece parayı öde yeter," der gibi baktı ona.

Para kutularını gece karanlığında ve uzakta duran bir güvenlik görevlisini de gözetleyerek birer birer taşımıştı yeni depoya. 37F numaralı depo da aynen 14B'ye benziyordu ve altı kutuyu oraya taşıdıktan sonra kendi kendine, oraya her gün gelip kontrol etmeyeceğine dair yine söz verdi. Üç milyon doları oradan oraya taşımanın bu kadar güç bir iş olabileceğini hiç düşünmemişti doğrusu.

Harry Rex telefon etmemiş ama yine bir kutu dolusu, ilk gelenlere benzer başsağlığı mektubu göndermişti. Ray bunların arasında da geçen seferki gibi bir mesaj olabilir düşüncesiyle hepsini okumaya karar verdi. Ama yeni gelenlerin arasında öyle bir mektup ya da kart yoktu.

Sınavlar başladı ve bitti, mezuniyetten sonra hukuk fakültesi bütün yaz boyunca boş ve sessiz olacaktı. Kaley dışında bütün öğrencilerine veda etti Ray. Genç kadın yaz boyunca Charlottesville'de kalacağını söylemişti ona. Bir gün yine mezuniyetten önce onunla buluşmak için ısrar etti. Ray ondan kurtulmak için ne yapacağını bilemiyordu.

Kadının ısrarlarına karşı dayanmak için elinden geleni yapmaya çalışır ve bir yandan da bunu kabul etmeyi düşünürken, "Buradaki öğrencilik yaşamının bitmesini bekleyelim, daha iyi olur," dedi. O sırada Ray'in bürosunda bulunuyorlardı ve kapı da açıktı.

"Mezuniyetime sadece birkaç gün kaldı işte."

"Bunu ben de biliyorum."

"O halde bana bir randevu ver."

"Hayır, önce mezun ol, randevuyu sonra ayarlarız."

Genç kadın bürodan çıkmadan önce ona yine o anlamlı ifadeyle baktı ve gülümsedi, Ray başının bu kadınla derde girebileceğini biliyordu, ondan kolayca kurtulamayacaktı. Kaley daracık blucin pantolonuyla koridordan aşağıya doğru yürürken Cari Mirk geldi,

Ray'in, kadının arkasından baktığını gördü ve, "Fena değil ha!" dedi.

Ray biraz utanmış gibiydi ama yine de gözlerini kadından ayırmadı ve, "Peşimi bırakmıyor," dedi.

"Peşini bırakmadığı kişi sadece sen değilsin. Dikkatli ol."

Ray'in büro kapısının dışında, koridorda duruyorlardı. Ca ona garip görünümlü bir zarf uzattı ve, "Şuna bir bak da eğlen biraz," diyerek güldü.

"Nedir bu?"

"Vahşi Kuşlar Balosu için bir davetiye."

Ray zarfın içindeki davetiyeyi çıkarırken, "Anlayamadım, n balosu dedin?" diye sordu.

"İlk ve belki de son Vahşi Kuşlar Balosu. Piedmont'daki vah; kuşlar ve av kuşlarının korunması için verilen bir balo ve smoki; istiyorlar. Baloyu organize edenlere bir baksana.

Ray davetiye üzerindeki yazıyı ağır ağır okudu. "Vicki ve Le Rodowski sizi bu geceye davet eder ve..."

"Şirket tasfiyecisi şimdi de kuşlarımızı koruma altına alıyor ha Çok dokunaklı, değil mi?"

"İki kişilik davetiye beş bin dolar!"

"Sanırım Charlottesville için bir rekor olacak bu. Davetiye de kana gönderilmiş. Dekan A listesinde, bizler değiliz, ama adamın karısı bile bu fiyata şaşırmış."

"Suzie her şeye kolay kolay şaşırmaz ama, değil mi?"

"Biz öyle sanıyorduk, iki yüz kişi davet etmişler. Böylece bir milyon dolar kadar para toplayacak ve bu işlerin nasıl yapıldığını herkese gösterecekler. Yani planları bu olmalı. Suzie otuz çift gi derse şanslı sayılırlar diyor."

"O gitmiyor mu peki?"

"Hayır ve dekan da buna sevinip rahatlamış. Dekan on yıldır ilk kez smokinli bir toplantıya gitmeyeceklerini söyledi."

Ray davetiyenin alt tarafına bakarken, "Müziği de Driftin Topluluğu yapacak, öyle mi?" dedi.

"Bu ona elli bine mal olacaktır."

"Bence büyük aptallık bu."

"Burası Charlottesville dostum. Soytarının biri Wall Street'i bırakıp yeni bir kadınla evleniyor, büyük bir at çiftliği satın alıyor, etrafa para saçmaya başlıyor ve küçük bir kasabada büyük bir adam olmak istiyor."

"Her neyse, ben gitmiyorum ya, umurumda bile değil."

"Seni zaten davet etmemişler. Sakla bu davetiyeyi."

Cari gidince Ray de elindeki davetiyeyle bürosuna girdi ve masasına gitti. Koltuğuna oturup arkasına yaslandı, ayaklarını masanın kenarına koydu, gözlerini kapadı ve hayal kurmaya başladı. Sırtı açık, siyah, harika dekolte bir gece elbisesiyle, Vicki'den on üç yaş daha genç ve şahane vücutlu Kaley ile bu baloya gittiğini hayal etti. Ray kendisi de çok iyi dans ederdi ve kendilerini orada, dans pistinde Drifter orkestrasının çaldığı müzikle ağır ağır dönerlerken görür gibiydi. Herkes onlara bakıyor ve, "Bu kadın da kim?" diye fısıldaşıyordu.

Vicki onları görünce, terzi elinden çıkmış smokiniyle ortalarda dolaşan göbekli kocası Levv'u piste sürüklemek zorunda kalacaktı mutlaka. Kuşları kurtarıp halkın saygısını kazanmak isteyen parlak kır saçlı şişko keçi Lew ne yapacaktı acaba? Her zaman ağrıyan sırtıyla yürümekte bile zorluk çeken o koca göbekli Lew, milyon dolarlık elbisesi içinde kemikleri sayılan sıska karısıyla gurur duyuyor olmalıydı.

Ray ve Kaley onlardan çok daha güzel bir çift oluşturacak, çok daha iyi dans edecek ve tüm gözleri üzerlerine çekeceklerdi, ama bütün bunlar neyi kanıtlayacaktı ki?

Aslında güzel bir hayaldi ama bu tür hayallerden vazgeçmeliydi, Artık çok parası vardı ama paralarını bu tür saçmalıklara harcamaması gerekiyordu.

Washington arabayla sadece iki saatlik mesafedeydi ve yolun yarısından fazlası güzel manzaralıydı. Fakat Ray'in sevdiği yolculuk yöntemi değişmişti. Fog'la beraber Bonanza'ya atlayıp otuz beş

dakikada Reagan Havaalanına indiler ama önceden izin almaları na karşın iniş izni biraz zor verilmiş gibiydi. Ray havaalanından bi taksiye atladı ve on beş dakika sonra Pennsylvania Caddesi'ndek Maliye Bakanlığı binasıındaydı.

Hukuk fakültesindeki meslektaşlarından birinin kayınbirader Maliye Bakanlığı'nda bir üst düzey bürokrat olarak çalışıyordu Bakanlığa telefon edilmiş ve Bay Oliver Talbert, Profesör Ray Atlei ile tanışmaktan ve Klişe ve Basım Bürosu'ndaki oldukça konforlu bürosunda görüşmekten mutlu olacağını söylemişti. Profesör bi konuda araştırma yapıyordu ve onu fazla meşgul etmeyecekti Talbert isimli bu memur, meslektaşının kayınbiraderi olan yüksel bürokrat değildi ama Ray'e yardımcı olması için ona rica edilmiş ti.

Ray adamın bürosuna girip tanıştıktan sonra sahte para basımıyla ilgili konularda konuşmaya başladılar ve Talbert ona bu konuda uğraştıkları teknik sorunlardan söz etti - özellikle mürekkep püskürten baskı makineleri ve bilgisayarla basılan sahte paralar çok uğraşıyorlardı. Talbert'in elinde mükemmel basılmış sahte para örnekleri de vardı. Adam Ray'e bir büyüteçle sahte para üstündeki kusurları gösterdi - Ben Franklin'in alnındaki ayrıntılarda görülen eksiklikler, fondaki dizayndan geçen ince hattın yokluğu, seri numaralarındaki mürekkep fazlalıkları gibi hatalardı bunlar. Talbert, "Aslında bu mükemmel bir sahte para," dedi. "Ve kalpazanlar her geçen gün daha iyisi yapabiliyorlar."

Ray onunla konuşurken birdenbire ve hiç ilgisiz bir yerde, "Bunu nerede buldunuz?" diye sordu. Talbert örneklerin bulunduğu tahtanın arkasındaki etikete baktı ve, "Meksika'da," diye cevap verdi ama başka bir şey de söylemedi.

Maliye Bakanlığı kalpazanlarla savaşılabilmek için kendi teknolojisine sürekli yatırımlar yapıyordu. Banknotlara hemen hemen holografik bir etki veren baskı makineleri, filigranlar, renk değiştiren mürekkepler, ince hat baskı paternleri ve sahte parayı bir saniyeden daha az bir zamanda tanıyabilen tarayıcılar geliştiriliyordu. Şimdiye kadar geliştirilmiş olan çok etkin bir yöntem henüz

kullanılmamıştı. Bu yöntem sadece paranın rengini değiştiriyordu. Renk yeşilden maviye, sarıdan pembeye dönüşüyordu. Eski sistemlerin yerine bankalara yeni teknolojiler konduğu zaman kalpazanların işi bitmiş olacaktı, en azından Talbert böyle düşünüyordu. Adam bunları söyledikten sonra, "Fakat Kongre buna izin vermiyor," diyerek başını iki yana salladı.

Ray aslında sahte olmayan paraların nasıl izlenebildiğini öğrenmek istiyordu. Sonunda o konuya geldiler. Talbert'in söylediğine göre sahte olmayan paralar aslında işaretlenmezdi ve bunun basit bir nedeni vardı. Eğer suçlu bir kişi paranın üstünde bir işaret görürse önlemini alır ve yakalanmazdı. İşaretleme aslında paraların seri numaralarının alınmasıydı ve bu iş eskiden elle yapıldığı için çok zaman alıyor ve yorucu oluyordu. Talbert ona bir adam kaçırma ve Fidyе olayını anlattı. Fidyе parası polisin eline, kaçıranların istediği zamandan sadece birkaç dakika önce geçmişti. İki düzine FBI ajanı yüz dolarlık banknotların seri numaralarını yazabilmek için çılgın gibi çalışmıştı. Talbert, "Fidyе parası bir milyon dolarıdı," dedi. "Ama hepsinin seri numarasını yazacak vakitleri yoktu. Yaklaşık sekiz yüz bin doların seri numarası alındı ama bu da yeterliydi. Adam kaçırıp fidye alanları bir ay sonra, harcadıkları paraların seri numarası sayesinde yakaladılar ve mesele çözüldü."

Yeni bir tarama cihazı bu işi çok daha kolay çözüyordu şimdi. Cihaz bir seferinde on banknotu birden fotoğraflıyor, kırk saniyede yüz banknotun fotoğrafını çekiyordu.

Ray onun anlattıklarını dinleyip not alırken, "Seri numaralan kaydedildikten sonra parayı nasıl buluyorsunuz peki?" diye sordu. Talbert ondan böyle sorular da bekliyor muydu acaba?

"Bunun iki yolu vardır. Eğer parası çok olan bir kuşku bu lunursa biraz sıkıştırılır ve polisin kafa çalıştırmasıyla ele geçer. Narkotik ve FBI uyuşturucu işinde olanları bu şekilde yakalar. Bir sokak satıcısı yakalayıp onunla anlaşır ve adama örneğin yirmi bin dolar numarası alınmış para verilip tedarikçisinden mal alması istenir, böylece büyük uyuşturucu satıcısı da ele geçmiş olur."

Ray, "Peki ama küçük satıcıyı yakalayamazsanız ne yaparsınız?"

diye sorarken ölmüş olan babasını hatırlamaktan alamadı kendini.

"Bu da ikinci yoldur ve çok daha zordur. Piyasadan çekilen paralar Merkez Bankası'na geldiği zaman içlerinden alınan örneklerle taranır, içlerinde daha önceden seri numarası alınmış para varsa bunların geldiği banka bulunur. Fakat o zaman da geç kalınır olur. Arada sırada numaraları alınmış paraları belirli bir bölgede ve belirli bir süre içinde kullananlar çıkar, birkaç suçlu bu şekilde yakalanmıştır."

"Zor ve uzun süreli bir çalışma."

"Tamamen öyledir."

Ray bir an düşündü ve sonra, "Birkaç yıl önce, küçük bir uçak enkazı bulmuş olan ördek avcılarıyla ilgili bir hikâye okumuş bir yerde," dedi. Bu hikâyeyi kendi kendine birkaç kez tekrarlamış ve âdeta ezberlemişti. "Hikâyeye göre uçak enkazı içinde yaklaşık bir milyon dolar nakit para varmış. Avcılar bunun uyuşturucu parası olduğunu düşünmüş ve almışlar. Daha sonra düşündüklerini doğru, paraların işaretli olduğu anlaşılmış ve adamların yaşadıkları küçük kasabada ortaya çıkmış."

Talbert, "Sanırım bunu ben de duymuştum," dedi.

Ray, demek ki hikâye doğruymuş diye düşündü. "Şimdi öğrenmek istediğim şey şu; böyle bir para bulan birisi bu para) Narkotiğe, FBI'ya ya da Maliye Bakanlığı'na getirip temiz olup olmadığını ve kaynağını öğrenebilir mi acaba?"

Talbert kemikli parmağıyla yanağını kaşıdı, soruyu düşündü ve sonra omuzlarını silkerek, "Bunun yapılmaması için bir neden göremiyorum ben," diye cevap verdi. "Fakat bunun da bir riski var elbette. Bunu yaptıran kişi bulduğu parayı kaybedebilir."

Ray, "Bunun sıkça yapılan bir şey olmadığına eminim," dedi ve buna ikisi de güldüler.

Talbert ona bir de Chicago'lu bir yargıcın hikâyesini anlattı; bir yargıç davaların tarihini öne almak ve lehte kararlar çıkarmak için avukatlardan beş yüz ve bin dolar gibi pek de büyük olmayan rüşvetler alıyordu. FBI bunun haberini almadan önce yargıç bu işi yıl

larca yapmıştı. Rüşvet veren birkaç avukatı yakaladılar ve onları yem olarak kullanmak üzere ikna ettiler. Banknotların seri numaraları alındı ve iki yıl süren bir operasyon sürecinde yargıç üç yüz elli bin dolar rüşvet topladı. Ama yargıca baskın yapıldığında hiçbir şey bulamadılar, paralar yok olmuştu. Birinin yargıcı uyardığı açıktı. Fakat FBI işin peşini bırakmadı ve paraları bir süre sonra yargıcın Arizona'daki kardeşinin garajında buldu ve suçlular da hapsi boyladı."

Ray birden hafifçe ürperdiğini hissetti. Talbert bunu öylesine mi anlatmıştı, yoksa ona bir şeyler mi söylemek istiyordu? Fakat daha sonra bu hikâyenin bir amacı olmadığını anladı ve rahatladı. Talbert Ray'in babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Adama teşekkür ederek çıktı ve bir taksiye atlayıp havaalanına giderken not defterinde basit bir hesap yaptı. Chicago'daki gibi bir yargıcın yılda yaklaşık yüz yetmiş beş bin dolar rüşvet alarak üç milyon dolar toplayabilmesi için bu işi on sekiz yıl yapması gerektirdi. Ama orası Chicago'ydu, orada yüzlerce mahkeme ve Kuzey Mississippi'de olduğundan çok daha büyük davalara bakan binlerce zengin avukat vardı. Oradaki hukuk sistemi âdeta bir endüstriydi, bir sürü dolap dönüyor, rüşvetler rahatça alınıp verilebiliyordu. Halbuki Yargıç Atlee'nin dünyasında bütün işleri birkaç kişi yapıyordu ve ortada rüşvet döndüğü takdirde insanlar bunu kolayca öğrenebilirdi. Üç milyon dolar 25. Bölge'den çıkmış olamazdı, çünkü oralarda zaten o kadar para yoktu.

Sonunda Atlantic City'ye bir kez daha gitmeye karar verdi. Yanma daha çok para alacak ve tüm kumarhanelerden geçirerek temiz olup olmadıklarını anlayacaktı. Son bir deneme daha yapması gerekiyordu. Yargıç'ın paralarının temiz olduğunu kesin olarak öğrenmeliydi.

Fog da sevinecekti bu işe.

20

Vicki evden kaçıp da Tasfiyeci'nin at çiftliğine gittiği zamar bir öğretim görevlisi arkadaşı Ray'e boşanma avukatı olarak Axi Sullivan'ı tavsiye etmişti. Axel iyi bir avukattı ama yasal olarak yapabileceği fazla bir şey yoktu. Vicki gitmişti, geri gelmeyecekti \ Ray'den de bir şey istemiyordu. Axel boşanma davası için gerek belgeleri hazırladı, Ray'e iyi bir psikiyatr tavsiye etti ve onu bu iş kenceden kurtarmak için elinden geleni yaptı. Axel'e göre şehirde ki en iyi özel dedektif, birisini dövdüğü için cezalandırılmış siyah eski bir polis olan Corey Cravvford idi.

Crawford'un bürosu kardeşinin kampus yakınlarındaki barının üst katındaydı. Burası güzel bir bardı, yemek servisi de yapıyordu ve pencereleri boyasızdı, buraya üniversite öğrencilerini bahis oynayan bir bahisçi dışında kötü insan gelmezdi. Fakat Rayine de arabasını bardan üç blok mesafeye park etti. Buraya giren ken görülmek istemiyordu. Binanın içinde yan tarafta, üzerine CRAWFORD ARAŞTIRMA yazan ve merdiveni gösteren bir ok bulunan bir levha vardı.

Büroda sekreter yoktu, ama belki de o sırada dışarıya çıkmış Ray randevusundan on dakika önce gitmişti ama Cravvford on bekliyordu. Kırkına yakın, başını kazıtmış, yakışıklı bir siyahiyeye ama hiç gülümsemiyordu. Uzun boyluydu, atletik bir vücut yapı ve üzerinde pahalı giysiler vardı. Belindeki siyah deri kılıf içine büyük bir tabanca görülüyordu.

Ray, "Galiba birileri beni takip ediyor," dedi.

"Bu bir boşanma konusu değil?" Sokağa bakan küçük büroda, küçük bir masanın iki tarafında duruyorlardı.

"Hayır."

"Sizi kim takip edebilir peki?"

Ray ona daha önceden hazırladığı hikâyeyi anlattı; Mississippi'de bir aile sorunları vardı, babası ölmüştü, vasiyet konusu tam olarak açıklığa kavuşmamıştı, kıskanç bir kardeşle uğraşıyordu. Crawford onu dinledi ama anlattıklarına inanmış görünmüyordu. Detektif ona soru sormaya başlamadan önce Ray ona uçuş okuluna gelip kendisini soran Dolph adındaki adamdan söz etti ve tarifini verdi.

Crawford, "Tarifine göre bu adam Rusty VVattle olabilir," dedi.

"Peki kim bu adam?"

"Richmond'lı bir detektif, pek iyi sayılmaz. Buralarda bazı işler yapar. Anlattıklarına bakılırsa ailen Charlottesville'den bir özel detektif tutmuş olamaz. Burası küçük bir kasaba."

Ray, Rusty Wattle'ın adını hafızasına kaydetmişti.

Cravvford, "Mississippi'deki bazı kötü kişiler senin izlendiğini bilmeni istemiş olabilirler mi acaba?" diye sordu. Ray ona şaşkın gözlerle bakınca detektif devam etti. "Bizi bazen bazı kişileri ürkütmek, korkutmak için de tutarlar. VVattle ya da o adam her kimse, uçuş okulundaki dostlarının sana onun tarifini güzelce yapmalarını istemiş gibi görünüyor. Belki de arkasında bir iz bıraktı."

"Sanırım bu mümkündür."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"İzlenip izlenmediğimi anlayın. Eğer izleniyorsam kimin izlediğini ve onun kim için çalıştığını öğrenin."

"tık ikisi kolay da üçüncüsü mümkün olmayabilir."

"Biz yine de bir deneyelim, olur mu?"

Cravvford ince bir dosya açtı. Sonra cayıp caymayacağını anlamak ister gibi Ray'in gözlerine bakarak, "Saat ücretim yüz dolar-dır," dedi. "Harcamaları ayrıca alırım. Avans olarak da iki bin dolar ödeyeceksiniz."

Ray de onun gözlerine baktı ve, "Bir sakıncası yoksa ben naki para ödemek isterim," dedi.

Detektif ilk kez olarak hafifçe gülümsedi ve, "Bizim meslekti nakit para her zaman tercih edilir bayım," diye cevap verdi.

Crawford bir anlaşma belgesinde bazı yerleri doldururken Ray "Bu adamlar telefonlarımı dinleyebilir ya da buna benzer şeyler ya pabilir mi acaba?" diye sordu.

"Biz her konuda araştırma yapacağız. Yeni bir cep telefonu alın Aldığınız telefon dijital bir telefon olacak, ama kesinlikle adınız; kayıt yaptırmayın. Telefon görüşmelerimizin çoğunu cep telefo nuyla yapacağız."

Ray anlaşmayı alıp inceledi ve sonra imzalarken, "Şaşırdım bt işe," dedi.

Cravvford anlaşmayı alıp dosyasına koydu ve sonra önündek not defterine baktı, "tik haftada sizin hareketlerinizi ayarlayacağız Her şey ayrıntılı olarak planlanacak. Siz şimdi normal yaşantınıza dönün ama gideceğiniz yerleri bize haber verin ki gerekli yerde adamımız olsun."

Ray, arkamda trafik tıkanacak galiba, diye düşündü. Sonra, "Yaşantım basittir," dedi. "Yürüyüş yaparım, işime giderim, bazen bir uçak kiralayıp uçarım ve sonra da yalnız başıma evime giderim, kimsem yoktur."

"Gittiğiniz başka yerler?"

"Bazen öğle ve akşam yemeklerini dışarıda yerim, ama kahvaltıyı hep evde yaparım."

Cravvford yine çok hafif bir gülümsemeyle ona baktı ve, "Beni neredeyse uyutacaksınız," dedi. "Kadın arkadaş yok mu yani?"

"Sevgili denebilecek kimse yok şu anda, keşke olsaydı. Birkaç kadın arkadaş olabilir ama ciddi bir şey yok. Siz bulursanız benim adımı ona verebilirsiniz."

"Mississippi'deki şu kötü adamlar bir şeyler arıyor olmalı. Nedir o?"

"Bizimki eski bir ailedir ve geride birçok şey bırakmıştır. Mücevherat, kıymetli ve nadir kitaplar, kristaller ve gümüşler gibi şeyler

vani." Bu söylediği şeyler çok mantıklıydı ve Crawford bu kez ona inanmış göründü.

"Şimdi anlaşılıyor işte. Pekâlâ, tüm bu değerli şeyler şimdi sizde ini?"

"Evet bende."

"Burada mı?"

"Onları Berkshire Road'daki Chaney's depolarından birine koydum."

"Değerleri nedir?"

"Yakınlarımın düşündüğü kadar değil."

"Bana tahmini bir şeyler söyleyin ama."

"Etse etse yarım milyon dolar, belki biraz daha fazla olabilir."

"Ve bu değerler yasal olarak sizde, değil mi?"

"Buna evet demem gerekiyor. Aksi takdirde size ailenin tarihçesini anlatmam gerekir ki bu da en azından sekiz saat sürer ve ikimizin de başını ağrıtır."

"Pekâlâ, anlaşıldı."

Crawford önündeki not defterine bazı şeyler yazdı ve sonra, "Yeni bir cep telefonunu ne zaman alabilirsiniz?" diye sordu.

"Hemen gidip alırım."

"Güzel. Peki dairenizi ne zaman kontrol edebiliriz?"

"İstedığınız zaman."

Crawford ve Booty olarak hitap ettiği yardımcısı Ray'in evinde tarama dedikleri araştırmayı üç saat sonra bitirdiler. Ray'in telefonu temizdi ve evin içinde hiçbir dinleme cihazı yoktu. Havalandırma kanallarında gizli kamera bulunmadı. Karmakarışık olan tavan arasında da kutuların arasına gizlenmiş alıcı ya da monitör gibi sistemler yoktu.

Cravvford evden çıkarken, "Eviniz tertemiz," dedi.

Ray balkonuna çıkıp otururken her şeyin tam olarak temiz olmadığını hissediyordu, insan kendisi tarafından tutulmuş bile olsa, özel yaşamını bir yabancıya açtığı zaman kendisini çok da rahat hissedemiyordu.

O sırada telefonun zilini duydu, birisi onu arıyordu.

Forrest güçlü bir sesle konuşuyor ve söyledikleri net olarak arlaşıyordu, demek ayıktı. Kardeşi, "Merhaba ağabey," derken Ra onun durumunu anlamaya çalışıyordu. Yıllarca kardeşinden günün hemen her saatinde ve genellikle de Forrest'in bile sonrada hatırlamadığı yerlerden gelen telefonları dinledikten sonra içgüdüsel bir şey olmuştu bu. Forrest ona iyi olduğunu söyledi ve bu dayık olduğu anlamına geliyordu, alkol ya da uyuşturucu almamıştı ama ne zamandan beri temiz olduğundan söz etmedi. Ray de onbunu sormayacaktı elbette.

Daha Yargıç'tan, mirastan, evden ya da Harry Rex'ten söz etmeden Forrest heyecanlı bir sesle, "Yeni bir iş buldum," dedi.

Ray koltuğunda arkasına yaslandı ve, "Söyle bakalım neymi bu?" diye sordu. Kardeşinin sesi pek heyecanlı geliyordu kulağın; Ray'in de onu dinleyecek bol zamanı vardı.

"Hiç Benalatofix diye bir şey duydun mu?"

"Hayır,"

"Daha önce ben de duymamıştım. Buna Sıska-Ben de diyorlar! Bu sana bir şey hatırlattı mı peki?"

"Hayır, hiç duymadım bunu."

"Kaliforniya'da bulunan Luray Frdoducts adlı büyük bir firmanın ürettiği bir rejim hapı bu. ilaç çok etkili olduğu için doktorla Sıska-Ben'i hastalarına beş yıldan beri yazıp duruyormuş. Aslıud beş-on kilo vermek isteyen kadınlar için değilmiş bu hap, ama gerçekten şişman olanlara çok iyi geliyormuş. Dinliyor musun beni?"

"Evet dinliyorum."

"Fakat ortada bir sorun varmış, bu İlacı kullanan şişman kadınlar bir ya da iki yıl sonra kalp hastası oluyormuş. Bu ilacı kullanan on binlerce şişman kadın varmış ve şimdi bunlar Kaliforniya v Florida'da Luray firmasını dava bombardımanına tutmuş. İşe Gıd, ve İlaç Dairesi de karışmış ve sonunda firma ilacı piyasadan çekmiş."

"Tamam da sen ne söylemek istiyorsun Forrest?"

"Ben şimdi bir sağlık deneticisiyim."

"Yani sağlık denetçisi olarak ne yapıyorsun."

"Bunu sorduğun için teşekkür ederim. Örneğin ben bugün Dyersburg, Tennessee'de bir otel dairesinde bu kilolu bayanlara yürüyüş bandında yardım ediyorum. Bana da para veren avukatlar tarafından tutulmuş bir doktor bu bayanların kalplerini muayene ediyor ve yeterince sağlam bulmazsa neler oluyor biliyor musun?

"Yeni bir müşteri bulmuş oluyorsunuz elbette."

"Kesinlikle. Bugün kırk yeni müşteri bulduk."

"Bir davada ortalama olarak ne kadar tazminat isteniyor?"

"Yaklaşık on bin dolar kadar. Şimdi birlikte çalıştığım avukatın sekiz yüz davası var. Bu da sekiz milyon dolar ediyor, avukat bunun yarısını alıyor ve kadınlar yine kazık yiyor. Kazıkçılar dünyasına hoş geldin dostum."

"Peki sen ne alıyorsun bu işten?"

"Belirti bir sabit ücretim var, ayrıca her yeni müşteri için bir prim alıyorum ve dava sonunda da bir şeyler gelecek işte. Ortada yarım milyon kadar tazminat davası olması gerekiyor ve biz de bunlardan mümkün olduğunca çoğunu toparlamaya çalışıyoruz."

"Bunların toplamı tazminat olarak beş milyar ediyor."

"Luray firmasının nakit olarak sekiz milyar parası varmış. Ülkedeki bütün avukatlar Siska-Ben davalarından bahsediyor."

"Peki ama burada ahlaki bazı sorunlar söz konusu değil mi?"

"Dünyada ahlak diye bir şey kalmadı ki ağabey. Herkes başkasını kazıklamak için elinden geleni yapıyor bu ülkede. Ahlak konusu sadece çocuklara bunu öğretmeye çalışan senin gibi hocalar için gerekli ama o gençler de ilerde bu öğrendiklerini kullanmayacaklar ki. Bunu sana söylerken üzülüyorum doğrusu."

"Üzülme canım, ben bunu daha önce de işittim."

"Her neyse, ben şimdi bir altın madeni buldum sayılır. Bunu sana söylemek için aradım."

"Buna sevindim."

"Orada da var mı Siska-Ben davaları?"

"Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Kulaklarını açık tut. Bu işlerle uğraşan avukatlar ülkenin diğer köşelerindeki avukatlarla da işbirliği arayışı içindeler. Herkes bu işten kendine bir pay koparmaya çalışıyor. Tazminat davası sayısı ne kadar çok olursa gelen para da o kadar artıyor elbette."

"Bu konuda uyanık olurum, merak etme."

"Pekâlâ, görüşürüz ağabey."

"Kendine dikkat et Forrest."

ikinci telefon sabaha karşı, saat 2:30'u biraz geçe geldi ve bu saatte gelen her telefon gibi uzun süre çaldı. Ray sonunda uykulu gözlerle ahizeyi aldı ve gece lambasını yaktı.

"Ray, ben Harry Rex, bu saatte uyandırdığım için özür dilerim."

Ray kötü bir haber alacağını anladı ve, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Mesele Forrest. Bir saattir burada, Memphis Baptist Hastanesinde onunla ve bir hemşireyle beraberim. Galiba burnu kırılmış ve onu buraya getirmişler."

"Baştan başla Harry Rex,"

"Bir bara gidip sarhoş olmuş ve bir kavgaya karışmış, her zaman yaptığı şey işte. Galiba yanlış adamla kapışmış ve şimdi yüzüne birkaç dikiş atıyorlar. Bu gece onu burada tutacaklarını. Hastane yetkilisiyle konuştum ve ödeme garantisi verdim. Ayrıca onlara, Forrest'e ağrı kesici ve uyuşturucu ilaç vermemelerini söyledim. Hastanın nasıl biri olduğundan haberleri yok tabii."

"Senin başına da iş açtığı için özür dilerim Harry Rex."

"Ben buraya daha önce de gelmiştim, alışığım bunlara. Fakat kardeşin çılgının biri Ray. Yeniden mirastan ve kendisine kazık atıldığından söz etmeye başladı. Sarhoş olduğunu biliyorum ama bir türlü susmuyor."

"Onunla beş saat önce telefonda konuştum, çok iyiydi."

"Demek ki seninle konuştuktan sonra bara gitti. Burnunu tedavi etmek için ona sakinleştirici verdiler, yoksa doktorlar hiçbir

şey yapamayacaktı. Onun tekrar uyuşturucu almasından korkuyorum. Berbat bir durum yani."

Ray ne diyeceğini şaşırmıştı ve ancak, "Tekrar özür dilerim Harry Rex," diyebildi. Aralarında bir sessizlik oldu ve Ray kafasını toparlamaya çalıştı, "Anlayamıyorum, birkaç saat önce temizdi, telefonda tamamen ayıkmiş gibi konuşuyordu, ya da bana öyle geldi belki."

Harry Rex, "O mu seni aradı?" diye sordu.

"Evet, bulduğu yeni bir işi anlattı bana, çok heyecanlıydı."

"Şu Siska-Ben meselesi mi?"

"Evet, gerçek bir iş mi bu?"

"Sanırım. Buralarda bu davaları kovalayan bir sürü avukat var. Miktar oldukça önemli. Adamlar müvekkil toplamak İçin Forrest gibileri tutuyorlar."

"Böyle avukatların barodan atılması gerekir."

"Aslına bakarsan tüm avukatların yarısının atılması gerekir. Sanırım buraya gelsen iyi olacak. Vasiyetnameyi ne kadar çabuk işleme koyarsak Forrest'i de o kadar çabuk sakinleştiririz. Bu tür suçlamalar hiç hoşuma gitmiyor doğrusu."

"Mahkemeden gün aldın mı?"

"Bu işi gelecek hafta Çarşamba günü yapabiliriz. Sanırım burada birkaç gün kalman gerekecek."

"Ben de gelmeyi düşünüyordum zaten. Sen mahkemeyi ayarla, orada olacağım."

"Forrest'e de bir iki gün içinde haber veririm, onu ayık olarak yakalamalıyım."

"Tekrar özür dilerim Harry Rex."

Ray telefonu kapadıktan sonra uyuyamadı ama bu da doğaldı elbette. Yeni cep telefonu çaldığında bir biyografi okuyordu. Belki de birisi yanlışlıkla onu aramıştı. Kuşkulu bir sesle, "Alo," dedi.

Corey Cravvford boğuk sesiyle, "Neden uyanıksın?" diye sordu.

"Çünkü telefonum durmadan çalışıyor. Sen neredesin?"

"Gözetlemedeyiz. Sen iyi misin?"

"İyiyim. Saat sabahın dördü, siz detektifler hiç uyumaz mısınız?"

"Sık sık kestiririz. Yerinde olsam ışıklarımı kapalı tutardım."

"Teşekkür ederim. Benim ışıklarımı gözetleyen başkaları da var mı acaba?"

"Henüz yok."

"Bu iyi işte,"

"Sadece bir durum kontrolü yapmak istedik."

Ray ön odadaki ışığı kapadı ve yatak odasına dönüp küçük gecik lambasının ışığında okumaya çalıştı. Adama her saat için yüz dola; ödemek zorunda olduğunu düşününce uykusu iyice kaçmıştı.

Kendi kendine durmadan, bunun iyi bir yatırım olduğunu söyleyip duruyordu.

Saat sabahın 5'i olunca, sanki sokaktan gözetleyen biri onu görecekmış gibi eğilerek mutfığa gitti ve karanlıkta kendine kahve yaptı. Kahvenin kaynamasını beklerken Crawford'a telefon etti ve onun uykudan yeni uyanmış gibi konuştuğunu duyunca hiç şaşırmadı.

"Taze kahve yapıyorum, sen de ister misin?"

"Bu pek iyi bir fikir değil, ama yine de teşekkür ederim."

"Dinle, bugün öğleden sonra Atlantic City'ye uçuyorum. Kalemin var mı?"

"Evet, söyle bakalım,"

"Saat üçte havaalanındaki genel havacılık apronundan beyaz bir Beech Bonanza tipi uçakla ayrılacağım, uçağın kayıt numarası sekiz-bir-beş-romeo, yanımda Fog Nevvton adında bir uçuş öğretmeni olacak. Bu gece Canyon Casino'da kalacak ve yarın öğleye doğru döneceğiz. Arabamı yine her zamanki gibi kilitleyip havaalanı otoparkına bırakacağım. Başka bir şey var mı?"

"Bizim de Atlantic City'ye gelmemizi ister misin?"

"Hayır buna gerek yok. Orada bir sürü yer dolaşacağım ama kendime iyi bakarım, merak etme."

21

Ortaklık Dick Docker'in uçuş arkadaşlarından biri tarafından kurulmuştu. Ortaklığın çekirdeğini Batı Virginia'da kliniği olan iki göz doktoru oluşturunuyordu. İkisi de uçmayı yeni öğrenmişti ve gidecekleri yerlere çabuk gidip dönmek istiyorlardı. Docker'in arkadaşı bir emekli sigortasında danışmandı ve Bonanza'ya ayda ancak on iki saat kadar ihtiyacı olacaktı. Dördüncü bir ortak buldukları takdirde uçağı satın alabileceklerdi. Uçağın fiyatı 390.000 dolara kadar inmişti ve bundan fazla inmeyeceğı de belliydi. Her ortak 50.000'er dolar koyup paranın geriye kalanı için de banka kredisi alabilirdi. Kredi altı yıllık olacak ve her ortak ayda 890 dolar ödeyecekti.

Ray Atlee Cessna ile on bir saat uçuğunda bu kadar ücret ödüyordu zaten.

Uçağın amortismanını düşecekler ve ayrıca ortaklar uçmadığı zaman da kiraya vererek para kazanacaklardı. Fakat diğer yandan hangar kirası, yakıt ve bakım onarım harcamaları gibi harcamalar söz konusu olacaktı. Ayrıca, ikisi doktor olan üç yabancıyla ortaklık da Ray'i düşündürüyordu elbette.

Ray 50.000 doları kolayca ödeyebilir ve aylık 890 dolar ödeme için de sıkıntı çekmezdi. Uçağına sahip olmayı çok istiyor ve kendi kendine ona sahip olacağını düşünüyordu.

Satış teklifine eklenmiş olan oldukça ikna edici bir rapora göre Bonanza tipi uçaklar zamanla değerlerinden fazla bir şey kaybetmiyordu. Kullanılmış uçak pazarında her zaman talep vardı. Beech

uçuş güvenliği da güvenlik sırasında Cessna'dan sonra ikinci gel yordu. Ray ortaklık anlaşmasını iki gün yanında taşıdı, bürosunda evinde ve yemek yerken birkaç kez okudu. Diğer üç ortak hazırla ve anlaşmaya imza koyduğu andan İtibaren Bonanza'ya sahip ok çıktı.

Mississİppi'ye gitmeden önce anlaşmayı son bir kez daha okudu ve sonra kesin kararını verip kâğıtları imzaladı.

Kötü adamlar eğer onu gözetliyorlarsa çok iyi gizleniyorla demekti. Corey Crawford Ray'i izlemesi muhtemel kişi ya da ki şileri altı gün aradıktan sonra hiçbir şey bulamamıştı, orada on izleyen hiç kimse yoktu. Ray ona nakit olarak üç bin sekiz yü dolar ödedi ve bir şeyden kuşkulanırsa hemen onu arayacağını söyledi.

Chaney kiralık depolarına her gün birkaç parça eski eşya götürüyor ve paraları kontrol ediyordu. Dairesinde bulduğu tüm eski giysi, kitap ve eşyaları yavaş yavaş oraya taşıyordu. 14B ve 37F nu maralı iki depo eskilerle dolu tavan arasına benzemeye başlamıştı

Şehirden ayrılmadan bir gün önce depolara gitti ve Bayaı Chaney'e 18R'nin boşalıp boşalmadığını sordu. Evet, bu depo ik gün önce boşalmıştı.

"Ben orasını da kiralamak istiyorum."

"Böylece üç deponuz oluyor."

"Çok yere ihtiyacım var."

"O zaman neden bizim daha büyük depolarımızdan birin kiralamıyorsunuz?"

"Belki daha sonra kiralırım, şimdilik üç küçükle idare edebili rım."

Aslında onun ne kiraladığı kadının umurunda bile değildi. Ra> ISR'yi Newton Havacılık adına kiraladı ve altı aylık kirasını nakil olarak peşin ödedi. Bir süre sonra etrafına bakınıp kimse olmadığını ve gözetlenmediğini görünce paraları 37F'den 18R ye taşıyıp oraya daha önce koyduğu özel kutuların İçine yerleştirdi. Bu ku-

tular alüminyum kaplamalı vinildi ve yangına karşı dayanıklıydı, yanmıyordu. Kutular aynı zamanda kilitlenebiliyor ve su da geçir-miyordu. Paranın hepsi beş kutuya sığırdı ve Ray onların göze bat-maması için üzerlerine yine eski battaniyeler, elbiseler ve dosyalar attı. Bunları yaparak kimi etkilemek istediğini bilmiyordu ama de-ponun yeterince dağınık görüldüğe kani olunca kendisini daha iyi hissetti.

O günlerde yaptığı her şey başka birisi ya da birileri içindi. Evinden fakülteye şimdi değişik bir yoldan gidiyor, yürüyüşünü başka bir parkurda yapıyor, değişik bir kafede oturuyor ve kitap bakmak istediğinde de farklı bir kitapçıya gidiyordu. Gözleri her zaman açıktı, izlenip izlenmediğini sürekli olarak kontrol ediyor, direksiyonda ise etrafındaki arabaların sürücülerini gözlüyor, yü-rürken ani dönüşler yapıyor ve kitapçıya girdiğinde de raflar ara-sından etrafına bakmıyordu.

Güneye gitmeden ve Kaley de okuldan ayrılmadan önce onunla bir yemeğe çıkmaya karar verdi. Zaten sınavlar bitmişti ve bunun bir sakıncası olamazdı. Kadın yaz aylarında burada olacaktı ve Ray de onu büyük bir dikkatle izlemeye kararlıydı. Artık tüm kadınla-ra karşı dikkatli olması gerektiğini biliyordu zaten. Bu kadında po-tansiyel vardı ve ona karşı daha da dikkatli olmalıydı.

Fakat Kaley'nin numarasını ilk kez aradığında şaşırdı ve sinir-lendi. Telefona genç bir erkek sesi cevap verdi ve adamın, Ray'in aramasından hoşlanmadığı da belliydi. Kaley de telefona geldiğin-de sinirliydi. Ray ona daha uygun bir zamanda arayabileceğini söy-leyince kadın bunu istemedi ve kendisinin onu daha sonra araya-cağını belirterek telefonu kapadı.

Ray kadının kendisini araması için üç gün bekledi ve sonra onu defterden siliverdi. Bunu yaparken de hiç zorluk çekmediğinden emindi.

Böylece bütün işlerini tamamlamış olarak Charlottesville'den rahatça ayrıldı. Fog'la birlikte Bonanza'ya atlayarak dört saatte Memphis'e uçtu. Orada, havaalanında bir araba kiraladı ve Forrest'i aramaya gitti.

Ellie Crum'ın evine daha önceki ilk ve tek ziyaretini de aynı m denle yapmıştı. Forrest yine ortarlardan kaybolmuştu ve ailesi onu ölmüş ya da hapse girmiş olmasından korkuyordu. O günlerd Yargıç hâlâ görev başındaydı ve Forrest'in aranması gündemde o sa da yaşam normal seyrini izliyordu. Yargıç küçük oğlunu aray; mayacak kadar meşguldü. Zaten Ray bu işi yaptığına göre onun b: şey yapmasına ne gerek vardı ki?

Viktorya stili eski ev Ellie'ye, bir zamanlar iyi bir işadamı olu çok para kazanmış olan babasından kalmıştı. Adam büyük bir mi ras bırakmıştı. Forrest kadının elindeki hazine bonoları ve aile pa rasının çekiciliğine kapılmıştı ama on beş yıl bekledikten sonr umudunu yitirmişti. Kadınla arkadaşılığa başladığı ilk zamanlard onunla aynı yatak odasını paylaşıyordu ama şimdi alt katta bi odası vardı. Evde başkaları da yaşıyordu ve bunların hepsi de ken dilerine kalacak yer arayan sanatçılardı.

Ray evin önünde kaldırıma yanaşıp arabayı park etti. Bahçedek çalıların kesilip düzeltilmesi gerekiyordu ve çatının onarıma ihti yacı vardı ama ev hâlâ güzeldi. Forrest evi her yıl Ekim ayında gö alıcı bir renge boyar ve Ellie ile bir sene önceden rengin tartışma sına başlarlardı. Ev şimdi soluk mavi renge boyanmıştı ve bazı yel- lerde de kırmızı ve portakal rengi hatlar vardı. Forrest her zamaı evin gerçek rengini bulduğunu söylerdi.

Kapıyı bembeyaz tenli ve siyah saçlı genç bir kadın açtı ve kab; bir tavırla, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Ray ona telli kapının arkasından bakıyordu, içerisi yine geçen se fer olduğu gibi karanlıktı ve ürkütücü görünüyordu. Kadının davra nişini görünce o da oldukça kaba bir tavırla sordu, "Ellie evde mi?"

"Şu anda meşgul. Arayan kim?"

"Ben Ray Atlee'yim, Forrest'in ağabeyi."

"Kim?"

"Forrest, bodrum katında oturuyor."

"Haa, şu Forrest." Kadın içeriye çekildi ve Ray evin arka taraf larından gelen sesler duydu.

Ellie'nin üzerinde baş ve omuzlarında birer delik açılmış ve kil ve çamur lekeleriyle kaplı bir yatak çarşafı vardı. Ellerini pis bir havluya silerken rahatsız edildiği için sinirlenmiş gibi görünüyordu. Eski bir arkadaş gibi, "Merhaba Ray," dedi ve kapıyı açtı.

"Merhaba Ellie." Ray onu izleyip fuayeden geçti ve salona girdiler.

Kadın, "Trudy bize çay getirir misin?" diye seslendi. Fakat Trudy her neredeyse cevap vermedi. Salonun duvarları Ray'in şimdiye kadar gördüğü en garip, çılginca yapılmış çanak çömlek ve vazolarla doluydu. Forrest bu kadının günde on saat uğraşıp bir sürü şey yaptığını ama hiçbirini de dışarıya çıkarmadığını söylemişti.

Ellie, "Başın sağ olsun, babanın ölümüne üzüldüm," dedi. Küçük, cam bir masanın iki yanında oturuyorlardı. Masanın cam olan tablası, her biri değişik tonlarda mavi renkli üç tane erkeklik uzvu şeklinde bacak üzerine ve dengesiz bir biçimde oturtulmuştu. Ray masaya dokunmaya korkuyordu.

Ray gergin bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi. Bu rastlantı sonucu görüşmeye kadar kadın ne bir telefon açıp baş sağlığı dilemiş, ne çiçek, ne kart ve ne de bir mektup göndermişti. Arkalardan bir yerden hafif bir opera müziği duyuluyordu.

Kadın, "Sanırım Forrest'i arıyorsun," dedi.

"Evet."

"Son günlerde görmedim onu. Şimdi bodrum katında bir odada yaşıyor biliyorsun, bir kedi gibi sessizce gelir gider. Bu sabah kızlardan birini odasına gönderip arattım ama kız onun bir haf-tadır eve uğramamış olabileceğini söyledi. Yatağı zaten yıllardır yapılmamıştır."

"Ben bundan fazlasını öğrenmek istiyordum."

"Buraya telefon da etmedi."

O sırada Trudy çay tepsisiyle geldi, o da Ellie'nin iğrenç yaratıklarından biriydi. Tepside kocaman saplı garip kupalar vardı. Kadın kupaya çay koyup karıştırırken, "Süt ve şeker ister misin?" diye sordu.

"Sadece şeker."

Ray uzandı ve onun uzattığı çay kupasını iki eliyle tuttu. Bu keca toprak kupa insanın ayağına düşse mutlaka ezerti.

Trudy gidince Ray, "Kardeşim nasıl?" diye sordu.

"Bazen sarhoş, bazen ayık, her zamanki Forrest işte."

"Uyuşturucu?"

"O konuya hiç girme daha iyi. Bunu bilmek istemezsin."

Ray çayından bir yudum almaya çalışırken, "Haklısın," dedi. Çayda şeftali tadı vardı ve hepsini içemeyecekti. "Geçen akşar bir kavgaya karışmış ve sanırım burnu kırılmış. Duydun mu bunu?"

"Onun burnu daha önce de kırıldı. Erkekler neden sarhoş olu birbirini döver acaba?" Güzel bir soruydu ve yanıtını Ray de bilmiyordu. Ellie çayından bir yudum aldı ve tadını çıkarmak ister git gözlerini kapadı. Yıllar önce güzel bir kadındı Ellie Crum. Faka kırk yaşından sonra her şeye boş vermişti, kendine hiç bakmıyordu.

Ray, "Onu hiç umursamıyorsun, değil mi?" sordu.

"Elbette umursuyorum."

"Gerçekten mi?"

"Çok mu önemli bu şimdi?"

"O benim kardeşim. Başka hiç kimse umursamaz onu."

"İlk yıllarda birbirimizi çok sever, çılgınlar gibi sevişirdik am; sonra her şey bitiverdi işte. Ben şişmanladım ve artık işimden başka bir şey düşünmüyorum."

Ray salonda etrafına bakındı.

Ellie, Trudy'nin girip çıktığı kapıyı başıyla gösterdi ve, "Zater burada her zaman seks vardır," dedi. "Forrest benim arkadaşımı Ray. Sanırım onu hâlâ belirli bir düzeyde seviyorum. Fakat o bi uyuşturucu bağımlısı ve ölünceye kadar da öyle kalmaya kararlı. Bir yerden sonra insan sinirleniyor elbette."

"Anlıyorum, inan bana anlıyorum."

"Ve sanırım nadir görülenlerden biri o. Son dakikada kendini çekip kurtaracak kadar da güçlü."

"Evet ama tamamen vazgeçecek kadar da güçlü değil."

"Bunda haklısın. Ben uyuşturucudan on beş yıl önce kurtuldum Ray. Bağımlılar birbirlerine sert davranır. Onun için bodrumda yaşıyor kardeşin."

Ray, belki de orada daha mutlu, diye düşündü. Ellie'ye çay ve kendisiyle konuştuğu için teşekkür etti ve kadın onu kapıya kadar geçirdi. Ray arabasına atlayıp oradan ayrılırken kadın hâlâ telli kapının arkasında durmuş ona bakıyordu.

22

Reuben Vincent Atlee'nin vasiyetnamesi resmen onaylanmak üzere otuz iki yıl yargıcılık yaptığı duruşma salonunda açıldı. Yargıç Atlee'nin ciddi ifadeli portresi kürsünün arkasındaki lambri duvarın üst kısmında, Amerikan ve Mississippi eyalet bayrakları arasından salona bakıyordu. Üç hafta önce mahkeme binasında yapılan cenade töreninde tabutun önüne konmuş olan portreydi bu. Şimdi eski yerine asılmıştı ve hiç kuşkusuz sonsuza kadar da orada kalacaktı.

Onun kariyerine son veren ve Maple Run'da bir münzevi hayatı yaşamasına neden olan adam, Holy Springs'ten gelmiş olan Mike Farr'dı. Yargıç olarak ikinci kez seçilmişti ve Harry Rex'in dediğine göre iyi çalışıyordu. Yargıç Farr belgeleri ve sonra da belgelere ekli olan bir sayfalık vasiyetnameyi dikkatle inceledi.

Duruşma salonu durmadan girip çıkan, belge dolduran ve müvekkilleriyle konuşan avukatlar ve mahkeme kâtipleriyle doluydu. Bugün uzun duruşmalar yoktu ve sadece tartışmasız davalara bakılıp hızlı kararlar veriliyordu. Harry Rex kürsüye gidip yargıçla fısıldayırken Ray de ön sıraya oturup bekledi. Forrest ağabeyinin yanında oturuyor ve yüzündeki birkaç hafif morluk dışında normal görünüyordu. Forrest aslında vasiyetname işlemi için mahkemeye gelmek istememiş ama Harry Rex'ini ısrarı ve sert konuşması sonucu gelmek zorunda kalmıştı.

Forrest bir süre sonra yine her zaman yaptığı gibi Ellie'nin evine dönmüş ve nerelerde olduğu, neler yaptığı konusunda hiç kimseye bir şey söylememişti. Zaten kimse de ondan bunu istemiyor-

du. Forrest ağabeyine Siska-Ben avukatları için yaptığı hasta ve müvekkil bulma işinden hiç söz etmediği için Ray bu işin de bittini sanıyordu.

Avukatlar sık sık Ray'in yanına gelip elini sıkıyor ve başsağlığı dileyip babasının ne kadar iyi bir insan ve yargıç olduğundan söz ediyorlardı. Hepsi Ray'i tanıdığı için onun da onları tanıması gerekiyordu aslında. Fakat hiçbirisi Forrest'le konuşmuyordu.

Harry Rex eliyle işaret edip Ray'i kürsüye çağırdı ve Ray oraya gittiğinde Yargıç Farr onu samimi bir ifadeyle karşıladı. Kürsüden aşağıya doğru eğilip, "Baban çok iyi bir insan ve büyük bir yargıçtı," dedi.

Ray, "Teşekkür ederim," dedi ama bir yandan da, o zaman seçim kampanyasında neden onun çok yaşlı ve artık görev yapamayacak kadar yorgun olduğunu söyleyip durdun? diye sormak istedi. Bu olay dokuz yıl önce olmuştu ama ona sanki aradan elli yıl geçmiş gibi geliyordu. Babası öldükten sonra Ford İlçesi'nde sanki her şey onlarca yıl geride kalmış gibi görünüyordu.

Yargıç Farr, "Hukuk dersleri veriyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, Virginia Üniversitesinde çalışıyorum."

Yargıç başını sallayıp bunu beğendiğini belirtti ve sonra, "Vârislerin hepsi burada mı?" diye sordu.

Ray, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Zaten sadece ben ve kardeşim Forrest var vâris olarak."

"Pekâlâ, o halde Reuben Atlee'nin son vasiyeti olan bu bir sayfalık belgeyi okudunuz mu ikiniz de?"

"Evet efendim."

"Tamam, bu vasiyetnamenin resmen onaylanmasına kimsenin itirazı yok, değil mi?"

"Hayır efendim."

"Pekâlâ, o zaman ben de seni bu vasiyetname hükümlerini yerine getirecek vâris olarak atıyorum. Alacaklılarla ilgili işlem bugün yapılacak ve yerel bir gazetede yayımlanacaktır. Gerekli tüm işlemler başlayacak, envanter ve muhasebe işleri gerektiği gibi yerine getirilecektir."

Ray babasından bu talimatları yüzlerce kez duyduğunu hatırladı. Başını kaldırdı ve Yargıç Farr'a baktı.

"Başka bir şey var mı Bay Vonner?"

"Hayır sayın Yargıç."

Yargıç, "Babanızın ölümüne çok üzıldüm Bay Atlee," dedi.

"Teşekkür ederim sayın Yargıç."

öğle yemeği için Claude'un Yeri'ne gidip balık yediler. Ra; buraya iki gün için gelmişti ama daha şimdiden sıkılmış gibiydi Forrest pek konuşmuyordu. Temiz değildi.

Ray ne yapacağını pek bilemiyordu ve eyaletteki bazı arkadaşlarını görmek istediğini söyledi. Aslında Virginia'ya dönmek içir acelesi yoktu. Forrest yemekten sonra Memphis'e döneceğini söyledi ve onlardan ayrıldı.

Ray, "Ellie'nin evinde mi olacaksın?" diye sordu.

Forrest sadece, "Belki," diye cevap verdi.

Ray verandada oturmuş Claudia'yı bekliyordu ve o da saat tarr 5'te geldi. Ayağa kalktı ve arabasından inip bahçedeki Satılık levhasına bakan kadının yanına gitti.

Claudia, "Bunu satmak zorunda mısınız?" diye sordu.

"Ya satacak ya da birine vereceğiz. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim Ray." Birbirleriyle fazla temas etmemek için hafifçe sarıldılar. Claudia sanki bahçede çiçek bakımından yeni çıkmış gibi pantolon, mokasen ayakkabılar, kareli bir gömlek ve hasır şapka giymişti. Dudakları kırmızı rujlu, gözleri rimelli idi. Ray onu hiçbir zaman pasaklı bir halde görmemişti.

Araba yolundan eve doğru yürürlerken Claudia, "Beni aramana çok sevindim," dedi.

"Bugün mahkemeye gittik ve vasiyetnameyi onay için açtık."

"Tekrar başın sağ olsun, bu işler senin için zor olmalı."

"Pek zor olmadı aslında. Yargıç Farr'la da tanıştım."

"Hoşlandın mı ondan?"

"Geçmişte olanlara rağmen fena bir adama benzemiyor."

Ray onun koluna girip basamakları çıkmasına yardımcı oldu ama Claudia günde iki paket sigara içmesine karşın hâlâ dinçti ve tepelere bile tırmanabiliyordu. "Onun hukuk fakültesinden mezun olduğu günleri hatırlıyorum," diye konuştu. "Davacıyla bir avukatı bile birbirinden ayırmaktan acizdi o zamanlar. Aslında ben yanında olsaydım Reuben o seçimi kazanabilirdi biliyor musun?"

Ray verandadaki iki salıncaklı koltuğu gösterip, "Gel şunlara oturalım," dedi.

Kadın etrafa bakındı ve beğenmiş gibi, "Her tarafı çok güzel temizletmişsin," dedi.

"Her şeyi Harry Rex yapıyor. Boyacıları, çatı tamircilerini ve temizlik firmasını hep o buldu. Adamlar eşyaları temizlemek için kum püskürtme makinesi kullanmak zorunda kaldılar, ama şimdi rahatça nefes alıyor insan."

"Sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Hayır." Zaten var dese de içecekti o sigarasını.

Kadın sigarasını yakarken, "Beni aradığına sevindim," diye tekrarladi.

Ray, "Çay kahve var," dedi.

Claudia bacak bacak üstüne atarken, "Limonlu ve şekerli buzlu çay lütfen," diyerek gülümsedi. Salıncaklı koltuğa bir kraliçe gibi kuruldu ve çayını beklemeye başladı. Ray onun uzun yıllar önce, daracık giysiler içinde uzun bacaklarıyla kürsünün önünde oturmuş, stenoyla duruşma notlarını yazarken verdiği pozları hatırladı, salondaki bütün avukatlar hayranlıkla onu seyrederdi.

Güneylilerin konuşma konusu bulamadıkları zaman sık sık yaptıkları gibi, bir süre havanın güzelliğinden söz ettiler. Kadın Ray'ın kendisini hatırlayıp aramasına çok sevinmişti, durmadan sigara içip gülümsüyordu, mutlu gibiydi. O Ray'den ayrılmak istemiyor gibiydi ama Ray de bir muammayı çözmenin peşindeydi.

Daha sonra bir süre Forrest ve Harry Rex'ten söz ettiler ve yarım saati de bu şekilde geçirdikten sonra Ray konuya girdi. "Biraz para bulduk Claudia," dedi ve onun tepkisini bekledi. Kadın onun

söylediğini iyice düşündü, analiz etti ve sonra dikkatli bir tavırla "Nerede?" diye sordu.

Mükemmel bir soruydu bu. Acaba paranın bankada başka belgelerle birlikte bulunup bulunmadığını mı sormak istemişti? Yoksa evin içinde yatakların arasına gizlenmiş olduğunu mu sanıyordu?

"Paralar çalışma odasında bulundu, hepsi nakit olarak. Belirli bir nedenle oraya konmuştu."

Kadın biraz bekledi ve sonra sakin bir tavırla, "Ne kadar?" diye sordu.

Ray, "Yüz bin dolar," diye yanıt verirken dikkatle onun yüzünü bakıyordu. Kadının yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ama şoke olmaya da benzemiyordu. Ray hazırlıklıydı ve devam etti. "Kayıtların mükemmel tutmuş, çeklerini yazmış, para verdiği yerleri ve harcamalarını muhasebe defterlerine güzelce kaydetmiş, fakat bu paranın nereden geldiği belli değil."

Kadın hafif sesle, "Yanında hiçbir zaman çok nakit bulunduramazdı o," dedi.

"Ben de öyle hatırlıyorum zaten. Bu paranın kaynağını bilemiyorum. Bu konuda bir bildiğin var mı acaba?"

Kadın, "Hiçbir şey bilmiyorum," diye cevap verirken samim görünüyordu. "Yargıç hiçbir zaman nakit para bulundurmazdı. Bundan eminim. Her şey First National Bank aracılığıyla yapıldı. Bir zamanlar o bankanın yönetim kurulundaydı, hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, çok iyi hatırlıyorum. Acaba bir yan geliri filan var mıydı babamın?"

"Nasıl yani?"

"Bunu ben sana soruyorum Claudia, sen onu herkesten daha iyi tanıyor ve yaptığı her şeyi biliyordun."

"O kendini tamamen işine vermişti. Bir mahkeme başkanı olmak onun için çok önemliydi ve görevini iyi yapabilmek için çok çalışırdı. Başka bir iş yapacak zamanı zaten yoktu."

Ray, "Ailesine ayıracak zamanı bile yoktu," dedi ama sonra da bunu söylediğine pişman oldu.

"Çocuklarını çok severdi baban Ray, ama o farklı bir kuşaktandı."

"Şimdi bu konuya girmesek daha iyi olacak."

"Evet haklısın."

ikisi de bir süre konuşmadı ve düşündü. Aile sorunlarına girmeyi zaten ikisi de istemiyordu. Para konusu çok daha önemliydi. O sırada sokağın alt tarafında bir araba göründü, eve yaklaştı ve biraz yavaşladı, içindekiler bahçedeki Satılık levhasına bir göz atıp evi dikkatle süzdüler ve sonra uzaklaştılar.

Ray, "Babamın kumar oynadığını biliyor muydun?" diye sordu.

"Yargıç'ın mı? Hayır."

"Buna inanmak zor, değil mi? Başlangıçta Harry Rex onu birkaç kez kumarhanelere götürmüştü. Sanırım babamın kumarda şansısı çok açılmış ama Harry Rex bu konuda şanssızmış."

"İnsan bir sürü dedikodu duyuyor, özellikle de avukatlar hakkında. Duyduğuma göre o kumarhanelerde pek çok avukat parasını kaybetmiş."

"Ama Yargıç hakkında bir şey duymadın, öyle mi?"

"Hayır. Buna hâlâ da inanmıyorum."

"Ama bu para bir yerlerden gelmiş olmalı Claudia. Ve içimden bir ses bu paranın kirli olduğunu söylüyor, aksi takdirde babam bunu da mirasa dahil ederdi."

"Ama bu parayı kumarda kazanmış olsaydı ona kirli para olarak bakardı, öyle değil mi?" Kadın Yargıç Atlee'yi gerçekten de herkesten iyi tanıyordu.

"Evet öyle, demek sen de böyle düşünüyorsun."

Bir süre ön verandanın serin havasında ikisi de derin düşüncelere dalıp salıncaklı koltuklarda hiç konuşmadan uzun süre hafif hafif sallandılar. Bu şekilde verandada oturmak ikisine de konuşmadan ve düşünerek vakit geçirme olanağı sağlayabiliyordu.

Ama Ray fazla dayanamadı ve kafasında hazırladığı plana göre günün en zor sorusunu sormak için cesaretini topladı. "Bir şeyi öğrenmek istiyorum Cladua. Ama lütfen dürüst ol bana karşı."

"Ben her zaman dürüstüm. Bu benim hatalarımdan birisi zaten."

"Babamın dürüstlüğünden hiçbir zaman kuşkulanmadın ben."

"Şimdi de kuşkulanmamalısın."

"Bana bu konuda yardımcı ol, olur mu?"

"Devam et."

"Acaba babam arada sırada örneğin bir avukattan, bir davalıdan ya da buna benzer kişilerden ekstra bir şeyler alır mıydı, ne diyorsun buna?"

"Kesinlikle hayır diyorum."

"Ben bir şey öğrenmek için boşuna tahminlerde bulunuyorum Claudia. İnsan çalışma odasında yüz bin doları bu şekilde yüzlük banknotlar olarak nasıl saklar ki? öldüğü zaman bankad; altı bin dolar parası vardı. Yüz bini neden böyle saklamış olabili sence?"

"Baban dünyanın en dürüst adamlarından biriydi Ray."

"Buna inanıyorum."

"O halde şu rüşvet gibi saçmalıklardan söz etmeyi kes."

"Memnuniyetle."

Claudia bir sigara daha yakarken Ray de boşalan çay bardaklarını doldurmaya gitti. Geriye döndüğünde Claudia gözlerini sokağın diğer tarafına dikmiş, derin düşüncelere dalmıştı. Bir süre dah; konuşmadan koltuklarında sallandılar.

Sonunda Ray, "Sanırını Yargıç bu paradan senin de biraz almanı isterdi," dedi.

"Ciddi mi söylüyorsun?"

"Elbette. Bu paranın yaklaşık yirmi beş bin doları evin yenilenmesi için harcanacaktır. Geriye kalanı da sen ben ve Forrest, aramızda paylaşırsak ne dersin?"

"Yani herkese yirmi beşer bin mi?"

"Evet, ne diyorsun buna?"

Claudia, "Bu parayı mirasa dahil etmeyecek misin yani?" diyt sordu. Yasaları Harry Rex'ten bile daha iyi biliyordu.

"Neden uğraşalım bununla? Hiç kimsenin bilmediği bir nakit para bu ve bunu da mirasa dahil edersek yarısı zaten vergiye gidecektir."

Claudia, bu kez de, "Peki ama bunun açıklamasını nasıl yapacaksın?" diye sordu. Zaten herkes, avukatlar daha duruşma salonunda açış konuşmalarını yaparken Claudia'nın dava hakkında karar verdiğini söylediler.

Ve bu kadın parayı da çok severdi. Bir mahkeme sekreteri olarak maaşı pek yüksek değildi ama yine de her zaman şık giyinip pahalı parfümler kullanır, daima son model arabalarda dolaşırdı. Şu anda da bir emekli maaşı vardı ama pek fazla sayılmazdı.

Ray, "Bunun açıklaması olmaz," diye cevap verdi.

Claudia hiç düşünmedi ve, "Eğer bu parayı kumardan kazanmışsa o zaman da geriye dönüp geçmiş yıllar için vergi iadelerini düzeltmen gerekir," dedi. "Berbat bir iş."

"Gerçekten de öyle."

Fakat bu berbat işi bir kenara kaldıracaklardı. Kadının paradan alacağı payı kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Claudia bir an düşündü ve sonra bahçeye bakarak, "Otuz yıl kadar önce Tippet İlçesi'nde bir davaya bakmıştık," diye anlatmaya başladı. "Childers adında hurdacı bir adam vasiyetname bırakmadan ölmüştü." Durdu ve sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, "Adamın birkaç çocuğu vardı," diye devam etti, "ve çocuklar onun ölümünden sonra evin içinde birkaç yerde, bürosunda, tavan arasında, evin arkasındaki depoda ve hatta şöminenin içinde gizlenmiş bir sürü para bulmuşlar. Her tarafı iyice aradıktan sonra paraları saydıkları zaman yaklaşık iki yüz bin dolar olduğunu görmüşler. Halbuki bu adam telefon faturalarını bile ödeyemiyor ve on yıldır aynı iş tulumunu giyiyormuş." Claudia yine durdu ve sigaradan bir nefes daha çekti. Bu şekilde saatlerce hikâye anlatabilirdi bu kadın. "Çocukların yarısı paraları kimseye söylemeden paylaşmak, diğer yarısı da avukata haber verip mirasa dahil etmek istiyormuş. Sonuç olarak bu olay duyulmuş, aile bireyleri korkmuş ve paralar da mirasa dahil edilmiş. Çocuklar aralarında kavgaya başlamışlar.

Beş yıl sonra paranın yarısı maliyeye ve yarısı da avukatlara gitmiş ve hepsi bitmiş."

Claudia sustu ve Ray, "Peki bunu neden anlattın şimdi?" diye sordu.

"Yargıç o zaman çocuklara acımış ve keşke parayı aralarına paylaşmış da kimseye haber vermeselerdi demişti. Ne de olsa babaların parasıydı bu."

"Bana da işin normal bu gibi geliyor zaten."

"Yargıç veraset vergilerinden nefret ederdi. İnsanlar ölünce servetinin büyük bir kısmı neden hükümete gidiyor sanki? diye sorardı. Onun yıllarca bu konuda homurdandığını duydum."

Ray salıncaklı koltuğunun arkasına uzanıp bir zarf aldı ve on Claudia'ya uzattı. "Bunun içinde nakit olarak yirmi beş bin dolar var."

Kadın zarfa baktı ve sonra inanamıyormuş gibi gözlerini Ray'e çevirdi.

Ray zarfı ona biraz daha uzattı ve, "Al şunu," dedi. "Kimseni haberi olmayacak bundan."

Claudia zarfı aldı ve konuşamıyormuş gibi yutkundu. Kadının gözleri birden dolmuştu, bu davranış karşısında çok duygulandı ve belli oluyordu. Zarfı alıp göğsüne bastırdı ve, "Teşekkür ederim, diye fısıldadı.

Claudia gittikten sonra Ray verandadaki koltuğunda uzun süre oturdu ve karanlıkta hafif hafif sallandı, Claudia'yı bir kuşku olarak saf dışı bıraktığı için seviniyordu. Kadının yirmi beş bin dolar büyük bir mutlulukla kabul etmesi, büyük servet konusundaki hiçbir şey bilmediğinin açık kanıtıydı.

Ve listede onun yerini alacak yeni bir şüpheli de yoktu.

23

Görüşme şimdi New York'un büyük hukuk firmalarından birinin ortağı olan bir Virginia hukuk mezunu tarafından ayarlanmıştı. Bu New York firması ülkedeki Canyon casinolarını işleten bir şirketin hukuk danışmanlığını yapmaktaydı. Gerekli temaslar yapıldı, karşılıklı iyilikler hatırlatıldı, biraz zorlamalar yapıldı. İş, çok hassas bir mesele olan güvenlik konularına giriyordu ve hiç kimse bu konuda riske girmek istemiyordu. Profesör Atlee'nin sadece temel bilgilere ihtiyacı vardı.

Tunica İlçesindeki Canyon casinusu doksanlı yılların ortalarında Mississippi Nehri kenarında, ikinci inşaat dalgasından yararlanılarak inşa edilmiş ve birinci yıkılma kararlarını atlattı. On katlı, dört yüz odası ve çok büyük bir kumarhanesi bulunan muazzam bir tesisti. Ray'i Vegas'a bağlı olarak çalışan başkan yardımcılarında Bay Jason Piccolo ve güvenlik şefi Alvin Barker karşıladılar. Piccolo otuzlu yaşlanndaydı ve bir Armani mankeni gibi giyinmişti. Barker ise elli yaşlarında vardı ve pek de şık olmayan elbisesi içinde eski bir polis olduğunu belli ediyordu.

Ray'e önce tesisi göstermek istediler ama o reddetti. Son aylarda yeterince kumarhane görmüştü ve bu ona ömür boyu yeterdi. Ray, "Üst katın ne kadarı limit dışı kalıyor?" diye sordu.

Piccolo nazik bir tavırla, "Düşünelim bakalım," dedi ve onu alıp slot makineleri ve oyun masalarından uzağa, veznenin arkasındaki bir koridora götürdüler. Bir merdiven çıkıp başka bir koridora İndiler ve uzun duvarı tek taraflı aynalarla kaplı dar bir odaya

girdiler. Oradan geçip girdikleri büyük, alçak seviyeli bir odadaki yuvarlak masaların üzerlerinde kapalı devre monitörler görölüyordu. Düzinelerce erkek ve kadın bu monitörlere eğilmiş, hiçbir şey kaçırmamak için büyük bir dikkatle izliyorlardı.

Piccolo, "Bunlar bizim gökyüzündeki gözlerimiz," dedi. "Sol taraftaki şu çocuklar yirmibir masalarını gözetler. Ortadakiler barbut ve rulet, sağdakiler de slot makineleriyle poker masalarını izler."

"Peki neyi gözetliyor bunlar?"

"Her şeyi. Kesinlikle her şeyi."

"Bana biraz daha açar mısınız bunu?"

"Her oyuncu izlenir buradan. Büyük oynayanları, profesyonel kumarbazları, kart sayanları, hile yapanları, herkesi izleriz işte. Örneğin yirmibir masasını ele alalım. Şuradaki çocuklar oynanan on eli izledikten sonra bir oyuncunun kart sayıp saymadığını anlar. Şu gri ceketli adam insanların yüzlerini inceler ve profesyonel oyuncularını arar. Bu tip kumarbazlar dolaşıp durur, bugün burada, yarın Vegas'ta görünür, bir hafta kadar kaybolur ve sonra da Atlantic City ya da Bahamalar'da ortaya çıkarlar. Bu adamlar hile yapar ya da kart sayarsa gözcümüz onu oturduğu zaman hemen görür." Piccolo konuşurken Barker da potansiyel bir hileci kumarbaz olup olmadığını anlamak ister gibi Ray'i gözetliyordu.

Ray, "Kamera görüntüleri ne kadar yaklaştırır?" diye sordu.

"Bir banknotun seri numarasını okuyabilecek kadar yakın gösterir. Daha önce taktığı bir elmas yüzüğü tanıdığımız için geçen ay bir hilekârı yakaladık."

"Oraya girebilir miyim?"

"Özür dilerim."

"Peki ya barbut masaları?"

"Aynı şey. Bu daha büyük bir sorundur, çünkü oyun daha hızlı ve karmaşıktır."

"Barbut masalarında profesyonel hilekâr çok olur mu?"

"Hayır, azdır. Poker ve rulet için de aynı şeyi söyleyebilirim. Aslında oyunda hile yapmak pek de büyük bir sorun sayılmaz. Biz

daha çok çalışanların hırsızlığından ve masalarda yapılan hatalardan çekiniriz."

"Nasıl hatalar bunlar?"

"Dün gece bir yirmibir oyuncusu kırk dolarlık bir eli kazandı ama bizim krupiyemiz hata yaptı ve fişleri önüne çekti. Oyuncu itiraz etti ve denetçiyi çağırdı. Bizim buradaki gözlemciler olayı gördü ve durumu düzelttiler."

"Nasıl?"

"Güvenlik elemanlarımızdan birini aşağıya gönderdik, müşteriye kazandığı kırk dolar ödendi ve kendisinden özür dilenerek yemeğe davet edildi."

"Peki ya krupiyeye?"

"Şimdiye kadar başka bir sabıkası olmadığı için kaldı ama aynı hatayı bir kez daha tekrarlırsa kovulur elbette."

"Yani her şey kayda almıyor, öyle mi?"

"Evet öyle. Oynanan her el oyun, her zar, her slot makinesi dikkatle izlenir burada. Şu anda iki yüz kameramız çalışıyor."

Ray duvarın kenarından yürüdü ve izlemenin seviyesini anlamaya çalıştı. Şu anda sanki yukardan gözetleyenlerin sayısı aşağıda kumar oynayanlardan daha fazlaymış gibi görünüyordu.

Elini hafifçe salladı ve, "Böyle bir gözetim altında bir krupiyeye nasıl hile yapabilir ki?" dedi.

Piccolo, "Hile yapmanın pek çok yolu vardır," diyerek anlamlı gözlerle Barker'a baktı. "Hemen hemen her ay bir hilekâr yakalanır burada."

Ray konuyu değiştirdi ve, "Peki ama slot makinelerini neden gözetliyorsunuz?" diye sordu. Üst kata sadece bir kez çıkabileceği için biraz zaman kazanmak istiyordu.

Piccolo, "Çünkü her şeyi izliyoruz," diye cevap verdi. "Çünkü yaşı küçük ve buraya girmesi yasak olan gençlerin de bu makinelerde büyük para kazandığı zamanları gördük. Casinolar böyle durumlarda para ödemek istemediler ama bu gençler dava açıp, casinoya girerken video kameralar tarafından görüldüklerini ve engellenmediklerini söyleyip davaları kazandılar. Bir şey içmek ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Aşağısını daha iyi görmek için bir de gizli odamız vardır."

Ray onları izleyip birkaç basamak daha çıktıktan sonra kuma haneyi ve gözetleme odasını gören kapalı bir balkona girdi. Ayı anda nereden çıktığı belli olmayan bir garson kadın geldi ve onlara ne içeceklerini sordu. Ray bir kapuçino isterken ev sahipleri s içeceklerini söylediler.

Ray cebinden çıkardığı bir soru kâğıdına baktıktan sonra "Güvenlik konusunda en büyük endişeniz nedir?" diye sordu.

Piccolo, "Kart sayan kumarbazlar ve yapışkan parmaklı krup yeler," diye cevap verdi. "Bu küçük oyun fişlerini kol yenleri içir ya da ceplere atmak çok kolaydır. Günde elli dolarlık fiş götüre bir krupiyeye bir ayda vergisiz olarak bin beş yüz dolar kazanır olur."

"Buraya kart sayan çok kumarbaz geliyor mu?"

"Bunların sayısı gittikçe artıyor bayım. Şimdi kırk eyalette casinolar var ve kumar oynayan insan sayısı çok arttı. Biz bu tip oyuncular hakkında dosya tutuyor ve bunlardan birini burada gördüğümüz zaman dışarı çıkarıyoruz. Buna yasal olarak hakkımız var biliyorsunuz."

Ray, "Bir günde en çok kazanan kişi ne kadar kazandı acaba?" diye sordu.

Piccolo Barker'a baktı ve o da, "Slot makineleri dışında mı?" diye sordu.

"Evet."

"Müşterilerden biri bir gece barbutta bir seksen kazanmıştı."

"Yüz seksen bin dolar mı yani?"

"Evet."

"Ya en çok kaybeden?"

Barker garson kızdan suyunu aldı ve bir an durup yüzünü kaşıdı. "Aynı adam üç gece sonra iki yüz bin kaybetti."

Ray sanki çok ciddi akademik bir araştırma yapıyormuş gibi soru kâğıdına baktı ve sonra, "İstikrarlı bir şekilde kazanan müşteri nizi oluyor mu?" diye sordu.

Piccolo, "Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi.

"Diyelim ki bir oyuncu her hafta iki üç kez gelip kart ya da zar oynuyor, kazandığından az kaybediyor ve bir süre sonra iyi paralar kazanmış oluyor. Böyle bir olay ne kadar zamanda bir oluyor burarlarda?"

Piccolo, "Bu çok nadir görülen bir şeydir," diye cevap verdi. "Aksi takdirde bizim dükkânı kapatmamız gerekir."

Barker da, "Çok nadirdir bu tür oyuncular," diye ekledi. "Bir oyuncu bir iki hafta sürekli kazanıyor olabilir. Onun üzerine kilitlenir, yakından izleriz, kuşkulu bir şey olmayabilir ama adam bizim paramızı alıyordun Ama er ya da geç bir hata yapar ve biz de paramızı geri alırız."

Piccolo, "Kayıp oranı yüzde sekseni bulur," dedi.

Ray kahvesini karıştırdı ve notlarına baktı. "Varsayalım ki tamamen yabancı olan adamın biri içeriye girip yirmibir masasına bin dolar atıyor ve yüz dolarlık fişler istiyor. O zaman ne olur burada?"

Barker gülümsedi ve parmaklarını çatırdattı. "Bir süre yakından izleriz onu, ne yaptığını bilip bilmediğine bakarız. Masa denetçisi onunla yakından ilgilenir ve adını öğrenmeye çalışır. Eğer bunu başaramazsak onu yemeğe davet ederiz. Hanım garsonlarımızdan biri ona sürekli olarak içki ikram eder ama adam içmek istemezse o zaman onun profesyonel olabileceğini düşünerüz."

Piccolo, "Profesyonel oyuncular oynarken asla alkol almaz," dedi. "Şüphe çekmemek için bir içki alır ama onunla uzun süre oyalanır ve içmezler."

"Ne kadar müşteriniz oluyor?"

Piccolo, "Her müşteri ekstra bir şeyler ister," diye cevap verdi. "Akşam yemeği, bir şov bileti, otel odası için indirim filan gibi şeyler veririz daima. Bazılarının üyelik kartı vardır ve onların ne kadar oynadıklarını izleriz. Müşterinin üye kartı yoksa onu üye yapmak istediğimizi söyleriz,"

"Ya reddederse?"

"Çok önemli sayılmaz. Yabancılar buraya her zaman gelip gider."

Baker, "Ama onları sürekli olarak izleriz," diye ekledi.

Ray elindeki katlanmış kâğıt parçasına anlamsız birkaç sözcük karaladı. "Casinolar güvenlik konusunda birbirlerine destek veriler mi?" diye sorunca Piccolo ve Barker ilk kez olarak şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

Piccolo, "Nasıl bir destekten söz ediyorsunuz?" diyerek gülümsemi ve Ray'le Barker da güldüler.

Ray birden ciddileşti ve, "Pekâlâ, kazançlı çıkan oyuncu konusunda bir varsayım daha size," dedi. "Diyelim ki oyuncunun bir gece Monte Carlo'da, ertesi gece Treasure Cove'da, bir sonraki gece de Alladin'de oynuyor, böylece sıradaki tüm casinoları dolaşıyor ve kaybettiğinden çok daha fazlasını kazanıyor. Bu şekilde bir yıl devam ediyor. Bu oyuncu hakkında ne kadar bilginiz olabilir?"

Piccolo Barker'a bakıp hafifçe başını salladı ve o da alt dudağın hafifçe çimdikledikten sonra, "Onun hakkında pek çok şey öğrenebiliriz," diye cevap verdi.

Ray, "Ne kadar çok şey?" diye ısrar etti.

Piccolo arkadaşına, "Sen yanıtla bunu," dedi ve Barker isteksiz bir tavırla konuştu.

"Onun adını, adresini, işini, telefon numarasını, arabasının ne olduğunu ve bankası da dahil pek çok şeyini öğrenebiliriz. Her gece nereye gittiğini, ne zaman gelip ne zaman çıktığını, ne kadar kazanıp kaybettiğini, ne kadar içtiğini, akşam yemeği yiyip yemediğini, garson kadınlara ve krupiyelere ne kadar bahşiş verdiğini bilmey öğreniriz."

"Böyle oyuncularla ilgili kayıt tutuyor musunuz?"

Barker Piccolo'ya baktı, adam evet anlamında başını salladı ama bir şey söylemedi. Ray sonuca yaklaşmaya başlamıştı ve adamlar çekmiyorlardı. Onu biraz gezdirmeleri gerekiyordu. Aşağıya kumarhaneye indiler ama Ray oyun masalarına bakacağına yukarıya, kameralara bakıyordu. Piccolo ona güvenlik elemanlarını gösterdi. Bir yirmibir masasına yaklaştılar ve önünde yüz dolarlık fişlerle oynayan bir genç adama baktılar.

Piccolo Ray'in kulağına eğildi ve, "Bu genç Reno'dan geliyor,"

diye fısıldadı. "Geçen hafta Tunica'da otuz bin kazandı. Çok iyi bir oyuncu."

Barker da eğildi ve yine fısıltıyla, "Kartları da saymıyor," diye ekledi.

Piccolo, "Bazı insanlar tıpkı golf ya da kalp ameliyatlarında olduğu gibi bu işte yetenekli oluyor," dedi.

Ray, "Bütün casinolara gidiyor mu bu da?" diye sordu,

"Hayır ama hepsi onu korkuyla bekliyor." Reno'dan gelen genç adam hem Barker'ı ve hem de Piccolo'yu sinirlendirmişe benziyordu.

Turun sonunda bir salona girip birer soda içtiler ve konuşulanları topladılar. Ray önceden hazırladığı soruların hepsini sormuştu ve bu sorular onu bir büyük sonuca götürüyordu.

"Sizden bir iyilik isteyeceğim," deyince iki adam da ona yardımcı olacaklarını söylediler.

"Babam birkaç hafta önce öldü ve onun sağlığında buraya sık sık gelip zar attığını ve büyük olasılıkla kaybindan çok kazandığını sanıyoruz. Bunun için nedenlerimiz var. Bunu benim için doğrulayabilir misiniz acaba?"

Barker, "Adı neydi babanızın?" diye sordu.

"Reuben Atlee, Clanton'da yaşıyordu."

Barker onu tanımadığını belirtmek için başını iki yana salladıktan sonra cep telefonunu çıkardı.

Piccolo, "Ne kadar kazanmış?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama birkaç yıl oynayarak bir milyon kadar kazanmış olabilir."

Barker yine başını sağa sola salladı ve, "Yok böyle bir şey," dedi. "Bu kadar büyük para kazanan ya da kaybeden biri olsa mutlaka biliriz." Sonra telefona çıkan birine Reuben Atlee adını vererek kontrol etmesini istedi.

Piccolo, "Onun bir milyon kazandığını mı sanıyorsunuz?" diye sordu.

Ray, "Kazanmış ve sonra da kaybetmiş olduğunu sanıyoruz. Ama dediğim gibi bu bir tahmin sadece," diye yanıt verdi.

Barker telefonu kapadı ve, "Reuben Atlee ile ilgili bir kayıt yok hiçbir yerde," dedi. "Buralarda bu kadar büyük oynamış olamaz.

Ray alacağı cevabı bildiği halde, "Ya buraya hiç gelmeyip başka yerlerde oynadıysa?" diye sordu.

İkisi birden, "Yine de bilirdik," dediler.

24

Ray, Clanton'da sabah koşusu ya da yürüyüşü yapan tek erkek olduğu için bahçelerinde çiçeklerle uğraşan ev kadınlarının, verandaları süpüren hizmetçilerin ve Atlee aile mezarlığının yanından geçerken de mezarlıkta yaz aylarında çimenleri biçen işçilerin meraklı bakışları altında kalıyordu. Yargıç'ın mezarı etrafındaki topraklar oturmaya başlamıştı ama Ray durup mezarı kontrol etmedi. Babasının mezarını kazmış olan mezarcılar o sırada başka bir mezar kazmaya başlamıştı. Clanton'da her gün ya bir doğum ya da ölüm olayı oluyordu.

Saat daha sekiz bile olmamıştı ama güneş şimdiden yakmaya başlamıştı ve ağır bir hava vardı etrafta. Havanın nemi onu pek rahatsız etmiyordu, çünkü çocukluğunda alışmıştı buna, ama yine de onu özlediği söylenemezdi.

Koşuya benzer hızlı yürüyüşüne devam ederek gölgeli sokaklardan geçti bir süre sonra Maple Run'a geri döndü, Forrest'in cipi oradaydı ve kardeşi verandada, salıncaklı divana yayılmıştı. Ray, "Ne o, bu sefer erken gelmişsin," diyerek güldü.

"Ne kadar koştun böyle? Ter içinde kalmışsın."

"Sıcak güneşte hızlı yürüyüş yapar ve koşarsan doğal olarak terlersin. İyi görünüyorsun."

Forrest'in gözlerinde şişlik yoktu, pırıl pırıldı, sakal tıraşı olmuş, banyo yapmış, tertemiz ve beyaz ressam pantolonu giymişti, gerçekten de iyi görünüyordu.

"Tertemizim ağabey."

Ray, "Harika," diyerek sallanan koltuğa oturdu, hâlâ terliyor v hızlı hızlı soluyordu. Forrest'e ne zamandan beri temiz olduğun sormayacaktı. Ama bu sürenin yirmi dört saatten fazla olduğun tahmin edebiliyordu.

Forrest birden divandan kalktı, diğer sallanan koltuğu onun *yi* mna çekti ve ucuna oturarak, "Yardıma ihtiyacım var ağabey," dt di.

Ray içinden, işte yine başlıyoruz, diye söylendi ve, "Seni din! yorum," dedi.

Kardeşi söze nasıl başlayacağım bilemiyormuş gibi ellerini ovu: turdu ve, "Yardıma ihtiyacım var," diye tekrarladı.

Ray bunları daha önce de yaşamıştı ve artık sabredemiyordt "Pekâlâ Forrest, ne söyleyeceksen söyle hemen." Kardeşi her şe) den önce para isteyecekti, bundan emindi. Ve arkasından başka t; leplerin gelmesi olasılığı da oldukça yüksekti.

"Buradan yaklaşık bir saatlik mesafede olan bir yere gitmek ist yorum. Ormanlık bir arazide, çok güzel bir yer, تنها bir bölgede ortasında küçük bir göl olan harika bir yer, konforlu odaları var Forrest bunu söyledikten sonra cebinden kırışmış bir kartvizit ç kardı ve Ray'e uzattı.

Uyuşturucu ve Alkol tedavi merkezinin adı Alcorn Köyü idi \ Metodist Kilisesi'ne bağlı bir yerdi burası.

Ray karta bakarak, "Bu Oscar Meave kim peki?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce tanıştığım biri. O zaman da bana yardımcı o muştı ve şimdi burada."

"Burası bir alkol ve uyuşturucu tedavi merkezi."

"Tedavi merkezi, rehabilitasyon, uyuşturucu ünitesi, temizk me yeri, kaplıca, çiftlik, köy, hapishane, akıl hastanesi, ne derse de, umurumda bile değil. Yardım istiyorum ve bunu şimdi istiyt rum." Forrest elleriyle yüzünü kapadı ve ağlamaya başladı.

Ray, "Tamam tamam," dedi. "Bana ayrıntıları anlat bakalım."

Forrest gözlerini ve burnunu sildi, sonra da derin bir nefes ald Ray'e baktı ve titrek bir sesle, "Adama bir telefon edip boş odala olup olmadığını öğrenir misin?" diye sordu.

"Ne kadar kalacaksın orada?"

"Sanırım dört hafta kadar, ama bunu Oscar söyler sana."

"Maliyeti ne kadar bu işin?"

"Günde yaklaşık üç yüz dolar kadar bir şey. Belki bu evdeki hissem karşılığında bir borç bulabilirim diye düşünüyordum, yani Harry Rex yargıca gidip bunun için bir kredi alıp alamayacağımı sorabilir belki." Bunu söylerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu Forrest'in.

Ray onun ağladığını daha önce de kaç kez görmüştü. Kardeşinin valvarışlarına, verdiği sözlere alışık ve ne kadar katı olmak isterse istesin o anda yine yumuşayıverdi. "Bir şeyler yaparız," diye konuştu. "Şu adamı hemen arayayım o zaman."

"Lütfen Ray, oraya hemen gitmek istiyorum."

"Yani bugün mü?"

"Şey, yani mümkünse evet, Memphis'e geri dönemem." Başını öne eğdi ve parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi.

"Seni arayanlar mı var yoksa?"

Forrest başını salladı ve, "Evet," dedi. "Peşimde kötü adamlar var."

"Polis mi yoksa?"

"Hayır hayır, bu herifler polisten bin beter."

Ray etrafına bakındı ve, "Burada olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu. O anda sanki silahlı uyuşturucu satıcılarının çalıların arkasından onlara baktığını görür gibiydi.

"Hayır, nerede olduğumu bilmiyorlar."

Ray ayağa kalktı ve evin içine girdi.

Pek çok insan gibi Oscar Meave de Forrest'i hemen hatırladı. Memphis'te bir süre bir federal uyuşturucu tedavi programında Forrest'le birlikte çalışmış ve Forrest'in şu anda da tedaviye ihtiyacı olduğunu duyunca üzölmüşü ama yine de Ray'le onun hakkında konuşmaktan memnundu. Ray ona sorunun acil olduğunu elinden geldiğince açıklamaya çalıştı ama ayrıntıları pek bilemiyor. Adamdan âdeta özür dilemek istiyormuş gibi, babalarının üç hafta önce öldüğünü söyledi.

Meave, "Onu hemen getirin buraya," dedi. "Bir yer ayarlarız."

Yarım saat sonra Ray'ın kiraladığı arabaya atlayıp yola çıktılar Forrest'in cipini evin arkasına çekmiş ve her ihtimale karşı gizlemişlerdi.

Ray, "Bu adamların buralara kadar gelmeyeceklerinden emir misin?" diye sordu.

Forrest, "Nerede olduğum konusunda en küçük bir fikirleri bile yok," diye cevap verdi. Başını koltuğun baş koyma yerine dayamış ve gözleri koyu renkli güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti.

"Peki ama kim bu adamlar?"

"Memphis'in güneyinden çok şeker çocuklardır. Sen de görser seversin onları."

"Onlara borcun mu var?"

"Evet."

"Ne kadar?"

"Dört bin dolar."

"Nereye gitti bu dört bin dolar?"

Forrest parmağının ucuyla burnuna dokundu. Ray başını iki yana salladı ve sinirlenmesine karşın kendini kontrol altında tutmaya çalıştı, ona yine nutuk çekmenin hiçbir anlamı olmadığını çok iyi biliyordu. Artık şehir dışında, kırsal alandaydılar ve yolun iki yanında da çiftlikler görülüyordu.

Forrest horlamaya başladı.

Ray kardeşini üçüncü kez olarak arabasına atıp uyuşturucu ve alkol tedavisine götürüyordu, yeni bir Forrest hikayesiydi bu da. Onu tedaviye son kez yaklaşık on iki yıl önce götürmüştü - o zaman Yargıç hâlâ kürsüdeydi, Claudia ona yakın çalışıyordu ve Forrest de eyaletin en berbat uyuşturucu bağımlılarından biriydi. İşler normal seyrini izliyordu. Narkotik polisi onu izlemeye almış ama Forrest nasıl olduysa onların eline geçmeden kurtulmayı başarmıştı. Polis onun uyuşturucu kullanmaktan başka sattığından da kuşkulanıyordu ve o zaman yakalanmış olsaydı şimdi hâlâ hapiste olacaktı. Ray o zaman kardeşini, Yargıç'ın torpili sayesinde, sahile yakın olan bir devlet hastanesine yatırmıştı. Forrest orada bir ay uyudu ve sonra uyandı.

Onu tedaviye ilk götürüşü ise Ray'ın Tulane'nde hukuk fakültesine gittiği yıllardaydı. Forrest bir sürü uyuşturucu hap almıştı ve fazla dozdan ölmek üzereydi. Midesini yıkadılar ve hatta bir süre öldüğü sanıldı. Yargıç onları Knoxville'de bulunan çevresi dikenli çitlerle çevrili ve kapıları kilitli bir yere gönderdi ama Forrest orada ancak bir hafta kalabildi ve sonra kaçtı.

Forrest bir kez gençlerin, bir kez de yetişkinlerin olmak üzere iki kez cezaevine girdi ve o zaman on dokuz yaşındaydı, ilk tutuklanışı bir futbol maçı sırasında oldu, bir Cuma gecesi idi ve herkes heyecanla maçın sonucunu bekliyordu. Forrest o zaman henüz on altı yaşındaydı ve takımının iyi bir savunma oyuncusuydu. Narkotik polisi onu soyunma odasında yakaladı ve ellerine kelepçe takarak götürdü, Genç savunma oyuncusunun yakalanmasıyla zayıflayan Clanton takımı maçta yenilince kasaba halkı Forrest Atlee'yi bir daha hiç affetmedi.

Ray o gece babasıyla birlikte tribünde oturmuş heyecanla maçın başlamasını bekliyordu. Diğer oyuncular sahaya çıkarken herkes, "Forrest nerede?" diye bağırmaya başlamıştı. Maçın başlaması sırasında Forrest kent cezaevindeydi, parmak izleri alınıyor ve fotoğrafı çekiliyordu. Polis onun arabasında dört yüz gram marihuana bulmuştu.

Forrest gençler cezaevinde iki yıl kalmış ve on sekizinci doğum gününde serbest bırakılmıştı.

Daha önce hiçbir uyuşturucu olayının yaşanmadığı küçük bir Güney kasabasında, ünlü ve sevilen bir yargıcın on altı yaşındaki oğlu nasıl olur da bir uyuşturucu satıcısı olabilirdi? Ray ve babası bu soruyu kendilerine belki bin kez sormuşlardı. Bu sorunun yanıtını sadece Forrest biliyordu ve o da uzun zaman önce bunu kendine saklamıştı. Ray onun birçok sırrını gömerek ortadan kaldırmasından memnundu.

Arabada bir süre horlayan Forrest daha sonra gözlerini açtı ve içecek bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ray, "Hayır," dedi.

"Alkollü bir şey değil, bir meyve suyu içerim, yemin ediyorum."

Yol üzerindeki bir markete girip birkaç şişe soda aldılar. Forrest kahvaltı olarak bir paket fıstık almıştı.

Tekrar yola çıktıklarında kardeşi, "Bu yerlerden bazılarında çok güzel yemekler verirler," dedi. Uyuşturucu merkezleri konusunda rehberliği yapacak kadar bilgisi olan Forrest bu tür yerleri çok iyi biliyordu. Ağzına birkaç fıstık attı ve, "Bu yerlerde genelHkl birkaç kilo da veriyorum," diye ekledi.

Ray konuşmayı sürdürmek için, "Bu tedavi merkezlerinde spor salonu gibi yerler de oluyor mu?" diye sordu. Aslında böyle yerle hakkında fazla konuşmak istemiyordu.

Forrest kendinden emin bir tavırla, "Bazılarında vardır," diye cevap verdi. "Ellie bir keresinde beni Florida'da, plajlara yakın v< bir sürü zengin ve mutsuz insanın bulunduğu bir yere göndermişti. Orada üç günlük bir beyin yıkamasından sonra adamlar biz mahvetti. Bisiklet, hızlı yürüyüşler, koşular ve hatta istersen ağır lık kaldırma bile vardı. Orada altı kilo verdim ve güneşte iyice yandım. Ondan sonra da sekiz ay temiz kalmıştım."

Kardeşinin bu üzücü yaşamında her şey ayıklık süresiyle ölçülüyordu.

"Ellie mi göndermişti seni oraya?"

"Evet, yıllar önceydi bu. O zamanlar Ellie'de biraz para vardı Ben o sırada tam dibe vurmuştum ve Ellie'nin de beni umursadığı zamanlardı. Ama orası güzel bir yerdı ve danışmanlardan bazıları da kısa etekli ve uzun, güzel bacaklı Florida kızlarıydı."

"Ben de gidip bir göreyim orasını bari."

"Seni almazlar oraya."

"Şaka yaptım canım."

"Batıda film yıldızlarının filan gittiği Hacienda adlı bir yer var, Ritz Oteli sanırsın. Lüks odalar, kaphıcalar, her gün masaj, günde bin kalorilik harika yemekler hazırlayan şefler. Danışmanlar da dünyanın en iyileri, işte, ihtiyacım olan şey bu ağabey, Hacienda'da altı ay kalsam yeter."

"Neden altı ay?"

"Çünkü altı aya ihtiyacım var. iki ayı, bir ayı, üç ve iki haftayı

denedim ama bu süreler yeterli olmuyor. Bana altı aylık bir perhiz, komple bir beyin yıkama, komple bir tedavi ve kendi masajcımın olması gerekiyor."

"Bunun maliyeti nedir peki?"

Forrest ılık çaldı ve gözlerini devirip ona baktı. "Bunu bilemem, her şey olabilir. Oraya girmek için büyük paran ve iki tane de seni tavsiye eden tanıdığın olmalı. Düşünsene, adamlar tavsiye mektubu bile istiyor. Şöyle bir şey olacak yani, 'Hacienda'nın iyi insanları: Ben bu mektupla arkadaşım Doofus Smith'e kefil oluyor ve o harika tesisinize hasta olarak kabul edilmesini rica ediyorum. Doofus kahvaltıda votka içer, öğle yemeğinde kokain çeker, eroinle ikinci kahvaltısı yapar ve genellikle akşam yemeğinde de komaya girer. Beyni kızarmış, damarları ve karaciğeri harap olmuştur. Doofus tam istediğiniz adamdır ve babası da tüm Idaho eyaletine sahiptir."

"Peki ama orada insanları altı ay tutuyorlar mı?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun sen, değil mi?"

"Sanırım bilmiyorum."

"Pek çok kokain bağımlısının bir yıla ihtiyacı vardır. Hele eroin bağımlıları için bu süre daha da uzayabilir."

Ray ona, 'Peki senin şu anda kullandığın zehir hangisi?' diye sormayı düşündü ama vazgeçti ve, "Bir yıl mı?" dedi.

"Evet bir yıl süreli tam tedavi. Bağımlı daha sonra tedavisini kendisi sürdürebilir, öyle insanlar biliyorum ki, üç yıl hapiste kalıp hiçbir uyuşturucu kullanmamıştır ama içerden çıkar çıkmaz karısı ya da sevgilisinden önce, daha önceden tanıdığı bir uyuşturucu satıcısını aramıştır."

"Böyle bağımlıların sonu ne oluyor peki?"

"İyi olmuyor elbette." Forest kalan birkaç fıstığı da ağzına attı ve sonra ellerini birbirine vurarak yapışmış olan tuzları attı.

Alcorn Köyü'ne giden yolu gösteren hiçbir levha yoktu etrafta. Oscar'ın telefonda verdiği yol tarifine göre bir süre gittikten sonra tepelerde kaybolduklarını sandılar ama birden uzakta bir bahçe

kapısı gördüler. İki yanı ağaçlı bir yola girdiler ve birkaç dakik; sonra tesis önlerine çıkıverdi. Gözlerden uzak, sakın bir yerdi bu rası ve ilk bakışta Forrest'in çok hoşuna gitti.

Oscar Meave onları yönetim binasının lobisinde karşıladı vt içerde bir büroya götürüp giriş belgelerini kendisi hazırladı. Adan hem danışman, hem yönetici ve hem de psikologdu, eski bir uyuş turucu bağımlısıyken yıllar önce kendi kendini tedavi edip kurtar mış ve daha sonra da iki doktora sahibi olmuştu. Bir blucin pan tolon, eşofman üstü, altı lastik spor ayakkabı giymişti, keçi sakal- lıydı ve kulaklarında da halka küpeler vardı, daha önce geçirdiğ kötü günler nedeniyle yüzü kırışmış, dişleri bozulmuştu. Fakat yu muşak ve dostane bir sesi vardı. Forrest'in şimdi içinde bulunduğu durumdan kurtulmuş bir insandı.

Tedavi merkezinin ücreti bir gün için 325 dolardı ve Oscar bu- rada en az dört hafta kalmanın iyi olacağını söylüyordu. "Dört haf- ta sonra durumuna bir bakarız," dedi. "Forrest'in neler yaptığı ko- nusunda size bazı zor sorular sormak durumunda olduğumu söy- lemek isterim."

Ray, "Bu konuşmaları duymak istemiyorum ben," dedi.

Forrest, "Duymayacaksın zaten," diye cevap verdi. Başına gele-cekleri çok iyi bildiği belliydi.

Oscar, "Ödemenin yarısını peşin alırsınız," dedi. "Diğer yarısı ds tedavi tamamlanmadan önce ödenir."

Ray birden irkildi ve Virginia'daki banka hesabında ne kadar parası olduğunu düşündü. Nakit parası çoktu ama şimdi o parayı kullanmanın zamanı değildi.

Forrest, "Para babamın mirasından gelecek," dedi. "Onun için elime geçmesi birkaç gün sürebilir."

Oscar başını iki yana salladı. "Ayrıcalık yapamayız. Kurallara göre ücretin yarısını ödemelisiniz."

Ray, "Sorun yok," dedi. "Size hemen bir çek yazabilirim."

Forrest, "Ben bu ödemeyi mirastan payıma düşen parayla yap- mak istiyorum," diyerek ona itiraz etti. "Bu ödemeyi senin yapma- nı istemiyorum."

"Bunu daha sonra senin payından alabilirim, merak etme." Ray bu parayı nasıl alacağını bilemiyordu ama Harry Rex bunun bir yolunu bulurdu elbette. Ödemenin yapılmasını garanti eden belgeyi imzaladı. Forrest de yapılması gereken ve gerekmeyenlerin belirtildiği listenin altına attı imzasını.

Oscar, "Yirmi sekiz gün hiç dışarıya çıkamazsınız," dedi. "Eğer çıkarsanız yaptığınız ödemeler yanar ve bir daha da buraya kabul edilmezsiniz. Anlaşıldı, değil mi?"

Forrest, "Anlaşıldı," diye cevap verdi. Bu olayları şimdiye kadar kaç kez yaşamıştı kim bilir.

"Buradasınız, çünkü burada olmak istiyorsunuz. Tamam mı?"

"Tamam."

"Sizi hiç kimse zorlamıyor."

"Hayır, zorlamıyor."

Bunlar konuşulurken Ray gitme zamanının geldiğini anladı. Oscar'a teşekkür etti, Forrest'e sarıldı ve geldiğinden daha büyük bir hızla oradan ayrıldı.

25

Ray artık bu paraların, Yargıç'ın 1991'deki emekliliğinden sonra toplanmış olduğuna emindi. Claudia emeklilikten bir yıl önce-sine kadar onunla beraberdi ve bu büyük para konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Bu büyük para ne rüşvetten, ne de kumardan gel-mişti.

Paralar gizlice yapılmış olan yatırımlardan da gelmiş olamazdı, çünkü Ray babasının devlet tahvili ya da hisse senedi alıp sattığına dair hiçbir ize rastlamamıştı. Kayıtları ve vergi iadesi işlemlerini yapmak için Harry Rex tarafından bulunmuş olan muhasebeci de bu konuda bilgisizdi. Adam Yargıç'ın her şeyinin açık olduğunu çünkü tüm para işlemlerinin Clanton First National Bank aracılı-ğıyla yapılmış olduğunu söylemişti.

Ray, sen öyle san dostum, diye düşündü.

Evin içinde her tarafa dağılmış yaklaşık kırk tane eski dosya kutusu vardı. Temizleme şirketi bunları toplamış ve Yargıç'ın ça-lışma odasıyla yemek odasına yığmıştı. Ray birkaç saat uğraştı ama sonunda aradığını buldu. Kutulardan ikisinin içinde Yargıç'ın 1991'de seçimi kaybetmesinden sonra özel hâkim olarak baktığı davalara ait notlar ve araştırmalar vardı ve babası bunlardan hep "dava dosyalan" diye söz ederdi.

Duruşmalar sırasında Yargıç sarı not defterine tarihler, saatler, ilgili gerçekler ve davayla ilgili bir fikir edinmesine yardımcı olacak bir sürü şey yazardı. Genellikle tanıklara soru sorar ve notlarını sık sık kullanarak avukatların yanıışlarını düzeltirdi. Ray onun, çalış-

ma odasında konuşurken, aldığı notların kendisini uyanık tuttuğunu söylediğini birkaç kez duymuştu. Uzun bir duruşmada bazen yirmi sayfa not tuttuğu olurdu.

Babası yargıç olmadan önce avukatlık yaptığı için her şeyi dosyalayıp saklamayı âdet edinmişti. Bir dava dosyasının içinde onun notlarıyla beraber, avukatların referans olarak aldıkları eski dava kararlarının kopyaları, yasa maddelerinden bölümler, hüküm örnekleri ve hatta resmi dosyaya konmamış olan temyiz talepleri bulunurdu. Ama yıllar geçtikçe bu dosyalar artık işe yaramaz olmuş ve şimdi de kırk kutuyu doldurmuştu.

Yargıç'ın 1993'ten sonraki vergi iadelerine bakılırsa, hiç kimse- nin bakmak istemediği davalara özel yargıç olarak bakmış ve oldukça iyi para kazanmıştı. Kırsal kesimde resmi yargıçların bakmak istemediği tartışmalar ve davalar olduğunu herkes bilirdi. Bazen taraflardan biri yargıcın davadan çekilmesini ister, davaya bakan yargıç da olaylar ve taraflar karşısında tarafsız olabileceğim söylediği halde davaya bakmaktan vazgeçer ve onu eyaletteki eski bir arkadaş ve meslektaşına devrederdi. Böylece özel yargıç dava hakkında hiçbir bilgisi olmadan duruşma yerine gelir ve yeniden seçime girmeyeceği için davaya rahatça bakıp kararını verebilirdi.

Bazı mahkeme bölgelerinde birikmiş dava dosyalarının azaltılması için özel yargıçlardan destek alınırdı. Bu özel yargıçlar bazen hastalanan resmi yargıcın yerine de kürsüye oturur, duruşmalara çıkabilirdi. Bunların hemen hepsi de emekli yargıçlardan oluşurdu. Eyalet onlara saat başına elli dolar ve harcamalarını öderdi.

Yargıç Atlee seçimi kaybettiği yıldan sonraki 1992 yılı içinde ekstra gelir sağlamamıştı. 1993 yılında 5.800, en çok çalıştığı 1996'da ise 16.300 dolar kazanmıştı. Geçen yıl, yani 1999'daki ekstra geliri 8.760 dolardı ama o yılın büyük kısmını hasta olarak geçirmişti.

Böylece altı yıllık özel yargıçlığı sırasındaki kazancı toplam olarak 56.590 dolardı ve bunların hepsi de vergi iadesi işlemlerinde belirtilmişti.

Ray babasının son yıllarda ne tür davalara baktığını öğrenmek

istiyordu. Harry Rex böyle bir davadan söz etmişti ona, merkeze alınan bir eyalet valisinin heyecan, verici boşanma davasıydı bu. Davayla ilgili dosyanın kalınlığı yedi sekiz santimdi ve içinde valinin, boşanacağı karısının ve sevgilisi olduğu sanılan kadının Jackson gazetesinden kesilmiş resimleri ve kupürler de vardı. Duruşmalar iki hafta sürmüş ve notlarına bakılırsa Yargıç bu davadan büyük zevk almıştı.

Hattiesburg yakınlarındaki bir kamulaştırma davası iki hafta sürmüş ve bütün tarafları öfkeliendirmişti. Kent batıya doğru genişliyor ve belediye de yeni sanayi bölgeleri açmak istiyordu. Davalar iki yıl sürmüş ve iki yıl geçtikten sonra son kararı Yargıç Atlee'nin vermesi istenmişti. Dosyada bu davayla ilgili gazete kupürleri de vardı ama Ray bunlara bir saat kadar göz gezdirip dosyayı inceledikten sonra sıkıldı. Böyle bir davaya bir ay süreyle bile bakabileceğini sanmıyordu.

Fakat bu davada büyük paralar dönmüştü.

Yargıç Atlee 1995'te iki saat mesafedeki küçük bir kasaba olan Kosciusko'da sekiz gün süreyle bir davaya bakmıştı ama dosyadaki notlarında önemli bir şey görünmüyordu.

Tishomingo İlçesi'nde 1994 yılında korkunç bir yakıt tankeri kazası olmuştu. Tankerle bir araba çarpışmış ve arabada bulunan yaşları yirminin altında beş genç yanarak ölmüştü. Kurbanlardan biriyle bir yargıç arasında bir ilişki ortaya çıkarılmış, bölge yargıçlarından ikincisi ise beyin kanserinden ölmek üzere olduğu için davaya bakması için Yargıç Atlee davet edilmişti. Yargıç iki gün süren davaya bakmış ve sonuçta tazminat olarak 7.400.000 dolar ödenmesine karar verilmişti. Paranın üçte biri gençlerin avukatlarına gitmiş ve geriye kalan para da aileleri arasında eşit olarak paylaştırılmıştı.

Ray bu dosyayı Yargıç'ın sediri üzerine, kamulaştırma dosyasının yanına bıraktı. General Forrest'in duvardaki portresinin altında, çalışma odasının yeni cilalanmış tahta zemininde oturuyordu. Yaptığı iş konusunda az da olsa bir fikri vardı ama bundan sonra ne yapması gerektiğini pek bilemiyordu. Yapması gereken en doğ

ru şey, parayla ilgili olan dava dosyalarını ayırmak ve onların içinde bir ipucu bulmaya çalışmaktı.

Oturduğu yerden birkaç metre mesafede bulunduğu o paraların bir yerden geldiği ağıktı.

O sırada cep telefonu çaldı. Arayan Charlottesville'deki alarm firmasıydı ve o sırada dairesine hırsız girdiğini bildiriyordu. Ray ayağa fırladı ve mesaj sona ererken kendi kendine konuştu. Aynı mesaj polis karakoluna ve Corey Crawford'a da gitmiş olacaktı. Birkaç saniye sonra Crawford aradı. "Hemen dairene gidiyorum," derken sesinden koştuğu anlaşılıyordu. Saat dokuz buçuğa geliyor-du ve saat Charlottesville'de on buçuktu.

Ray elinden hiçbir şey gelmeden odanın içinde dolaşmaya başladı. Crawford on beş dakika sonra tekrar aradı onu. "Buradayım ve polis de geldi," dedi. "Birisi önce aşağıdaki kapıyı, sonra çalışma odasının kapısını zorlamış ve bu da alarmı çalıştırmış. Hırsız ya da hırsızların fazla vakti olmamış. Nereleri kontrol edelim?"

Ray bir hırsızın onun evinde ne arayabileceğini düşünürken, "Evde değerli pek bir şey yok," diye cevap verdi. "Yani para, mücevher, sanat eserleri, tüfek, tabanca, altın ya da gümüş gibi para edecek hiçbir şey yoktur orada."

Crawford, "TV, stereo müzik seti, mikrodalga fırın gibi her şey burada," dedi. "Kitapları dergileri dağıtmışlar, mutfak telefonu yanındaki masayı devirmişler, acele ettikleri belli. Söyleyeceğin bir şey var mı?"

Ray, "Hayır, şu anda hiçbir şey düşünemiyorum," derken fonda bir polis telsizinin cızırtılı sesini duyuyordu.

Crawford dairenin içinde dolaşırken, "Kaç yatak odası var burada?" diye sordu.

"iki tane, sağdaki benimdir."

"Bütün dolap kapaklarını açmışlar. Bir şey aramış bu adamlar. Bunun ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Ray, "Hayır," diye cevap verdi.

Crawford, "Diğer yatak odasına girilmemiş," dedikten sonra polis memurlarıyla konuşmaya başladı. Bir süre sonra, ön kapıda

durmuş eve en kısa sürede nasıl dönebileceğini düşünen ve telli kapının arasından dışarıya bakan Ray, "Bekle," dedi.

Polisler ve Crawford usta bir hırsızın hızlı bir giriş ve aram yaptığına ve evde alarm olduğunu anlayınca da şaşırdığına kara verdiler. Adam iki kapıyı da fazla zorlanmadan, az bir hasarla açmış, evde alarm olduğunu anlamış, belirli bir şey aramak için etral karıştırmış ve sonra da öfkeyle bazı şeyleri yerlere fırlatıp kaçmıştı. Hırsız bir kişi de olabilirdi birden fazla da.

Cravvford, "Bir şey çalınıp çalınmadığını polise bildirmek için buraya gelmen gerekiyor," dedi.

Ray, "Yarın orada olabilirim," diye cevap verdi. "Evi bu geo için güvence altına alabilir misin?"

"Evet, bir şeyler düşünürüz."

"Polisler gidince beni ara."

ön basamaklardan birine oturup cırcırböceklerinin sesini dinlerken, şu anda elimde babamın tabancasıyla Chaney depolarımı önünde bulunmayı çok isterdim, diye düşündü. Yanına sokulacal olan adamlara hiç tereddüt etmeden ateş açabilirdi. Yol arabayk on beş saat sürüyordu. Küçük bir uçakla bu mesafeyi üç buçuk saatte uçabilirdi. Fog Nevvton'a telefon etti ama kimse cevap vermedi.

Biraz sonra telefonu yine çaldı ve Crawford, "Ben hâlâ dairen deyim," dedi.

Ray, "Bunun gelişigüzel bir hırsızlık olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Chaney depolarına ailenin bazı değerli şeylerini götürdüğünden söz etmiştin galiba."

"Evet. Bu gece orasını gözetlemeniz mümkün olur mu acaba?"

"Orada İyi güvenlik önlemleri vardır, bekçiler ve kameralar bulunur, sağlam bir yerdir." Cravvford'un sesinden yorgun olduğu vı bütün geceyi araba içinde uyuklayarak geçirmek istemediği belliydi.

"Bunu yapabilir misin?"

"İçeriye giremem. Girmek için müşteri olmak gerekir."

"Kapısını gözetle."

Crawford bir şeyler homurdandı ve derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, çocuklardan birini çağırıp orayı gözetlemesini söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim. Yarın oraya gelince seni ararım."

Ray Chaney depolarını aradı ama orada da kimse yoktu. Beş dakika bekledikten sonra tekrar aradı ve bu kez zilin on dört kez çalışından sonra bir ses duydu.

"Chaney depoları güvenlik, ben Murray."

Ray nazik bir sesle ona kim olduğunu ve ne istediğini söyledi. Orada üç depo kiralamıştı ama bu gece evine hırsız girmişti ve Bay Murray 14B, 37F ve 18R numaralı depolara özellikle dikkat ederse çok sevinecekti. Bay Murray onun istediğini yapacağını söylerken sanki esner gibiydi.

Ray ona biraz endişeli olduğunu söyledi.

Bay Murray de, "Sorun yok efendim, merak etmeyin," diye cevap verdi.

Bir saat ve iki içkiden sonra Ray'in sinirleri biraz yatıştı. Charlottesville'den çok uzaktaydı. Bir ara kiraladığı arabaya atlayıp yola çıkmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Uyuması ve sabahleyin erkenden bir uçak bulmaya çalışması daha iyi olacaktı. Fakat uyuması olanaksızdı ve bir süre sonra tekrar dava dosyalarına döndü.

Yargıç bir gün, kamulaştırma yasaları konusunda pek bir şey bilmediğini, çünkü Mississippi'de çok az, 25. Mahkeme Bölgesi'ndeki altı ilçedeyse hiç bölge ayırma konusu olmadığını söylemişti. Fakat birisi onu bir gün Columbus'taki çok zor bir arazi ve bölge ayırma davasına bakması için ikna etmişti. Babasının notlarına bakılırsa, mahkeme altı gün sürmüş ve karardan sonra adını vermeyen birisi Yargıç'a telefon edip onu vurmakla tehdit etmişti.

Tehditler oldukça sık duyulan şeylerdi ve Yargıç da yıllarca çantasında sürekli olarak bir tabanca taşımıştı. Hatta Claudia'nın bile tabanca taşıdığından söz edilirdi. Bazıları kendilerine ateş edecek olanın o kadın değil de Yargıç olmasını yeğlediğini söylerdi.

Bölgelere ayırma davası Ray'in neredeyse uykusunu getirmişti Ama bir süre sonra aradığı kara deliği bulduğunu anladı ve uykus yine kaçtı.

Yargıç'ın vergi kayıtlarına bakılırsa, Ocak 1999'da 27. Bölge Mahkemesi'nde bir davaya bakmış ve bunun karşılığında ona 8.11 dolar ödenmişti. 27. Bölge, Körfez Sahili'ndeki iki ilçeden oluşuyordu ve burası Yargıç'ın görev alanına pek girmiyordu. Babasının oray gönüllü olarak gidip günlerce kalması Ray'in garibine gitmişti.

Bir dava dosyasının kayıp olması ise bundan da garipti, iki kuyuyu da dikkatle aradı ama bu davayla ilgili bir dosya bulamadı iyice meraklanmıştı, bir an düşündü ve sonra diğer otuz sekiz dosyayı da iyice aradı. Artık evine giren hırsız, depolarını, Ba Murray'ın uyanık olup olmadığını ve hatta paralan bile düşünemiyordu.

Bir dava dosyası kayıptı.

26

US Air Havayolları uçağı Memphis'ten sabahın altı buçuğunda kalktı, yani Ray, Clanton'dan sabah beşte ayrılmış ve Maple Run'da her zamanki gibi sadece yaklaşık üç saat uyumuştı. Bu birinci uçuşta, sonra Pittsburgh havaalanında ve daha sonra Charlottesville'e uçan küçük uçakta hep uyudu. Evine gidip etrafı gözden geçirdi ve sonra divana uzanıp yine uykuya daldı.

Chaney'deki depolarına kimse girmemiş ve paralarına dokunulmamıştı. Her şey yolunda görünüyordu. 18R'ye girip kapıyı içerden kilitledi. Yanmayan ve su geçirmeyen beş büyük kutuyu açtı ve eli üç buzdolabı torbasını saydı.

Üç milyon doları çevresine alıp küçük deponun beton zemini-ne oturan Ray Atlee bu paraların ne kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlamıştı. Dün gece yaşadığı korkunç olayda bu paraları kolayca kaybedebilirdi. Şimdi de onların yanından ayrılmaya korkuyordu.

Son birkaç hafta içinde her şeyin maliyetini, bu paralarla nele-rin satın alınabileceğini ve yavaş ya da cesur yatırımlarla ne kadar artabileceğini merak etmeye, düşünmeye başlamıştı. Bazen kendisini zengin hissediyor, bazen de böyle düşünmemeye çalışıyordu. Ama bu tür düşüncelerden kurtulmak öyle pek de kolay değildi elbette. Kafasındaki soruların yanıtları yavaş yavaş ortaya çıkıyordu - paralar sahte ya da işaretlenmiş değildi, kumardan kazanılmamış, ama 25. Bölge Mahkemesi'nde avukatlardan, davalı ya da davacılarından rüşvet olarak da toplanmamıştı.

Hayır, bu parayı Forrest'le paylaşamazdı, kardeşi bu parayı kendisini kolayca öldürebilirdi. Hayır, bu paranın mirasa dahil edilmemesi için pek çok neden vardı.

Kafasının içindeki seçenekler birer birer ortadan kalkıyordu. Bu parayı kendine saklamak zorunda kalabilirdi.

Birden metal kapının dışardan vurulduğunu duydu ve bağırmamak için kendini zor tuttu. Hemen ayağa fırladı ve, "Kim va orada?" diye bağırdı.

Dışarıdaki adam, "Güvenlik," diye cevap verdi ve sesi de yabancı değil gibiydi. Ray yerdeki paraların üstünden atladı, kapıya gitti ve on santim kadar araladı. Bay Murray ona bakıp gülümsedi.

Silahlı güvenlik görevlisinden çok bir apartman kapıcısını andırıyordu ve, "Orada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ray hâlâ kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. "Her şey yolunda teşekkür ederim," diye cevap verdi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin."

"Dün gece için teşekkür ederim."

"Bu benim görevim bayım."

Ray paraları yine eski yerlerine yerleştirdi, deponun kapısını kapayıp kilitledi ve arabasına atlayıp gazladı. Yolda sürekli olaral dikiz aynalarına bakıyor, izlenip izlenmediğini kontrol ediyordu.

Dairesinin sahibi hasar görmüş iki kapının onarılması için bir kaç Meksikalı marangoz göndermişti. Adamlar birkaç saat çalışıp kapıları eski haline getirdiler ve akşam üzeri Ray'in ikram ettiği soğuk biraları içerek teşekkür ettiler. Ray onları çalışma odasında çıkarırken bir süre konuştu. Adamlar gittikten sonra mutfak masasının üstünde duran mektuplara baktı ve onlara bir göz atmay; karar verdi, sabahtan beri orada duruyordu zarflar. Ödenmesi gereken faturalar, birkaç reklam, birkaç önemli olmayan mektup ve üç tane de başsağlığı notu vardı.

Mektuplardan biri Gelirler Dairesi'nden geliyordu, zarfın üzerinde Reuben V, Atlee Vasiyeti Uygulayıcısı Bay Ray Atlee adı ile adresi vardı ve zarfıki gün önce Atlanta'dan postaya verilmişti. Rarfı ağır ağır açmadan önce bir süre inceledi. Atlanta Bürosu, Su,

Araştırmaları Ofisinden Martin Gage adında biri antetli resmi kâğıda yazmıştı mektubu. Mektupta şunlar vardı:

Sayın Bay Atlee,

Babanızın vasiyetnamesinin uygulayıcısı olarak yasalar karşısında tüm değerli eşya ve paraları değerlendirme ve vergilendirme amacıyla açık olarak belirtmek, mirasa dahil etmek zorundasınız. Değerli şeylerin saklanması vergi kaçakçılığına girer. Para ve değerli eşyaların izinsiz olarak elden çıkarılması Mississippi eyaleti yasalarına ve federal yasalara göre de suçtur.

Martin Gage

Suç Araştırmacısı

Ray hemen Harry Rex'i arayıp Maliye'ye nasıl bir bildirim yaptığını sormayı düşündü. Vasiyetin uygulayıcısı olarak resmi makamlara bilgi vermek için ölüm tarihinden sonra bir yıllık bir süresi vardı ve muhasebecilerine göre bu süre gerektiğinde rahatça uzatılabiliyordu.

Mektup Harry Rex'le birlikte vasiyetnamenin açılması için mahkemeye gitmelerinden bir gün sonra postalanmıştı. Vergi dairesi nastlı oluyor da bu kadar kısa içinde hareke geçiyordu? Reuben Atlee'nin ölümünü bile bu kadar çabuk nasıl öğrenmişlerdi?

Bir süre düşündükten sonra Harry Rex'i aramaktan vazgeçti ve antetli kâğıdın üstünde yazılı olan büro numarasını aradı. Karşısına Gelirler Dairesi'nin telesekreteri çıktı ve ona daha sonra aramasını, çünkü o gün Cumartesi olduğunu belirtti. Ray on line'a girdi ve Atlanta telefon rehberinde üç tane Martin Gage buldu. Birincisi şehir dışındaydı ve telefona cevap veren karısı, onun çok şükür vergi dairesinde çalışmadığını söyledi, ikinci telefon numarasında kimse cevap vermedi. Üçüncü telefonda ise Bay Gage akşam yemeği yiyordu.

Ray kendisini hukuk profesörü olarak tanıtarak adamdan rahatsız ettiği için özür diledi ve sonra nazik bir sesle, "Acaba vergi dairesinde mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, orada çalışıyorum."

"Suç Araştırmalarında mı?"

"Evet bayım, on dört yıldan beri orada çalışıyorum."

Ray ona mektuptan söz etti ve sonra olduğu gibi okudu.

Gage, "O mektubu ben yazmadım beyefendi," dedi.

"O halde kim yazdı?" Ray birden sinirlenmişti ama sesinin biraz sert çıktığını fark edince kontrolü kaybettiği için pişman oldu.

"Bunu ben nereden bileyim beyefendi? Onu bana fakslayabilir misiniz acaba?"

Ray odadaki faks cihazına baktı ve bir an düşündükten sonra, "Elbette, ama benim faksım büromda," diye cevap verdi. "Bunu Pazartesi yapabilir miyim?"

"O zaman e-postayla da gönderebilirsiniz belki."

"Çok özür dilerim, bilgisayarım da şu anda çalışmıyor, arızalandı. Size bunu Pazartesi gönderirim."

"Pekâlâ, ama birisi size şaka yapıyor olmalı bayım, o mektubu ben yazmadım."

Ray şimdi bir an önce bu vergi dairesi memurundan kurtulmak istiyordu ama Gage bir kere işin içine girmişti. "Size bir şey söyleyeyim," diye devam etti, "Vergi Dairesi memurlarından biri adına bir şey yapmak federal bir suçtur ve ağır cezası vardır. Bu adamın kim olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Ne yazık ki yok Bay Gage."

"Belki de adımı on line rehberinden ald, bunu yapmakla bir yük hata işledik zaten. Bilgi Alma Özgürlüğü gibi şeyler yüzünden oluyor bunlar işte."

"Evet, bu konuda haklısınız."

"Vasiyetname ne zaman açılmıştı?"

"Üç gün önce."

"Üç gün mü? Bunu resmen belirtmek için daha bir yılınız var bayım."

"Biliyorum."

"Vasiyetnamede neler var?"

"Fazla bir şey yok, eski bir ev var."

"Manyağın biri yapmış olmalı bunu. Mektubu bana fakslayın, ben de sizi daha sonra ararım."

"Teşekkür ederim."

Ray kahve sehpası üzerinde duran telefonu kapadıktan sonra kendi kendine, vergi dairesinde çalışan bu adamı neden aradığını sordu.

Evet, bunu mektubun gerçek olup olmadığını anlamak için yapmıştı.

Gage bu mektubu asla göremeyecekti. Kendisi de bir ay kadar sonra bunu tamamen unutacaktı. Hele bir yıl sonra bu olay hafızasından tamamen silinmiş olacaktı.

Ama yine de akıllıca bir davranış değildi yaptığı.

Forrest Alcorn Köyü'ndeki yaşama kısa sürede alışmıştı. Söylediğine göre hastalara günde sadece iki kez telefon etme izni veriliyor ve konuşmaları da kayda alınıyordu. "Uyuşturucu satıcılarını aramamızı istemiyorlar," dedi.

Ray, "Çok doğal bu," diye cevap verdi. Forrest ağır ağır, anlaşılır sözcüklerle ve yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu, ayık ve iyi olduğu belliydi.

Kardeşi, "Neden Virginia'dasın?" diye sordu.

"Benim evim burada."

"Bu taraflardaki fakülte arkadaşlarını görmek istediğini sanıyordum. Öyle demiştin galiba bana,"

"Kısa zamanda döneceğim. Orada yemekler nasıl?"

"Çocuk bakım evlerindeki gibi, günde üç kez pelte tatlısı veriyorlar ama her seferinde değişik renkte oluyor. Berbat bir şey. Buraya günde üç yüz dolardan fazla öduyoruz ama kazık yiyoruz galiba."

"Güzel kızlar var mı bari?"

"Bir tane var ama o da on dört yaşında, bir yargıç kızıymış, inanabiliyor musun? Gerçekten de dertli insanlar. Günde bir kez toplanıyoruz ve herkes uyuşturucuya nasıl başladığını, kendisini

bu korkunç şeye kimin alıştırdığını anlatıyor. Bütün sorunlarımız konuşuyoruz. Birbirimize yardımcı oluyoruz. Lanet olsun, bu konuda danışmanlardan daha çok şey biliyorum ben. Bu benim seki zinci uyuşturucu ve alkol tedavim, biliyor musun ağabey?"

"Ben daha çok oldu sanıyordum."

"Yardıma teşekkürler. Garip olan ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Temiz olduğumda daha çok mutlu oluyorum. Kendimi çok iyi ve daha akıllıymış gibi hissediyorum, her şeyi yapabileceğime inanıyorum. Sonra da sokaklara çıkıp o diğer serseriler gibi bir sûru saçmalık yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Bunu neden yaptığımı anlamıyorum."

"Çok iyisin Forrest, sesinden anlaşılıyor bu."

"Yemekleri dışında burası hoşuma gidiyor."

"Çok güzel, seninle gurur duyuyorum."

"Beni görmeye gelebilir misin?"

"Elbette geleceğim. Birkaç günlük bir işim var."

Ray kardeşiyle konuştuktan sonra Harry Rex'i aradı ve onu hafta sonlarını bile geçirdiği bürosunda buldu. Dört evlilikten sonra adamın evde oturmaktan pek hoşlanmaması için nedenleri olmalıydı.

Ray ona, "Yargıç'ın geçen yıl başlarında sahile yakın bir yerlerde bir davaya baktığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Harry Rex yine bir şeyler yiyor ve konuşurken ağzını şapırdatıyordu. "Sahil mi?" Sahilden pek hoşlanmaz, oralarda yaşayanların büyük çoğunlukla kalın enseli mafya tiplerine benzediğini söylerdi.

"Geçen yıl Ocak ayında orada özel yargıç olarak bir davaya bakmış ve bir ücret almış."

Harry Rex, "Geçen yıl hastaydı baban," dedi ve sonra bir şeyler içti.

"Kanser tanısı geçen Temmuz ayında kondu."

Avukat, "Sahildeki bir davayı hatırlamıyorum," dedi ve sonra bir şey ısırdı. "Buna şaşırdım."

"Ben de."

"Dosyalara neden bakıyorsun?"

"Kazanç kayıtlarını dava dosyalarından kontrol ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben vasiyetnamenin uygulayıcısıyım, her şeyi bilmem gerekiyor."

"Ah, elbette, özür dilerim. Ne zaman dönüyorsun buraya?"

"Birkaç gün sonra."

"Hey şunu dinle, bugün Claudia'yı gördüm, aylardır görmemiştim onu, kadın erkenden kasabaya indi, herkesin görmesi için yepyeni bir Cadillac'ı Coffee Shop yakınına park etti ve sonra kasaba sokaklarını arşınlayıp durdu. Ne kadın ama!"

Ray Claudia'nın, ona verdiği paralarla hiç vakit geçirmeden Cadillac acentasına koştüğünü görür gibi oldu ve kendi kendine gülümsedi. Yargıç da bunu görse gurur duyardı.

Avukatla konuştuktan sonra uykusu gelmeye başladı. Duvarlardan sanki çatlama sesleri geliyor, havalandırma kanalları ve delikleri sanki canlanıyor gibiydi. Bazı eşyalar hareket eder gibi geliyordu gözüne. Hırsızlık olayından sonra dairesine sanki tekrar birileri girecekmiş gibi geliyordu ona.

27

Ray normal davranmaya gayret ederek en sevdiği parkur; uzun bir yürüyüş yaptı, alışveriş merkezinden geçip Ana Cadde üzerinden kampusa, oradan Gözlemevi Tepesi'ne yürüyüp ger döndü ve yaklaşık altı mil yürümüş oldu. Öğle yemeğini Cari Miri ile, evinden üç blok mesafede güzel bir yer olan Bizou'da yedi ve sonra bir kaldırım kahvesine oturup bir kahve içti. Fog öğleden sonra saat üçte bir eğitim uçuşu için Bonanza'yı hazırlamıştı ama mektup geldi ve Ray'ın bütün planları altüst oldu.

Zarfın üzerinde gönderici adresi yoktu ve bir gün önce Charlottesvîlle'den postaya verilmişti. Masanın üzerinde duran bu zarf Ray'e bir dinamit lokumu kadar tehlikeli görünüyordu. Zarfın içinde üçe katlanmış, mektup kâğıdı boyutunda bir kâğıt vardı ve Ray onu açar açmaz olduğu yerde donup kaldı. Bir an için hiçbir şey düşünemedi, nefesi daraldı, hisleri uyuşur gibi oldu ve kulakları sanki tıkandı.

Kâğıtta Chaney'deki 14B numaralı deposunun bilgisayardan çıkarılmış renkli, dijital bir fotoğrafı vardı. Kâğıdın üzerinde resimden başka hiçbir şey, uyarı ya da tehdit sözcüğü yoktu.

Nefesi açılıp kendini toparladığında terlemeye başladı, üzerindeki uyuşukluk kaybolmuştu ama şimdi de midesinde müthiş bir sancı vardı. Başı dönmeye başlayınca gözlerini kapadı; tekrar açtığında resim gözlerinin önünde titriyordu.

İlk olarak, evde büyük ihtiyaç duyabileceği hiçbir şey olmadığına düşündü. Her şeyi burada bırakabilirdi. Ama yine de küçük bir valiz aldı ve içine bir şeyler doldurdu.

Arabasına atlayıp yola çıktıktan üç saat sonra Roanoke'da bir benzin istasyonuna girip depoyu doldurdu ve ondan üç saat sonra da Knoxville'in doğusunda, kamyonların durduğu oldukça kalabalık bir istasyona girdi. Uzun bir süre park yerinde, küçük spor arabasının içinde oturup gelen giden kamyonları, kalabalık kafeye girip çıkan kamyon şoförlerini seyretti. Pencere önündeki bir masaya oturmak istiyordu ve o masalardan birinin boşaldığını görünce Audi'den çıktı, kapıyı kilitledi ve kafeye girdi. Oturduğu masadan, on beş metre mesafede duran ve içinde üç milyon dolar para olan küçük arabasını rahatça görebiliyordu.

Burnuna gelen kızartma kokularından bu kafede daha çok burger tipi yiyecekler olduğunu anladı. Gelen garsondan bir çizburger istedi ve önündeki bir kâğıt peçete üstünde seçeneklerini sıralamaya başladı.

Para için en güvenli yer kalın duvarlı, gözetleme kameraları ve kasaları olan bir banka olacaktı. Parayı parça parça Charlottesville ve Clanton arasında bir sürü kasaba bankasına koyacak ve böylece arkasında karmaşık bir iz bırakacaktı. Para küçük bölümler halinde bir çanta içinde bankalara taşınacaktı. Böylece paranın hepsi de her zaman için güvencede olacaktı.

Fakat bu şekilde davranarak arkasında pek çok da kanıt bırakmış olacaktı. Bir banka kasası kiralama sırasında birkaç belge dolduracak, gerçek kimliğini gösterecek, ev adresini, telefon numarasını verecek, banka şube müdürüyle konuşmak zorunda kalacak, video kameralar tarafından fotoğraflanacak ve kim bilir daha nelelere maruz kalacaktı, çünkü Ray daha önce hiç banka kasası kiralamamıştı ve bu tür işleri bilmiyordu.

Eyalet sınırları içinde yol alırken bir sürü depolama alanı ve firması görmüştü. Bu tür kiralık depolar her yerde vardı ve bazı nedenlerle çoğu da ana yolların kenarına yakın alanlara yapılmıştı. Bunlardan birine girip bir depo kiralasa ve bütün o banka formalitelerinden kurtulsa daha iyi olmaz mıydı acaba? Podunktovn'da bir iki gün kalıp bir malzeme mağazasında birkaç tane daha yanmaz kutu bulur ve parasını yine onların içine koyabilirdi. Peşinde

olan kişi ya da kişiler de böyle bir şey beklemeyeceklerdi ve hiç de fena bir fikir değildi bu.

Ama yine de aptalca bir fikirdi, çünkü paraları buralarda bırakmak zorunda kalacaktı.

Parayı Maple Run'a götürüp evin bodrumuna da gömebilirdi. Harry Rex şerifi ve polisi uyarır ve kasabada görülecek kuşkulu yabancıların izlenmesini sağlayabilirdi, Ray'i izleyen bir özel detektif olursa onu hemen yakalarlar ve Coffe Shop'daki Dell de ertesi gün hemen öğrenirdi. O küçük kasabada biri öksürdüğü zaman üç kişi ondan hastalık kapabilirdi.

Kamyon şoförleri sürekli olarak içeriye girip çıkıyor, saatlerce yalnız başlarına kamyon kullandıktan sonra arkadaş bulunca yüksek sesle konuşup gülüşüyorlardı. Hemen hemen hepsi de blucin pantolon ve sivri burunlu çizmeleriyle birbirine benziyordu. Masanın yanından sinsi bir yürüyüşle geçen lastik spor ayakkabılı biri Ray'in dikkatini çekti. Adam haki pantolon giymişti, yalnızdı ve gidip Amerikan Bar'a oturdu. Aynada adamın yüzünü görünce onu daha önce de gördüğünü anladı. Gözleri arasındaki mesafe normalin üstünde, yüzünün alt tarafı dar, uzun ve basık bir burunu ve sarı saçları olan otuz beş yaşlarında bir adamdı bu. Onu Charlottesville civarlarında bir yerde görmüştü ama nerede olduğunu hatırlamıyordu.

Yoksa gördüğü her insandan kuşkulanmaya mı başlamıştı?

Arabasında bir servetle ve kurbanını bagajına saklamış bir katil gibi kaçan bir insan, belki de herkesi birine benzetip kuşkulanılabildi.

Garson çizburgerini bir tabak kızarmış patatesle birlikte getirdi ama Ray'in iştahı kaçmıştı. Yine seçeneklere döndü ve üçüncü kâğıt peçeteye yazmaya başladı. İlk iki peçeteye yazdıkları hoşuna gitmemişti.

Elinde fazla seçenek yoktu. Paralan gözünün önünden ayırmak istemediği için bütün gece araba kullanabilir, arada sırada dinlenmek için bir yol üzeri kafesine girer ya da yol kenarına çekip biraz kestirebilir ve sabahın erken saatlerinde Clanton'a girebilir-

di. Kendi memleketine vardığında belki her şey ona biraz daha net görünebilirdi.

Parayı bodruma gömmek hiç de iyi bir fikir değildi. Elektrikte bir kısa devre, bir yıldırım ya da atılan bir kibrit gibi nedenlerle ev kolayca yanıp kül olabilirdi. Bina çıra gibiydi zaten, kolayca yanabilirdi.

Barda oturan adam yüzünü çevirip ona bakmamıştı ama Ray ona bir süre baktıktan sonra yanılmış olabileceğini anladı. İnsanın her gün görüp de daha sonra pek hatırlamadığın yüzlerden biriydi bu. Adam çikolatalı pasta yiyor ve kahve içiyordu. Fakat gecenin on birinde pasta yemek Ray'e biraz garip geldi.

Ray Clanton'a sabahleyin, saat yediyi biraz geçe vardı. Çok yorgundu, gözleri kızarmıştı, hemen bir duş alıp iki gün dinlenmeliydi. Gece boyunca arkasından gelen arabaların farlarına bakıp uyanık kalmak için arada sırada kendini tokatlarken Maple Run'ın sakin havasını özlemişti. Bomboş ve koskoca ev şimdi sadece ona aitti. Üst katta, alt katta ya da verandada, nerede isterse orada uyuyabilirdi. Telefon edecek ya da onu rahatsız edecek kimse de yoktu.

Fakat çatı tamircileri onun planından habersizdi elbette. Ray eve gittiğinde adamlar çalışmaya başlamıştı bile, kamyonetler, merdivenler ve alet kutuları ön bahçeyi kaplamış ve araba yolunu kapamıştı. Ray Coffee Shop'a gitti ve Harry Rex'i buldu, avukat koca bir tabak omleti yerken bir yandan da iki gazeteyi birden okuyordu.

Ray'i fark edince başını hafifçe kaldırdı ve, "Ne arıyorsun sen burada?" dedi. Omletini henüz bitirmemiş, gazetelerini de okumamıştı ve Ray'i gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu.

"Belki karnım aç, ne biliyorsun?"

"Berbat görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Orada uyuyamadım ve buraya geldim."

"Kafanı dağıtmışa benziyorsun."

"Evet öyleyim."

Avukat sonunda gazeteyi bıraktı ve üzerinde kırmızı biber so su olan koca bir lokma yumurtayı ağzına attı. "Charlottesville'de buraya kadar bütün gece araba mı kullandın yani?"

"Sadece on beş saatlik bir yol."

Garson kadın Ray'e kahve getirdi. "O çatı tamircileri orada n kadar çalışacak?"

"Gelmişler mi?"

"Evet, en azından bir düzine adam var orada. Bense iki gül uyumak istiyordum."

"Atkin'in çocukları onlar. İçkiye başlayıp kavga etmezlerse işle rini çabuk bitirirler. Geçen yıl içlerinden biri merdivenden düşü j boynunu kırdı ve otuz bin dolar iş kazası tazminatı aldı."

"Pekâlâ, o halde neden onları tuttun?"

"Onlar da senin gibi ucuz Bay Uygulayıcı. Git benim büromd; uyu. Üçüncü katta sakın bir odam var."

"Yataklı mı yani?"

Harry Rex, Clanton'ın dedikoducuları geliyormuş gibi çevresi ne bakındı ve, "Rosetta Rhines'ı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır."

"O benim beşinci sekreterim ve üçüncü karımdı. İşte her şey t odada başlamıştı."

"Çarşafklar temiz mi bari?"

"Hangi çarşafklar? Yine de sen bilirsin. Orası çok sakindir ama döşeme tahtaları gıcırdar. Biz de bu yüzden yakalanmıştık zaten."

Ray kahvesinden uzun bir yudum aldı ve, "Sorduğum için ba ğışla," dedi. Karnı açtı ama yine de kendine bir ziyafet çekecek hal- de değildi. Bir kâse sütlü mısır gevreği ona yetecekti ama Coffee Shop'da böyle çok ucuz bir kahvaltı yemesi onu gülünç duruma düşürebilirdi.

Harry Rex ona bakıp, "Bir şeyler yiyecek misin?" diye homur- dandı.

"Hayır. Bazı şeyleri depolamamız gerekiyor. Bütün o kutuları ve eşyaları. Böyle bir yer biliyor musun?"

"Biz mi yapacağız bunu?"

"Pekâlâ, ben yapacağım. Böyle bir arıyorum."

"Evdekilerin hepsi de atılacak şeyler." Avukat ağzına sosisli, peynirli ve hardallı koca bir parça etmek attı. "Yak gitsin hepsini."

"Hiçbir şeyi yakamam, en azından şimdilik."

"O halde sen de bütün varislerin yaptığı gibi yap. İki yıllığına bir depo kiralayıp istediğini sakla, sonra Yardım Derneği'ne ver ve onların istemediklerini de yak."

"Bu olabilir de olmayabilir de. Buralarda böyle bir depolama yeri var mı?"

"Sen şu Cantrell adlı çılgın oğlanla gitmemiş miydin okula?"

"Onlar iki kardeşti."

"Hayır, aslında üç kardeştiler ama birisine Tobytown yakınlarında bir Greyhound otobüsü çarptı." Avukat kahvesinden uzun bir yudum aldı ve ağzına yine koca bir lokma omlet attı.

"Ben depo arıyorum Harry Rex."

"Biraz sinirliyiz galiba ha?"

"Hayır ama çok uykusuzum."

"Sana aşk yuvamı teklif ettim ya."

"Hayır teşekkür ederim. Ben çatı tamircilerinin işi bitirmesini bekleyeceğim."

"Pekâlâ, çocukların amcaları Virgil Cantrell'dir, onun ilk karısının ikinci boşanma davasını halletmiştim. İşte bu adam eski büyük deposunu küçük depolar haline getirdi ve kiraya veriyor."

"Kasabadaki tek yer bu mu peki?"

"Hayır, Lundy Staggs kasabanın batısında şu küçük kiralık depolardan yaptırmıştı ama bir sağanakta su bastı orasını. Ben olsam gitmezdim oraya."

Ray Coffee Shop'dan sıkılmıştı ve, "Nedir o deponun adı?" diye sordu.

Avukat, "Sadece Depo," dedi ve ağzına bir lokma daha attı.

"Demiryolunun yanında mı?"

"Evet, tam orada işte." Harry Hex bunu söyledikten sonra acı sos şişesini alıp çalkaladı ve tabağında kalan omletin üstüne döktü.

"Orada genellikle yer bulunur ve adam bir de yangına karşı korumalı bir yer inşa etmişti. Fakat bodrum katına inme sakın."

Ray onun bu uyarısını duymazdan gelmek istedi ama yapamadı. Mahkeme binası önüne park ettiği arabasına baktı ve sonra, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü adam oğlunu orada tutuyor."

"Oğlunu mu?"

"Evet, o da akıl hastası. Virgil onu Whitfield'e yatıramadı ve özel bir hastaneye de gücü yetmediği için sonunda bodrumda tutmaya karar verdi."

"Ciddi misin sen?"

"Elbette ciddiylim. Bunun yasalara karşı bir davranış olmadığını söyledim ona. Bodrum katında çocuğun yatak odası, banyosu, televizyonu, her şeyi var. Bir akıl hastanesinden çok daha ucuza yaşıyor orada işte."

Ray meraklanmıştı ve bir an düşündükten sonra, "Onun adı ne?" diye sordu.

"Küçük Virgil."

"Küçük Virgil mi?"

"Evet, Küçük Virgil."

"Kaç yaşında bu Küçük Virgil?"

"Bilmiyorum, ama kırk beş, elli olabilir."

Ray Depoya gittiğinde etrafta Küçük Virgil'e benzer birinin olmadığını görünce rahatladı. Onu karşılayan iş tulumu giymiş iriyarı bir kadın Bay Cantrell'in bir iş için gittiğini ve ancak iki saat kadar sonra döneceğini söyledi. Ray bir depo kiralamak istediğini söyleyince kadın ona birkaç yer gösterebileceğini belirtti.

Uzun yıllar önce Teksas'tan uzak bir akraba, bir amca gelmiş ve annesi Ray'i, vücudunu kızartıncaya kadar ovalayıp yıkamıştı. Amcayı karşılamak için tren istasyonuna gitmişler ve Forrest'i evde dadiyla beraber bırakmışlardı. Ray peronda beklerken duyduğu tren düdüğünü, trenin gelişini ve bekleyen insanların heyecanını hatırlıyordu. O zamanlar tren istasyonu her zaman kalabalık bir yerdi. Ray'in liseye gittiği yıllarda istasyon boşaltılmış ve serserile

rin barınağı haline gelmişti. Daha sonra kasabanın genişlemesi ve yenilenmesiyle beraber orasını da tamamen yıkmışlardı.

Bu eski istasyonun yerinde şimdi iki kat halinde, küçük odalardan oluşan kiralık depoları bir sürü eski eşyayla dolu, koca bir bina vardı. Bir sürü onarımdan kalmış olan kereste ve duvar kaplamaları her yana atılmıştı. Yerler testere talaşıyla kaplıydı. Ray deponun içinde bir süre dolaştıktan sonra burasının Maple Run'dan daha kolay yanabileceğini anladı.

Kadın, "Bodrumda başka yerlerimiz de var," dedi.

"Hayır teşekkür ederim."

Ray gitmek üzere depodan çıktıktan sonra Taylor Sokağı'ndan hızla geçen yepyeni, pırıl pırıl bir Cadillac araba gördü, Claudia güneş gözlüklerini takmış direksiyonda oturuyordu.

Ray orada, sıcak güneş altında durmuş giden arabanın arkasından bakarken Clanton kasabasının üstüne yıkılır gibi olduğunu hissetti. Claudia, Virgil'ler, Harry Rex'le karıları, sekreterleri ve Atkin'in içki içip kavga eden çocuklarından bıkmış gibiydi.

Acaba etrafımdaki herkes mi delirdi yoksa ben mi? diye düşündü.

Arabasına bindi ve tekerlekleri mıcır üzerinde gıcırdatarak Depo'dan ayrıldı. Kasabanın kenarında yol birden sona ermiş gibiydi. Kuzeyde Forrest, güneyde ise sahil vardı. Kardeşini görmeye giderse hayatının daha da karmaşık bir hale geleceğini biliyordu ama gi-deceğine dair söz vermişti ona.

28

Ray iki gün sonra Mississippi'nin Gulf Coast'ına gitti. Burad Tulane'deki hukuk fakültesi günlerinden arkadaşları vardı, onları ve sık sık gittiği yerleri görmek İstiyordu. Yirmi yıl önce gittiği nehir kenarındaki Franky & Johnny'de istiridyeli uzun sandviç yemeyi, Latin Quarter'daki Decatur üzerinde, Maspero'nun yassı yuvarlak ekmekli sandviçlerinden tatmayı, Bourbon Sokağında, Char Room'da Dixie birası içmeyi ve Cafe du Monde'da hamur tatlı? yiyip kahve içmeyi çok özlemişti.

Fakat New Orleans'ta suç oranı çok yüksekti ve güzel küçü. arabası da serseri ve haydutlar için çekici bir hedef olabilirdi. Onu çalıp da bagajını açacak hırsız elbette çok şanslı biri olurdu. Otoyolda hırsızlar ona bir şey yapamazdı ve eyalet yollarında hız limitlerini aşmadığı için polise de yakalanmazdı. Ray mükemmel bir sürücüydü, trafik kurallarına saygılıydı ve etrafındaki arabaları da büyük bir dikkatle izlerdi.

90 numaralı otoyol üzerinde yoğun trafik nedeniyle hızını biraz daha düşürdü ve bir saat süreyle doğuya doğru, Long Beach Gulfport ve Biloxi'yi geride bırakıp kumsal boyunca yol aldı. Bir süre sonra sahildeki yeni casinoları, otel ve restoranları da geçti. Kumarhaneler Tunica'daki çiftlik arazileri çevresine olduğu gibi buralara da hızla gelip yerleşmişlerdi.

Biloxi Koyu'nun karşı tarafına geçti ve Jackson İlçesi'ne vard. Pascagoula yakınlarında önünde bir ışıklı levha olan bir yer gördü. levhada "13.99 dolara istediğinizi yiyin," yazıyordu. Burası pek çok

kici bir yer değildi ama otoparkı çok iyi aydınlatılmıştı, içeriye dikkatle baktı ve bir cam kenarı masaya oturarak otoparka bırakacağı arabasını rahatça görebileceğini anladı. Bunu yapmayı artık âdet edinmişti.

Körfez boyunca üç ilçe vardı. Doğuda, Alabama sınırında Jackson, ortada Harrison ve batıda da Louisiana'ya bitişik Hancock ilçesi bulunuyordu. Bu bölge milletvekillerinden biri Washinton'da çok başarılı olmuş ve Jackson İlçesi'nde domuz yetiştiriciliğini teşvik etmişti. Harrison İlçesi'nde ise ticaret hayatını besleyen ve okul yapımına destek veren gelirler kumardan geliyordu. Yargıç Atlee'nin 1999 Ocak ayında gelip bir davaya baktığı yer ise, bu bölgenin en az gelişmiş ve nüfusu da en az olan ilçesi Hancock'tu ve babasının bu davasından kimsenin haberi yoktu.

Ray restoranda istiridye, karides ve balık yedikten sonra tekrar yola çıktı ve geriye dönerek yine Biloxi ve Gulfport'tan geçti. Pass Christian adlı kasabada tam da aradığı gibi, yeni, tek katlı ve kapıları dışa açılan bir motel gördü. Etrafsakin ve güvenli görünüyordu, otoparkın yarısı boştu. Bir gecelik ücret olan altmış doları ödedi ve arabasını geri vitese takıp oda kapısına mümkün olduğunca yanaştırdı. Bir süre önce silah taşımama konusundaki fikrini değiştirmiş ve babasının ,38'liğini dolu olarak yanına almıştı. Geceleyn garip bir ses duyar duymaz tabancayı kaparak dışarıya fırlatabilirdi. Gerekirse arabanın içinde bile uyumaya hazırdı,

Hancock kasabasının mahkeme binası 1911'de Bay St. Louis'in tam ortasına inşa edilmiş, ama 1969 Ağustosunda Camille adı verilen kasırgada hemen tamamen yıkılıp harap olmuştu. Kasırganın gözü tam olarak Pass Christian ve Bay St. Louis'den geçmiş ve her yeri yıkıp harabeye çevirmişti. O kasırgada yüzden fazla insan ölmüş, pek çok insan da kaybolmuştu.

Ray mahkeme binası bahçesine dikilmiş bir anıt üzerindeki yazıları okumak için durdu ve sonra tekrar küçük Audi arabasına bakmak için döndü. Mahkeme kayıtları genellikle açık olurdu ama

o yine de sinirliydi. Clanton'daki mahkeme kâtipleri kayıtları çol güzel muhafaza eder ve gelip gidenleri dikkatle izlerlerdi. Ray m aradığını ya da işe nereden başlayacağını bilemiyordu. Fakat er büyük korkusu, bulabileceği bilginin içeriğiydi.

Mahkeme kayıt bürosuna girip birkaç adım attıktan sonra ka lemini saçları arasına sıkıştırmış genç ve güzel bir kadınla göz göz; geldi, Genç kadın ona yaklaştı ve, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Ray sanki tüm kapıları açacakmış ve işini kolaylaştıra çakmış gibi eline not defterini almıştı.

Güneyli aksanını iyice belirtmeye çalışarak, "Dava kayıtlarımı hepsini saklar mısınız acaba?" diye sordu.

Genç kadın birden kaşlarını çattı ve sanki bir suç işlemiş gib Ray'in yüzüne baktı.

Sonra, karşısındaki adamın pek de zeki olmadığını düşünüyör müş gibi ağır ağır, "Her duruşmanın çok dikkatli tutulmuş notları vardır," diye konuştu. "Her davanın ayrı bir dosyası vardır bizde." Ray onun söylediklerini not defterine yazıyordu,

Genç kadın durdu ve bir an düşündükten sonra, "Duruşma kâ tiplerin raporlarının kopyaları da vardır," diye devam etti. "Ama onları burada tutmayız."

Ray onun söylediği ilk cümleden cesaret aldı ve, "Acaba duruş- ma notlarını görebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Hangi dönemininkini istiyorsunuz?"

"Geçen yılın Ocak ayma ait olanları."

Genç kadın sağa doğru iki adım attı ve bir bilgisayarın başına geçip tuşlara dokunmaya başladı. Ray çevresine bakındı, geniş bii roda bazıları bilgisayarlarda yazı yazan, bazıları dosya düzenleyen ve bazıları da telefonlara cevap veren birçok kadın çalışıyordu. Clanton mahkeme binasındaki kayıt bürosuna son girdiğinde ora da sadece bir bilgisayar görmüştü. Hancock İlçesi onlardan on yıl ilerdeydi.

Bir köşede iki avukat ellerindeki plastik kupalardan kahve içe- rek alçak sesle konuşuyorlardı. Adamların önünde çok eski oldu gu belli olan tapu senedi kayıt defterleri duruyordu, ikisi de oku

ma gözlüğü takmıştı ve kravatlarının düğümleri de çok kalındı. Küçük kasaba avukatlarının pek çoğunun yaptığı gibi, yüz dolar ücretle eski tapu kayıtlarından bazı bilgiler çıkarmaya çalışıyorlardı. Adamlardan biri Ray'i gördü ve kuşkulu gözlerle baktı.

Ray içinden, senin yerine ben kuşkulunmalıyım bayım, diye söylendi.

Genç kadın bir süre sonra eğildi ve bilgisayarın yazıcısından çıkan bilgi kâğıtlarını çekip aldı. Sayfaları parmağıyla çevirip saydı ve sonra kontuarın üstüne bıraktı. "İşte burada," dedi. "Ocak 99, iki haftalık duruşmalar, işte notlar bu sayfalarda. Bu sütun son durumu gösteriyor. Göreceğiniz gibi davaların çoğu Mart dönemine kalmış."

Ray kâğıtlara bakıyor ve genç kadını dinliyordu.

Kadın, "ilgilendiğiniz belirli bir dava var mı?" diye sordu.

"Ford İlçesi'nden gelmiş olan Yargıç Atlee'nin baktığı davayı hatırlıyor musunuz acaba? Sanırım buraya bir özel yargıç olarak gelmişti." Ray sakin olmak için elinden geleni yapıyordu. Genç kadın ona, sanki Ray onun boşanma dosyasını sormuş gibi dik dik baktı.

"Siz bir gazeteci misiniz?" sorusunu duyunca birden irkildi Ray.

"Gazeteci olmam mı gerekiyor bunları sormak için?" dedi. Bürodaki erkek memurlardan ikisi işlerini bırakmış, kaşlarını çatmış ona bakıyorlardı.

Genç kadın kendini zorlayarak gülümsedi. "Hayır, ama bu dava oldukça büyüktü. İşte şurada." Bunu söylerken kâğıt üzerinde bir yeri gösterdi. Karar defterinde sadece *Gibson/Miyer-Brack Davası* yazılıydı. Ray aradığını bulmuş gibi başını salladı ve, "Acaba bu davanın dosyası nerede?" diye sordu.

Kadın, "Kalın bir dosyadır o," diye cevap verdi.

Ray onun arkasından gidip binlerce dava dosyasının siyah metal dolaplarda muhafaza edildiği bir odaya girdi. Genç kadın nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Üzerinde bir kâğıt olan küçük bir tahta levhayı ona uzattı ve, "Şurayı imzalayın," dedi. "Sadece adınızı yazıp imzalayın ve tarih atın, gerisini ben hallederim."

Ray onun istediğini yaparken, "Nasıl bir davaydı bu?" diye sor du.

Genç kadın, "Bilerek ölüme neden olma," dedi ve bir çekmeci açıp içindeki bütün dosyaları ona gösterdi. "Bu dosyaların hepsi (davaya aittir. Layihalar şuradan başlar, sonra ifşaat ve en sonra d; duruşma raporları. Bunları alıp şu masada inceleyebilirsiniz am. dışarıya çıkaramazsınız, Yargıç'ın emri."

"Hangi yargıç bu?"

"Yargıç Atlee."

"O öldü, biliyor musunuz?"

Genç kadın onun yanından ayrılırken, "Bu o kadar da kötü bir şey değil," dedi.

Odanın havası onunla beraber gitmiş gibiydi ve Ray'in kendin toparlaması birkaç saniye sürdü. Bütün dosyaların kalınlığı toplam olarak bir metreden fazlaydı ama Ray'in umurunda değildi bu. Gerekirse bütün yazı burada geçirebilirdi.

Clete Gibson 1997 yılında altmış bir yaşında ölmüştü. Ölün nedeni böbrek yetmezliği olarak gösterilmişti. Böbrek yetmezliği nin nedeni ise dava iddianamesine göre Miyer-Brack firması tarafından üretilen Ryax adlı bir ilaçtı ve bu iddia da davaya özel yargu, olarak bakan Yargıç Reuben V. Atlee tarafından doğru bulunmuş tu.

Bay Gibson yüksek kolesterol ilacı olarak Ryax'ı sekiz yıl kullanmıştı. İlacı doktoru yazmıştı; dul karısı ve çocukları doktora v< İlacı satan eczacıya da dava açmışlardı. Gibson bu ilacı beş yıl kullanıktan sonra böbrek sorunu yaşamaya başlamış ve bu hastalığı da başka doktorlar tarafından tedavi edilmeye çalışılmıştı. O günlerde oldukça yeni bir ilaç olan Ryax'ın hiçbir yan etkisi bilinmiyordu. Gibson'ın böbrekleri hiç görev yapamayacak duruma gelince hasta her nasılsa Patton French adında bir avukatla tanışmıştı. Bu tanışma ölümünden kısa bir süre önceydi.

Patton French, Biloxi'deki French & French hukuk firmasının

sahiplerindendi. Ama firmada ondan başka altı avukat daha çalışıyordu. İlaç üreticisi firma, doktor ve eczane sahibiyile birlikte, New Orleanslı bir ilaç firması temsilcisi aleyhine de dava açılmıştı. Her davalı bir büyük hukuk firması ve hatta bazı ünlü New York avukatları tarafından temsil ediliyordu. Davalar tartışmalarla geçiyordu, karmaşıktı, bazen büyük kavgalar oluyor ve Bay Patton French ve Biloxi'deki küçük hukuk firması, karşı tarafın devlerine karşı büyük bir savaş veriyordu.

Miyer-Brack, Amerikalı temsilcisinin ifadesine göre, altmış ülkede temsilci ve şirketleri olan isviçreli dev bir ilaç firmasıydı. Firmanın 1998 cirosu 9.1 milyar dolar, toplam kârları ise 635 milyon dolardı. Ray sadece bu yazılı ifadeyi ancak bir saatte okuyabilirdi.

Patton French her nedense davayı, genellikle jürili çalışan ağır ceza mahkemesinde değil de normal ceza mahkemesinde ve bile-rek ölüme neden olma iddiasıyla açmıştı. Ceza mahkemesinde jürili duruşmalar sadece vasiyetname itiraz davalarında oluyordu. Ray de babasının yanında zabıt kâtabi olarak çalışırken bu tür davaları birçok kez dinlemişti.

Davanın ceza mahkemesinde açılmasının iki nedeni vardı. Birincisi, Gibson ölmüştü ve vasiyetnamesi bu mahkemenin görev alanına giriyordu, ikincisi, yaşı on sekizin altında olan bir çocuğu vardı. On sekiz yaş altı çocuklarla ilgili davalar da bu mahkemenin görev alanındaydı.

Gibson'un ayrıca yaşları on sekizin üstünde olan üç çocuğu daha vardı. Bu nedenle davalar Ağır Ceza'da açılabilirdi ki bu karmaşık durum Mississippi yasalarının birçok garipliğinden biriydi. Ray bir gün böyle bir garipliği babasına sormuş ve Yargıç da ona sadece, "Bizim adalet sistemimiz ülkenin en iyisidir evlat," diye cevap vermişti. Bütün yaşlı yargıçlar buna inanıyordu.

Avukatlara istedikleri mahkemede dava açma hakkı tanımak herhangi bir eyalete mahsus bir şey değildi. Bu adli gariplikler her eyalette görülüyordu. Fakat Mississippi kırsalında yaşayan bir dul kadın, Uruguay'da ürettiği bir ilacı Amerika'da satan büyük bir

İsviçre ilaç firması aleyhine Hancock İlçe Mahkemesi'nde dav; açtığında büyük gürültü kopmuştu. Bu tür büyük davalara baka cak federal mahkemeler olduğu söyleniyor, Miyer-Brack firması nın avukatlar ordusu bu davayı kasaba mahkemesinin elinden al mak için çabalıyordu. Fakat Yargıç Atlee onlara karşı direnmiş v< federal yargıç da onunla fikir birliği içinde görünmüştü. Yerel da vahılar da işin içine katılmış ve böylece davanın federal mahkemeyi gitmesi önlenebilmişti.

Mahkeme başkanı Reuben Atlee idi ve duruşmalar ilerledik* onun da savunma avukatlarına karşı gösterdiği sabır azalmaya baş lamıştı. Ray bunları okurken babasının duruşmalardaki tavrını ha tırladı ve kendi kendine gülümsedi. Özellikle sanıkların etrafınd; dolanıp duran avukatlara karşı oldukça sert ve acımasız davranır dı babası. Modern zamanların süratli duruşmaları Yargıç Atlee'nir baktığı davalarda asla söz konusu olmamıştı.

Ryax'ın kötü bir ilaç olduğu belli olmuştu. Patton French'ir bulduğu iki uzman ilacın kötü olduğunu söylemiş, firmanın adın mahvetmiş ve savunma avukatları da firmanın sözcüsü olmahtar öteye gidememişti. Ryax kolesterolü şaşırtıcı düzeylere indirebili yordu. Yapılan deneyler olumlu sonuç verdikten sonra ilaç piyasa ya sürülmüş ve kısa sürede son derece popüler olmuştu. Fakat bit süre sonra binlerce insan böbrek hastası olmuş ve Patton French de koca ilaç firması Miyer-Brack'ı köşeye kıstırmıştı.

Dava sekiz gün sürmüştü. Savunma avukatlarının itirazına rag men duruşmalar her sabah saat tam sekiz on beşte başlamış, sık stk gece sekizlere kadar sürmüş ve Yargıç Atlee savunma avukatları nın bütün itirazlarını duymazdan gelmişti. Ray babasının bu halini çok görmüştü. Yargıç çok çalışmayı seven bir insandı ve mahkeme de pohpohlanacak jüri de olmadığından, savunmaya karşı oldukça acımasız davranırdı.

Babası son tanığın ifade vermesinden iki gün sonra kararını açıklamış ve bu da çabuk gerçekleşen adalete indirilmiş şoke edici bir darbe olarak görülmüştü. Notlara göre Yargıç, Bay St. Louis'de kalmış ve dört sayfalık dava kararını mahkeme kâtibine yazdırmış-

tı. Ray buna da pek şaşırmadı. Yargıç mahkeme kararlarının sürüncemede kalmasından nefret ederdi.

Zaten kararının gerekçesini ortaya koyan notlarına güveniyor-
du Yargıç. Sekiz gün süren duruşmalar ve ifadeler sırasında sayfa-
larca not tutmuş olmalıydı. Kararında uzmanları etkileyecek kadar
ayrıntı bulunuyordu mutlaka.

Clete Gibson'un ailesine tazminat olarak 1.1 milyon dolar
ödenmişti ve bir ekonomi uzmanına göre bu rakam da ölen ada-
mın hayatının değeri idi. Yargıç ayrıca, böyle kötü ve zararlı bir ila-
cı piyasaya sürdüğü için Miyer-Brack ilaç firmasına 10 milyon do-
lar da para cezası vermişti. Herkes ilaç firmasının dikkatsiz ve aç
gözlü davrandığı konusunda fikir birliği içinde gibiydi ve Yargıç
Atlee'nin Miyer-Brack firmasına çok kızdığı belliydi.

Fakat Ray yine de babasının bu tür para cezaları verdiğini pek
hatırlamıyordu.

Dava sona erdikten sonra mahkemeye çeşitli önergeler verilmiş
ama Yargıç hepsine kesin yanıtlar verip bunları dikkate bile alma-
mıştı. Miyer-Brack para cezasının iptalini isterken, Patton French
de cezanın artırılmasını talep etmişti. Ama Yargıç iki tarafa da sert
birer mektup yazıp seslerini kesmişti.

Davanın temyize gönderilmemiş olması garipti. Ray notlarda
temyiz aramıştı ama böyle bir şey yoktu. Dava sonrası dosyasını
tekrar karıştırdı ve sonra diğer dosyalara iyice baktı. Daha sonra
davayla ilgili bir anlaşma yapılmış olabilirdi ve Ray bunu zabıt kâ-
tibine sormak için not aldı.

Davada avukat ücretleriyle ilgili bir tartışma da yaşanmıştı.
Patton French davacı aileyle yaptığı anlaşmaya göre gelecek tazmi-
natin yarısını alacaktı. Ama Yargıç her zaman olduğu gibi bu üc-
retin çok yüksek olduğunu söylemişti. Bölge mahkemesinde avu-
kat ücretleri her zaman Yargıç'ın kararına bırakılmış ve o da daima
yüzde otuz üçü limit olarak kabul etmişti. Bay French parasını tam
olarak alabilmek çok mücadele etti ama Sayın Yargıç kararından
asla taviz vermedi.

Yargıç Atlee Gibson davasında büyük başarı kazanmıştı; Ray

bunları okuyunca oldukça duygulandı ve gurur duydu. Yargıç'ın bu davaya şeker hastalığıyla, kalp hastalığıyla ve büyük olasılıkla kanserle mücadele ederken bakmış ve başarılı olmuş olması âdeta mucizeydi, gerçi kanser tanısı bundan yaklaşık altı ay sonra konmuştu ama bu dava yine de büyük başarıydı.

Ray babasına hayran olmaktan alamadı kendini.

Kayıt bürosundaki çalışanların hemen hepsi yemeğe çıkmıştı, içerde kalan bir kadın da masasında bir yandan kavun yiyor, bir yandan da on lıne'da bir şeyler yapıyordu. Ray oradan ayrıldı ve bir kütüphane aramaya başladı.

29

Ray Biloxi'de gittiği bir kafeteryadan Charlottesville'deki te-
lesekreterini kontrol etti ve üç mesaj buldu. Kaley aramış ve onun-
la yemeğe çıkmak istediğini söylemişti. Onu hemen aklından çı-
karıp attı ve sonsuza kadar unuttu. Fog Nevvton Bonanza'nın ge-
lecek hafta boş olduğunu ve uçuş yapabileceklerini belirtmişti.
Atlanta'daki Gelir Vergisi Bürosu'ndaı Martin Gage de aramıştı,
adam hâlâ sahte mektubun faksını bekliyordu. Ray bunu duyunca
kendi kendine, daha çok beklersin, diye mırıldandı.

Kumsal yolunun karşı tarafında, parlak portakal rengi bir plas-
tik masada salata yiyordu. Böyle bir kafeteryada son kez ne zaman
yemek yediğini hatırlamıyordu, ama bugün bunu sadece arabasına
yakın olabilmek, onu gözünün önünden ayırmamak için yapmıştı.
Ayrıca buraya daha çok, suç işleme olasılığı çok düşük olan genç
anneler ve çocukları geliyordu. Birkaç lokma daha yedikten sonra
tabağı önünden itti ve Fog'u aradı.

Biloxi Halk Kütüphanesi Lameuse Sokağı'ndaydı. Bir süre ön-
ce bir marketten aldığı şehir planına bakarak kütüphaneyi kolayca
buldu ve kapıya yakın bir boşluk görüp diğer arabaların arasına
park etti. Artık adet edindiği gibi arabasına birkaç kez bakıp etrafı
dikkatle kontrol etti ve sonra binadan içeriye girdi.

Bilgisayarlar birinci katta etrafı tamamen cam olan bir salon-
daydı ama burada dışa açılan pencere olmaması Ray'in canım sıkı. Sahilin bu taraflarında en büyük gazete *Sun Herald'* dı, bilgisayar-
da bu gazetenin arşivlerini 1994 yılına kadar görmek mümkündü.

Ray, Yargıç Atlee'nin dava kararını vermiş olduğu tarihten bir gün sonrasında, 24 Ocak 1999 tarihini buldu. O günkü gazetenin ön sayfasında mahkemenin 11.1 milyon dolarlık tazminat ve ceza kararı na ait haberi görünce hiç şaşırmadı. Avukat Patton French'in ücre itirazlarından ve Yargıç Atlee'nin yorum yapmamasından da söz ediliyordu. Habere göre savunma avukatları bu kararla şoke olmuş ve temyize gideceklerini söylemişlerdi.

Gazetede Patton French'in resmi de vardı, ellinin biraz üstünde, yuvarlak yüzlü ve dalgalı kırsakları olan bir adamdı. Makaleye göre, gazeteye French telefon etmiş ve bu konuda söyleyecek olduğunu belirtmişti. Söylediğine göre çok yorucu, işkence gibi bir dava olmuştu bu. Savunma avukatlarının davranışları pervası: ve hırslıydı. Mahkemenin kararı cesurane ve adildi. Davalı tarafı temyize gitmek istemesi, sadece adaletin yçrini bulmasını geciktirecekti.

Avukat French şimdiye kadar çok dava kazandığını, bunun; gurur duyduğunu ama bunun en büyük karar olduğunu söylüyordu. Tazminat ve ceza kararının biraz fazla olup olmadığı konusunda sorulan sorulara karşı, "Hinds ilçesi mahkemesinde iki yıl önce jüri beş yüz milyon dolarlık bir tazminat kararı verdi," demişti Eyaletin çeşitli bölgelerinde de iyi bilgi alan jüriler açgözlü şirket savunma avukatlarına onar yirmişer milyonluk tazminat kararıyla darbeler indiriyordu. French, "Bu tazminat talebi her açıdan yasa olarak savunulabilir," demişti.

Avukatın söylediğine göre uzmanlık alanı eczacılık ve ilaç endüstrisi sorumluluğuydu. Elinde o anda dört yüz kadar Ryax davası vardı ve her gün de yenileri geliyordu.

Ray *Sun Herald'* da Ryax hakkındaki yazıları araştırdı. Habeli söyleşiden beş gün sonra, yani 29 Ocak günü gazetede tam sayfa koca bir ilan gördü, ilanda şu meşum soru soruluyordu: Ryax aldınız mı? Sorunun altında iki paragrafyazıda ilacın tehlikeleri konusunda uyarılar yapılmış ve sonra da Ryax ve diğer bazı sorunlu ilaçlar konusunda uzman olan Patton French'in zaferinden söz edilmişti. O tarihten sonraki on gün içinde bir Gulfport otelinde bir

grup uzman hekim, kurban hastalan kabul edip testler yapacaktı. Gelen hastalardan hiçbir ücret talep edilmeyecek ve koşul aranmayacaktı. Sayfanın sonunda bu ilanın French & French hukuk firması tarafından verildiği belirtilmiş, firmanın Gulfport, Biloxi ve Pascagoula'daki bürolarının adres ve telefon numaraları verilmişti.

Gazetenin 1 Mart 1999 tarihli nüshasında da benzer bir ilan vardı. Bundaki tek değişiklik, hastalara yapılacak taramanın zamanı ve yeri idi. *Sun Herald*'ın 2 Mayıs 1999 Pazar tarihli nüshasında da aynı ilan görülmüyordu.

Ray bilgisayarlı arşivde bir saat süreyle sahil bölgesinin dışına çıktı ve Jackson'daki *Clarion-Ledger*, New Orleans'taki *Times-Picayune*, Memphis gazeteleri *HattiesburgAmerican*, *MobileRegister*, *Commercial Appeal* ve Baton Rouge gazetesi *The Advocate*'te de aynı ilanı gördü. Patton French, Ryax ilacı ve üreticisi Miyer-Brack'a karşı büyük çapta bir savaş açmıştı.

Ray bu gazete ilanlarının ülkedeki tüm eyaletlere dağıtılmış olduğuna kani olunca, bu arama işinden bıkmaya başladı. Bir an düşündükten sonra Bay French için bir Web araştırması yaptı ve bir süre sonra hukuk firmasının oldukça etkileyici olan kendi sitesine girdi, adam müthiş bir propaganda yapıyordu.

Firmanın şu anda on dört avukatı, altı şehirde büroları vardı ve gittikçe de genişliyorlardı. Sitede Patton French'in bir sayfalık bir biyografisi vardı ve yazılanlar pek çok kişiyi kışkırtılabildi. Adamın babası olan yaşlı French seksen yaşında görünüyordu ve ne demekse, kıdemli statüsüne alınmıştı.

Hukuk firmasının ünü, kötü ilaçlar ve doktorlar tarafından zarar görmüş hastaları savunmasından geliyordu. Şimdiye kadar 7.200 müvekkil adına dava açmış ve Ryax davalarından dokuz yüz milyon dolar tazminat kazanmıştı. Hukuk firması şimdi de, Gıda ve tlaç Dairesi'nin (FDA) piyasadan çektiği yüksek tansiyon ilacı Minitrin'in üreticisi olan Shyne Medical firmasıyla mücadele ediyordu. Firmanın envanterinde şu anda yaklaşık iki bin Minitrin müvekkili vardı ve tarama için her hafta yeni hastalar geliyordu.

Paton French New Orleans'ta Clark İlaç firmasına dava açmış ve jüri kararıyla sekiz milyon dolar tazminat kararı aldırılmıştı. Savaş açılan başka bir ilaç da hafif işitme kaybına yol açtığı söylenen Kobril adlı sakinleştiriciydi. Üretici firma bin dört yüz kasa ilacı piyasadan çekmiş ve elli iki milyon dolar ödeyip davacılarla anlaşmaya varmıştı.

Hukuk firmasıyla ilgili verilen bilgilerde firmanın diğer avukatlarından pek söz edilmiyordu, sanki bütün işleri Patton French tek başına yapıyor ve diğerleri de arka odalarda sokaklardan toplanan müvekkillerle uğraşıp duruyordu. Sitenin bir sayfasında Bay French'in konuşma programı, bir diğerinde yoğun duruşma programı, ondan sonraki iki sayfada da en az sekiz ilaç konusunda yapılan taramalarla ilgili bilgiler vardı. Bu ilaçlardan biri de Forrest'in sözünü etmiş olduğu zayıflama ilacı Siska-Ben'di.

French hukuk firması müvekkillerine daha iyi hizmet verebilmek için bir Gulfstream IV küçük jet yolcu uçağı satın almıştı. Sitede uçağın bir havaalanı apronunda çekilmiş bir resmi de vardı ve Patton French de koyu renk bir takım elbise giymiş, sinsi bir sırıtişla uçağın başında poz vermişti, uzak bir yerdeki bir davasına yetişmek için uçağa hemen binecekmiş gibi hazır görünüyordu. Ray böyle bir uçağın maliyetinin en azından otuz milyon dolar olduğuna emindi, ayrıca her zaman uçuşa hazır iki pilota maaş veriliyor ve bir sürü de bakım onarım masrafı ödeniyor olmalıydı.

Bu Patton French denen adam kurnaz ve utanmaz bir hergeleydi mutlaka.

Ray bir süre sonra sıkıldı ve bilgisayarın başından kalkıp kütüphaneden çıktı. Arabasına yaslandı ve French & French hukuk bürosunun numarasını tuşladıktan sonra, otomatik devreye giren bir teypten müvekkil, avukat, yargıç, diğerleri, tarama bilgileri, avukat yardımcıları ve avukatınızın adı gibi bir sürü seçenekleri aştı. Bay French'in üç sekreterinden de geçtikten sonra randevuları veren sonuncuya geldi.

Ray bıkmış bir sesle, "Bay French'le mutlaka görüşmeliyim," dedi.

Hattın diğer ucundaki sekreter şaşırtıcı bir nezaketle, "Bay French şehir dışında," diye cevap verdi.

Elbette şehir dışında olacaktı adam. Ray biraz kaba bir tavırla, "Pekâlâ, şimdi dinleyin beni," diye konuştu. "Bunu tekrarlamayacağım. Benim adım Ray Atlee. Babamın adı Yargıç Reuben Atlee idi. Şu anda burada, Biloxi'deyim ve Patton French'i görmek istiyorum."

Bunu söyledikten sonra sekretere cep telefonu numarasını verdi ve arabasına atlayıp oradan ayrıldı. Yunan müziği çalınan, Vegas stili ve Acropolis adlı döküntü bir kumarhaneye gitti, yerin döküntü oluşu kimsenin umurunda değildi. Casinonun otoparkı oldukça kalabalıktı ve etrafta birkaç güvenlik görevlisi dolaşıyordu. Fakat adamların etrafa dikkat ettikleri pek söylenemezdi. Kumar masalarını gören bir tezgâh bulup oturdu ve sodasını yudumlamaya başlamıştı ki cep telefonu çaldı. "Bay Ray Atlee misiniz?"

Ray telefonu kulağına iyice yapıştırdı ve, "Evet benim," diye cevap verdi.

"İyi günler, ben Patton French. Beni aradığınıza çok sevindim, özür dilerim ama o sırada dışarıdaydım."

"Çok meşgul bir insan olduğunuzdan eminim."

"Gerçekten de çok yoğunum. Buralarda mısınız?"

"Şu anda Acropolis'te oturuyorum, güzel bir yer."

"Şey, ben geriye dönüyorum, birkaç Floridalı büyük avukatla bir dava konusunda toplantıya gitmiştim."

Ray içinden, işte başlıyoruz, diye söylendi.

French, "Babanızın ölümüne çok üzüldüm," derken ses biraz cızırtılı geldi. Adam şu anda büyük olasılıkla kırk bin fit irtifada uçuyordu.

Ray, "Teşekkür ederim," dedi.

"Cenaze törenine geldim ama sizinle konuşma fırsatı bulamadım. Yargıç harika bir adamdı."

"Teşekkür ederim."

"Forrest nasıl?"

"Forrest'i nereden tanıyorsunuz siz?"

"Ben pek çok insan tanır ve pek çok şey bilirim Ray. Bilgi kaynaklarım çok iyi çalışır ve beni sürekli olarak besler. Biz davalarımızı da böyle kazanırız zaten. Her neyse, kardeşin temiz mi bu günlerde?"

"Bildiğim kadarıyla öyle." Ray özel yaşamlarına ait bir konunun böyle önemsiz bir şeymiş gibi birden açılmasına sinirlenmişti Fakat Web sitesinden bu adamın hiç de nazik biri olmadığını öğrenmişti.

"Pekâlâ, dinle. Yarın oralarda olacağım. Şimdi yatımdayım ve deniz yolculuğu da yavaş ve uzun oluyor. Öğle ya da akşam yemeğini beraber yiyebilir miyiz acaba?"

Web sayfasında French'in yatıyla ilgili bir şey görememişti ama; atlamış olabilirdi elbette. Adamla iki saat öğle yemeği ya da dah; uzun süreli bir akşam yemeği yemekten bir saatlik bir kahve sohbetini yeğlerdi ama ne yazık ki misafirdi ve davet karşından gelmişti "İkisi de olabilir," diye cevap verdi,

"İkisinden biri olabileceğine göre lütfen hazır ol. Körfez'de ser rüzgârlar alıyoruz ve oraya ne zaman varacağımızı bilemiyorum Sekreterim seni yarın arayabilir mi?"

"Elbette."

"Gibson davasını mı konuşacağız?"

"Evet, başka bir şey yoksa tabii."

"Hayır yok, her şey Gibson'la başladı zaten."

Easy Sleep adlı motele dönen Ray sesini kısıttığı TV ekranından beyzbol maçını izlerken bir yandan da güneşin batışım bekleyerek okumaya çalışıyordu. Uykuya ihtiyacı vardı ama karanlık çökme den yatmak istemiyordu. Odadaki telefonda ikinci deneyişti Forrest'i buldu ve tam tedavi konusunda konuşmaya başlamışları ki cep telefonu çaldı. Ray kardeşine, "Seni sonra ararım," dedi v telefonu kapadı.

Alarm firmasından robot sesine benzer bir ses, evine yine hırsı girdiğini söylüyor, onu uyarıyordu. Metalik ses kesilince Ray ht

men kapıya koştu, açtı ve birkaç metre ilerde duran arabasına baktı. Sonra cep telefonu elinde beklemeye başladı.

Alarm firması Corey Crawford'u da aramıştı elbette ve özel detektif on beş dakika sonra ona telefon açtı. Sokak kapısıyla daire kapısı manivelayla açılmış, dairesine girilmiş, bir masa devrilmiş ve ışıklar açık bırakılmıştı, kayıp bir şey görülmüyordu. Aynı polis memuru aynı raporu doldurmaktaydı.

Ray, "Evde değerli bir şey yok," dedi.

Corey, "O halde bu adamlar neden durmadan senin evine girip çıkıyorlar dostum?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Cravvford ev sahibine telefon etmiş ve kapıların onarılmasını istemişti. Polis memuru gittikten sonra Corey evde kaldı ve tekrar Ray'i arayarak, "Bu bir rastlantı olamaz," dedi.

Ray, "Neden?" diye sordu.

"Bu adamlar buraya bir şey çalmak için gelmiyor. Bunların amacı seni taciz etmek, ürkütmek. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun."

"Yemin ederim."

"Sana inanmıyorum, bana her şeyi anlatmıyorsun."

Ray içinden, haklısın dostum, diye söylendi ama yine de açık vermedi. "Bu bir rastlantı Corey, sakın ol. Bunu yapanların şu saçları boyalı sokak serserisi veletler olduğuna eminim. Uyuşturucu alabilmek için para bulmaya çalışıyorlardır."

"Ben bu bölgeyi iyi bilirim. Bunu yapanlar sokak çocukları değil."

"Orada alarm olduğunu bilen profesyonel bir hırsız tekrar dönmeyor oraya. Bunlar farklı insanlar, eminim."

"Seninle aynı fikirde değilim."

ikisi de aynı fikirde olmama konusunda fikir birliğine vardılar, ama gerçeği ikisi de biliyordu.

Ray karanlık odada, yatağın içinde iki saat boyunca sağa sola dönüp durdu ama gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Saat on bire

gelirken arabasına atladı, tekrar Acropolis'e gitti ve orada sabahu ikisine kadar rulet oynayıp berbat bir şarap içti.

Saat ikide casinonun oteline gidip kumsala değil de otopark; bakan bir oda tuttu ve uykusu gelinceye kadar üçüncü kattaki odanın penceresinden arabasını gözetledi.

30

Ray, oda hizmetçisi onu beklemekten bıkmıncaya kadar uyudu. Odayı öğle vakti boşaltması gerekiyordu. Kadın saat on ikiye çeyrek kala kapıyı yumruklayınca yataktan fırladı, kapıya doğru seslenip bir şeyler söyledi ve hemen banyoya koşup duşun altına girdi.

Arabası iyi görünüyordu, arka tarafta, bagaj kapağında kurcalanma izi ya da çizik gibi şeyler yoktu. Kapağı hafifçe aralayıp bagajın içine baktı ve para dolu üç siyah plastik çöp torbasını yerinde görünce rahat bir nefes aldı. Direksiyona oturup önündeki cam sileceğine sıkıştırılmış zarfı görünceye kadar her şey yolunda görünmüştü. Zarfı görünce birden donup kaldı, kalp atışları yine hızlanmıştı. Beyaz, normal bir mektup zarfıydı bu, cama değen yüzünde hiçbir şey görünmüyordu.

İyiye işaret değildi bu, emindi bundan. Bir pizzacı ya da politikacı reklamı olamazdı bu zarf. Park yasağı için yazılmış bir ceza kâğıdı da olamazdı, çünkü Acropolis'in otoparkı müşterilere bedavaydı.

Bu zarfın içinde bir şeyler vardı.

Yavaşça arabadan indi ve birini görebilirim umuduyla etrafına bakındı. Cam sileceğini kaldırdı ve zarfı alıp bir cinayet davasında önemli bir ipucu olabilirmiş gibi dikkatle inceledi. Sonra tekrar arabasına bindi, çünkü birinin kendisini gözetlediği gibi bir hisse kapılmıştı.

Zarfın içinde yine bilgisayardan çekilmiş ve üçe katlanmış bir resim vardı. Bu kez resim, 930 mil uzakta ve arabayla en azından on

sekiz saatlik mesafede olan Charlottesville, Virginia'daki Chaney depolarından birine, 37F numaralı küçük depoya aitti. Aynı fotoğrafçı tarafından aynı kamerayla çekilmiş, aynı bilgisayar yazıcısından alınmıştı ve bunu gönderen kişi Ray'in 37F'ten sonra başka bit depo daha kiraladığını ve paraları orada sakladığını mutlaka biliyordu.

Kendini çabuk toparladı ve arabayı çalıştırıp hızla uzaklaştı oradan. Arkasını sürekli gözetleyerek 90 numaralı yolda bir süre gittikten sonra sola ani bir dönüş yaptı, bir sokağa girip bir süre kuzeye doğru yol aldı ve aniden otomatik bir çamaşırhanenin oto parkına daldı. Kendisini takip eden kimse yoktu. Bir saat kadat orada kalıp etrafı gözetledi ama kuşkulu hiç kimseyi göremedi Rahatlamak için tabancasını yanındaki koltuğun üzerine koymuştu, tabanca dolu ve ateşe hazırды. Paraların bagajda, çok yakınında olması onu daha da rahatlatıyordu. İhtiyacı olan her şey yanındaydı.

Bay French'in randevu sekreteri Ray'i saat on biri çeyrek geçi aradı. Bay French'in çok önemli işleri nedeniyle öğle yemeği olanaksız hale gelmişti ama erken bir akşam yemeği yiyebilirlerdi Sekreter Ray'e, öğleden sonra saat 4:00'te Bay French'in bürosun, gelip gelemeyeceğini sordu, sonra da yemeğe çıkacaklardı.

Web sitesinde de güzel bir resmi olan büro, Körfez'e bakan meşe ağaçları ve ispanyol yosunlan gölgesinde kalmış Georgia tarz bir binaydı. Civardaki binalar da aynı döneme aitti ve aynı mimar tarzıyla inşa edilmişti.

Binanın arkasındaki boşluk tuğla duvarlarla çevrilerek bir oto park haline getirilmişti ve etrafta her yanı gözetleyen güvenlik kameraları vardı. Ray'in arabası geldiğinde metal kapı bir Gizli Servis* ajanı gibi giyinmiş bir adam tarafından açıldı ve arkasından hemer kapandı. Ray arabasını boş bir yere park etti ve başka bir muhafızı arkasından binanın arka kısmına doğru yürüdü. Burada birkaç kişi yere taş parke döküyor, birkaçı da bazı bitkiler dikiyordu. Hukul

bürosunda oldukça büyük bir tadilat ve yenileme çalışması olmalıydı.

Muhafız ona, "Üç gün sonra eyalet valisi geliyor buraya," diye fısıldadı.

"Vay canına."

French'in özel bürosu ikinci kattaydı ama kendisi orada değildi. Vücut hatlarını belli eden şık bir kıyafet giymiş olan esmer bir genç kadın French'in hâlâ Körfez'de yatında olduğunu, bürosuna henüz gelmediğini bildirdi. Ray'i yine de French'in bürosuna soktu ve pencereleri dışarıya bakan bekleme odasında oturabileceğini söyledi. Oda sarı renkli lambri kaplıydı ve içerde bir sürü deri koltuk, divan ve sandalye vardı. Masa neredeyse bir yüzme havuzu büyüklüğündeydi ve üzerinde bir sürü yat maketi vardı.

Ray etrafına bakınarak, "Bay French yatları çok seviyor galiba," dedi. Zaten onu etkilemek için buraya getirmişlerdi, bundan emindi.

"Evet çok sever." Genç kadın elindeki bir uzaktan kumanda aleliyle bir dolap açtı ve içinden çıkan ekrana baktıktan sonra, "Toplantı henüz bitmemiş," dedi, "ama biraz sonra ortaya çıkar sanıyorum. İçecek bir şey alır mıydınız?"

"Teşekkür ederim, şekersiz bir kahve iyi olur."

Ekranın sağ üst köşesinde minik bir kamera vardı ve Ray, Bay French'le uydu kanalıyla konuşacaklarını tahmin etti. Bekleme git-tikçe uzarken sinirleri de gerilmeye başlamıştı. Aslında şimdiye kadar öfkelenmiş olması gerekirdi ama etrafında olup bitenler onu meraklandırmış, çevresindeki şovun etkisinde kalmıştı. O da bu şovun aktörlerinden biriydi. İçinden, sakın ol ve bunun zevkini çıkarmaya bak, diye söylendi. Nasıl olsa acelesi yoktu, zamanı boldu.

Genç kadın bir süre sonra üzerinde F&F amblemi olan porselen bir fincan kahveyle geri döndü.

Ray, "Dışarıya çıkabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Genç kadın ona bakıp gülümsedi ve masasına döndü.

Dışarıda birkaç kapısı olan uzun bir balkon vardı. Ray balkona çıktı ve parmaklığa yaslanıp kahvesini yudumlarken manzarayı seyretmeye başladı. Büyük bahçe otoyolun kenarına kadar uzuyor- du ve yolun diğer tarafında da kumsal ve deniz vardı. Etrafta casi- nolar ya da başka İnşaatlar görünmüyordu, fazla bir gelişme yoktu bu bölgede. Aşağıda, ön verandada merdivenlerini taşıırken sohbet eden boyacılar görölüyordu. Etrafta her şey yenileniyordu. Patton French'e büyük ikramiye çıkmıştı.

Bir süre sonra genç kadının, "Bay Atlee," diye seslendiğini du- yunca içeriye girdi. Patton French'in yüzü ekranda görölüyordu, saçları biraz dağılmış gibiydi ve kaşlarını çatmış, burnunun ucuna düşmüş okuma gözlüğünün üzerinden kameraya bakıyordu. Ray içeriye girince, "İşte ordasın," diye bağırdı. "Gecikme için özür di- lerim dostum. Oraya oturursan iyi olur Ray, o zaman seni görebilirim."

Ray genç kadının gösterdiği koltuğa oturdu.

French, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiym, ya sen?"

"Çok iyiym, çok iyiym, bak bu karmaşa için tekrar özür dile- rim, hepsi benim hatam, fakat bütün öğleden sonra devam eden şu telekonferanstan bir türlü kurtulamadım. Akşam yemeğini bu- rada, teknede sakın sakın yememizin daha iyi olacağını düşün- yordum, sen ne dersin? Benim aşçım karada bulacaklarından çok daha iyidir, inan bana. Buraya sadece yarım saatlik mesafedeyim. Sadece ikimiz olacağız yemekte, önce bir şeyler içer, sonra yeme- ğimizi yerken de babandan söz ederiz. İyi vakit geçireceğimizden emin olmanı isterim."

Adam sonunda susunca Ray, "Arabam burada güvende olur, değil mi?" diye sordu.

"Elbette, otoparkımız kapalı bir alanda ve çok güvenlidir. İstersen muhafızlara söylerim, arabanda bile oturup beklerler."

"Pekâlâ, oraya yüzerek mi geleceğim?"

"Yok canım, birkaç tekne var. Dickie seni getirir."

Dickie Ray'i karşılayıp binaya getiren iriyarı genç adamdı.

Şimdi de onu alıp dışarıya çıkardı ve uzun, gümüş renkli bir Mercedes'e götürdü. Yoğun trafikte hızla yola çıkıp kısa sürede bir sürü küçük teknenin bulunduğu Point Cadet Marina'sına gittiler. Çevresindekilerden biraz daha büyük ve adı da *Lady of Justice* olan tekne de Patton French'e aitti.

Tekneye binerlerken Dickie, "Deniz sakın, yirmi dakikada yata varırız," dedi. Teknenin motorları rölantide çalışıyordu. Garip bir aksanla konuşan bir kamarot gelip Ray'e içecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Ray diyet bir gazoz istedi. Birkaç saniye içinde hatlar çözüldü, rıhtımdan açıldılar ve demirli diğer teknelerin arasından geçerek marinayı arkada bıraktılar. Ray üst güverteye çıktı ve gittikçe geride kalan sahile bakmaya başladı.

Kırk üç metre boyunda, beş mürettebatı ve bir düzine misafiri ağırlayabilecek konforlu kamaraları olan *King of Torts* adlı lüks yat Biloxi'nin on mil açığında demirlemişti. Yatta yolcu olarak sadece Bay French vardı ve yemeğe davetli olan misafirini bekliyordu. Ray yataın güvertesine çıkınca French elini ona uzattı ve hafifçe omzuna dokundu. "Bu benim için büyük zevk, Ray."

Ray hafifçe geriye çekildi ve, "Benim için de öyle," diye karşılık verdi, adam samimi görünmekten ve misafirlerine fazla yaklaşılmaktan hoşlanıyordu galiba. Ray'den birkaç santim daha uzun boyluydu, yüzü güneş yanığıydı, delici mavi gözlerini kısarak ve hiç kırpmadan bakıyordu insana.

French misafirinin elini uzun süre sıktı ve, "Geldiğine çok sevindim," dedi. Onun bu sevecen ve samimi tavrı Ray'i şaşırtmıştı.

French aşağıda bekleyen adamına baktı ve, "Buradan ayrılma Dickie," diye seslendi. Sonra Ray'e döndü ve, "Beni izle," dedi. Birkaç basamakla, koluna F & F armalı, kolalı beyaz bir peçete atmış beyaz ceketli bir garsonun beklediği ana güverteye çıktılar. Avukat Ray'e, "Ne alırsın?" diye sordu.

Ray onun hafifçikilerle yetinmeyen bir adam olduğunu tahmin ederek, "Bu restoranın özel içkisi nedir peki?" diye sordu.

"Limonlu ve buzlu votka."

"Pekâlâ, bir deneyelim bakalım."

"Harika bir Norveç votkasıdır bu." Adam votkalardan anlıyordu.

French boğazına kadar düğmeli siyah bir keten gömlek ve iiti lü, ten rengi ve üzerinde güzel görünen bir keten şort giymişti Hafif göbeği vardı ama geniş göğsü bunu biraz örtüyordu ve kolları da normalin iki katı kalınlığındaydı. Saçını çok seviyor olmalıydı, çünkü sık sık elini başına götürüp saçlarının arasından geçiyordu.

Ray'e baktı ve eliyle teknesini gösterip, "Nasıl buldun yatımı; diye sordu. "Bu yat aslında birkaç yıl önce görgüsüz bir Suu< prensi için yapılmış. Salak herif tekneye bir şömine koydurtmu inanabiliyor musun? Adam buna yirmi milyon dolar kadar bir parayı ödemiş ve bir yıl sonra satıp yerine altmış metrelik bir yat almış.

Ray sanki şoke olmuş gibi, "Şaşırtıcı bir şey," dedi. Yat dünya: şimdiye kadar hiç ilgisini çekmemişti ve bu ziyaretten sonra ömi boyu bu tür şeylerden uzak kalacağını biliyordu.

French, pahalı bir ağaçtan yapıldığı belli olan parmaklığa dayandı ve, "Tekne İtalyan yapımı," dedi.

Ray, "Neden burada, sahilden bu kadar uzakta Körfez sularında kalıyorsun?" diye sordu.

"Ben açık denizi seven bir adamım, ha, ha, ha. Ama ne demek istediğini anladım. Otursana." French bunu söylerken ona bir koltuk gösterdi ve ikisi de rahat koltuklara oturdular. İlk arkaların yaslandıktan sonra avukat başıyla kıyıyı gösterdi. "Buradan bakınca Biloxi'yi biraz zor görebilirsin ve bu kadar mesafe de yeteri Büroda bir haftada yapabileceğim çalışmayı burada bir günde yapabiliyorum. Ayrıca buradan diğer bürolarla daha kolay bağlanabiliyorum. Bir ev değiştirme durumum söz konusu. Boşanma işlemim sürüyor. Ben de burada saklanıyorum işte."

"Özür dilerim."

"Bu yat Biloxi'nin en büyük teknesi ve insanların pek çoğu bu

nu görüyor. Şu andaki karım bunu sattığımı sanıyor, eğer sahile biraz fazla yaklaşırsam o pis avukatı teknenin fotoğrafını çekmek için yüzmeye bile kalkabilir. On mil mesafe şimdilik yeterli sayılır."

Biraz sonra buzlu votkalar yine F&F amblemlı uzun bardaklarda ikram edildi. Ray votkasından bir yudum aldı ve bütün vücudunun ateşler içinde kaldığını sandı. French de bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattıktan sonra, içkisiyle gurur duyuyormuş gibi, "Nasıl buldun?" diye sordu.

Ray, "Güzel votka," diye cevap verdi. Aslında son kez ne zaman votka içtiğini bile hatırlamıyordu.

"Dickie yemek için taze kılıçbalığı getirmiş, sever misin?"

"Harika."

"Bu günlerde istiridyeler de iyi oluyor."

"Ben hukuk fakültesini Tulane'de okudum. Orada üç yıl hep taze istiridye yemiştım."

French, "Biliyorum," dedikten sonra gömlek cebinden küçük bir telsiz çıkardı ve aşağıdaki birine yemekte neler yiyeceklerini bildirdi. Sonra saatine baktı ve iki saat sonra yemeğe oturacaklarını söyledi.

French, "Sen Hassel Mangrum'la beraber gittin okula," dedi.

"Evet, o benden bir yıl ilerdeydi."

"Hep aynı eğitimi aldık. Hassel bu sahil bölgesinde çok başarılı oldu. İyi birkaç kişiyle erken anlaşarak birleşti."

"Hassel'i yirmi yıldır görmedim."

"Fazla bir şey kaçırmış sayılmazsın. Adam ayının teki, sanırım hukuk fakültesinde de öyleydi."

"Evet, kabaydı. Mangrum'la aynı okula gittiğimi nasıl öğrendin?"

"Araştırma Ray, geniş çaplı araştırma." Votkasından bir yudum daha aldı. Ray üçüncü yudumdan sonra beyninin uyuşmaya başladığını hissetti.

"Yargıç Atlee, ailesi, geçmiş, duruşmalardaki davranışları, parasal durumu, yani her şeyi araştırmak için biraz para harcadık.

Ama dikkat et, yasadışı ya da insanları taciz edici bir çalışma değildi bu, eski moda, basit bir detektif işiydi. Senin boşanma olayını ve adı neydi, haa şu Tasfiyeci Levv'u da öğrendik."

Ray sadece başını salladı. Levv Rodowski hakkında birkaç kötü söz etmek ve French'e de, özel hayatına karıştığı için kızdığını söylemek istiyordu ama votka onu bundan vazgeçirdi. Onun için sadece baş sallamakla yetindi.

"Senin bir hukuk hocası olarak ne maaş aldığını da biliyorum, bu tür bilgiler Virginia'da kamuoyuna açıktır biliyorsun."

"Evet, öyledir."

"Maaşın hiç de fena sayılmaz Ray, ayrıca da iyi bir hukuk fakültesi zaten."

"Öyledir."

"Kardeşinin geçmişini araştırmak tam bir maceraydı."

"Eminim öyleydi. Bu zaten aile için de bir macera olmuştur."

"Babanın ölüm tazminatlarıyla ilgili olarak verdiği tüm dava kararlarını okuduk. Bunlar pek fazla değildi ama biz yine de bazı ipuçları yakaladık. Kararlarında oldukça tutucuydu ama çalışan insanları da korurdu. Onun yasaları uyguladığını biliyorduk ama, aynı zamanda yaşlı yargıçların yasaları kendi fikirlerine göre yumuşattığını da biliyorduk. Bu konudaki çalışmaların yorucu kısmını bizim yardımcıları yaptı elbette ama ben de onun tüm önemli kararlarını okudum. O çok zeki bir adamdı Ray ve her zaman da adıldı. Ben hiçbir zaman onun fikirlerine karşı çıkmadım."

"Gibson davası için babamı sen mi istedin?"

"Evet. Davanın jürisiz olarak görülmesini isterken, duruşmaların yerel bir yargıç tarafından da yapılmaması kararına vardık. Elimizde üç emekli yargıç vardı. Birinin Gibson ailesiyle ilişkisi olduğunu öğrendik. Diğer sadece boşanma davaları alıyordu ve üçüncüsü de seksen dört yaşındaydı ve bunamıştı, üç yıldır evinden dışarıya çıkmamıştı. Bu durumda eyaleti araştırdık ve üç tane iş yapabilecek emekli yargıç bulduk. Babamla senin babanın altmış yıllık bir geçmişi vardı, Sewanee'ye ve Ole Miss'teki hukuk fakültesi-

ne beraber gitmişler. Çok yakın arkadaş değillerdi ama arada sırada görüşürlerdi."

"Baban hâlâ çalışabiliyor mu?"

"Hayır, emekli oldu ve şu anda Florida'da, her gün golf oynuyor. Firmanın tek sahibi benim. Ama babam Clanton'a gidip Yargıç Atlee ile verandada oturmuş, İç Savaş ve Nathan Bedford Forrest hakkında sohbet etmişler. O zaman birlikte arabaya atlayıp Shiloh'a gitmişler ve iki gün boyunca muharebe alanlarını gezmişler. Yargıç Atlee General Johnston'un öldüğü yerde ağlamaklı olmuş."

Ray hafifçe gülümsedi ve, "Ben oraya belki on kez gittim," dedi.

"Yargıç Atlee gibi bir adamı kolay ikna edemezsin. Böyle insanların kulağına fısıldayıp fikrini çelme zamanı geçti artık."

Ray, "Bir davada sadece bu nedenle bir avukatı hapse göndermişti," dedi. "Adam kürsünün önüne gelip savunmasını yapmak isterken Yargıç onun sözünü kesti ve yarım gün hapsedtirdi."

French her şeyi biliyor pozunda, "Oxford'da Chadwick adındaki bir avukattı bu, değil mi?" deyince Ray şaşkına döndü.

"Her neyse, biz yine de Yargıç Atlee'ye Ryax davasının önemi konusunda uyarmak ve etkilemek durumundaydık. Buralara kadar gelip bu davaya bakmak istemeyeceğini, ama davanın açılış nedenini öğrenirse bunu yapacağını biliyorduk."

"Babam sahil bölgesinden hiç hoşlanmazdı."

"İnan bana, bunu da biliyor ve bu nedenle de endişeleniyorduk. Ama o bir prensip adamıydı. Ona gidip iki gün süreyle davanın önemini ve nedeni anlatınca sonunda gelmeye ve davaya bakmaya, isteksizce de olsa razı oldu."

Ray, "Peki ama, bu gibi durumlarda özel yargıcı Yüksek Mahkeme atamaz mı?" diye sordu. Dördüncü yudumda votka bogağını yakmamış ve şimdi daha lezzetliymiş gibi gelmişti ona.

French omuzlarını silkti. "Elbette öyledir, ama bunun da yolları vardır canım," dedi. "Bizim dostumuz çoktur."

Patton French'in dünyasında satın alınmayacak adam yoktu.

Garson ikinci votkaları getirdi. Aslında ikinci kadehe ihtiyaçları yoktu ama yine de aldılar. French uzun zaman sakın oturamayacak kadar aktif bir adamdı. Birden hiç zorlanmadan yerinden fırladı ve, "Gel sana yatı gezdireyim," dedi. Ray bardağını bıraktı ve dikkatle ayağa kalktı.

3i

Yemek için duvarları maun kaplı, kaptan yemek salonuna geçtiler. Duvarlar eski sürat tekneleri, savaş gemileri, Amerika ve Uzakdoğu haritalarıyla süslenmiş ve hatta birkaç köşeye, *King of Torts* sanki çok eski bir tekneymiş gibi, eski model tüfekler konmuştu. Bu özel yemek salonu ana güvertede, kaptan köprüsünün hemen arkasında, Vietnamlı bir aşçının çalıştığı mutfağın önünden geçen daracık koridorun uçundaydı. Yemek salonunda yaklaşık bir düzine insanın rahatça oturabileceği ve ağırlığı en azından bir ton olan oval bir mermer masa vardı ve Ray bunu görünce bu teknenin suyun üstünde nasıl kalabildiğini düşündü.

Bu koca masada bu akşam sadece iki kişi yemek yiyecekti ve tavandaki avize de hafif çırpıntılı sularla yavaş yavaş sallanıyordu. Masanın bir ucuna Ray, diğerine de French oturdu. Gecenin ilk şarabı beyaz bir burgundiye ve iki votkadan sonra Ray'e biraz tatsız gibi geldi. Ama ev sahibi şarabı sevmiş görünüyordu. French üç kadeh votka içmiş ve dili biraz peltekleşmeye başlamış gibiydi. Fakat yine de şarabı, bütün tadını çıkarmak ister gibi yudumluyor ve tüm şarap bilmişleri gibi Ray'e şarap konusunda bilgi vermeye kalkıyordu.

Bir ara kadehini Ray'e doğru uzattı ve kadeh kaldırmakta biraz geç kalmış olmasına karşın, "Ryax'ın şerefine içelim," dedi. Ray şarap kadehini onunkine dokundurdu ama bir şey söylemedi. Bu gece fazla konuşmaması gerektiğinin bilincindeydi. Sadece karşısındaki adamı dinleyecekti. Ev sahibi yeterince sarhoş olacak ve konuşacaktı.

French elindeki şarap kadehini kaldırıp hafifçe çalkaladı ve şaraba hayran gözlerle bakarak, "Ryax beni kurtardı Ray," dedi.

"Hangi açıdan kurtardı?"

"Her açıdan. Benim ruhumu kurtardı o. Ben parayı çok severim ve Ryax da beni zengin etti." Şaraptan bir yudum daha alıp yine dudaklarını şapırdattı ve gözlerini devirip Ray'e baktı. "Yirmi yıl önceki o amyant davalarını kaçırdım ben. Pascagoula'daki o tersaneler yıllarca amyant kullandı ve binlerce insan hasta oldu. Ama ben yararlanamadım bundan. Doktorlara ve sigorta şirketlerine dava açmakla çok meşguldüm, iyi para da kazanıyordum ama yine de o alandaki potansiyeli göremedim. Birkaç istiridyeye için hazır mısınız?"

"Evet."

French bir düğmeye bastı ve garson, kabuklarının yarısı alınmış iki tepsi çiğ istiridyeye içeriye girdi. Ray kokteyl sosuna biraz yaban turpu kattı ve ziyafete hazırlandı. Patton French elindeki şarap kadehini hafif hafif sallıyor ve konuşamayacak kadar meşgul görünüyordu.

Adam bir süre sonra, "Sonra tütün konusu çıktı ortaya," diye devam etti. "Bölge avukatlarının çoğu bu işe atladı. Onların çılgın olduğunu düşünüyordum, herkes bu konuya kilitlenmişti, ama sonra iş büyüdü, ülkenin her eyaletinde sigara şirketleri aleyhine davalar açılmaya başlandı. Ben de diğerleri gibi bu işe dalma fırsatı yakaladım ama çok da korkuyordum. Bunu itiraf etmek kolay değil Ray. Bu işte para kazanmak için cesur olmak gerekiyordu ve bense çok korkuyordum."

Ray, "Ne istiyordu adamlar?" diye sordu ve ilk istiridyeyi ağzına attı.

"Davaların açılma finansmanı için bir milyon dolar. Ve o zaman o kadar param da vardı."

Ray ağzındaki istiridyeyi çiğnerken, "İstenen tazminatların tutarı ne kadardı?" diye sordu.

"Üç yüz milyardan fazlaydı. Tarihin en büyük finansal ve hukuki olayıydı bu. Sigara şirketleri savunma avukatlarını resmen satın aldılar. Müthiş rüşvetler döndü ama ben bunu kaçırdım." O

zamanlar büyük rüşvetleri kaçırdığı için neredeyse ağlayacaktı ama kendini tuttu ve şarabından büyük bir yudum aldı.

Ray ağzına bir istiridyeye daha attı ve, "Güzel istiridyeler," dedi.

French boşalan şarap kadehini tekrar doldurdu ve önündeki istiridyeye tabağına eğildi. "Yirmi dört saat önce bunlar suyun beş metre altındaydı."

Ray, "O zaman bir milyon doları yatırırsaydın bunun geriye dönüşü ne olurdu?" diye sordu.

"Bire iki yüz."

"Yani iki yüz milyon dolar mı?"

"Evet efendim. Bir süre kendimi toparlayamadım, hasta olmuştum ve bu bölgedeki avukatların çoğu da benim gibi hastaydı. Oyuncuları tanıyorduk ve korkmuştuk."

"Ama sonra Ryax çıktı ortaya."

"Evet, gerçekten de öyle oldu."

Ray, "Nasıl yakaladın bu işi?" diye sorarken adamın yine uzun bir cevap vereceğini biliyordu, yemeğini rahatça yiyebilirdi.

"St. Louis'de bir avukatlar seminerindeydim. Missouri güzel bir yer ama haksız fiil davaları konusunda bizden çok geride. Yani, biliyorsun işte, amyant ve sigara davalarında işlerin ve paraların nasıl döndüğünü görmüş, öğrenmiştik. Bir gün Ozarklar'm küçük bir kasabasından gelmiş yaşlı bir avukatla beraber bir şeyler içiyordum. Oğlu Columbia Üniversitesi'nde tıp hocasıydı ve bu Ryax konusuyla ilgileniyordu. Oğlunun yaptığı araştırmalar bazı korkunç sonuçlar vermişti. Bu lanet ilaç insanın böbreklerini mahvediyordu ama yeni bir ilaç olduğu için henüz hiçbir davaya konu olmamıştı. Ben Chicago'da bir uzman buldum ve o da New Orleanslı bir doktor kanalıyla bu Clete Gibson'u buldu. Ondan sonra hasta taramalarına başladık ve iş gittikçe büyüdü. Tüm ihtiyacımız büyük bir mahkeme kararıydı."

"Neden bir jüri kararı istemedin?"

"Jürileri çok severim. Jüri üyelerini seçmek, onlarla konuşmak, yönlendirmek ve gerekirse satın almak çok hoşuma gider ama bu insanların ne yapacağı hiç belli olmaz. Ben hızlı bir mahkeme ve

garantili bir karar istiyordum. Ryax dedikoduları çığ gibi yayılıyor ve ilacın zararlı olduğunu duyan bir sürü avukat bu işin üstüne atlıyordu. Düzinelerle dava almaya başlamıştım. İlk büyük kararı aldırarak hasta, özellikle de Biloxi bölgesinden ise büyük ün yapacaktı. Miyer-Brack bir İsviçre firması..."

"Ben dosyayı okudum."

"Hepsini mi?"

"Evet, dün Hancock İlçe Mahkemesi'ne gittim,"

"Evet, bu Avrupalılar bizim haksız fiil sistemimizden dehşet duyuyorlar."

"Haksız da değiller, değil mi?"

"Evet haklı sayılabilirler ama bu sistem de onları yola getiriyor, dürüst olmalarını sağlıyor. Lanet olasıca ilaçlarından birinin zararlı olduğu ve yan etkisiyle insanları hasta edeceği korkusu onları mahvediyor, ama milyarların söz konusu olduğu bir yerde asıl korkuları bu değil elbette. Onların dürüst olmaları sağlayan şey benim gibi insanlar."

"Onlar Ryax'ın zararlı olduğunu biliyor muydu peki?"

French ağzına bir istiridye atıp hemen yuttu, arkasından yarım kadeh şarap içti ve sonra, "Başlangıçta, ilaç kolesterolü düşürme konusunda öylesine etkiliydi ki hem Miyer-Brack ve hem de FDA onun piyasaya hemen verilmesini istediler. Bu da mucize ilaçlardan biriydi ve birkaç yıl hiçbir yan etkisi görülmeden kullanıldı. Sonra birden beklenmeyen bir darbe geldi! Nefron dokusu... Böbreklerin nasıl çalıştığını bilir misin?"

"Diyelim ki bilmiyorum."

"Her böbrekte yaklaşık bir milyon tane nefron denen minik filtre ünitesi varmış ve Ryax'in içeriğinde de bunları yavaş yavaş eriten sentetik bir kimyasal madde bulunuyormuş. Böbreklerin gördüğü hasar derece derece oluyormuş ve her hasta da zavallı Bay Gibson gibi ölmüyormuş elbette. Fakat yine de kalıcı bir hasar oluyormuş böbreklerde. Böbrekler genellikle kendilerini onaran müthiş organfarmış ama beş yıllık bir Ryax kullanımından sonra toparlanmaları zormuş."

"Miyer-Brac başının derde girdiğini ne zaman öğrendi?"

"Bunu söylemek zor ama biz Yargıç Atlee'ye ilaç firmasının kendi laboratuvar teknisyenlerinin raporlarını gösterdik, bu raporlarda firma yetkilileri uyarılıyor ve ilaçla ilgili daha derin araştırmaların yapılması gereğinden söz ediliyordu. Ryax piyasaya çıkarılıp çok etkin bir ilaç olarak dört yıl satıldıktan sonra firmadaki bilim adamları endişelenmeye başlamışlar. İşte ondan sonra bu ilacı kullanan hastaların böbreklerinde kötüleşmeler görülmüş ve hatta ölenler olmuş. Bunları öğrenince hemen çalışmaya başladık, dava için mükemmel bir müvekkil bulup diğer avukatlardan önce büyük mahkeme kararını aldırmanız gerekiyordu ki sonunda bunu başardık. İşte baban da bu aşamada sahneye çıktı."

Garson gelip istiridye kabuklarını aldı ve bir yengeç salatası getirdi. Bay French bu salata için teknenin şarap bölümünden kendi elleriyle başka bir beyaz burgundi şarabı seçmişti.

Ray, "Gibson davasından sonra neler oldu peki?" diye sordu.

"Dava iddianamesini bundan daha iyi hazırlayamazdım. Miyer-Brack resmen çöktü, küstah firma yetkilileri ağlamaya başladı. Dünya kadar paralan vardı ve davacı avukatlarını nasıl satın alacaklarını düşünüyorlardı. Dava açılmadan önce elimde dört yüz müvekkilim vardı ve bu konuda etkili bir isim değildim. Daha sonra elimde beş bin dava ve on bir milyon dolarlık da bir mahkeme kararı olmuştu. Beni yüzlerce avukat aradı ve bir Learjet'le ülkeyi dolaşıp başka avukatlarla ortaklık anlaşmaları imzaladım. Kentucky'de bir avukatın yüz, St. Paul'deki bir başkasının elinden seksen dava aldım ve bu böyle devam edip gitti. Davadan yaklaşık dört ay kadar sonra büyük anlaşma toplantısı için New York'a uçtuk. Üç saatten daha az bir süre içinde altı bin dava için yedi yüz milyon dolara anlaştık. Bir ay kadar sonra bin iki yüz başka dava için de iki yüz milyonluk anlaşma imzaladık,"

Ray, "Bunlarda senin payın neydi?" diye sordu. Böyle bir soru başkasına sorulsa kabalık sayılabilirdi ama French aldığı avukatlık ücretleri konusunda konuşmaktan hiç çekinmiyordu.

"Avukatlık ücretleri ve masraflar için yüzde elli alıyordum ve

gerisi de müvekkillere gidiyordu. Bu tür anlaşmaların kötü tarafı da bu işte... Yani paranın yarısını müvekkillere vermek zorundasın. Her neyse, para vermem gereken diğer avukatlar da vardı ve sonuçta bana üç yüz milyon gibi bir para kaldı. Bu tür davaların güzelliği burada işte Ray. Bir sürü müvekkil topla, onlar adına davalıyla anlaşma yap ve gelen paranın da yarısını cebe at."

Yemeği bırakmış ve tam anlamıyla para konusuna dalmışlardı.

Ray duyduklarına inanamıyormuş gibi, "Avukatlık ücreti olarak üç yüz milyon ha?" dedi.

French bir yudum daha şarap aldı ve, "Ne tatlı, değil mi?" dedi. "Para öyle hızlı geliyor ki harcamaya yetişemiyorum."

"İyi işler çeviriyorsun anlaşılan."

"Buz dağının sadece görünen kısmı bu Ray. Minitrin diye bir ilaç duydu mu hiç?"

"Bilgisayarda senin Web sitene girdim."

"Gerçekten mi? Ne düşünüyorsun peki?"

"Oldukça güzel görünüyor. İki bin Minitrin davası hiç de fena sayılmaz."

"Şimdi üç bin oldu. Bu da tehlikeli yan etkileri olan bir yüksek tansiyon ilacı. Üretici firma adı Shyne Medical. Dava başına elli bin önerdiler ama reddettim. İşitme kaybına neden olan depresyon ilacı Kobil için de bin dört yüz müvekkilim var. Siska-Ben diye bir şey duydu mu?"

"Evet."

"Şu anda üç bin Siska-Ben davam var. Ve bin beş yüz..."

"Listeyi gördüm. Herhalde Web siten günceldir."

"Elbette. Şu anda ülkede yeni Haksız Fiil Kralı benim Ray. Herkes beni arıyor. Şu anda firmamda on üç avukat çalışıyor ama benim kırk avukata ihtiyacım var."

Garson gelip önlerindeki boşalan tabakları aldı ve masaya kılıç balığı bıraktı, ama getirdiği son şarap şişesinin yarısı boştu. French yine şarabın tadına baktı ve sonra başını isteksizmiş gibi bir ifadeyle sallayarak onayladı. Ray bu şarabın tadını da diğerlerine benzetmişti.

French, "Bütün bunları Yargıç Atlee'ye borçluyum," dedi.

"Nasıl yani?"

"Miyer-Brack'ın federal mahkemeye gitme ısrarlarına karşı, onları reddetti ve davanın Hancock İlçesi'nde görülmesini sağlama cesaretini gösterdi. Meseleyi anladı ve onları cezalandırmakta hiç tereddüt etmedi. Zamanlama her şeydir Ray. Baban o davayla ilgili kararını verdikten sonra altı ay bile geçmeden benim cebime üç yüz milyon dolar girdi."

"Paranın hepsi sende mi kaldı?"

French bir balık parçasını çatalıyla almış ağzına atmak üzereydi, bir an durup düşündü, sonra lokmayı ağzına atıp çiğnedi ve yuttu. "Sorunu anlayamadım,"

"Sanırım anladın. O paradan Yargıç Atlee'ye de verdin mi?"

"Evet."

"Ne kadar?"

"Yüzde bir."

"Yani üç milyon dolar mı?"

"Küsuratı da vardı galiba. Bu balık çok lezzetli, değil mi?"

"Evet öyle. Neden peki?"

French elindeki çatal bıçağı masaya bıraktı ve yine iki eliyle saçlarını okşadı. Sonra ellerini peçeteye sildi ve şarap kadehini döndürüp hafifçe çalkaladı. "Sanırım aklında bir sürü soru var. Neden, ne zaman, nasıl, kim gibi sorular."

"Sen güzel hikâye anlatıyorsun, bunları da dinleyelim bari."

Kadeh tekrar sallandı ve avukat bir yudum daha şarap aldı. "Mesele düşündüğün gibi değil, ama aslında böyle bir mahkeme kararı alabilmek için babana da, başka bir yargıca da rüşvet verebildim. Bunu daha önce yaptım ve yine de sevinerek yapabilirim. Bu sadece gene! harcamaların bir parçasıydı. Ama sana açık söyleyeyim, babanın ününden öyle ürküyordum ki ona para vermek için yanına yaklaşmak bile zordu. Beni de parmaklıklar arkasına gönderebilirdi."

"Seni cezaevine gömebilirdi."

"Evet biliyorum ve babam da beni bu konuda uyarmıştı."

Onun için dürüst davranmaya karar verdim. Bu dava büyük bir savaştı ama gerçekler benden yanaydı. Kazanmıştım, hem de büyük kazanmıştım ve şimdi daha da çok kazanıyorum. Geçen yazın sonlarına doğru, anlaşmayı yaptıktan ve para da geldikten sonra babana bir hediye vermek istedim. Bana yardım edenleri hiç unutmam Ray. Kimine bir araba, kimine küçük bir daire, kimine de para veririm. Oyunu sert oynarım ve dostlarımı da korurum."

"Babam senin dostun değildi."

"Onunla samimi arkadaş değildik elbette ama ben kendi dünyamda onun gibi iyi bir dostu hiçbir zaman göremedim. Her şey onunla başladı. Önümüzdeki beş yıl içinde ne kadar para kazanacağımı tahmin edebiliyor musun?"

"Söyle de tekrar şaşırayım."

"Yarını milyar. Ve bunu da babana borçluyum."

"Ne zaman yeterince paran olacak peki?"

"Burada sigara firmalarıyla uğraşan bir avukat var, adam bir milyar kazandı, önce onu yakalamam gerekiyor,

Ray'in içkiye ihtiyacı vardı. Önündeki şarap kadehine baktı, alıp ağzına götürdü ve bir yudum içtikten sonra, "Yalan söylediğini sanmıyorum," dedi.

"Ben yalan söylemem Ray. Aldatırım, rüşvet veririm ama yalan söylemem. Yaklaşık altı ay kadar önce uçaklar, tekneler, plaj evleri ve dağ köşkleri ararken babanın kanser hastası olduğunu ve fazla ömrü kalmadığını öğrendim. Onun fazla parası olmadığını ve eline geçenleri de yardım için dağıttığını biliyordum."

"Böylece ona üç milyon dolar nakit para gönderdin, öyle mi?"

"Evet."

"Bu kadar basit yani ha?"

"Bu kadar basit işte. Ona telefon ettim ve kendisine bir paket geleceğini haber verdim. Aslında dört tane büyük karton kutu oldu bu. Bizim çocuklardan biri onu bir kamyonetle götürdü ve ön verandaya bıraktı. Yargıç Atlee evde değildi."

"Paraların numaraları alınmış mıydı?"

"Neden numaralarını alacaktım ki?"

"Babam ne dedi bu işe peki?"

"Ondan hiçbir haber almadım ve zaten almak da istemiyordum."

"Babam ne yaptı?"

"Bunu sen bana söyle. Sen onun oğlusun ve onu benden daha iyi tanıyorsun. O parayı ne yaptığını sen söyle bana."

Ray sandalyesini geriye itti, şarap kadehini eline aldı ve bacak bacak üstüne atarak sakın olmaya çalıştı. "Kutuları verandada buldu ve içinde ne olduğunu anlayınca da sana küfretti, bundan eminim."

"Tanrım, umarım öyle yapmıştır."

"Sonra kutuları alıp evin içine soktu ve diğer kutuların yanına koydu. Onları arabasına atıp Biloxi'ye, sana getirmeyi düşünüyordu, ama aradan bir iki gün geçti. Hastaydı, zayıf düşmüştü ve araba kullanmakta zorlanıyordu. Öleceğini biliyordu ve bunu bilmek de birçok konuda görüşünü değiştirdi. Birkaç gün sonra parayı saklamaya karar verdi, sakladı ama biraz iyileşip onları sana getirmek ve o üç kâğıtçı kıçım da tekmelemek istiyordu. Fakat zaman geçtikçe iyileşeceği yerde daha da ağırlaştı."

"Kim buldu o paraları?"

"Ben buldum."

"Nerede şimdi o paralar?"

"Senin büronun otoparkında, arabamın bagajında."

French kahkahalar atmaya başladı ve bir ara kendini tutup, "Demek paralar geri döndü ha," dedi.

"Bu paralar oldukça çok yer dolaştı. Onları babamın çalışma odasında, kendisini ölü bulduktan sonra buldum. Birisi eve girmek ve onları almak istedi. Onları Virginia'ya götürdüm ve şimdi de buraya getirdim, ama birisi beni takip ediyor."

Avukat gülmeyi hemen bıraktı ve ciddileşti. Peçeteyi alıp ağzını sildi ve, "Bulduğun para ne kadardı?" diye sordu.

"Üç milyon, yüz on sekiz bin dolar."

"Vay canına! Paradan hiç harcamamış."

"Ve vasiyetinde de söz etmemiş bundan. Kütüphane raflarının altındaki camlı dolaba, zarf kâğıt kutularına koymuş ve öylece bırakıvermiş."

"Eve girmek isteyen kimdi?"

"Bunu senin bileceğini tahmin etmiştim."

"Bu konuda bir fikrim var elbette."

"Lütfen söyle bana."

"O da başka bir uzun hikâye."

32

Kamarot French'le Ray'in çıkıp oturduğu üst güverteye birkaç çeşit viski şişesi getirip bıraktı, Biloxi uzaklarda hafifçe görünüyor ve French hikâye anlatırken içmekten hoşlanıyordu. Ray aslında pek viski içmezdi ama French'in daha da sarhoş olacağım bildiği için oyuna devam etmeye karar verdi. Adam şimdi her şeyi ayrıntılı olarak anlatıyor ve Ray de bunları öğrenmek istiyordu.

French sonunda fûme renkli Lagavulin'den içmek istediğini söyledi. Orada dört değişik şişe daha vardı ama Ray yeterince içmişti ve başka içki almak istemiyordu. Alırsa da arada bir yudum alıp tükürecek ya da bardağını denize atacaktı. Kamarotun kalın kristal bardaklara birer parmak viski koyduğunu görünce rahatladı.

Saat gecenin onuna yaklaşmıştı ama vakit Ray'e sanki daha geçmiş gibi geldi. Körfez kapkaranlıktı ve etrafta başka tekne de görünmüyordu. Güneyden hafif bir rüzgâr esiyor ve *King ofTorts'u* hafif hafif sallıyordu.

French dudaklarını büzdü ve, "Bu parayı kim biliyor?" diye sordu.

"Sen, ben ve bir de parayı babama götüren adam."

"Senin adamın da o işte."

"Kim bu adam."

French İçkisinden bir yudum aldı ve damağını şaklattı. Ray viski bardağını dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum alır almaz pişman oldu, alkolden uyuşmuş olan dudakları birden yanıyordu.

"Adamın adı Gordie Priest. Benim yanımda sekiz yıl kadar büro dışışlerinde çalıştı. Ailesi buralı ve durumları iyi değil. Babası vı amcaları kadın satmaktan tut da her türlü kirli işe bulaşmıştır. Bi zamanlar sahil mafyası denen tiplerden işte, namuslu işten hoşlanmayan bir sürü serseri. Yirmi yıl kadar önce bu bölgede bazı şeyler kontrol altında tutabiliyorlardı ama artık tarih oldular. Çoğu hapsi girdi. Gordie'nin babasını iyi tanırdım, adam bir gün Mobile ya kınlarında bir barın dışında vuruldu. Aslında zavallı insanlar bunlar. Benim ailem de onları yıllardan beri tanır."

Kendi ailesinin de bir zamanlar o namussuzlar takımından ol-
dugunu ima ediyor ama söyleyemiyordu. Onun ailesi paravan gö-
revi yapan avukatlardan oluşuyordu, kameralara gülümser ve ark;
odalarda kirli işler çevirirlerdi.

"Gordie yirmi yaşlarındayken bir düzine kadar eyalette faaliye
gösteren bir araba hırsızları çetesine mensup olduğu için yakalanıp
cezaevine girdi. Hapisten çıkınca onu işe aldım ve zamanla bölge
nin en iyi büro dışı elemanlarından biri oldu. Çevreyi iyi tanır, bir
ölüm ya da yaralama olayı olduğu zaman davayı hemen kapardı
Getirdiği davalar karşılığında ona iyi bir yüzde veriyordum. Bu tüi
elemanlara iyi bakmak gerekir. Bir yıl ona yaklaşık seksen bin dolar
prim ödedim ama o ne yazık ki bu paraları kumarhanelerde ve ka-
dınlarla yedi bitirdi. Vegas'a gidip büyük bir patronmuş gibi para
harcamaya bayılır, bir hafta sarhoş gezerdi. Bir aptal gibi davranır-
dı ama aptal değildi. Her zaman işini bilir, parasız kaldığı zaman
bir şeyler yapar ve para bulurdu. Ama para bulduğu zaman da kısa
zamanda kaybederdi."

Ray, "Sonunda da gelip beni buldu desene."

French, "Sabırlı ol biraz," dedi ve, "Geçen yılın başlarında
Gibson davasından sonra para su gibi akmaya başladı. Bana yar-
dımçı olanlara da borcum vardı elbette, bir sürü paranın sağa sola
gönderilmesi gerekiyordu. Davalarını bana gönderen avukatlara
nakit para ödüyordum. Binlerce yeni müvekkili muayene eden
doktorlar da para alıyordu tabii. Bunların hepsi de yasadışı ödeme
değildi elbette ama bazı insanlar kayıt istemiyordu. Fakat GordieVi

para taşıyıcı olarak kullanmakla hata ettim. Ona güvenebileceğimi, onun bana sadık olacağını sanıyordum ama yanılmışını."

French viskisi bitirmiş, bardağını yeniden doldurmaya hazırlanıyordu. Ray başka içki istemediğini söyledi ve elindeki bardaktan küçük bir yudum aldı. Sonra, "Demek parayı Clanton'a kadar götürdü ve evin verandasına bıraktı, öyle mi?" dedi.

"Evet, bunu yaptı ama bundan üç ay sonra benden bir milyon dolar nakit para çaldı ve ortadan kayboldu. İki erkek kardeşi vardır ve son on yıllık süreçte üç kardeşten birisi belirli bir süre için mutlaka cezaevine girmiştir, yani üçünü bir arada göremezsin, birisi her zaman içerdedir. Ama şu anda durum değişti. Şimdi üçü birden şartlı tahliyeden yararlanıp dışarıda ve benden büyük para koparmaya çalışıyorlar. Zorla ya da şantajla para almak ağır suçtur biliyorsun, ama ben buna rağmen FBI'a gidemiyorum,"

"Onun üç milyon doların peşinde olduğunu sanıyorsun demek, böyle düşünmenin nedeni ne?"

"Onun konuşmalarını gizlice uzaktan dinlettim, birkaç ay önce yaptık bunu. Gordie'yi yakalamaları için ciddi birkaç adam tuttum."

"Onu yakalarsan ne yapacaksın?"

"Ooo, başına ödül konmuş bir adam o."

"Yani onu öldürmek mi istiyorlar?"

"Evet."

Ray bunu duyunca bir bardak daha viski aldı.

Ray o gece teknede, su seviyesinin altındaki büyük bir odada uyudu ve sabah kalkıp güverteye çıktığında güneş doğuda oldukça yükselmişti, hava sıcaktı ve nem oranı çok yüksek olduğundan âdeta insanın üstüne yapışıyordu. Kaptan ona günaydın dedikten sonra başıyla French'in bulunduğu tarafı işaret etti, avukat bağırarak telefonla konuşuyordu.

Sadık kamarot bir anda ortaya çıktı ve ona bir kupa kahve uzattı. Kahvaltı için üst güverteye çıktığında akşamdan kalma viski şi-

şelerinin hâlâ orada, gölgelik ve serin bir yerde durduğunu gördü.

French, Ray'in yanına gelince, "Açık havada yemeye bayılıyorum," dedi. "On saat uyudun dostum."

Ray saatine baktı ve, "Gerçekten o kadar uyudum mu?" dedi. Meksika Körfezinde, evinden çok uzakta bir yattaydı, zamanı bile unutmuş ve şimdi de peşinde çok kötü adamlar olduğunu öğrenmişti.

Masada çeşitli ekmekler ve mısır gevreği türü kahvaltılık var-
dı. French ona baktı ve, "Fin Lu mutfakta, sana istediğini kahvaltı-
yı hazırlayabilir," dedi. "Pastırmalı yumurta, omlet, tost, ne istersen söyle."

"Buradakiler yeter, teşekkür ederim."

French yine canlı, neşeli ve hareketliydi ve yakın bir gelecekte cebine girmesi beklenen yaklaşık yarım milyarlık avukatlık ücretlerinin verdiği enerjiyle yeni bir çalışma gününe başlıyordu. Beyaz keten ve yine akşamki siyah gömleği gibi boynuna kadar ilikli bir gömlek, şort ve ayaklarına da mokasen giymişti. Gözleri pırıl pırıldı ve sürekli çevresine bakıyordu. Büyük bir kâseyi mısır gevreğiyle doldururken, "Biraz önce üç yüz tane yeni Minitrin davası aldığımızı söylediler," dedi. Bütün yemek takımlarının ve kapların üzerinde F&F sembolü görülüyordu.

Ray yeterince tazminat davası hikâyesi dinlemişti. "Güzel, ama beni asıl ilgilendiren konu senin şu Gordie Priest'in."

"Merak etme, bulacağız onu. Bunun için gerekli kişilerle sürekli konuşuyorum."

Ray arka cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve, "Şu anda belki de şehirde," dedi. Cebinden çıkardığı kâğıt, bir gün önce arabasının cam sileceğine sıkıştırılmış olan 37F numaraları depunun fotoğrafıydı. French resme baktı ve kahvaltıyı bıraktı.

"Bu yer Virginia'da mı?"

"Evet, kiraladığım üç küçük depodan biri bu. İlk ikisini buldular ve üçüncüyü de bildiklerinden eminim. Dün sabah nerede olduğumu da çok iyi biliyorlardı."

"Fakat açıkça görülüyor ki paranın nerede olduğunu bilmiyorlar. Bilselerdi sen uyurken paralan arabanın bagajından kolayca alabilirlerdi. Ya da seni burayla Clanton arasında bir yerde sıkıştırıp başına bir kurşun sıkabilirlerdi."

"Onların ne düşündüğünü bilemezsin."

"Elbette biliyorum Ray. Ben de o serseriler gibi düşünüyorum, tıpkı o haydutlar gibi fikir yürütüyorum."

"Bu senin için kolay olabilir, ama herkes yapamaz bunu."

"Eğer Gordie ve kardeşleri senin arabanın bagajında üç milyon dolar para olduğunu bilselerdi onu şimdiye kadar çoktan almışlardı. Mesele bu kadar basit işte." Elindeki resmi masaya bıraktı ve kaşığını sütlü mısır gevreği kâsesine daldırdı.

Ray, "Bu olayda basit olan hiçbir şey yok," dedi.

"Sen şimdi ne yapmak istiyorsun peki? Parayı bana mı bırakacaksın yoksa?"

"Evet."

"Aptallık etme Ray. Elinde vergi dışı kalmış üç milyon dolar para var dostum."

"Evet ama kafama bir kurşun yersem bu para hiçbir işime yaramaz. Benim çok iyi bir maaşım var."

"Bu para güvenli Ray. Parayı şimdilik bir yerlerde gizle ve bana biraz zaman tanı, onları yakalayıp saf dışı edeceğim, ortadan kaybolacaklar."

Avukatın bu söylediği, Ray'in bütün iştahını bir anda kaybetmesine neden oldu.

Onun derin düşüncelere daldığını gören French, "Hadi bir şeyler ye dostum," dedi.

"Ben böyle şeylere hiç alışık değilim. Kirli paralar, evime giren ve beni buralara kadar izleyen kötü insanlar, bunların peşinde olan kiralık katiller, bütün bunlar benim hiç alışık olmadığım şeyler. Ben ne arıyorum buralarda?"

French onun bu tepkisini normal karşılamış gibi kahvaltısını yemeye devam etti ve, "Sakin olmalısın," dedi. "Bu para senin olacak."

"İstemiyorum bu parayı."

"Elbette istiyorsun dostum."

"Hayır istemiyorum."

"O zaman Forrest'e ver."

"Bu tam bir felaket olur işte."

"Yardım derneklerine bağışlar yap, okuluna biraz yardım et. Sana dua edecek, kendini iyi hissetmene neden olacak insanlara, yerlere ver."

"Gordie'ye vereyim de beni öldürmemesini söyleyeyim ona bari."

French kaşığına masaya bıraktı ve sanki birileri kendisini gözetliyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra biraz daha hafif bir sesle, "Pekâlâ, sana söyleyeyim," dedi. "Dün gece Gordie'yi Pascagoula'da görmüşler. Onun izindeyiz, tamam mı? Sanırım yirmi dört saat içinde elimize geçecek."

"Yani saf dışı edilecek, öyle mi?"

"Buzdolabına konacak."

"Buzdolabına mı konacak?"

"Gordie tarih ve senin paran da güvende olacak. Bırak artık endişelenmeyi, tamam mı?"

"Ben artık gitmek istiyorum."

French peçeteyi alıp dudağındaki sütü sildi ve sonra telsizi alıp Dickİe'ye tekneyi hazırlamasını söyledi. Ray birkaç dakika sonra gitmeye hazırды.

French ona yirmiye otuz santim boyutlarında bir sarı zarfuzattı ve, "Şunlara bir göz at," dedi.

"Nedir bunlar?"

"Priest kardeşlerin fotoğrafları. Onlarla karşılaşırsan tanıman için."

Ray bir buçuk saat kadar yol alıp Hattiesburg'da duruncaya kadar açmadı zarfı. Arabanın deposunu doldurup bir sandviç aldı ve tekrar yola çıktı. Bir an önce Clanton'a varmak istiyordu, Harry

Rex bütün polisleri tanıdığı için orada daha rahat ve güvende olabilecekti.

1991 yılında bir polis fotoğrafçısı tarafından çekilmiş olan bu resminde, Gordie'nin yüzünde alaycı, insanları küçümseyen, hakaret ya da tehdit eder gibi bir ifade vardı. Kardeşleri Slatt ve Alvin'in ifadeleri de onunkine benziyordu. Ray hangisinin büyük olduğunu anlayamadı ama zaten önemi de yoktu bunu bilmenin. Berbat insanlardı bunlar ve birbirlerine de benzemiyorlardı. Belki de anneleri aynı, ama babaları farklı erkeklerdi.

Ray onlara birer milyon verip bu işten kurtulabilirdi aslında. O sadece kendi hayatının güvencede olmasını istiyordu.

33

Ray sahilden çok uzaklaşmış, Jackson ve Memphis arasındaki tepelere gelmişti. Bu kadar küçük bir eyalette bu kadar çeşitli bölgeler ve yaşam türleri olması onu hep düşündürmüştü. Nehir boyunca devam eden Delta bölgesinde pamuk ve pirinç çiftliklerinin zenginliği varken, aynı eyalette yabancıları hâlâ şaşırtan bir fakirlik de hüküm sürüyordu. Sahile yakın bölümlerde başka yerlerden göç etmiş bir sürü insan yaşıyordu. New Orleans'ta kurlsız bir yaşam vardı; tepelerde ise ilçelerin çoğu hâlâ muhafazakârdı ve insanların çoğu hâlâ pazar günleri kiliselere gidiyordu. Tepelerde yaşayan insanlar sahil yaşamına asla ayak uyduramaz ve Delta bölgesine kabul edilmezdi. Ray bunun için Virginia'da yaşamaktan mutluluk duyuyordu.

Kendi kendine Patton French'in bir rüya olduğunu söyleyip duruyordu. Başka bir dünyaya ait bir çizgi film kahramanıydı o adam. Kendi egosunun mahvettiği, şatafatı seven bir serseriydi. Bir yalancı, rüşvetçi, utanmaz bir hırsız ve sahtekârdı.

Bunları düşünürken arada sırada yanındaki koltuğun üzerinde duran, Gordie Priest'in kötülük saçan yüzüne bakıyordu. Bu vahşi hayvan ve kardeşleri, Ray'in hâlâ araba bagajında oradan oraya taşıdığı o paraları ele geçirmek için her şeyi yapabilirlerdi.

Clanton'a bir saat mesafedeyken cep telefonu çaldı. Arayan Fog Nevrt'on'du ve sesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. "Hangi cehennemdesin sen?"

"Söylesem inanmazsın."

"Sabahtan beri seni arıyorum,"

"Ne var Fog?"

"Burada korkunç şeyler oldu Ray. Dün gece uçuşlar kapandıktan sonra adamın biri gizlice aprona girmiş ve Bonanza'nın sol kanadı üstüne bir yangın bombası koymuş. Bomba patlamış ama şükür ki binalarda temizlik yapan bir adam alevleri görmüş de itfaiye aracı oraya çabuk yetişmiş."

Ray arabasını 55 numaralı otoyolun kenarına çekti ve durdu. Bir şeyler homurdanırken Fog, "Yangın çabuk söndürüldü," diye devam etti. "Ama yine de ciddi hasar var. Bunun bir kundaklama olayı olduğu apaçık meydanda. Dinliyor musun beni?"

"Elbette dinliyorum Fog. Hasar büyük mü?"

"Sol kanat, motor ve gövdenin büyük bölümü yandı, sigorta açısından belki de tam kayıp olacak. Kundaklama olaylarım araştıran adam hemen geldi. Sigortacılar da burada. Yakıt tankları dolu olsaydı korkunç bir patlama olacaktı."

"Uçağın diğer sahipleri de öğrendi mi bunu?"

"Hepsi öğrendi. Şüpheliler listesinde en başta olanlar da onlar

- zaten. Şehir dışında olduğun için şanslısın. Ne zaman dönüyorsun?"

"Yakında."

Ray bir süre sonra yoldan ayrılıp bir kamyon parkına girdi ve güneş altında uzun süre oturup arada sırada da Gordie'nin resmi- ne baktı. Priest çetesi hızlı hareket ediyordu. Dün sabah Biloxi'de, dün gece de Charlottesville'deydiler. Acaba şu anda neredeydi bu haydutlar?

Arabasından inip park yerindeki kafeteryaya girdi ve kahve içerken kamyon şoförlerinin konuşmalarını dinledi. Bir süre sonra kafasındaki düşüncelerden kurtulmak için Alcorn Köyü'ndeki Forrest'i aradı. Kardeşi odasındaydı ve normal, dürüst insanlar gibi uyuduğunu söyledi. Tedavi sırasında ne kadar çok uyuduğuna kendisi bile şaşıırıyordu. Yönetime yemekleri şikâyet etmiş ve yemekler biraz daha düzelmişti. Ama bundan emin değildi, eskiden sevmiş olduğu o renkli peltelere alışmış da olabilirdi. Kardeşi, kü-

çük bir çocukmuş gibi, orada ne kadar kalabileceğini sordu ve Ra; de bilmediğini söyledi. Bir zamanlar tükenmez olarak düşündüğü paralar şimdi tehlikedeydi.

Forrest, "Benden desteğini çekme ağabey," diye konuştu. "BL tedaviyi ölünceye kadar sürdürmek istiyorum."

Ray eve vardığında Atkin'in işçileri işlerini bitirip gitmişti, etrafta kimsecikler yoktu. Harry Rex'i aradı ve, "Bu akşam gel de verandada birkaç bira içelim," dedi.

Harry Rex bu tür davetlere hiçbir zaman hayır demezdi.

Evin tam önünde, ön kaldırımın biraz ötesinde yüksek otlark kaplı düz bir yer vardı ve Ray etrafa bakındıktan sonra arabasını orada rahatça yıkayabileceğini düşündü. Arabayı, burnu sokağa bakacak şekilde park etti, bagajla veranda arasında sadece bir adım mesafe vardı. Bodrumda bir teneke kova ve arkadaki sundurmada da delik bir hortum buldu. Sonra gömleğini ve ayakkabılarını çıkardı ve sıcak güneş altında iki saat uğraşıp küçük spor arabasını güzelce yıkadı. Daha sonra bir saat kadar da onu cilalayıp parlatmak için uğraştı. Akşam üzeri saat beşte bir şişe soğuk bira açıp verandaya oturdu ve arabasına hayran gözlerle bakıp içmeye başladı.

Bir süre sonra Patton French'in verdiği numaradan adamı aradı ama büyük avukatın cep telefonu hiç kuşkusuz meşguldü. Ona misafirperverliği için teşekkür etmek istiyordu ama asıl istediği, Priest çetesinin ele geçip geçmediğini öğrenmekti. Bu soruyu ona elbette açıkça sormayacaktı ama French gibi bir adam ona bu konuda bilgi verecekti, bundan emindi.

French belki de onu unutmuştu bile. Aslında Priest kardeşlerin Ray'i ya da başka birini öldürüp öldürmemeleri adamın umurunda değildi, bunu biliyordu. Onun aklı sadece hasta müvekkillerinin tazminat davalarından alacağı büyük paralarda, yapmak istediği yarım milyar dolardaydı, tüm enerjisini bu işe veriyordu. French gibi bir adamı rüşvetler ya da tuttuğu kiralık katiller için suçlamak ne işe yarardı ki? Ona böyle bir suçlama yapılsa kendisini savuna-

cak elli avukat bulur, mahkemelerdeki bütün yargıçları, savcılar, zabıt kâtiplerini ve jüri üyelerini rüşvet vererek satın alırdı.

Corey Cravvford'u aradı ve kapıların bir kez daha onarıldığını öğrendi, iyi bir ev sahibi vardı doğrusu. Polis o dönünceye kadar birkaç gün için evi sürekli olarak gözetleyeceklerini söylemişti.

Kamyonet bahçedeki araba yoluna girip durduğunda saat akşamın altısını birkaç dakika geçmişti. Arabadan inen güleç yüzlü bir adam Ray'e yaklaştı ve elindeki ince, acele kurye zarfını uzattı. Uçakla gelmiş olan zarf Virginia Üniversitesi Hukuk Fakültesi tarafından gönderilmiş ve Bay Ray Atlee, Maple Run, 816 Fourth Sokağı, Clanton adresine acele posta kuryesiyle ulaştırılmıştı. Zarf 2 Haziran günü, yani dün postaya verilmişti. Ama zarfın içinde berbat bir şeyler olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Clanton adresini hukuk fakültesinde hiç kimseye vermemişti Ray. Okulla ilgili hiçbir işi uçak ve kurye servisi gerektirecek kadar acele değildi. O günlerde zaten okulun ona göndermesi gereken hiçbir belge yoktu. İçeriye girip bir bira daha aldı ve tekrar merdivene oturup meşum zarfı yırtarak açtı.

Özel kurye zarfının içinden çıkan normal, beyaz mektup zarfının üzerinde el yazısıyla yazılmış 'Ray' sözcüğü vardı. Zarfın içinden yine o bildiği renkli fotoğraflardan biri çıktı, bu kez Chaney'deki 18R numaralı deponun resmini göndermişlerdi. Resmin altında da beceriksizce kesilmiş değişik punto gazete harfleriyle yazılmış, 'Bir uçağa ihtiyacın yok. Parayı harcamaktan vazgeç,' mesajı okunuyordu.

Bu çocuklar çok iyiydi. Chaney'deki üç depoyu da keşfedip fotoğraflarını çekmek öyle pek de kolay bir iş değildi. Bonanza'yı yakıp tahrip etmek de cesaret isterdi ama aslında aptalca bir işti. Ama bu son yaptıkları iş, yani hukuk fakültesi idare bürosundan çıkmış gibi bir zarf hazırlayıp acele kuryeyle göndermeleri oldukça büyük bir beceri gerektiriyordu.

Ray şoktan çıkıp kendisini toparladıktan sonra, hemen fark etmesi gereken bir şeyi atladığını anladı. Adamlar ISR'yi bulduklarına göre, paraların orada olmadığını öğrenmiş olmalıydılar. Paralar

ne Chaney depolarında, ne de Ray'in evinde saklanıyordu. Onı Virginia'dan Clanton'a kadar takip etmişlerdi ve eger Ray yolda bi yerlerde durup da parayı saklamış olsaydı bunu bileceklerdi. Ra uzaklardayken Maple Run'ı tekrar aramış olmaları olasılığı da güç lüydü.

Adamlar ona gittikçe yaklaşıyorlar, çemberi daraltıyorlardı Artık her şey belli olmuştu. Paranın onun yanında olduğunu anla * mışlardı ve Ray'in kaçacak bir yeri de yoktu.

Ray'in bir hukuk fakültesi öğretim üyesi olarak iyi bir maaşı v ayrıca primleri vardı. Fazla karmaşık ve çok para gerektiren bir ya şam tarzı yoktu. Bir süre orada gömleksiz ve ayakkabısız oturup uzun ve sıcak bir Haziran akşamında birasını yudumlayarak dü şünüdü ve bu yaşam tarzını değiştirmek istemediğine karar verdi Şiddet, vahşet içeren bir yaşam tarzını Gordie Priest gibi adamlar; ve Patton French tarafından tutulan kiralık katillere bırakabilirdi Ray bu tür işlerin içinde olamazdı.

Bu zaten kirli bir paraydı.

Harry Rex hantal bir tavırla basamakları tırmanırken, "Araban neden ön bahçeye park ettin sen?" diye homurdandı.

Ray, "Onu yıkadım ve sonra da orada bıraktım," diye cevap verdi. Duş alıp temizlenmiş ve üzerine bir tişörtle şort giymişti.

"Bazı insanlara lafanlatmak kolay değildir. Her neyse, bunlar boş ver de bir bira getir bana."

Harry Rex bütün gün mahkemede berbat bir boşanma davasıy la uğraşmış, eşlerden hangisinin on yıl önce daha fazla uyuşturucu aldığı ve hangisinin diğerini daha çok aldattığı gibi konuları dinle mekten bıkmıştı. Boşanma kesinleştikten sonra ailenin dört çocu- ğunun kime verileceği konusu da boşluktaıydı, çünkü ne erkek, n< de kadın çocuklara bakacak durumdaydı.

Harry Rex, "Artık bu gibi sorunlar için çok yaşıyım," derker gerçekten de yorgun görünüyordu. İkinci birada başı önüne düş- meye başladı.

Harry Rex Ford İlçesi'nde boşanma davalarının en ünlü avukatıydı ve bu işi yirmi beş yıldır yapıyordu. Anlaşamayan ve boşanmaya karar veren çiftler onun müvekkili olmak için âdeta yarıştırdı. Karravvay'den bir çiftçi gelecekte gerekli olur diye onu sürekli avukatı olarak tutmuştu. Harry Rex çok iyi bir avukattı ama gerektiğinde sert ve acımasız da olabiliyordu. Fakat onun bu karakteri aynı zamanda boşanma davaları konusunda çekiciliğini de artırıyordu.

Ama geçen zamanlar etkisini yavaş yavaş göstermeye başlamıştı. Bütün küçük kasaba avukatları gibi Harry Rex de büyük davasını bekliyordu. Emekli olmadan önce tazminatın yüzde kırkını avukatlık ücreti olarak alabileceği büyük bir davanın hayalini kuruyordu hep.

Ray bir gece önce, bir Suudi prensi için yapılmış ve sonra da Mississippi barosunun, çokuluslu şirketlere dava açarak milyarlar kazanmayı düşünen bir avukatı tarafından satın alınmış yirmi milyon dolarlık yatında pahalı şaraplar içmişti. Şimdi ise paslı bir salıncaklı divanda, yine Mississippi barosunun, gününü bir boşanma ve çocukların velayeti davasıyla geçirmiş eski bir avukatıyla birlikte bira yudumluyordu.

Harry Rex, "Emlak komisyoncusu bu sabah evi bir müşterisine gösterdi," dedi. "Bana öğle vakti telefon etti ve uyandırdı."

"Kimmiş bu potansiyel alıcı peki?"

"Rail Springs yakınlarındaki şu Kapshavv ailesini hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"ti çocuklardır. On ya da on iki yıl kadar önce eski bir ambar da sandalye üretimine başlamışlardı. Çok çalıştılar, işlerini geliştirip büyüttüler ve sonunda da şirketi Carolinalı büyük bir mobilya firmasına sattılar. Her birinin eline bir milyon dolar kadar bir para geçti. İşte onlardan biri olan Junkie ve karısı ev almak istiyormuş."

"lunkie Kapshavv mı?"

"Evet ama adam biraz tutumludur ve bu ev için dört yüz bin dolar ödemeyeceğini söylemiş."

"Onu suçlayamam."

"Ama karısı da eski ev istiyor ve bunun gibi evlere bayılıyor-muş. Emlak komisyoncusu onların sana bir teklif yapabileceğini söyledi ama bu da çok düşük olacaktı galiba, yani belki de yüz yetmiş beş bin kadar bir şey olabilirdi." Harry Rex bunları söylerken esnemeye başladı.

Bir süre Forrest'ten söz ettiler sonra uzun süre konuşmadılar. Harry Rex sonunda, "Gitsem iyi olacak galiba," dedi. Üç biradan sonra iyice uyuklamaya başlamıştı. Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve gerinerek, "Virginia'ya ne zaman dönüyorsun?" diye sordu.

"Yarın olabilir."

Harry Rex, "Bana bir telefon ediver," dedi, tekrar esnedi ve merdivenden inip gitti.

Ray arabanın stop lambalarının arkasından baktı ve ışıklar so-kağın sonunda gözden kaybolunca kendisini tekrar yalnız hissetti. Derin sessizlik içinde duyduğu ilk ses bahçenin sonundan gelen bir hışırtı oldu, belki de oralarda dolaşan bir köpek ya da kedi olabilirdi bu ama ne olursa olsun, Ray birden büyük bir korkuya kapıldı ve koşarak eve girdi.

34

Saldırı sabaha karşı saat ikiyi biraz geçe, gecenin en karanlık, uykunun en derin ve insan tepkisinin en ağır olduğu bir saatte başladı. Ray'in kafası karmakarışıklı ama bir süre sonra derin bir uykuya dalmıştı, ölü gibi uyuyordu. Fuayede bir yer minderine yatmış, tabancasını ve para dolu üç çöp torbasını da uydurma yatağının yanına almıştı.

Önce pencereye bir tuğlayla vuruldu, eski evi sarsan ve cam kırıklarını yemek odası masasının ve yeni cilalanmış ahşap parkele-
rin üstüne saçan bir darbeydi bu. Bu tür saldırılara alışık olan biri tarafından yapılan, iyi zamanlanmış ve planlanmış bir hareketti. Ray bir kedi çevikliğiyle yatağında doğruldu ve tabancayı kavradı, kendi kendini yaralamadığına şükrediyordu. Fuayede emekleyerek ilerledi, elektrik düğmesini bulup çevirerek ışıkları yaktı ve tuğlayı biraz ilerde, dolabın dibinde, yerde gördü.

Battaniyeyle cam kırıklarını kenara süpürdü, sonra da yeni ve kenarları keskin olan kırmızı tuğlayı büyük bir dikkatle aldı. Tuğlanın üzerine iki lastik bantla bir mesaj bağlanmıştı. Cam kırıklarına dikkat ederek iki lastik bandı çıkardı. Elleri öylesine titriyordu ki notu okuyamayacağından korktu. Kendini zorlayıp yutkundu, derin bir nefes aldı ve bütün dikkatini el yazısıyla yazılmış olan nota verdi.

Notta, 'Parayı bulduğun yere bırak ve hemen evden çıkıp git,* yazıyordu.

Eli bir cam parçasıyla kesilmişti ve hafifçe kanıyordu. Kanayan,

gerektiğinde tabancayı tutacağı ve ateş edeceği sağ eliydi ve saldırı sürerse kendisini nasıl koruyacağını düşündü. Yemek odasının gölgesi bir köşesine çekilerek yere diz çöktü ve sakin olup düşünmeye çalıştı.

O sırada birden telefon çaldı ve Ray tekrar yerinden sıçradı. Telefonun ikinci çalışında mutfağa girmiş ve ocağın üstündeki hafif ışıktaki telefonu görüp eline almıştı. Ahizeyi ağzına yaklaştırdı ve, "Alo!" diye bağırdı.

Karşı taraftan, daha önce hiç duymadığı, sakin ama sert ve hafif Güneyli aksanı hemen fark edilen bir ses, "Parayı yerine koy ve hemen evi terk et," dedi. "Hemen şimdi ve canın yanmadan önce."

Ray, "Hayır," "Kes şunu," ya da "Kimsin sen?" diye bağırarak istedi ama kararsızlığını yenemedi, tereddüt etti ve o anda telefon da kapandı. Yere oturup sırtını buzdolabına dayadı ve pek fazla olmayan seçeneklerini düşündü.

Polisi arayabilirdi... Para torbalarını hemen alıp bir yatağın altına saklayabilir, notu saklar ama tuğlayı meydana bırakıp eski evi birkaç sokak serserisinin soymak istediğinden söz ederek şikâyetçi olabilirdi. Polis gelip el feneriyle dolaşır, etrafı araştırır, bir iki saat evde kalır ama sonunda çıkıp giderdi.

Ama Priest kardeşlerin gideceğini sanmıyordu, adamlar onun peşini bırakmayacaktı. Polis gelince bir süre uzaklaşıp saklanırlardı belki ama daha sonra yine geleceklerdi. Ve onlar Clanton polisinden çok daha kurnaz, daha hızlıydılar. İşlerini de çok iyi biliyorlardı.

Harry Rex'e telefon edip onu uyandırabilir, çok acele buraya gelmesini söyler ve her şeyi anlatabilirdi. Biriyle konuşması gerekliyordu Ray'in. Harry Rex'e her şeyi anlatmayı kaç kez düşünmüştü? Parayı onunla paylaşabilir, mirasa katabilir ya da Tunica'ya gidip bir yıl durmadan zar atabilirlerdi.

Ama neden onu da tehlikeye atacaktı ki? Üç milyon dolar iki kişinin birden öldürülmesi için bile yeterliydi.

Ama Ray'in tabancası vardı, kendisini koruyamaz mıydı yani? Saldırganlar içeriye girmeye çalışırsa silahını ateşler ve onları geri-

ye püskürtebilirdi. Silah sesini duyan komşular da uyanır ve bütün kasaba buraya üşüşürdü.

Fakat ona sıkılan bir kurşun da anında işini bitirebilirdi, onların nereden ateş edeceğini bile anlayamazdı. Ayrıca onlar üç kişiydi ve hiç kuşkusuz Profesör Ray Atlee'den çok daha fazla silah kullanmış, ateş etmişlerdi. Ray ölmek istemiyordu. Rahat ve çok güzel, sakin bir yaşantısı vardı.

Kendini toparlamaya başlamış ve kalp atışları biraz yavaşlamıştı ki mutfak lavabosunun üstündeki küçük cam da başka bir tuğlayla paramparça edildi. Ray irkildi, bağırdı ve elindeki silahı yere indirip emniyetini açtı. Sonra fuayeye doğru emeklemeye başladı ve para dolu üç torbayı Yargıç'ın çalışma odasına sürükledi. Camlı dolabın önündeki divanı öne doğru çekti ve para destelerini torbalardan çıkarıp ilk bulduğu yere, dolabın içine atmaya başladı. Ter içinde kalmıştı, durmadan küfrediyor ve başka bir tuğla ya da birkaç kurşun bekliyordu. Bütün parayı dolaba koyduktan sonra yere bıraktığı tabancayı aldı ve ön kapının kilidini açtı. Koşarak arabasına gitti, çalıştırdı ve büyük bir süratle bahçeden çıkıp yola koyuldu.

Evden zarar görmeden ayrılabilmişti ve o anda istediği de sadece buydu.

Clanton'm kuzeyinde arazi Chatoula Gölü kıyısına doğru iniyordu ama yol iki mil kadar virajsız ve düzdü. The Bottoms denen bu bölge bir zamanlar geceleri araba yarışı yapan gençlerin, ayyaşların, serserilerin gittiği ve barındığı bir yerdi. Bir süre önce evde yaşadıklarından önce Ray ölümle yüz yüze geldiği ilk olayı lisedeyken bu bölgede yaşamıştı. Sarhoş Bobby Lee West'in kullandığı Pontiac Firebird'ün arka koltuğunda oturmuş ve yine sarhoş olan Doug Terring tarafından kullanılan Camaro'su ile araba yarışına katılmıştı. O gece arabalar saatte yüz mil hızla The Bottoms denen bu bölgede ölüm yarışına çıkmıştı. Ray bu yarıştan sağ olarak çıkmış ama Bobby Lee bir yıl sonra Firebird arabası yoldan çıkıp bir ağaca vurunca ölmüştü.

Ray bu düzlüğe çıkınca gazı kökledi ve küçük spor arabasının süratini alabildiğine artırdı. Saat sabahın iki buçuğuydu ve hiç kuşkusuz herkes uykudaydı.

Elmer Convvey de uyuyordu ama koca bir sivrisinek alnına konup kanını emmeye başlayınca birden uyandı. Büyük bir süratle yaklaşan arabanın farlarını gördü ve radarını çalıştırdı. Yabancı ülke yapımı, garip görünüşlü küçük spor arabaya ancak dört mil sonra yetişebildi ve sürücüyü yol kenarına çekmesini işaret etti, çok sinirlenmişti.

Ray bir hata yaptı ve arabasının kapısını açıp dışarıya çıktı, ama Elmer böyle bir şey beklemiyordu elbette.

Belindeki tabancasını çekip Ray'ın başına doğrulttu ve, "Olduğun yerde kal serseri!" diye bağırdı.

Ray ellerini havaya kaldırdı ve, "Sakin o! dostum," dedi.

Elmer tabancasının namlusuyla ona işaret etti ve, "Arabanın yanından ayrıl ve şu tarafa geç bakalım," diye homurdandı.

Ray yana doğru birkaç adım attı ve, "Sorun yok Memur Bey," dedi.

"Adın ne senin?"

"Ray Atlee, Yargıç Atlee'nin oğluyum ben. Lütfen şu silahı üzerimden çeker misin?"

Elmer silahın namlusunu biraz aşağıya indirdi, bu şekilde namludan çıkacak bir kurşun Ray'ın başına değil ama karnına isabet edebilirdi. Elmer, "Arabanda Virginia plakası var ama," dedi.

"Evet, çünkü ben Virginia'da yaşıyorum."

"Şimdi de oraya mı gidiyordun?"

"Evet efendim."

"Acelen ne peki?"

"Bilmiyorum, sadece."

"Radarıma göre saatte doksan sekiz mil yapıyordun."

"Çok özür dilerim."

"Özür dilermiş. Senin bu yaptığına trafik canavarlığı denir." Elmer ona biraz daha yaklaştı. Ray elindeki kanamayı unutmuştu ve dizindeki yaradan da haberi yoktu. Elmer el fenerini yaktı ve

ona üç metre kadar yaklaşıp onu baştan aşağıya gözden geçirdi. "Elin neden kanıyor? Dizinde de kan var."

Güzel bir soruydu bu ama karanlık gecede, yolun üzerinde ve suratında parlayan el fenerinin ışığında Ray verecek bir cevap bulamadı. Gerçeği söylemeye kalksa onu bir saatte zor inandırabileceğinden emindi. Ama yalan söylemek de işleri daha çok karıştırabilirdi. "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Elmer, "Arabanda ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

Trafik polisi Ray'in ellerini kelepçeledi ve onu Ford flçesi trafik polisinin kahverengi, tozlu ve arka çamurluğunda bir sürü anten olan Impala arabasının arka koltuğuna oturttu. Polis memuru spor arabanın yanma gidip içine bakarken Ray de sesini çıkarmadan onu seyrediyordu. Elmer arabanın içini iyice inceledikten sonra ön koltuğa oturdu ve başını çevirmeden, "Bu silahın ne işi var burada?" diye sordu.

Ray tabancayı sağ koltuğun altına itmişti ama demek silah kaymış ve meydana çıkmıştı.

"Kendimi korumak için aldım."

"Kullanma iznin var mı?"

"Hayır."

Elmer telsizle merkezi aradı ve yakaladığı sürücüyü rapor etti. Sonra, sanki aranan on azılı katilden birini yakalamış gibi, "Onu merkeze getiriyorum," dedi.

Polis arabası geriye dönerken Ray, "Ya benim arabam ne olacak?" diye sordu.

"Onun için bir çekici gönderirim."

Elmer kırmızı mavi ışıklarını yaktı ve süratini seksene çıkardı.

Ray, "Avukatımı çağırabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır."

"Yapma canım, bu sadece bir trafik suçu. Avukatım nezarethaneye gelip beni bir saat içinde kefaletle çıkarır ve ben de tekrar yoluma giderim."

"Avukatın kim senin?"

"Harry Rex Vonner,"

Elmer bir şeyler homurdandı ve kalın ensesi iyice kızardı. "O orospu çocuğu boşanma davamda beni iyi soymuştu."

Ray bunu duyunca arkasına yaslandı ve gözlerini sıkıca kapadı.

Elmer onu arabadan çıkarıp Ford İlçesi nezarethanesine götürürken Ray burasını iki kez gördüğünü hatırladı. Her iki seferinde de, karısına ve çocuklarına nafaka ödemekten kaçındıkları için Yargıç Atlee tarafından hapse gönderilmiş iki adama bazı belgeler götürmüştü. Üniforması üzerine bol gelen ve biraz gerizekâh olan gardiyan Haney Moak hâlâ orada, masasında oturuyor ve önündeki polis dergilerine bakıyordu. Adam bazen mezarlık işlerine de baktığı için Ray'in başından geçenleri biliyordu.

Haney onu görünce garip bir sırıtişla baktı ve, "Yargıç Atlee'nin oğlu ha?" dedi. Adamın başı garip şekilde orantısızdı, gözleri şaşı gibiydi ve konuştuğu zaman da onu anlamak zordu.

Ray etrafta tamdık birini aradığı için nazik bir tavırla, "Evet efendim," dedi.

Adam Ray'in arkasına geçip kelepçelerini açarken, "Baban çok iyi bir adamdı," dedi.

Ray bileklerini ovdu ve gayet ciddi bir tavırla kâğıtları dolduran polis memuru Conway'e baktı. "Adam çok pervasız, hızlı araba kullanıyordu ve silah ruhsatı da yok."

Haney sanki orada âmirmiş ve meseleyi ele almış gibi polis memuruna baktı ve oldukça sert bir sesle, "Onu içeriye atmıyorsun, değil mi?" dedi.

Elmer kaşlarını çatarak baktı ona ve sert bir sesle, "Elbette atıyorum," diye cevap verince hava birden gerginleşti.

Ray yumuşak bir ses ve nazik bir tavırla, "Harry Rex Vonner'a haber verebilir miyim?" diye sordu.

Haney başını salladı ve Ray'e duvardaki telefonu gösterdi. Öfke dolu gözlerini Elmer'e dikmişti. İkisnin arasında eski ve hiç de hoş

olmayan bir mesele olduğu açıktı. Haney, "Nezarethane dolu," dedi.

"Sen her zaman böyle dersin zaten."

Ray hemen telefonu alıp Harry Rex'in ev numarasını tuşladı ama saat sabahın üçünü geçmişti ve avukatın bundan hiç de memnun olmayacağını biliyordu. Telefona üçüncü çalıştan sonra avukatın şimdiki karısı cevap verdi. Ray kadından özür diledi ve Harry Rex'le konuşmak istediğini söyledi.

Kadın, "Burada değil," diye cevap verdi.

Ray, avukatın başka bir yere gitmediğinden emindi, altı saat önce verandada beraber oturmuşlardı. "Acaba nerede olduğunu biliyor musunuz Bayan Vonner?"

Büronun arka tarafında Haney ve Elmer birbirlerine bağirmaya başlamışlardı.

Kadın uykulu bir sesle, "Atlee'lerin evine gitti," diye cevap verdi.

"Hayır, oradan saatlerce önce ayrıldı, benimle beraberdi."

"Evet ama tekrar gitti, çağırdılar onu, ev yanıyormuş."

Haney de arabanın arka koltuğuna oturdu ve polis arabası tüm ışıklarını yakıp sireni de çalarak tam gaz ayrıldı oradan. Alevleri iki blok mesafeden gördüler ve arkada oturan Haney, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Clanton halkı yangınlarda çok heyecanlanırdı. Kasaba itfaiyesindeki iki eski yangın söndürme aracı da oradaydı ve etrafta bir sürü gönüllü bağışarak sağa sola koşuşurken komşular sokağın karşı tarafındaki kaldırıma toplanmış yangını seyrediyordu.

Alevler çatıyı çoktan sarmıştı. Ray bir itfaiye hortumunun üzerinden atlayıp ön bahçeye koşarken etraftaki benzin kokusunu hemen fark etti.

35

Aşk yuvası her şeye rağmen, biraz uyumak için hiç de fena bir yer sayılmazdı. Burası toz toprak ve örümcek ağı içinde dar ve uzun bir odaydı ve kemerli çatıdan sadece bir tek ampul sarkıyordu. Odanın meydana bakan tek penceresi sanki geçen yüz yıl boyanmış gibiydi. Antika metal yatağın üzerinde çarşaf ya da battaniye gibi bir şeyler yoktu ve Ray onun üzerine uzanırken Harry Rex'in burada yaşadığı maceraları düşünmemeye çalıştı. Zaten muhteşem bir yangınla tarihe karışan Maple Run'dan başka bir şey düşünmiyordu o anda. Çatı çöktüğü zaman Clanton'ın yarısı oraya toplanmıştı. Ray herkesten uzakta, yalnız başına sokağın karşı tarafındaki bir çınar ağacının alçak dallarından birine oturmuş ve yaşaması gerektiği halde yaşayamadığı güzel çocukluk günlerini düşünmeye çalışmıştı. Alevler pencerelerden dışarıya fışkırırken ne paralan, ne Yargıç'ın masasını, ne de annesinin yemek masasını düşünmüş, sadece keskin bakışlarıyla etrafı süzen yaşlı General Forrest'in portresini hatırlamıştı.

Ray üç saat uyudu ve sekizde uyandı. Bu günah yuvasında ısı gittikçe artıyordu ve merdivende de ayak sesleri vardı.

Harry Rex kapıyı ardına kadar açtı ve ışığı yakarak, "Kalk bakalım dostum," diye homurdandı. "Seni nezarethaneden istiyorlar."

Ray yatağın kenarından ayaklarını aşağıya uzattı. "Kaçmaya hakkım vardı, suçlu değilim ben." Elmer ve Haney'i kalabalığın arasında kaybetmiş ve oradan Harry Rex'le beraber ayrılmıştı.

"Onlara arabanı arayabileceklerini söyledin mi?"

"Evet söyledim."

"Bu yaptığın aptalca bir şeydi. Nasıl bir hukukçusun sen böyle?" Harry Rex bunu söyledikten sonra duvarın dibinde duran sandalyeyi çekti ve yatağın yakınına oturdu.

"Arabamda saklayacağım bir şey yoktu."

"Sen bir aptalsın, biliyor musun? Arabanı aradılar ve hiçbir şey bulmadılar."

"Ben de bunu bekliyordum zaten."

"Buradan ayrılıp evine döndüğünü söylemişsin ama arabanda ne bir valiz, ne bir çanta, ne de herhangi bir kişisel eşya varmış."

"Evi ben yakmadım Harry Rex."

"Evet ama mükemmel bir şüphelisin işte. Gecenin bir saatinde, sabaha karşı buradan ayrılıyor, yanma hiçbir şey almıyor ve bir şeylerden kaçarmış gibi, çılgınca araba sürüyorsun. Sokağın alt tarafında oturan yaşlı Bayan Larrimore senin küçük arabanla yıldırım gibi gittiğini görmüş ve ondan on dakika sonra da itfaiye gelmiş eve. Saatte doksan sekiz mil süratle buradan kaçarken de bölgenin en budala trafik polisine yakalanıyorsun. Savun kendin bakalım."

"Evi ben yakmadım."

"Sabahın iki buçuğunda neden kaçtın buradan o zaman?"

"Birisi yemek odasının penceresine taş atıp camı kırdı, ben de korkup kaçtım."

"Silahın vardı ya."

"Onu kullanmak istemedim. Birini vurmaktansa kaçmayı yeğledim."

"Kuzeyde çok fazla kaldın sen."

"Ben kuzeyde yaşıyorum."

"Üzerindeki bu kesikler de ne?"

"Dediğim gibi taş parçası camı kırdı ve ben de neler olduğunu anlamak isterken cam parçalarıyla bazı yerlerimi kestim işte."

"Neden polise haber vermedin peki?"

"Paniğe kapıldım, bir an önce kendi evime dönmek istedim ve kaçtım."

"Sen kaçtıktan on dakika sonra da birisi eve benzin döktü ve bir kibrit çakıp yaktı ha?"

"Onların ne yaptığını bilmiyorum."

"Ben seni mahkûm ederdim."

"Hayır yapamazsın bunu, sen benim avukatımsın."

"Hayır, ben vasiyetin avukatıyım ama mirasın tek değerli varlığı da yanıp kül oldu."

"Yangın sigortası var."

"Evet ama ondan yararlanamayacaksın."

"Neden?"

"Çünkü sigortadan talepte bulunursan kundaklamadan soruşturma açarlar. Bunu yapmadığını söylediğin zaman ben sana inanırım, ama başkalarının inanacağını hiç sanmam. Eğer sigortaya gidersen onlar da senin üzerine gelir ve intikam almak isterler."

"Evi ben yakmadım diyorum, inan bana."

"Harika, o halde kim yaktı?"

"Tuğla atıp camı kim kırdıysa o elbette."

"Peki kim olabilir bu adam?"

"Bu konuda hiçbir fikrim yok. Boşanma davasından zararlı çıkmış olan bir adam olabilir."

"Ne kadar da zekisin. Adam ölmüş olan Yargıç'tan intikam almak için dokuz yıl beklemiş yani ha? Bunu jüriye söylediğin zaman ben duruşma salonunda olmayacağım, bilmiş ol."

"Bilmiyorum Harry Rex. Yemin ederim ki evi ben yakmadım. Pekâlâ sigortadan para almayı unuttum öyleyse."

"Bu iş o kadar basit değil canım. Evin yarısı senin, yarısı da Forrest'indi. Kardeşin sigortadan para talep edebilir."

Ray çaresizlik içinde derin bir nefes aldı, sakalı uzamış yüzünü kaşdı ve, "Bana yardım et ne olur," dedi.

"Şerif aşağıda detektiflerden biriyle seni bekliyor. Sana bazı sorular soracaklardır. Onlara gerçeği anlatsan iyi olur. Ben de yanında olacağım, hadi şimdi gidelim bakalım."

"Şerif burada mı yani?"

"Benim toplantı odamda bekliyor. Bu işi bir an önce bitirebil-

memiz için onu buraya ben davet ettim. Ben de senin buradan bir an önce gitmen gerektiğine inanıyorum."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyordum zaten."

"Trafik suçu ve ruhsatsız silah bulundurma konusunu birkaç ay için erteletebileceğiz. Mahkeme tarihini ayarlayabilmem için bana biraz zaman ver. Şu anda daha büyük sorunların var."

"Sana söylüyorum, evi ben yakmadım Harry Rex."

"Elbette sen yakmadın."

Odadan çıkıp gıcırdayan basamaklardan ikinci kata inerlerken Ray omzunun üstünden avukata bakıp, "Şerifkim?" diye sordu.

"Sawyer adında biri."

"iyi bir insan mıdır?"

"Bunun önemi yok şimdi."

"Onu iyi tanır mısın, yani bir samimiyetiniz var mı?"

"Oğlunun boşanma davasını almıştım."

Toplantı odası darmadağınktı, etraftaki raflara ve uzun masanın üstüne bir sürü kaim hukuk kitabı sıralanmıştı. Bunları gören de Harry Rex'in çok çalıştığını, araştırmalar yaptığını sanırdı ama onun böyle şeylerle hiç ilgisi yoktu.

SawyerTa, Sandroni adındaki ufak tefek, sinirli bir İtalyan olan yardımcısı hiç de nazik insanlar değillerdi. Kuzeydoğu Mississippi'de yaşayan pek fazla İtalyan yoktu ve gergin ortamda konuşmaları sırasında Ray onda hafif bir Delta aksam olduğunu fark etti. Sawyer karton bir bardaktan sıcak kahve yudumlar ve Ray'in her hareketini gözetlerken Sandroni de konuşulanları büyük bir dikkatle not ediyordu, ikisi de çok ciddiye.

Bayan Larrimore itfaiyeye iki otuz dörtte, yani Ray'in arabasını Dördüncü Sokak'tan hızla geçerken gördükten yaklaşık on, on beş dakika sonra telefon etmişti. Elmer Conway de iki otuz altıda telsizle merkeze, The Bottoms'da yüz mille giden bir arabanın peşinde olduğunu bildirmişti. Ray çok hızlı gittiği için Sandroni sabahın o erken saatinde onun geçtiği yolları, trafik ışıklarını ve onu yavaşlatması gereken her şeyi saptamak için oldukça uğraştı.

Ray'in geçtiği yollar saptandıktan sonra Sawyer, Maple Run'ın

harabesi önünde bekleyen bir polisi telsizle aradı ve ona, arabasına atlayıp Ray'in geçtiği yollardan aynı tahmini hızlarla Elmer'in yine beklediği The Bottoms'a kadar gitmesini söyledi.

On iki dakika sonra o polis memuru Şerifi aradı ve o anda Elmer'in yanında olduğunu söyledi.

Sandroni kafasında yine bazı hesaplar yaptı ve, "Yani bu durumda birisi, on iki dakikadan az bir süre içinde -ve bu birisinin daha önce evde olmadığını varsayıyoruz, değil mi Bay Atlee?- anladığımıza göre eve koca bir bidon benzinle girdi ve etrafa saçarak birkaç yerde kibrit çakıp yangın çıkardı, çünkü itfaiye şefinin dediğine göre yangın aynı anda birkaç yerde birden başlamış, ve sonra bu kundakçı kaçıp gecenin karanlığına karıştı, öyle değil mi Bay Atlee?"

Ray, "Kundakçının ne yaptığım bilemem ben," dedi.

"Fakat belirtilen saatler doğru, değil mi?"

"Öyle diyorsanız öyledir."

"Öyle diyorum."

Masanın ucunda oturan Harry Rex, "Devam edelim," diye homurdandı.

Sıra motivasyona gelmişti. Ev içindeki eşyalarla birlikte 380.000 dolara sigorta edilmişti. Polisin daha önce konuştuğu emlak komisyoncusu ise, evi satın almak için 175.000 dolarlık bir teklif yapmak üzere olduğunu söylemişti.

Sandroni, "Arada oldukça büyük bir fark var, değil mi Bay Atlee?" dedi.

"Evet öyle."

Sandroni, "Sigorta şirketinize haber verdiniz mi peki?" diye sordu.

Ray, "Hayır, bürolarının açılmasını beklememin daha mantıklı olacağını düşündüm," diye cevap verdi. "Belki inanmayacaksınız ama bazı insanlar cumartesi günleri çalışmaz."

Harry Rex, Ray'e yardım etmek istedi ve, "Lanet olsun, itfaiye arabaları bile daha gitmedi oradan," dedi. "Sigortaya gitmek için altı ay süremiz var."

Sandroni'nin yüzü kıpkırmızı oldu ama sesini çıkarmadı küçük italyan. Notlarına bir göz attı ve sonra, "Pekâlâ, diğer şüphelilerden söz edelim biraz da," dedi.

Ray onun bu 'diğer' sözcüğünden pek hoşlanmamıştı. Atılan tuğlayla kırılan camlardan söz etti onlara, yani hikâyenin büyük bölümünü anlattı. Sonra kırılan camdan hemen sonra gelen telefondan ve ona hemen evden gitmesini söyleyen adamdan söz etti ve, "isterseniz telefon kayıtlarını inceleyin," diyerek meydan okudu. Ayrıca, babasının öldüğü gece birinin gelip camları kurcaladığını da anlattı.

Yarım saatlik sorgulamadan sonra Harry Rex, "Onu yeterince sorguya çektiniz," dedi. Yani onlara, müvekkilim artık hiçbir soruya yanıt vermeyecek demek istiyordu.

Sawyer Ray'in yüzüne baktı ve, "Kasabadan ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Altı saatten beri gitmeye çalışıyorum buradan."

Harry Rex araya girdi ve, "Çok yakında gidecek," dedi.

"Başka sorularımız da olabilir."

Ray, "Bana ihtiyacınız olduğu zaman hemen gelirim," diye cevap verdi.

Harry Rex şerifle yardımcısı detektifi kapıya kadar götürüp geri geldi ve, "Sanırım sen yalancı bir hergelesin," dedi.

36

Ray ve arkadaşlarının uzun yıllar önce, yaz gecelerinde canları sıkıldığı zamanlar peşinden koştukları eski itfaiye araçları gitmişti. Üzerinde kirli bir tişört olan bir gönüllü, yangın hortumlarını topluyordu. Sokak çamur içinde kalmıştı.

Öğle vakti Maple Run'ın çevresinde kimse kalmamıştı. Evin doğu tarafındaki baca ve yanmış duvarın ona yakın olan bir bölümü yıkılmadan kalmıştı. Koca evin tüm diğer bölümleri kül olmuş, bir moloz yığınına dönüşmüştü. Ray ve Harry Rex yanmış tahtaların ve molozların arasından geçerek eski ceviz ağaçlarının bulunduğu arka bahçeye gittiler. Bir ağacın gölgesinde, bir zamanlar Ray'in kırmızıya boyadığı metal bahçe sandalyelerine oturdular ve Meksika dürümü yemeye başladılar.

Bir süre konuşmadılar ve sonunda Ray, "Burasını ben yakmadım," dedi.

Harry Rex, "Kimin yaktığını biliyor musun peki?" diye sordu.

"Kuşkulandığım birisi var."

"Lanet olsun, anlat bana."

"Adamın adı Gordie Priest."

"Demek o ha!"

Ray ona babasını divanda ölü olarak bulmasıyla başlayan hikâyeyi ve paraları nasıl bir rastlantı sonucu bulduğunu anlattı, yoksa onları tesadüfen bulmamış mıydı? Hatırlayabildiği ayrıntıların hepsini verdi ona ve haftalardır kafasını kurcalayan sorulan ortaya döktü, ikisi de yemekten vazgeçmiş gibiydi. Dalgın gözlerle

yangından arta kalan harabeye bakıyorlardı ama sanki hipnotize olmuş gibi önlerindeki korkunç manzarayı görmüyorlardı. Harry Rex duyduklarıyla şaşkına dönmüştü. Ray her şeyi ona anlatırken kendisini rahatlamış hissediyordu. Clanton'dan Charlottesville'e gidiş dönüşü de dahil olmak üzere her şeyi anlatıyordu. Atlantic City ve Tunica'daki kumarhanelere gidişler, Patton French'in yanında olanlar ve dürüst Yargıç Atlee'ye verilmek istenen paralar olduğu gibi ortaya döküldü, anlatıldı.

Ray hiçbir şeyi saklamadı, bütün ayrıntıları hatırlamaya çalışıyor ve anlatıyordu, Charlottesville'deki dairesine de girmişlerdi adamlar ama bunu sadece onu taciz etmek, korkutmak için yaptıkları belliydi. Bonanza'nın birkaç ortakla beraber satın alınmasını da anlattı ona ve Harry Rex hiç sesini çıkarmadan dinledi Ray'i.

Ray bütün hikâyeyi anlatıp sonuna geldiği zaman bütün iştahını kaybetmiş ve ter içinde kalmıştı. Harry Rex'in kafasında bir sürü soru vardı ve ilk aklına geleni sordu, "Peki ama evi neden yaktı o hergele?"

"Bilemiyorum, belki de izini kaybettirmek içi yakmıştır."

"Bu adam hiçbir iz bırakmadı ki."

"Belki de beni son bir kez taciz etmek, korkutmak için yaptı bunu."

Bu konuyu uzun uzun düşündüler. Harry Rex bir durum daha yedi ve, "Bunları bana daha önce anlatmalıydın," dedi.

"Parayı elimde tutmak istedim, tamam mı? Elime üç milyon dolar nakit para geçmişti ve harika bir duyguydu bu. Bildiğim her şeyden, güzel bir kadınla sevişmekten bile daha güzel bir duyguydu. Benim olan üç milyon dolar Harry Rex. Bunun ne anlama geldiğini düşünebiliyor musun? Artık zengindim ama aç gözlü olmuşum, dürüstlüğümden elden gitmişti. Sen, Forrest ya da maliye, kimsenin bu parayı bilmesini istemiyordum."

"Peki ama ne yapacaktın o kadar çok parayla?"

"Vergi dairesini kuşkulandırmayacak şekilde dokuzar bin dolar olarak bir sürü bankada hesap açtıracak, on sekiz ay bırakıp faizini alacak ve sonra da profesyonel bir yatırımcıya gidip yatırımlar ya-

pacaktım. Şu anda kırk üç yaşımıdayım, para iki yıl içinde temizlenecek ve piyasaya çıkacaktı. Beş yılda bir, iki katına çıkacaktı para. Elli yaşına geldiğimde altı milyon dolarım olacaktı. Elli beşte on iki ve altmış yaşında yirmi dört milyondur bu. Her şeyi planlamıştım Harry Rex, geleceğimi görüyordum."

"Kendini harap etme böyle. Yaptığın şey tamamen normaldi."

"Bana hiç de normal gelmiyor."

"Sersem, acemi sahtekârın tekisin sen."

"Kendimi gerçekten de sersem biri gibi hissediyordum ve değişmeye başlamıştım. Kendime güzel bir uçak, şahane bir spor araba almayı ve çok daha güzel bir yerde yaşamayı düşünüyordum. Charlottesville'de para harcanacak çok güzel yerler vardır. Şehir kulüplerine üye olacak, tilki avına çıkacak..."

"Tilki avı mı?"

"Evet."

"Yani külot pantolon ve başına da şu şapkalar mı giyecektin?"

"Vahşi atımla çitlerin üzerinden aşacak, görünmeyen koca bir tilkinin peşinden koşan av köpeklerini izleyecektim."

"Neden böyle bir saçmalığa hevesleniyordun ki?"

"Bunları yapanlar neden hevesleniyor?"

"Kuş avı benim için yeterlidir."

"Her neyse, bu para benim için ağır bir yük olmaya başlamıştı. O para torbalarını birkaç haftadan beri oradan oraya taşıyıp duruyordum."

"Bir kısmını benim büroma bırakabilirdin."

Ray dürümünü bitirdi ve kolasından bir yudum aldı. "Sen beni aptal mı sanıyorsun gerçekten?"

"Hayır, aptal değilsin ama şanslısın. Bu adam oyun oynamıyordu."

"Gözümü ne zaman kapasam kafama sıkılmış bir kurşun görüyordum."

"Dinle beni Ray, sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Yargıç o paraların mirasına dahil edilmesini istemedi. Sen o paraları aldın çün

kü onları ve babanın dürüst adını koruduğunu düşünüyordun. Ama o paralan senden daha çok isteyen bir deli vardı peşinde. Aslına bakarsan bu arada canın yanmadığı için çok şanslı sayılırsın. Artık unut bunları."

"Teşekkür ederim Harry Rex." Ray eğildi ve hortumları toplayan gönüllü itfaiyecinin gidip gitmediğini kontrol etti. "Peki ama bu kundaklama konusu ne olacak?"

"Bir şeyler yapacağız. Sigortaya yazılı talepte bulunacağım ve onlar da doğal olarak araştırmaya başlayacaklar. Elbette kundaklamadan kuşkulananaklar, işler karışacak. Ödeme yapmak istemezlerse birkaç ay bekleyecek ve Ford İlçesi'nde dava açacağız. Reuben Atlee'nin görev yaptığı mahkemede jüri duruşma riskini göze alamayacaklar ve sanıyorum dava başlamadan önce bir anlaşmaya gitmek isteyeceklerdir. Belki biraz taviz vermek durumunda kalabiliriz ama sonuçta iyi bir anlaşma yaparız."

Ray başını salladı ve ayağa kalktı. "Artık gerçekten eve dönmek istiyorum."

Yanmış evin etrafında hava sıcak ve hâlâ dumanlıydı. Ray, başını iki yana salladı ve, "Bu kadar yeter," dedikten sonra elini kaldırıp sokağa doğru yürüdü.

Ray bu kez The Bottoms denen düzlükten elli beş mille geçti ama trafik polisi Elmer Convay'i etrafta göremedi. Bagajı boşalan Audi sanki ona biraz daha hafiflemiş gibi geliyordu. Yaşamın kendisi zaten bir sürü ağır yükü doluydu ve Ray evinin normal yaşamını özlemişti.

Forrest'le görüşmekten çekiniyor, korkuyordu. Babalarından kalan ev yanıp kül olmuştu ve kundaklama hikâyesini ona anlatıp inandırmak kolay değildi. Bu konuda bir süre beklemesi belki daha iyi olacaktı. Kardeşinin tedavisi şimdilik çok iyi gidiyordu ama Forrest en küçük bir karmaşada yine rayından çıkabilirdi, Ray bunu daha önce de yaşamıştı ve çok iyi biliyordu. Ona bu felaketi haber vermek için bir ya da iki ay beklemesi çok daha iyi olacaktı.

Forrest bir daha Clanton'a asla gitmezdi ve kendi saklı dünyasında yangını duyma olasılığı yok denecek kadar azdı. Bir süre sonra bu haberi Forrest'e Harry Rex'in vermesi çok daha yerinde olurdu.

Alcorn Köyü'nün danışmasındaki memur ziyaret defterini imzalayan Ray'e meraklı gözlerle baktı. Ray loş bekleme odasına geçip oturdu ve bulduğu dergileri bir süre karıştırdı. Oscar Meave'in sıkıntılı bir yüz ifadesiyle geldiğini görür görmez ne olduğunu anlamıştı.

Meave Ray'in önündeki sehpanın diğer tarafına çömelirken, "Dün öğleden sonra, akşam saatlerine doğru çıkıp gitti buradan," diye başladı. "Sabahtan beri size ulaşmaya çalışıyordum."

Ray, "Cep telefonumu dün gece kaybettim," dedi. Pencere camları tuğlalarla kırıldıktan sonra telaş ve korku içinde evden kaçarken cep telefonunu da her şey gibi orada bıraktığına inanamıyordu.

"Kardeşiniz her gün yaptığı beş millik yürüyüşünü yapmak için defteri imzaladı ve çıktı. Yürüyüş yolu tesisin arkasındadır ve etrafta çit ya da benzeri engeller yoktur. Ama Forrest zaten kaçacak bir hasta gibi görünmüyordu. Yani biz ona güveniyorduk. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum ve inanamıyorum."

Ama Ray anlıyor ve inanıyordu. Kardeşi buna benzer tedavi merkezlerinden yaklaşık yirmi yıldır kaçıyordu.

Meave, "Burası hastalarına her türlü serbestiyi tanıyan, rahat bir tedavi merkezidir," diye devam etti. "Hastalarımız burada kendileri kalmak istediği için kalırlar, aksi takdirde işimizi yapamayız."

Ray hafif bir sesle, "Anlıyorum," dedi.

Canı çok sıkılmış gibi görünen Meave, "Tedavisi çok iyi gidiyordu," dedi. "Tam anlamıyla temizlenmişti ve kendisiyle gurur duyuyordu. Buraya ilk kez gelen iki genci himayesine almıştı, her sabah onlarla çalışıyordu. Bunu nasıl yaptığını bir türlü anlayamıyorum."

"Sizin de eski bir bağımlı olduğunuzu sanıyordum."

Meave başını iki yana salladı. "Biliyorum, biliyorum. Bağımlı

olan bir insan bundan ancak kendi istediği zaman, kendi iradesiyle kurtulabilir, daha önce değil."

Ray, "Bu illetten hiç kurtulamayan var mı, böyle birini gördünüz mü?" diye sordu.

"Böyle bir şeyi kabul edemeyiz."

"Edemeyeceğinizi biliyorum. Fakat kayıt dışı konuşuyoruz burada ve ikimiz de biliyoruz ki bundan asla kurtulamayan bağımlı sayısı oldukça yüksektir."

Meave isteksiz bir tavırla omuzlarını silkti.

"Forrest işte bu kurtulamayanlardan biri Oscar. Bunu yirmi yıldır yaşıyoruz."

"Ben bunu mesleğimde bir başarısızlık olarak kabul ediyorum."

"Hayır, hayır, öyle kabul etme."

Dışarıya çıktılar ve bir verandanın altında bir süre daha konuştular. Meave durmadan ondan özür diliyordu ama Ray'ın yabancı-sı değildi bu olay, her zaman beklediği bir şeydi.

Ray virajlı yolda düşük hızla otoyola doğru giderken kardeşinin, en yakın kasabaya sekiz mil uzaklıkta olan bir yerden nasıl kaçabildiğini düşünüyordu. Ama birden, Forrest'in daha önceleri çok daha uzak ve ıssız yerlerden kaçtığını hatırladı.

Forrest yeniden Memphis'e, Ellie'nin bodrum katındaki odasına ve uyuşturucu satıcılarının beklediği sokaklara dönecekti. Bir sonraki telefon sonuncusu olabilirdi, fakat Ray bunu zaten yıllardır bekler gibiydi. Forrest bu kadar eski bir bağımlı ve hasta olmasına karşın şimdiye kadar müthiş bir yaşamı devam ettirme yeteneği sergilemişti.

Ray şimdi Tennessee'deydi ve Virginia'ya yedi saatlik yolu kalmıştı. Rüzgârsız ve bulutsuz böyle güzel bir havada kiralık Cessna'sıyla beş bin fit irtifada uçmak ne kadar da güzel olurdu, diye düşündü.

İki kapı da yenilenmiş ama boyanmadan bırakılmıştı, eski kapılardan daha ağırdılar. Ray içinden ev sahibine teşekkür ederken evine artık hırsız girmeyeceğini de biliyordu. Adamlar artık onun peşini bırakmıştı. Bundan böyle omzunun üzerinden geriye bakıp etrafı kontrol etmesine gerek kalmayacaktı. Chaney depolarına gidip saklambaç oynamak zorunda değildi ve Corey Crawford'la fısıldaşmak da bitmişti. Oradan oraya taşıdığı ve yükünü hissettiği kirli paralan başından atmıştı. Omuzlarından kalkan bu yükün rahatlığı içinde gülümsedi ve daha hızlı yürümeye başladı.

Eski normal yaşantısına dönüyordu artık. Sıcak güneş altında uzun yürüyüşler, Piedmont üzerinde uzun solo uçuşlar onu bekliyordu. Bu Noel ya da gelecek yıl teslim edeceği, tekeller konusundaki teziyle ilgili araştırmalarını bile özlemişti. Kaley konusunda da yumuşamıştı ve bir akşam yemeği için son bir deneme yapmayı düşünüyordu. Genç kadın artık öğrencisi değildi, üniversiteden mezun olmuştu ve öyle kolayca bir kenara atılamayacak kadar da güzeldi.

içinde kendisinden başka yaşayan olmadığı için dairesi bıraktığı gibi duruyordu. Yenilenmiş kapıdan başka, içeriye hırsız girdiğini belli eden hiçbir şey yoktu. Ray hırsızın bir şey çalmak için değil, sadece kendisini korkutmak, taciz etmek için gelen bir adam olduğunu artık çok iyi biliyordu. Evine giren ya Gordie ya da kardeşlerinden biriydi. Üç kardeşin nasıl bir işbirliği içinde olduğunu bilmiyor ve umursamıyordu da.

Saat gecenin 11'i olmuştu. Ray kendine koyu bir kahve yaptı ve gelen mektuplara bakmaya başladı. Artık o isimsiz mektuplardan, notlardan da kurtulmuştu. Gelmiş olan zarflarda sadece birkaç başsağlığı mektubuyla faturalar vardı.

İki de faksı vardı ve bunlardan biri eski bir öğrencisinin gönderdiği bir mesajdı. İkinci faks ise Patton French'ten gelmişti. Adam onu cep telefonundan aramış ama bir türlü bulamamıştı. Mesaj *King of Torts* antetli kâğıda elle yazılmıştı ve hiç kuşkusuz French'in, karısının avukatına yakalanmamak için saklandığı gri renkli Körfez sularından çekilmişti.

French ona iyi haberleri olduğunu bildiriyordu. Ray gittikten kısa bir süre sonra Gordie ve iki kardeşinin yerlerini öğrenmişlerdi. Ray ona bir telefon açarsa çok memnun olacaktı büyük avukat. Telefon ettiği takdirde yardımcısı French'i mutlaka bulup konuşturacaktı onları.

Ray ona ulaşmak için telefonda iki saat uğraştı ve sonunda Forth Worth'da, birkaç Ryax ve Kobril avukatıyla yaptığı bir toplantıda yakaladı. Forrest kendini tutamadı ve, "Buradan belki de bin tane dava alabileceğim," dedi.

Ray, "Harika," diyerek kendi kendine gülümsedi. Ama artık ondan şu milyar dolarlık tazminat davaları hikâyelerini dinlemeye kararlıydı.

French, "Telefonun güvenli mi?" diye sordu.

"Evet."

"Pekâlâ, dinle o halde. Priest artık tehdit olmaktan çıktı. Sen benden ayrıldıktan kısa bir süre sonra onu sarhoş bir halde bir süredir çıktığı bir kadının yanında yakaladık. İki kardeşini de bulduk ve paran artık güvende."

Ray, "Onları tam olarak hangi tarihte yakaladınız?" diye sorarken masanın üzerine koyduğu büyük takvimin üzerine eğilmişti. Burada zaman çok önemliydi. Telefonu beklerken takvimin kenarına küçük notlar almıştı.

French biraz düşündü ve, "Şey, bugün günlerden ne?" diye sordu.

"Pazartesi. Haziran'ın beşi."

"Pazartesi. Peki sen sahil bölgesinden ne zaman ayrıldın?"

"Cuma sabahı saat onda."

"O halde onları Cuma günü öğle yemeğinden hemen sonra yakaladık."

U r t

Emin mısın?

"Elbette eminim. Neden soruyorsun?"

"Siz onları yakaladıktan sonra kaçmış olamazlar mı yani?"

"Bana güven Ray, onlar sahil bölgesinden bir daha asla ayrılmayacaklar. Orada sürekli kalacakları bir yer buldular kendilerine dostum."

"Bu ayrıntıları istemiyorum." Ray masaya oturdu ve takvime baktı.

French, "Ne var?" diye sordu. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

"Evet, öyle de diyebilirsin."

"Ne var peki?"

"Birisi bizim eski evi yaktı."

"Yargıç Atlee'nin evini mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Cumartesi gece yarısından sonra, sabaha karşı."

French bir süre düşündü ve sonra, "Evet, şey, bunu Priest kardeşlerin yapmadığına eminim."

Avukat Ray'den ses çıkmadığını görünce, "Paralar nerede?" diye sordu.

Ray, "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Beş millik koşu bile gergin sinirlerini yatıştırılamamıştı. Fakat her zaman olduğu gibi yine iyi düşünüp bir sonuca varabilecek durumdaydı. Hava çok sıcaktı ve evine döndüğü zaman ter içindeydi.

Harry Rex'e her şeyi anlattığına seviniyordu, şimdi en azından son olayları anlatabileceği birisi vardı. Avukatın bürosunu aradı ama Harry Rex bir dava için Tupelo'ya gitmişti ve geç dönecekti.

Memphis'i, Ellie'nin evini aradı ama telefona cevap veren olmadı. Kardeşi hakkında bilgi almak için Alcorn Köyü'nde Oscar Meave'i aradı ama beklediği gibi yeni bir şey öğrenemedi, Forrest hâlâ kayıptı.

Normal yaşantısı işte böyle devam ediyordu.

Lee İlçesi mahkemesinde, teknenin ya da göl kıyısındaki kulübenin kimde kalacağı ve nafaka olarak ne ödeneceği gibi konuların tartışıldığı gergin sabahdan ve öğle yemeğinden bir saat sonra boşanma davası sonuçlandı. Harry Rex üçüncü karısından boşanan öfkeli kovboyun avukatıydı ama adam boşanma kanunlarını avukatından daha iyi bildiğini sanıyordu. Adamın üç numaralı karısı otuzuna yaklaşıyordu ve kocasını en yakın kadın arkadaşıyla uygunsuz vaziyette yakalamıştı. Tipik, pis bir hikâyeydi bu ve Harry Rex oldukça iyi bir mal paylaşımı anlaşması hazırlayıp yargıca verdi.

Yargıç, şimdiye kadar binlerce boşanma davasına bakmış tecrübeli bir hukukçuydu. Kâğıtlara bakarken Harry Rex'e doğru eğildi ve hafif bir sesle, "Yargıç Atlee'nin ölümüne çok üzıldüm," dedi. Harry Rex sadece başını salladı. Çok yorgundu, susamıştı ve Clanton'a arka yoldan gitmeyi ve soğuk bir şeyler içmeyi düşünüyordu. Tupelo bölgesinde bira satan en güzel yer ilçe sınırındaydı.

Yargıcın, "Onunla yirmi iki yıl birlikte çalıştık," dediğini duydu.

Harry Rex, "Çok iyi bir insandı," dedi.

"Vasiyetname işlerini sen mi yapıyorsun?"

"Evet efendim."

"Sizin oradaki Yargıç Farr'a da selamlarımı söyle."

"Elbette söylerim."

Belgeler hazırlandı, boşanma davası karara bağlandı ve savaşı taraflar kendi evlerine gönderildi. Harry Rex mahkeme binasından çıkmış arabasına doğru yürürken bir avukat yanına yaklaştı ve kaldırım üzerinde durdurdu onu. Tupelo'daki yüzlerce avukattan bi-

riydi ve adı Jacob Spain'di. Duruşma salonunda yargıcın, Yargıç Atlee'den söz ettiğini duymuştu.

Spain, "Yargıcın Forrest adında bir oğlu var, değil mi?" diye sordu.

Harry Rex derin bir nefes aldı ve bir an önce kaçıp kurtulmayı düşünerek, "Ray ve Forrest adlarında iki oğlu var," diye cevap verdi.

"Lisedeyken Forrest'in karşısında futbol oynamıştım ve ters bir vuruşla köprücük kemiğimi kırmıştı."

"Forrest yapar böyle şeyler."

"Ben New Albany takımında oynuyordum ve yaşımda ondan büyüktü. Oynarken gördünüz mü hiç onu?"

"Evet çok gördüm."

"Bizim takımla maç yaparlarken ilk yarıda attığı golü hatırlarsınız belki. Güzel oynardı Forrest."

Harry Rex, "Hatırlıyorum," dedi ve gitmek üzere dönmeye çalıştı. Bu gevezelik ne kadar sürecekti böyle?

"Ben maçta savunma oyuncusuydum ve Forrest ilerdeki arkadaşlarına şahane paslar veriyordu. Paslardan birini ben yakaladım ama üzerime gelip topu yine ayağımdan aldı."

"Evet iyi bir futbolcuydu o çocuk." Forrest sert oynamaktan hoşlanır ve bunu açıkça söylemekten de hiç çekinmezdi. Ray bu adamdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Spain, "Bana faul yaptı ve yere düştüğümde de kasten tekmeledi," diye devam etti. "Sanırım bir hafta sonra da tutuklanmıştı. Her neyse, birkaç hafta önce onu burada, Tupelo'da Yargıç Atlee ile beraber görmüştüm."

Harry Rex birden şaşırды, gitmekten vazgeçti ve, "Ne zamandı bu?" diye sordu.

"Yargıç ölmeden hemen önce. Garip bir manzaraydı doğrusu."

Birkaç adım ilerleyip bir ağacın gölgesine sığındılar. Harry Rex kravatını gevşetirken, "Seni dinliyorum," dedi ve kalın lacivert ceketini de çıkardı.

"Kayınvalidem Taft Kliniğinde göğüs kanseri tedavisi görüyor.

Geçtiğimiz ilkbaharda bir pazartesi öğleden sonra onu arabamla kliniğe götürdüm."

Harry Rex, "Yargıç Atlee de Taft'a gitmişti," dedi. "Faturalarını gördüm."

"Evet, ben de zaten onu orada gördüm. Hastamı içeriye sokup kaydını aldıktan sonra bekleme süresinden yararlanmak için arabama döndüm ve birkaç yere telefon etmek istedim. Ben arabamda otururken Yargıç Atlee de uzun siyah bir Lincoln'la geldi, direksiyonda tanımadığım birisi vardı. Benden iki araba geriye park ettiler ve indiler. Yargıcın iriyarı, uzun saçlı, kendini beğenmiş tipli şoförünü tanır gibi oldum ve dikkatle bakınca Forrest olduğunu anladım. Zaten kasılarak yürümesinden belliydi o olduğu. Güneş gözlüğü takmış ve başına bir kep geçirmişti. İçeriye girdiler ve birkaç saniye sonra Forrest dışarıya çıktı."

"Nasıl bir kepti başındaki?"

"Soluk mavi bir şeydi, sanırım Cabs takımının kasketiydi."

"O kepi görmüştüm."

"Çok sinirli görünüyor, herkesten kaçır gibi davranıyordu, kimseye görünmek istemediği belliydi. Klinik yakınındaki ağaçların altına gitti ve gözlerden uzaklaştı, ama ben onun silüetini zor da olsa seçebiliyordum. Orada ağaçların altında saklandı, hatta önce işiyor sandım ama değildi, resmen saklanıyordu. Bir saat kadar sonra hastaneye girip kayıinvalidemi aldım ve oradan ayrıldım. Ama o hâlâ ağaçların altındaydı."

Harry Rex, "Günlerden neydi acaba?" diye sorarken not defterini çıkarınca diğeri de aynı şeyi yaptı. Spain birkaç yaprak karıştırdı ve sonra, "Pazartesiydi," diye cevap verdi. "Mayısın ilk günüydü."

Harry Rex, "Yargıcın ölümünden altı gün önce oluyor bu," dedi.

"O gün olduğuna eminim. Çok garip bir durumdu doğrusu."

"O zaten garip bir çocuktur."

"Polisten filan kaçmıyor herhalde, değil mi?"

Harry Rex, "Şimdilik kaçmıyor," deyince ikisi de güldü.

Spain artık gitmesi gerektiğini söyledi ve, "Her neyse," dedi, "Onu görürseniz bana yaptığı o berbat faul yüzünden ona hâlâ kızgın olduğumu söyleyin."

Harry Rex, "Tamam söylerim," dedi ve uzaklaşan adamın arkasından baktı.

36

Bay ve Bayan Vonner bulutlu bir Haziran sabahında yeni, çok benzin yakan dört çeker ciplerine atlayıp yola çıktılar, arabada bir aylık Avrupa seyahatine yetecek kadar bavul vardı. Fakat önce Dictriect of Columbia'ya gideceklerdi çünkü orada Bayan Vonner'ın bir kız kardeşi vardı ve Harry Rex onunla henüz tanışmamıştı. İlk geceyi Gatlinburg'da, ikinciye de Batı Virginia'da, White Sulphur Springs'te geçirdiler. Charlottesville'e öğle vakti vardılar, Jefferson's Monticello'yu ziyaret ettikten sonra üniversiteyi gezdiler ve akşam yemeğini de, özel yemeği yumurtalı hamburger olan White Spot'ta yediler. Harry Rex'in sevdiği yemeklerdendi bu.

Ertesi sabah karısı hâlâ uyurken Harry Rex dışarıya çıktı ve alışveriş merkezine doğru yürüdü. Aradığı adresi buldu ve beklemeye başladı.

Saat sekizi birkaç dakika geçe Ray pahalı koşu ayakkabılarını giyip bağcıklarını bağladı, çalışma odasında biraz kültür fizik hareketi yaptı ve aşağıya inip günlük beş millik koşu ve yürüyüşü için dışarıya çıktı. Dışarıda hava sıcaktı. Temmuz ayı yaklaşmış, yaz çoktan gelmişti.

Ray bir köşeyi dönerken arkasından, "Hey dostum," diye bir ses duydu.

Harry Rex eline bir kupa kahve ve bir gazete almış, bir bankta

oturuyordu. Ray onu görünce olduğu yerde kaldı ve kendisini toparlamaya çalıştı. Buralarda bir şeyler oluyordu galiba.

Şaşkınlığı geçinde onun yanına gitti ve, "Sen ne arıyorsun buralarda?" diye sordu.

Harry Rex onun şortuna, eski tişörtüne, koşucu kepine ve son moda gözlüğüne bakıp, "Çok şıksın," dedi. "Karımla beraber D.C.'ye giderken buradan geçiyorduk işte. Buralarda bir kız kardeşi varmış ve beni tanıştırmak istiyor. Otursana."

"Neden telefon etmedin?"

"Seni rahatsız etmek istemedim."

"Ama araman gerekirdi beni Harry Rex. Beraber bir akşam yemeği yedik, sonra sana etrafı gösterirdim."

"Bu öyle bir seyahat değil dostum. Otur şuraya."

Ray havada kötü kokular duyar gibi oldu ve otururken, "Buna inanamıyorum," diye söylendi.

"Kapa çeneni de dinle beni,"

Ray koşu gözlüğünü çıkardı ve ona baktı. "Kötü haber mi?"

Harry Rex, "Garip de diyebiliriz," diye cevap verdikten sonra Jacob Spain'in, ölümünden altı gün önce Yargıç'ı ve Forrest'i klinikte gördüğünü ve Forrest'in herkesten saklanır gibi davranmış olduğunu anlattı. Ray onu ses çıkarmadan dinledi ve duyduklarına inanamıyormuş gibi oturduğu yere âdeta çöktü. Sonra öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını elleri arasına aldı.

Harry Rex, "Hastane kayıtlarına göre baban o gün, yani 1 Mayıs günü bir doz morfin almış," diye devam etti. "Daha önce de almış olup olmadığı belli değil kayıtlarda. Forrest'in babam alıp iyi bir doktora götürdüğü anlaşıyor."

O sırada önlerinden dar bir etek giymiş genç ve güzel bir kadının acele adımlarla geçtiğini gören avukat sustu ve onun arkasından baktı. Sonra kahvesinden bir yudum aldı ve devam etti, "Senin, babanın çalışma odasında bulduğun o vasiyetname beni hep kuşkulandırmıştı. Babanın son altı aylık yaşamında ben onunla sık sık vasiyetnamesi konusunda konuşurdum. Ölmeden önce onun dürüstlükten sapacağını hiç sanmıyordum zaten. Son vasi-

yetnamedeki imzayı uzun süre inceledim, bu konuda uzman sayılmam ama o kâğıttaki imza sahte gibi geliyordu bana."

Ray hafifçe boğazını temizledi ve, "Forrest babamı alıp Tupelo'ya götürdüğüne göre eve gitmiş olduğunu söyleyebiliriz, değil mi?" dedi.

"Elbette ve evin her yanını da dolaşmıştır mutlaka."

Harry Rex, Forrest'i bulması için Memphis'te bir özel detektif tutmuştu ama onu bulmak mümkün olmamıştı. Avukat bir an durup düşündü ve sonra gazetenin arasından bir zarf çıkardı. "Derken, üç gün önce bu geldi."

Zarfı alan Ray içinden üçe katlanmış bir kâğıt çıkardı. Alcorn Köyü'nden, Oscar Meave'den gelen bir mektuptu bu ve şöyle diyordu: 'Sayın Bay Vonner; Ray Atlee'ye ulaşamadım. Belki ailesinin haberi yoktur, onun nerede olduğunu bilmiyorlardır ama ben Forrest'in yerini biliyorum. Konuşmak isterseniz lütfen beni arayın. Bunlar gizli bilgidir. Saygılarımla, Oscar Meave.'

Harry Rex, oradan geçen bir başka genç kadına baktıktan sonra, "Ben de hemen aradım bu adamı," diye devam etti, "Meave'in eski bir hastası şu anda Batı'daki tedavi merkezlerinden birinde danışman olarak çalışıyormuş. Forrest üç hafta önce oraya gitmiş ve hastane yönetimine, ailesinin bunu bilmemesi gerektiğini söylemiş. Böyle şeyler sık sık olduğu için alkol ya da uyuşturucu tedavi merkezleri bu tür taleplere alışık. Hastanın isteğini kabul etmek isterler kuşkusuz ama onun tedavisi ve sağlığı açısından ailenin de önemini dikkate alırlar elbette. Bu nedenle bu merkezlerde çalışan danışmanlar arkadaşlarına bu tür konularda bilgi verirler. Bu bilgi Meave'e ulaştığı zaman o da seni bilgilendirmeyi düşünmüş işte."

"Batı'da neredeymiş bu tedavi merkezi?"

"Montana'da. Morningstar Çiftliği adında bir yermiş. Meave bu tedavi merkezinin çok güzel, her yerden uzak, eski bağımlılar için mükemmel, kaçılması kolay olmayan bir yer olduğunu söyledi ve tam Forrest'in aradığı gibi bir yer dedi. Söylediğine göre Forrest orada bir yıl kalacaktı."

Ray oturduğu yerde doğruldu ve sanki bir kurşun yemiş gibi alnını ovmaya başladı.

Harry Rex, "Ve tabii bu tedavi merkezinin ücreti de oldukça tuzluymuş," diye ekledi.

Ray dalgın bir tavırla, "Elbette öyledir," diye mırıldandı.

Bir süre konuşmadılar ve özellikle de Forrest'ten söz etmediler. Birkaç dakika sonra Harry Rex artık gitmesi gerektiğini söyledi. O görevini yapmış, mesajı Ray'e vermişti ve o anda yapabileceği başka bir şey de yoktu. Karısı bir an önce kız kardeşini görmek istiyordu. Belki gelecek sefer burada daha fazla kalır, birlikte yemek yiyebilir ve gezerlerdi. Ayağa kalkıp Ray'in omzuna hafifçe vurdu ve, "Clanton'da görüşürüz," dedikten sonra oradan ayrıldı.

Ray'in koşacak hali kalmamıştı, orada evine yakın alışveriş merkezi yolunda, bankın üzerinde uzun zaman oturup düşündü, aklında bir sürü şey vardı, ne yapacağını bilemiyordu. Bankacılar, işadamları, dükkân sahipleri, herkes işine gitmeye başlamış, yaya trafiği yoğunlaşmıştı, ama Ray kimseyi görmüyordu.

Cari Mirk hukuk fakültesinde sigorta yasaları dersi veriyordu ve o da Ray gibi Virginia barosuna kayıtlı bir avukattı. İki arkadaş konuyu öğle yemeğinde konuştular ve sigorta araştırmasının doğal bir şey olduğuna ve endişelenecek bir durum bulunmadığına karar verdiler. Mirk de Ray'in avukatı olduğunu söyleyerek ona destek olacaktı.

Sigorta araştırmacısının adı Ratterfield'di. Onu hukuk fakültesinin toplantı odasına davet ettiler. Adam orada sanki saatlerce kalcakmış gibi hemen ceketini çıkardı. Ray blucin pantolonla golf gömleği giymişti ve Mirk'in üzerinde de rahat bir kıyafet vardı.

Ratterfield, gayet ciddi bir tavırla cebinden küçük bir kayıt cihazı çıkardı ve kendisiyle Ray'in arasına koyduktan sonra, "Konuşmaları genellikle kayda alırım," dedi. "Sizce bir sakıncası yoktur umarım."

Ray, "Olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi.

Adam düğmeye basıp teybi çalıştırdı ve notlarına baktıktan sonra açış sözcüklerini söyledi. Aviation Underwriters tarafından tutulmuş bağımsız çalışan bir sigorta araştırmacısıydı ve 2 Haziran günü yanan 1994 modeli bir Beech Bonanza uçağı için Ray Atlee ve diğer üç uçak sahibi tarafından yapılan hasar talebini araştırıyordu. Resmi bir kundaklama uzmanı araştırmasına göre uçak kundaklanmış, birisi tarafından kasıtlı olarak yakılmıştı.

Adam önce Ray'in uçuş geçmişini öğrenmek istedi. Ray uçuş saatleri kayıt defterini getirmişti ve Ratterfield defteri bir süre karıştırdı ama ilginç bir şey bulamadı elbette. Sonunda, "Henüz alet uçuş sertifikanız yok," dedi.

Ray, "Onu almaya çalışıyorum," diye cevap verdi.

"Bonanza ile on dört saat mi uçtunuz?"

"Evet."

Adam daha sonra Ray'in ortakları konusunda sorular sordu ve bu uçak sahipliğı ortaklığının nasıl oluştuğunu öğrenmek istedi. Diğer ortaklarla daha önce görüşmüş ve onlar kendisine gerekli belgeleri göstermişti. Ray de belgeleri doğruladı.

Ratterfield birden konuyu değiştirdi ve, "Haziran'm birinci günü neredeydiniz?" diye sordu.

Ray, "Biloxi, Mississippi'deydim," diye cevap verdi ama adamın Biloxi'nin yerini bilmediğinden emindi.

"Ne kadar kaldınız orada?"

"Birkaç gün."

"Oraya neden gittiğinizi sorabilir miyim?"

Ray, "Elbette," dedi ve sonra memleketine son zamanlarda yaptığı zorunlu ziyaretleri kısaca anlattı. Sahil bölgesine gidiş nedeni de Tulane'deki okul arkadaşlarını görmektir.

Ratterfield, "Sizin bir Temmuz günü orada olduğunuzu doğrulayacak insanlar olduğundan eminim," dedi.

"Elbette, bunu doğrulayacak çok insan ve ayrıca otel faturalarım da var."

Adam onun Mississippi'ye gitmiş olduğuna sonunda inandı. Sonra daktiloyle yazılmış notlara baktı ve, "Uçak yandığı zaman

diğer sahiplerin hepsi de evindeymiş," dedi. "Hepsinin tanığı var. Bunun bir kundaklama olduğunu düşünüyorsak önce nedenini ve sonra da bunu yapanı bulmamız gerekiyor. Bu konuda bir fikriniz var mı acaba?"

Ray hiç düşünmedi ve kendinden emin bir tavrıyla, "Bunu kimin yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok," dedi.

"Ya motivasyon konusunda?"

"Uçağı daha yeni almıştık. Ortaklardan biri onu neden yakmak istesin ki?"

"Sigorta parası almak için olabilir. Arada sırada böyle şeyler oluyor. Ortaklardan biri bu işin fazla masraflı olduğuna karar vermiş olabilir. Alınan kredi oldukça yüksek, altı yılda yaklaşık iki yüz bin dolar ediyor ki adam başına aylık ödeme dokuz yüz dolara yakın."

Ray, "Bunu ortaklık anlaşmasını imzalamadan iki hafta önce biliyorduk," diye cevap verdi.

Bir süre Ray'iti maaşı, harcamaları, ödemesi gereken borçlar gibi hassas finans konuları üzerinde durdular. Ratterfield sonunda Ray'in rahat yaşayacak kadar para kazandığını anlayınca konuyu değiştirdi. Yine notlarına baktı ve, "Mississippi'deki şu yangın," dedi. "Bana biraz o olaydan söz eder misiniz?"

"Bilmek istediğiniz nedir?"

"Orada hakkınızda bir kundaklama araştırması yapılıyor mu?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Evet eminim. İsterseniz oradaki avukatımı arayabilirsiniz."

"Bunu zaten yaptım. Ayrıca son altı hafta içinde evinize iki kez hırsız girmiş, doğru mu bu?"

"Evet ama hiçbir şey çalınmadı. Hırsız ikisinde de bir şey almamış."

"Yaz tatiliniz oldukça heyecanlı geçiyor."

"Bu da bir soru mu?"

"Peşinizde birisi var gibi görünüyor,"

"Bu da mı bir soru?"

Soruşturma sırasında ilk gerginlikti bu ve hem Ray, hem de Ratterfield biraz durup düşündüler.

"Geçmişte hiç kundaklama soruşturması geçirdiniz mi?"

Ray gülümsedi ve, "Hayır," dedi.

Ratterfield notlarını tekrar karıştırıp başka bir şey kalmadığını görünce konuşulanları toparlamaya çalıştı ve teybi kapatırken, "Avukatlarımız görüşeceklerdir eminim," dedi.

"Elbette, ben de bunu bekliyorum."

Ratterfield ceketiyile çantasını aldı ve çıkıp gitti.

Adam gittikten sonra Cari, "Sanırım söylediklerinden çok daha fazla şeyler biliyorsun sen," dedi.

Ray, "Olabilir," diye cevap verdi. "Ama iki kundaklama olayıyla da ilgim yok benim,"

"Bunları duydum."

39

Bölgede yaklaşık iki hafta süresince kötü havalar, türbülanslı yaz cepheleri yaşandı, bulut tabanları çok alçak ve küçük uçaklar için tehlikeliydi. Bu süre sonunda hava tahmin raporları Güney Teksas dışında tüm bölgelerde havanın açık, kuru ve rüzgârsız olacağını bildirince Ray bir Cessna kiralayıp Charlottesville'den havalandı ve kısa uçuş hayatının en uzun seyrüsefer uçuşuna başladı. Hava trafik bölgesi dışına çıktı ve arazideki belirgin işaretlere bakarak batıya, Shenandoah Vadisi'ne, sonra Batı Virginia'ya ve oradan da Kentucky'ye doğru uçmaya başladı. Lexington yakınlarında dört bin fit uzunluğunda bir piste inip uçağına yakıt ikmali yaptı. Yakıt göstergesi deponun çeyrek seviyesinin biraz altına ininceye kadar Cessna havada yaklaşık üç buçuk saat kalabiliyordu. Terre Haute'ta tekrar yakıt aldı, Hannibal üzerinden Mississippi Nehri'ni geçti ve geceyi geçirmek üzere Kirksville, Missouri'ye inip orada bir motele gitti.

Paraları arabasında oradan oraya taşıdığı günlerden bu yana gittiği ilk moteldi bu ve bu kez de paralar yüzünden geceliyordu bir motelde. Şimdi Missouri eyaletindeydi ve motel odasında radyoyu karıştırırken, Patton French'in St Louis'deki bir tazminat davaları seminerinde Ryax konusunu öğrendiği hakkındaki hikâyesini hatırladı. Hikâyeye göre Ozarklar'dan gelmiş yaşlı bir küçük kasaba avukatının oğlu Columbia Üniversitesi'nde hocaydı ve Ryax'ın zararlı bir ilaç olduğunu biliyordu. Ray Atlee şimdi Patton French'in açgözlülüğü ve düzenbazlığı yüzünden hiç kimseyi tanımadığı bir yerde, bir motel odasında idi.

Utah eyaleti üzerinde bir cephe, yani bulutlu, fırtınalı bir hava oluşuyordu. Ray güneş dogmadan biraz önce havalandı ve beş bin fitin üzerine çıktı. Düz uçuşa geçip kontrollerin fletner ayarını yaptı ve sonra yanında getirdiği plastik kahve bardağının üzerindeki kapağı açtı. İlk uçuş bacağı olarak kuzeybatıya doğru uçuyordu ve çok geçmeden Iowa'nın mısır tarlalarını altında gördü.

Yerden yaklaşık bin beş yüz metre yüksekte, sabahın serin ve sakın havasında yalnız başına uçarken kulaklıklarda başka pilot kule konuşmaları duyulmuyordu ve Ray bu sessiz ve sakın ortamdan yararlanıp yapacağı işi düşünmeye başladı. Aslında böyle bir durumda elindeki sıcak kahveyi yudumlayıp altındaki güzel arazi manzaralarını seyretmek ve havada yalnızlığın zevkini çıkarmak çok daha kolaydı. Kardeşini düşünmekten kurtulmak da güzeldi.

Sioux Falls'ta indi ve bir süre dinlendikten sonra tekrar kalkıp 90 numaralı eyaletler arası yolu izleyerek Güney Dakota eyaletini katetti ve Mount Rushmore yasak bölgesinin kenarından uçtu. Rapid City'de indi, bir araba kiraladı ve Badlands Milli Parkı'nın içinden geçen uzun bir araba yolculuğu yaptı.

Morningstar Çiftliği Kalispell güneyindeki tepelerde bir yerdeydi ama tedavi merkezinin Web sitesinde kasten fazla bir bilgi verilmemişti. Oscar Meave de merkezin yerini tam olarak öğrenmeye çalışmış ama başaramamıştı. Ray seyahatinin üçüncü gününün sonunda, hava karardıktan sonra vardı Kalispell'e. Bir araba kiraladı, akşam yemeğini yedikten sonra bir motel buldu, sonra da odasında uzun süre hava ve yol haritalarını inceledi.

Kalispell bölgesinde, VVoodsbay, Polison, Bigfork ve Elmo kasabaları üzerinde alçak uçuş yaparak bir gün daha geçirdi. Flathead Gölü'nün üzerinden belki beş, altı kez uçtu ve orasını havadan aramaktan vazgeçip yerden aramaya karar vermek üzereydi ki gölün kuzeyindeki Somers kasabası yakınlarında bir tesis görür gibi oldu. Tesisin üzerinden bin beş yüz fit irtifada uçtu ve ormanlık arazide havadan zorlukla görünen yeşil renkli çitleri güç de olsa fark edebildi. Tesiste hasta üniteleri olabilecek küçük binalar, yönetim binasına benzeyen daha büyük bir yer, yüzme havuzu, tenis kortları

ve biraz açıkta da yakınında atların otladığı bir ahır görülüyordu. Tesis üzerinde birkaç tur atarken aşağıda bazı insanlar işlerini bırakıp başlarını kaldırarak uçağa baktılar.

Bu tedavi merkezini yerden bulmak, havadan bulmak kadar zordu ama Ray ertesi gün öğle vakti tesisin, üzerinde hiçbir yazı olmayan bahçe kapısı önünde park etti ve ona dik dik bakan silahlı bir nöbetçinin yüzüne baktı. Gergin geçen bir konuşmadan sonra nöbetçi ona, aradığı yeri bulduğunu söyledi ama sonra da, karşısındakini küçümser bir tavırla, "Buraya ziyaretçi kabul edilmiyor," dedi.

Ray ona bir aile sorunu olduğunu ve kardeşini mutlaka görmesi gerektiğini söyledi. Muhafız da asık bir suratla, bu tedavi merkezinin kurallarına göre adını ve telefon numarasını bırakması gerektiğini belirtti, zayıf bir ihtimal olsa da, belki birisi onu daha sonra onunla temas kurabilirdi. Ray ertesi sabah Flathead Gölü'nde balığa çıktı ve bir süre sonra cep telefonu çalmaya başladı. Morningstar'dan adının Allison olduğunu söyleyen ters bir kadının sesi Ray Atlee'yi arıyordu.

Kadına Ray Atlee olduğunu söyleyince, kadın ona onlardan ne istediğini sordu. Ray mümkün olduğunca nazik bir ifadeyle, "Kardeşim tesisinizde kalıyor," diye cevap verdi. "Adı Forrester Atlee ve onu görmek istiyorum."

Kadın, "Onun burada kaldığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"O burada ve bunu siz de biliyorsunuz. Ben de bildiğime göre artık lütfen oyun oynamaktan vazgeçelim, olur mu?"

"Bunu düşüneneğim, ama tekrar aramamı beklemeyin." Kadın bunu söyledikten sonra Ray'in konuşmasını bile beklemeden telefonu kapamıştı. Daha sonra Darrel adında biri aradı ve yine dostane olmayan bir sesle konuştu, yönetici gibi bir şeydi galiba. Telefon akşama doğru, Ray, Hungry Horse Reservoir yakınlarındaki Swan Range'de yürüyüş yaparken geldi. Darrel de daha önce arayan Allison adındaki kadın kadar sert ve kesin konuşuyordu ve sadece, "Sabah saat onda gelip sadece yarım saat görüşebilirsiniz," dedi.

Azami güvenlik kurallarının geçerli olduğu bir cezaevi herhalde buradan daha mantıklıydı. Daha önce gördüğü nöbetçi onun üzerine ve arabasını aradı ve sonra, "Onu izleyin," dedi. Başka bir koruma görevlisi kapının iç tarafında, bir golfarabasında bekliyordu ve Ray arabasıyla onu takip ederek ön bina yakınındaki küçük bir otoparka geldi. Ray arabasından indiğinde Allison onu bekliyordu ve silahsızdı. Kadın uzun boyluydu, erkeksi tavırları vardı ve Ray onun elini sıkarken ne kadar güçlü olduğunu fark etti. İçeriye girdiler ve Ray etrafa bakınca, gizlenmeye bile gerek görülmemiş bir sürü kamera gördü. Kadın onu, insana âdeta hırlar gibi bakan bir koruma görevlisinin yanına götürdü ve adam Ray'in kasıkları dışında her tarafını haşin el hareketleriyle aradı. Hatta Ray bir ara onun, kasıklarına da el atmasından korktu.

Bir ara iyice sıkıldı ve, "Ben buraya sadece kardeşimi görmeye geldim," diyerek öfkesini belirtti ama bu sözü üzerine neredeyse tokatlanacaktı.

Üzeri iyice arandıktan sonra Allison onu alıp kısa bir koridordan geçirdi ve içi boş bir odaya götürdü, burası berbat bir yerdi, akıl hastalarının kapatıldığı odalara benziyor ve insan, duvarlara da minderler döşeseydiniz bari, diye düşünmekten alamıyordu kendini. Sadece kapısında pencere vardı ve Allison camı gösterip, "Gözetleyeceğiz," dedi.

Ray, "Neyi gözetleyeceksiniz?" diye sordu.

Kadın kaşlarını çattı ve sert bir ifadeyle ona baktı, Ray'i bir yumrukta yere devirmeye hazır gibi görünüyordu.

Odanın tam ortasında kare şeklinde bir masa ve onun iki yanında da iki sandalye vardı. Kadın, "Şuraya oturun," deyince Ray sandalyelerden birine oturdu. Sonra on dakika kadar sırtı kapıya dönük olarak oturdu ve duvarlara baktı.

Sonunda kapı açıldı ve Forrest odaya girdi, yanında iriyarı bir gardiyan, ellerinde kelepçe ya da ayaklarında zincir yoktu. Hiçbir şey söylemeden gelip Ray'in karşısına oturdu ve sanki meditasyon zamanı gelmiş gibi ellerini masanın üzerinde kenetledi. Saçlarını

tam anlamıyla kazımışlardı, sadece tam tepesinde birkaç milimlik bir saç kümesi görölüyordu. Sakal tıraşı olmuştu ve en azından sekiz on kilo vermiş gibiydi. Üzerinde bol, koyu yeşil, küçük yakalı ve iki kocaman cebiyle âdeta bir asker gömleğini andıran bir gömlek vardı. Ray onun bu halini görünce, "Burası bir askeri eğitim birliğine benziyor," demekten alamadı kendini.

Forrest yumuşak bir sesle ve ağır ağır konuşarak, "Sert bir yer," dedi.

"Beyin yıkaması da yapıyorlar mı burada?"

"Yaptıkları şey tam olarak bu işte."

Ray buraya para için gelmişti ve hiç vakit geçirmeden konuya girmeye karar verdi. "Pekâlâ, söyle bakalım günde yedi yüz dolara sana ne veriyorlar?"

"Yeni bir yaşam tarzı."

Ray başını salladı, bu yanıtı beğenmişti doğrusu. Forrest gözlerini kırpmadan, âdeta umutsuz, terk edilmiş bir insanmış gibi ağabeyine bakıyor, sanki karşısında hiç tanımadığı bir yabancı varmış gibi duruyordu.

"Ve burada bir yıl kalacaksın, öyle mi?"

"En azından."

"Çeyrek milyon dolar eder bu."

Forrest omuzlarını silkti, sanki para onun için hiç önemli değildi ve burada isterse üç yıl da kalabilirdi beş yıl da.

Ray onu biraz tahrik etmek için, "Sana sakinleştirici bir şeyler mi verdiler?" diye sordu.

"Hayır."

"Sakinleştirici ilaç almış gibi duruyorsun ama."

"Almadım. Burada uyuşturucu kullanmıyorlar ama bunun nedenini anlamıyorum, sen anlayabiliyor musun?" Sesi biraz yükselmiş gibiydi.

Ray zamanın çabuk geçtiğinin farkındaydı. Otuz dakika dolar dolmaz Allison içeriye dalıp konuşmalarına bir son verecek ve onu alıp buradan çıkaracaktı, bu tesise bir daha gelmesi de olanaksız gibi görünüyordu. Her şeyi açıkça konuşabilmek için daha çok za-

mana ihtiyacı vardı, fakat çok dikkatli olmalı, etkili konuşmalıydı. Hemen konuya girmesi gerekiyordu. Bakalım kardeşi gerçeklerin ne kadarını kabul edecekti.

Ray birkaç saniye düşündü ve, "Bizim ihtiyarın son vasiyetnamesini inceledim," diye başladı. "Sonra da bizi yedi Mayıs günü eve çağıran notlarına baktım, ve bunların üzerindeki imzaların sahte olduğunu anladım."

"Bravo sana,"

"Bu sahte imzaları kimin attığını kesin olarak bilmiyorum ama galiba bu işi yapan sensin."

"Beni mahkemeye ver, dava aç."

"İnkâr etmiyor musun yani?"

"Ne fark eder ki?"

Ray onun bu sözünü yarı yüksek sesle ve iğrenerek tekrarlarlarken öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Dakikalar ilerlerken bir süre düşündü. "Ben o çağrı notunu bir perşembe günü aldım. Zarf Clanton'dan pazartesi günü postaya verilmişti, yani senin babamı Tupelo'daki Taft kliniğine, morfin için götürdüğü aynı günde. Sorum şu - bizi eve çağıran bu notları onun eski ündenvood daktilosunda nasıl yazabildin?"

"Senin sorularına cevap vermek zorunda değilim."

"Elbette zorundasın. Bu ahlaksızlığı, sahtekârlığı sen yaptın Forrest. En azından bunu nasıl yaptığını söyleyebilirsin. Sen kazandın. Babamız öldü ve ev de yandı. Paralar sende, peşinde benden başka kimse yok ve ben de kısa bir süre sonra çekip gideceğim. Bunu nasıl yaptığını anlat bana."

"Babam daha önce de morfin almıştı."

"Pekâlâ, ona yeni bir morfin kutusu sağlamak için götürdün oraya ya da her neyse. Mesele bu değil şimdi."

"Ama önemli bu."

"Neden?"

"Çünkü bitik görünüyordu." Bunu söylerken Forrest'in beyni yıkanmış kafasında ve dış görünüşünde hafif bir değişiklik olmuş gibiydi, ellerini masadan çekti ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

Ray onu biraz daha duygulandırmak için, "Demek çok acı çekiyordu, öyle mi?" dedi.

Forrest tamamen ifadesiz bir yüzle ona baktı ve, "Evet," diye cevap verdi.

"Yani ona biraz aşırı dozda morfin verip acılarını keserek ölmesini sağlarsan evde yalnız başına kalabileceğini düşündün, değil mi?"

"Onun gibi bir şey işte."

"Oraya ilk kez ne zaman gittin?"

"Ben tarihler konusunda iyi değilim, hiç de olmadım."

"Bana aptal rolü oynama Forrest. Babamız bir pazar günü öldü."

"Ben de oraya bir cumartesi günü gittim."

"Yani ölümünden sekiz gün önce, öyle mi?"

"Evet sanırım öyle."

"Peki neden gittin oraya?"

Forrest kollarını kavuşturdu ve başını öne eğdi. Sonra hafif bir sesle, "Beni babam çağırdı," diye cevap verdi. "Telefon etti bana, gidip onu görmemi istiyordu. Ertesi günü gittim ve onu öyle iyice yaşlanmış, çökmüş, hasta ve yalnız görünce çok üzüldüm." Sustu ve derin bir iç çekip ağabeyinin yüzüne baktı. "Korkunç acılar içindeydi. Ağrı kesiciler almasına rağmen berbat durumdaydı. Onunla beraber verandada oturdum ve iç savaştan, eğer Jackson o savaşta, Chancellorsville'de ölmeseydi her şeyin farklı olabileceğinden ve buna benzer konulardan söz ettik. Acıdan yerinde rahat oturamıyor, bazen sancılardan nefesi kesilir gibi oluyordu ama yine de konuşmak istiyordu. Biz onunla savaş baltalarını hiçbir zaman gömmedik ve ilişkimizi düzeltmeye de çalışmadık. Buna gereksinme görmüyorduk zaten. Onun o anda istediği sadece benim orada bulunmamdı. Çalışma odasındaki divanda yattım ve gece geç saatlerde onun acıdan bağırın sesini duyarak uyandım. Yatak odasında yere oturmuş, dizlerini karnına çekmiş, acılar içinde kıvranıp duruyordu. Onu yatağına yatırdım ve bir morfin iğnesi yaparak acılarını dindirdim. Ne yapacağımı bilemiyordum, evin içinde dolaşmaya başladım."

Hikâyesi bir işe yaramıyor ve dakikalar da ilerliyordu.

"Demek evde dolaşırken buldun paraları, öyle mi?"

"Hangi paralan?"

"Buraya günde yedi yüz dolar öderken kullandığın paraları işte.

"Ah, şu paralar."

"Evet o paralar."

"Evet onları orada, senin de bulduğun yerde buldum. Yirmi yedi kutu vardı. İlk kutuda yüz bin dolar olduğunu gördüm ve bir hesap yaptım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Orada saatlerce oturup dolabın içinde duran o kutuları seyrettim. Babamın yatağın-dan kalkıp yanıma gelerek beni orada kutulara bakarken yakalamasından korkuyor ama bir yandan da istiyordum bunu yapmasını. O zaman belki bazı şeyleri bana açıklayabileceğini düşünüyordum." Durdu, ellerini tekrar masanın üstüne koydu ve Ray'in yüzüne baktı. "Fakat güneş doğarken kafamda bir plan geliştirmiştim. Paranın yönetimini sana bırakacaktım. Sen benim büyüğüm, onun en sevdiği ve güvendiği oğluydun, çok iyi bir eğitim görmüş-tün, bir hukuk profesörüydün. Kendi kendime, Ray'i izler, paralar-la ne yapacağına bakarım, çünkü o kötü bir şey yapmaz diye düşünüyordum. Böylece dolabın kapağını kapadım, divanı yine önüne çektim ve paraları hiç görmemiş gibi davrandım. Babama neredeyse bu paraları nereden bulduğunu soracaktım ama vazgeçtim, çünkü bilmemi isteseydi bana kendisi söylerdi diye düşündüm."

"Beni eve çağırın o notu ne zaman yazdın?"

"O gün daha sonra yazdım. Babam arka bahçede ağaçların altında hamağında yatarken bayılmıştı. Ayıldıktan sonra kendisini daha iyi hissetmeye başladı ama o zaman da morfinman olmuştu. Bir önceki hafta neler olduğunu bile iyi hatırlayamıyordu."

"Sen de pazartesi günü onu alıp Tupelo'ya götürdün, öyle mi?"

"Evet, daha önce arabasını kendi kullanıyormuş ama ben orada olduğum için benim kullanmamı istedi."

"Kliniğin orada da kimse seni görmesin diye ağaçların arasına saklandın, değil mi?"

"Bunu da nasıl öğrendin? Başka neler biliyorsun, söyle bakalım?"

"Hepsi bu kadar. Kafamda bir sürü soru var. Çağrı mektubunu aldığımda beni aradın ve aynı notun sana da geldiğini söyledin. Babama telefon edip etmeyeceğimi sordun bana. Sana etmeyeceğimi söyledim. Ya ona telefon etseydim ne olacaktı?"

"Telefonlar çalışmıyordu."

"Neden?"

"Telefon teli bodrumdan geçiyor ve hattı kesmeye yarayan bir şalter var orada."

Ray başını salladı, kafasının içindeki sorulardan biri daha yanıtlanmıştı.

Forrest, "Ayrıca babam gelen telefonların yaklaşık yarısına cevap bile vermezdi," diye ekledi.

"Peki onun bu son vasiyetnamesini ne zaman hazırladın?"

"Ölümünden bir gün önce. Eski vasiyetnameyi buldum, beğenmedim ve mirası ikimiz arasında eşit olarak paylaşılacak yeni bir vasiyetname hazırlamaya karar verdim, işin doğrusu bu olacaktı. Ama ne saçma bir fikir, değil mi? - Eşit paylaşım ha? Ne kadar da aptalmışım. Böyle durumlarda geçerli olan yasaları hiç bilmiyordum elbette. Mirasçı sadece sen ve ben olduğumuz için her şeyi eşit olarak paylaşacağımızı düşünüyordum. Avukatların bulabildikleri her şeyi sahiplendiğini, kardeşlerinden bile bir şeyler çaldığını, korumak için yemin ettikleri değerli şeyleri gizlediklerini ve yeminlerini unuttuklarını, bunun eğitimini aldıklarını nereden bilecektim? Bunu bana hiç kimse söylemedi ki. En dürüst olmaya çalışıyordum. Ne aptalmışım."

"Babamız ne zaman öldü?"

"Sen oraya varmadan iki saat önce."

"Onu sen mi öldürdün?"

Forrest bir şeyler homurdandı, dudak büktü ama cevap vermedi.

Ray tekrar, "Onu sen mi öldürdün?" diye sordu.

"Hayır, kanser öldürdü."

Ray bir tanığı çapraz sorgulamak ister gibi öne doğru eğildi ve, "Şunu açığa kavuşturalım," diye konuştu. "Sen sekiz gün kadar o evde kaldın, Yargıç bu süre içinde acı çekiyor ve ilaç alıyordu. Sonra nasıl olduysa oldu, ben gelmeden iki saat önce ölüverdi, öyle mi yani?"

"Evet öyle oldu."

"Yalan söylüyorsun."

"Onun morfin almasına yardım ettim, tamam mı? Şimdi kendini daha iyi mi hissediyorsun? Acılar içinde kıvranıyor, çocuklar gibi ağlıyordu. Yürüyemiyor, yiyip içemiyor, uyuyamıyor, tualete gidemiyor, hatta sandalyede bile oturamıyordu. Sen orada değildin, tamam mı? Orada olan bendim. Babam senin için giyiniyor, seni bekliyordu hep. Onu tıraş ettim, divana oturttum. Morfin enjeksiyonunu tutamayacak kadar zayıftı, güçsüzdü. Ona iğneyi ben yaptım, uyuttum ve sonra da evden çıktım. Sonra sen geldin, onu ve paraları buldun ve sonra da bana yalanlar söylemeye başladın."

"O paraların nereden geldiğini biliyor musun sen?"

"Hayır. Sahil bölgesinden bir yerlerden gelmiş olmalı. Umu- rumda bile değil."

"Benim uçağımı kim yaktı?"

"Bu bir suç, onun için bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Bir ay süreyle peşimden gelen aynı kişi mi bu adam?"

"Evet, iki kişiydiler, cezaevinden tanıdığım adamlar, eski dostlar işte. Bu işlerde çok iyidirler ve sen de kolay bir hedeften onlar için. Senin o minik güzel arabanın çamurluğu içine bir izleme cihazı yerleştirdiler ve GPS (Global Pozisyon Sistemi) sistemiyle izlediler seni. Gittiğin her yeri kolayca öğreniyorlardı, dediğim gibi kolay hedeften onlar için."

"Evi neden yaktın peki?"

"Suç oluşturan davranışları kabul etmem ve bu tür sorulara cevap vermem."

"Sigorta için mi yaktın? Yoksa beni mirastan tamamen mahrum etmek için mi?"

Forrest bu sorulara cevap vermiyor, başını sürekli olarak iki yana sallıyordu. O sırada odanın kapısı açıldı ve Allison uzun, kemikli yüzünü içeriye doğru uzatarak, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Evet, her şey yolundaydı.

Kadın, "Yedi dakikanız kaldı," dedi ve çekilip kapıyı kapadı, iki kardeş uzun süre orada sessizce oturup boş gözlerle tavanın değişik noktalarına baktılar. Dışardan hiçbir ses duyulmuyordu.

Forrest sonunda, "Ben sadece yarısını istiyordum Ray," dedi.

"O halde şimdi yarısını al."

"Artık çok geç. Şimdi o parayla ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Bunu bana sen gösterdin."

"Sana para vermeye korkuyordum Forrest."

"Neden korkuyordun?"

"O kadar çok parayla kendini öldürebileceğini düşünüyor ve korkuyordum."

Forrest sağ kolunu yana doğru kaldırdı ve, "Evet ama öldürmedim işte, bak buradayım," dedi. "O parayla bunu yapacağım işte. Kendimi öldürmeye hiç niyetim yok. Herkesin sandığı kadar deli değilim ben."

"Demek yanılmışım."

"Ah, bunun pek çok anlamı var. Yakalandığın için mi, beni bu kadar salak sandığın için mi, yoksa paranın yarısını alacağını düşündüğün için mi yanıldın?"

"Şu söylediklerinin hepsi için."

"Ben de aynen senin gibi o paraları seninle paylaşmaktan korkuyorum Ray. O paraları uçaklara ve kumara harcamandan korkuyorum. Senin eskisinden daha büyük bir aptal olmandan korkuyorum. Bu durumda seni korumam gerekiyor Ray."

Ray soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Kardeşiyle kavganın edip onu dövemezdi, buna gücü yetmezdi, bunu yapabilse bile eline ne geçecekti ki? Eline kalın bir sopa alıp onun kafasına indirmek zevkli olurdu elbette ama bunu neden yapacaktı? Onu vursa bile parayı bulamazdı.

Kardeşine baktı ve, "Pekâlâ, bundan sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilemiyorum, Kesin bir şey yok kafamda. Tedavideyken insan bir sürü hayal kuruyor ama dışarıya çıkınca bu hayallerin hepsinin saçma olduğunu anlıyor. Ama Memphis'e dönmeyi hiç düşünmüyorum, orada pek çok eski arkadaş var. Clanton'a da asla gitmem. Bir yerlerde kendime yeni bir yaşam kuracağım. Ya sen ne yapacaksın? Büyük şansını elinden kaçırdığına göre ne düşünüyorsun?"

"Benim zaten iyi bir yaşıntım vardı Forrest ve bu yaşamım halen devam ediyor."

"Bak bu doğru işte. Yıllık gelirin yüz altmış bin doları buluyor, bunu on line'dan öğrendim ve senin gerçekten çok çalıştığından da kuşkuluyum. Aile yok, fazla bir harcaman da olmuyor, her istediğini yapabilmek için yeteri kadar paran var. İşlerin tıkrında sayılır. Açgözlülük kötü bir şey, değil mi Ray? Üç milyon buldun ve hepsine birden sahip olmak istedin. Serseri küçük kardeşine paranın bir dolarını bile vermek istemedin. Paranın hepsini aldın ve kaçmaya çalıştın."

"Ben de tıpkı senin gibi o kadar çok parayı ne yapacağımı bilemiyordum."

"Evet ama yine de hepsini birden aldın ve bana yalan söyledin."

"Bu doğru değil. Parayı öylece tutuyordum."

"Ve harcıyordun da, kumarhanelere, uçaklara harcadın hep."

"Lanet olsun, hayır! Ben kumarbaz değilim ve uçaklara gelince, üç yıldır uçak kiralayıp uçuyorum. Ne yapacağımı düşünerek parayı elimde tutuyordum Forrest. Kahretsin, sadece beş hafta önce oldu bu."

Ray artık kendini tutamamış bağırmaya başlamıştı, sözleri duvarlarda yankı yapıyordu. Allison pencere camından baktı ve hastasının ne durumda olduğunu görmek istedi, zor durumdaysa hemen girecekti içeriye.

Ray, "Bu konuda bana hak vermen gerekir," diye konuştu. "Ben parayı ne yapacağımı bilemedim, sen de bilemiyorsun. Pnr.ıl.ın

bulduktan hemen sonra birisi, sen ya da arkadaşların, beni korkutmaya, taciz etmeye başladı. Paralarla beraber kaçtığım için suçlamazsın beni."

"Ama bana yalan da söyledin."

"Sen de bana yalan söyledin. Dokuz yıldır o eve gitmediğini ve babamla konuşmadığını söyledin bana. Söylediklerinin hepsi yalandı Forrest. Bana hep oyun oynadın sen. Neden yaptın bunu? Neden parayı bulduğunu hemen söylemedin bana?"

"Sen neden bana söylemedin?"

"Belki söyleyecektim, tamam mı? O sırada kafamda neler olduğunu bilemiyordum. İnsan önce ölen babasını, arkasından da üç milyon doları bulup, başka birinin de bu paranın peşinde olduğunu ve kendisini öldürebileceğini düşününce korkudan ne yapacağını bilemiyor, kafasını toplayamıyor kolayca. Böyle şeyler insanın başına her zaman gelmiyor, onun için bu konuda tecrübesizliğimin kusuruna bakmamalısın."

Odada derin bir sessizlik oldu. Forrest tavana bakıyor ve parmak uçlarıyla masanın üstünde tempo tutuyordu. Ray ona söylemek istediği her şeyi söylemişti. Allison kapıyı hafifçe tıklattı ama içeriye girmedi.

Forrest hafifçe öne doğru eğildi ve, "Ev ve uçağın yakılmasıyla ilgili yeni şüpheliler var mı?" diye sordu.

Ray başını iki yana salladı ve, "Kimseye bir şey söylemeyeceğim," diye cevap verdi.

Yine sustular, zaman geçiyordu. Forrest yavaşça ayağa kalktı ve Ray'e bakarak, "Bana bir yıl süre ver," dedi. "Buradan çıktığım zaman tekrar konuşacağız."

Odanın kapısı açıldı ve Forrest ağabeyinin yanından geçerken elini uzatıp hafifçe omzuna dokundu onun, bu temas sevgi belirtisine pek benzemiyordu ama yine de bir anlamı vardı işte. "Bir yıl sonra görüşürüz ağabey," dedi ve çıkıp gitti.